

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MY OFFICE RIVAL

SOPHIA TRAVERS

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

OFIS RAKIBIM

SOPHIA TRAVERS

Telif Hakkı© 2024 Sophia Travers

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, makalelerde veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, yayıncının önceden izni olmadan dağıtılamaz veya aktarılamaz.

Bu kitapta tasvir edilen tüm karakterler ve olaylar tamamen hayal ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek olay veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Aşağıdaki hikaye olgun temalar, sert bir dil ve müstehcen sahneler içermektedir ve olgun okuyuculara yöneliktir.

www.sophiatravers.com Gelişimsel

düzenleme: Jennifer Prokop

Metin düzenleme: HEA Yazar Hizmetleri

Kapak tasarımı: lorijacksondesign.com

Arkadaşım K.'ya. Desteğiniz dünyalara bedel.

İÇİNDEKİLER

1. [Cynthia](#)
2. [Jason](#)
3. [Cynthia](#)
4. [Jason](#)
5. [Jason](#)
6. [Cynthia](#)
7. [Cynthia](#)
8. [Cynthia](#)
9. [Jason](#)
10. [Cynthia](#)
11. [Jason](#)
12. [Cynthia](#)
13. [Jason](#)
14. [Cynthia](#)
15. [Jason](#)
16. [Jason](#)
17. [Cynthia](#)
18. [Jason](#)
19. [Cynthia](#)
20. [Jason](#)
21. [Cynthia](#)
22. [Jason](#)
23. [Cynthia](#)
24. [Cynthia](#)
25. [Jason](#)
26. [Jason](#)
27. [Cynthia](#)
28. [Cynthia](#)
29. [Jason](#)
30. [Cynthia](#)
31. [Cynthia](#)
32. [Jason](#)
33. [Cynthia](#)
34. [Jason](#)
35. [Jason](#)
36. [Cynthia](#)
37. [Jason](#)
38. [Cynthia](#)
39. [Jason](#)
40. [Jason](#)

41. [Cynthia](#)
42. [Jason](#)
43. [Cynthia](#)
44. [Jason](#)
45. [Jason](#)
46. [Cynthia](#)
47. [Cynthia](#)
48. [Jason](#)
49. [Cynthia](#)
50. [Jason](#)
51. [Jason](#)
52. [Cynthia](#)
53. [Jason](#)
54. [Cynthia](#)
55. [Cynthia](#)
56. [Jason](#)
57. [Cynthia](#)
58. [Jason](#)
59. [Jason](#)
60. [Cynthia](#)
61. [Jason](#)
62. [Cynthia](#)
63. [Jason](#)
64. [Cynthia](#)
- [Sonsöz Bölüm](#)
- [65](#)

CYNTHIA

H Soğuk bir kış akşamında, bir kadeh şarap ve kötü bir filmle evde olmak istediğinizde bir müvekkille içki içmekti. Özellikle de çekilmez rakip avukatınız baronun tam karşısındayken.

Bazı kadınlar Jason Elliott'ın sinir bozucu derecede ayrıntılı yorumlarını ya da uzlaşma konusundaki genel isteksizliğini o geniş omuzları ve keskin çenesini gördükten sonra affedebilir. Ama ben? Asla. Son dört ayı hayatımı zorlaştırarak geçirmişti ve bu gece görmek istediğim son kişiydi. *Ve burada bile olmamalıydı.* Beni göremese de panoramik çatı barından ona ters ters baktım. O inanılmaz altın rengi saçları modern avizelerin ışığında parlıyordu ve ben gözlerimi kıstım. Hem Calvin Klein modeli gibi görünüp hem de dünyanın en sinir bozucu erkeği ödülünü kazanmak nasıl mümkün olabilirdi? Bu gece onu bilgisayar ekranı yerine ilk kez yüz yüze görüyordum. Müşterisiyle sohbet ederken sırtı bana dönüktü ama çenesindeki tiki ve soğuk bakışlarını hayal edebiliyordum. Bu mesafeden bile videoda görüldüğünden daha uzun ve daha genişti.

Aceleyle Gerald'ın müşterimizle oturduğu yere gittim, ince topuklu ayakkabılarımla pelüş halının üzerinde yürürken e-postalarımı kontrol ettim. On dakika önce takside, ondan yirmi dakika önce de koridorda koştururken ve Gerald'ın ofisinin önünden geçerken haç işareti yaparken kontrol ettiğim gerçeğini boş verin.

Birçok patronumdan biri ve çalıştığım hukuk firmasının kıdemli ortağı olan Gerald, köşede müvekkillerimizle birlikte oturuyordu. Küçük gruplarının içinde koyu kahverengi saçlı bir baş gördüm ve dişlerimi sıktım. Brett.

Jason amansız bir müzakereci ve genel bir baş belası olabilirdi ama Brett kötü haberdirdi. Daha birkaç hafta önce katılmıştı ve aptalın tekiydi. Aptal ve acımasız. Bir arkadaşının arkadaşı, Brett'in son çalıştığı şirketten sebepsiz yere kovulduğu için omzunda büyük bir çip olduğunu doğrulamıştı. Firmamızın en iyi avukatı olmak istiyordu ve bunu da belli ediyordu. Derin bir nefes aldım, kendimi sabırlı ve sakin olmaya zorladım. Uzun bir gece olacaktı.

Kapanış içkileri, evrak çantaları ve büyük anlaşmaların anısına verdikleri küçük akrilik mezar taşlarıyla birlikte geçmişin bir kalıntısıydı. Zorunlu sosyalleşmeden nefret ederdim. Kapanış etkinlikleri öncelikle sırt sıvazlamak, şeffaf likör içmek ve üstü örtülü hakaretlerden kaçmaktan ibaretti. Her ne kadar nefret etsem de yine de gidiyordum, çünkü üstlerini hayal kırıklığına uğratmaya dayanamayan itaatkâr bir hizmetkârdım. Jason'ın da burada olması tamamen tesadüftü, çünkü karşı tarafın avukatı hiçbir zaman bizimle ve müvekkillerimizle kaynaşmaya davet edilmezdi.

"İşte geldi!" Gerald ilan etti. Olamaz. En az iki martini içmişti, yanaklarının kızarmasına bakılırsa, tam bir vişne kırmızısından çok NARS Orgasm allığı gibiydi. Alışılmadık coşkusu alkole bağlanabilirdi. Onun en sevdiği iş arkadaşı değildim. Çok inatçı, çok ısrarcıydım. Ona duymak istediklerini söyleyecek birini tercih ederdi. En iyi arkadaşım Margo, onunla bu oyunu oynamakta ve sonra da istediğini yapmakta çok başarılıydı.

Ancak Brett, Gerald'ın hoşuna gidiyor gibiydi. Korkunç Brett'e kısa bir baş selamı verdim ve müşterilerimizi selamladım. Bunu yapabilirdim. Çünkü yapmak zorundaydım. Bu aptal etkinliklere gitmek oyunun bir parçasıydı. Erken geliyor, geç gidiyor, deli gibi fatura kesiyor, kapanış yemeklerine ve pazarlama etkinliklerine katılıyor, kıdemli ortağın saçma sapan davranışları ya da sarhoş bir birinci sınıf öğrencisinin cinsiyetçi yorumları için özür dilemek zorunda kalıyordunuz. Dişlerimi sıktım, sahte bir gülümseme takındım ve o akşam muhtemelen birçok martiniden biri olacak olan şeyi sipariş ettim.

"Gelebildiğine sevindim Cynthia," diye homurdandı Brett, sanki bu küçük toplantının ev sahibi oymuş da ben geç kalmışım gibi kendini beğenmiş bir sesle.

"Ofiste bir işi bitirmek üzereydim. Nasıl olduğunu bilirsin," dedim kayıtsızca. Her zaman meşgulumuş gibi davranmak. Bu benim sloganımdı.

"Preston anlaşması mı? Seni bu işe aldıklarına inanamıyorum." Küçük bir kahkaha attı. "Ann'e bunun üzerinde çalışmamın mümkün olmadığını söyledim. En azından

personel için birini buldular." Duraksaması bana o kişi hakkında ne düşündüğünü söyledi ve dişlerimi birbirine geçirdim.

Rakip olmamız gerekmiyordu. Şirkette herkese yetecek kadar iş vardı. Ama Brett ortak olmak istediğimi düşünmüş olmalıydı ve muhtemelen o da öyle düşünüyordu. Taylor, Jones ve Roberts LLP her yıl yaklaşık bir ortak çıkarıyordu, dolayısıyla Brett sadece birimizin ortaklığa yükselebileceğini düşünmekte haklıydı. Ancak benim bu hayatı istediğimi düşünüyorsa çok yanılıyordu. Margo'ya kapımız açıktı. Çok çalışmanın ve ortak olmanın ödülü daha fazla çalışmak gibi görünüyordu ve ben bununla ilgilenmiyordum.

Yine de Brett'in iğneleri hala yerindeydi ve yeni gelen, özellikle de bir erkek tarafından ortakların gözünden düşürülmek istemiyordum. Bu yüzden dişlerimi sıktım ve elimden gelenin en iyisini yaptım.

Üç saat sonra, Brett ve Gerald asansörün yanında vedalaşırken nefesimi dışarı verdim. Yirmi dakika önce ayrılmış gibi yaptıktan sonra elimde çantamla tuvaletin yanında saklanıyordum. Sadece beş dakika yalnız kalmak istiyordum. Bu pislikler ne zaman harekete geçecekti? Gerald, gür bıyıklarına doğru içten bir kahkaha atarak nihayet asansöre bindi. Rahat bir nefes aldım ve odanın ortasındaki pırıl pırıl ahşap bara doğru ilerledim. Tam yerleşmiş, barmenin dikkatini çekmeye çalışıyordum ki, "Burası dolu mu?" sorusunu duydum.

Jason Elliott'ın soğuk mavi gözlerine baktım ve yüzümü buruşturdum.

Jason, kulağa ilk isim gibi gelen bir soyadına sahip olmasının yanı sıra, A sınıfı bir psikopattı. Gülümsemezdi (en azından bana). E-postalara her zaman yanıt verirdi, gece geç saatlerde bile. Her toplantıya, video konferans yoluyla bile olsa, tam takım elbiseyle gelir ve her anlaşmayla ilgili yorumları için aynı anal retentive yazı stilini kullanırdı. Tam üç kez birbirimize karşı avukatlık yapmıştık ve onun mükemmel yüzünde görebildiğim tek çatlak, sinirlendiğinde çenesinin bir dişini kıracak kadar sıkılmasıydı.

Güzel yüzü neredeyse tüm o can sıkıcı, kolalı mükemmelliğini görmezden gelmeme yetiyordu. Zayıf ve köşeliydi, biraz altın rengi kirli sakalı vardı ve yüksek elmacık kemikleri, ciddi bir ağız ve kare çene ile çerçevelenmişti. Bugün saçlarına jöle sürmemiştii ve hafif dalgası, ellerimi parlayan tellerin arasında gezdirmem için adeta yalvarıyordu. Ama en güzeli gözleriydi. Koyu maviydiler, kalın kirpiklere sahiptiler ve gözaltılarında mavimsi halkalar ve bir tutam kaş ayağıyla vurgulanmışlardı. Beni içine çeken manik bir yoğunluğu vardı. Gözleri "Ben bir işkoluğim ve seni mahvedeceğim" diyordu.

Bazı kadınlar bundan nefret edebilir. Ama ben? Ben bir işkoliktim ve cehennem gibi sıcaktı. Bir keresinde kısa boylu ve kambur olup olmadığını merak etmişim ama sonra bunun mümkün olmadığına karar verdim. Kendini uzun boylu bir adam enerjisiyle taşıyordu. Ona dönüp baktım, çantamı dikkatle sandalyeden kaldırıyor ve zayıf bedenini sandalyeye yerleştiriyordu. Evet, 1.80 boyundaydı, belki de 3.

"Alındı," dedim kısaca ve barmene bakmaya devam ettim.

Bariz hoşnutsuzluğuma bir kahkaha attı ve kendinden emin erkeklerin yaptığı o sinir bozucu şekilde barmene işaret etti.

"Ne tür bir martini istiyorsunuz?" diye sordu.

Ses tonuna sinirlendim. Tam olarak konferans görüşmelerinde kullandığı ses tonuydu. Soğukkanlı, sakin, sanki haklı olduğu önceden belliymiş gibi. "Martini sipariş edeceğimi nereden biliyorsun? Ben kirli, votkalı ve zeytinli alırım." Güçlü profiline kaşlarımı çattım ama barmene bakıyordu.

"Odanın öbür ucundan içtiğini gördüm." Gözlerini barmenden ayırmadı. *Hah.* Jason Elliott dikkatini bana vermişti.

Kokteyllerimizi aldıktan sonra nihayet bana döndü. O elektrik mavisi gözleri benimkilerle buluştu. "Senin içkilerin de benimkiler kadar rahatsız edici miydi?"

"Duruma göre değişir sanırım. Biraz yalnız kalmaya ihtiyacın varken karşı tarafın avukatı gelip yanına oturdu mu?"

Bir kahkaha attı ve içkisini yudumladı. "Özür dilerim."

"Hayır, değilsin. Hem sen neden buradasın? Bu gece eziyet edeceğin yeni bir ortağın yok mu?"

Sinirli ses tonuma sııttı. "En sevdiğim kurban burada." Durakladı. "Aslında dertleşecek birine ihtiyacım vardı. İçkileri kapatmaktan nefret ediyorum. Evde sıkıcı bir şeyler yapmayı tercih ederim. Muhtemelen bu yüzden asla ortak olamayacağım."

"Ben de öyle." Yarım bir gülümseme paylaştık ve bakışlarımızın birbirine değme şeklinden, ağzının eğiminden ve burnunun dikliğinden içimde *bir şeylerin* kıpırdadığını hissettim. Margo ve ben onun mükemmel yüzü ve geniş omuzları hakkında sayısız kez kıkırdamıştık (çünkü görüntülü görüşmelerde görebildiğimiz tek şey bunlardı). Gizlice onun geri kalanını taradım. Uzun bacaklarının üzerine çekilmiş lacivert takım elbise, İtalyan mokasenleri, boğazının çukurunu gösterecek şekilde düğmeleri açılmış gömlek. Başımı kaldırdım ve kızardım. Bana bilerek bakıyordu.

"Gördüğün hoşuna gitti mi?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

"Sadece toynaklarını ve kuyruğunu nereye sakladığını kontrol ediyorum," dedim tatlı bir sesle.

Bir kahkaha patlattı, beyaz dişleri parladı ve gözleri kırıştı. *Vay canına.* Gülümsediğinde deli gibi yakışıklı oluyordu. Hemen içkime geri döndüm.

"O kadar kötü müydüm?"

"Öyle olduğunu biliyorsun," dedim kısaca, bir martini daha işaret ederek. Tüm yazım hatalarımı düzeltmiş (herkesin görebilmesi için değişiklikleri takip ederek), müşterimizin talep ettiği bazı önemli hükümleri vermeyi reddetmiş, konferans görüşmelerinde sözümü kesmiş ve genel olarak bizi kötü göstermeye çalışmıştı.

"Beni daha sonra barın arkasında mı öldüreceksin?"

Kendime rağmen gülümsedim. "Hayır. Hayat bu. Umarım yakın zamanda karşı karşıya gelmeyiz."

"Kazanmayı severim, Cynthia. Sanırım bunu biliyorsun. Ve bence sen de kazanmayı seviyorsun." Son kısmı sessizce söyledi ve ben de ona baktım. Alkol içimde uğulduyor, beni sıcak ve cesur yapıyordu. Birkaç martininin etkisiyle soğuk gözleri bile davetkâr görünüyordu. Saçlarının sarı telleri parlıyordu ve ben yeniden onun mükemmel yüzüne odaklandım. *O dolgun dudaklar, o kirli sakal.* Parmağımı çenesinde gezdirmek için kısa süreli, delice bir istek duydum. *Bu gece daha fazla martini yok.*

"Nereden biliyorsun?" diye sordum.

"İşte orada. Telefon görüşmelerimizde verdiğin hızlı yanıtlarda, e-postalarında kullandığın tonda, hatta işaretlemelerinde bile." Bakışlarımı tuttu. "Kalemi tutanın bir çömez değil, sen olduğunu söyleyebilirim. Gerçekten umurunda." Sanki kalbimin tam ortasını görmemiş gibi rahatça içkisini yudumladı.

"Teşekkürler mi? Sanırım?" Numara yapıyordum ama kalbim küt küt atıyordu.

"Bu bir iltifat. İnan bana." Ayağa kalktı. "Neyse, seni içkine geri dönmen için yalnız bırakayım." Barın üzerine yüz dolarlık bir banknot bıraktı ve uzaklaştı. Geri çekilen halini izledim, ellerimin altında o omuzların nasıl bir his vereceğini, gördüğüm kısa süreli ten parıltısının pürüzsüz olup olmayacağını merak ettim. O takım elbisenin altında vücudu nasıl görünüyordu? Başımı salladım. *Gitme vakti* gelmişti. Delice bir şey yapmadan önce, mesela onu arayıp benimle eve gelmesini istemeden önce.

Asansöre doğru ilerledim, topuklu ayakkabılarımın üzerinde şaşırtıcı derecede iyi hissediyordum. Sarhoş değildim, bu da Jason Elliott'ı *istediğim* anlamına geliyordu. Ugh. Bu utanç vericiydi. Belki de yeniden uygulamalara girmenin ve kafamı dağıtacak birini bulmanın zamanı gelmişti. Ben kimseyle çıkmadım. Şirkette başımı suyun üstünde tutmak yeterince zamanımı alıyordu ve açıkçası, gördüğüm erkekler beni biriyle ilişki kurmaya itmiyordu.

Ama asansörün kapıları açıldığında, o oradaydı.

"Sensin demek." Duvara yaslandığı yerden gülümsedi. "Gittiğini sanıyordum," dedim içeri adım atarken.

"Çatı güvertesinden manzaraya bakmaya gittim."

"Dışarısı dondurucu soğuk." Kaşlarımı çattım. Aslında ondan dalga dalga gelen soğuğu hissedebiliyordum. Isınan yanaklarıma karşı ferahlatıcı bir his veriyordu.

"Soğuk beni rahatsız etmiyor," diye mırıldandı.

En azından içi dışına uyuyor, demedim. Asansörün duvarına yaslandım. *Onu görmezden geldim.* Hava ısındı, kolonyasının kokusu etrafımı sardı. Aramızda yoğun bir gerginlik vardı. Ya da belki de bu sadece alkolün başımı döndürmesinden kaynaklanıyordu? Onu öpersem ne olurdu? Elimini duvara vurduğum, bu asansörden çıkmak ve aynı zamanda ona tırmanmak istiyordum. Benimkinin üzerindeki sıcak bir avuç içi vuruşlarını durdurdu ve başladım.

"Seni sinirlendiriyor muyum?" diye sordu. "Hayır," diye karşılık verdim. "Hiç de değil."

"O zaman bu endişeli enerji neden?" Başparmağını elimin arkasında yavaşça gezdirdi ve odağım bu temasa yöneldi.

O da bana döndü. Bu şekilde, düşündüğümünden daha yakındık. Bedenlerimiz arasında sadece beş santim vardı, oysa o kabaca bir dev boyundaydı ve burnum göğsüne değiyordu.

"Acayip uzunsun," diye mırıldandım, yorumunu duymazdan gelerek.

O mavi gözler bana güldü, o günahkâr yemyeşil ağız yukarı doğru eğildi.

"Sen de düşündüğümünden kısasın," diye cevap verdi.

"Hâlâ seni uğraştıracak kadar uzun," diye cevap verdim ve kızardım. Bakışları benimkilerde keskinleşti ve midem bulandı. "Ben, ah, anlaşılmayı kastetmiştim." "Öyle mi?" diye sordu, bakışlarını tutarak. O gözlerde boğulabilirdim. Çenesine dokunmak, dudaklarımı boğazının kıvrımına bastırmak istedim. O da Muhtemelen şurası harika kokuyordu.

"Bana öyle bakmayı kes," diye mırıldandı. Bakışları durgunlaşmış, ağzı hafifçe gevşemişti. Hafifçe öne doğru sallandım ve eli kalçama indi. Dudaklarımdan küçük, utanç verici bir ses döküldü. *Bunun için sonra endişelenirim.* Yarın utanabilirim. Şu anda bir ihtiyaç yumağıydım, nabzım hızla atıyor, bacaklarımda bir ağırlık oluşuyordu.

Avucumu takım elbisesinin ince yün göğsüne koydum ve sonunda pes ettim.

JASON

Yes. Cynthia bedenime doğru sallandı, eli göğsümün üzerine indi. Aramızdaki ihtiyaç elektrikliydi, beklenmedikti ve bu anla ilgili bir şey zorunluluk hissettiriyordu. Onu öpmek zorundaydım. O pelüş, pembe dudaklar pek çok konferans görüşmesinde benimle alay etmişti. O ateşli kızıl saçlar parmaklarımın etrafında örmek için mükemmel bir dokuydu. Şimdi elimi vahşi saç tellerinin arasına soktum ve dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdirdim. Boğazından muhtaç bir ses çıkardı ve beni öptü. *Oh lanet olsun.* Tadı gerçekten çok güzeldi. Dudakları birbirinden ayrıldı ve ben de başını doğru yöne çevirdim. Şehvet vücudumun etrafında bir mengene gibiydi. Onu duvara yaslamak ve ellerimi eteğinin altına sokmak istedim. Bana izin verir miydi? Bir elini boynuma doladı ve daha da yaklaştı.

Olabilir.

Asansörün sesi duyuldu ve kadın geri çekildi. Gözleri cam gibiydi ve dudakları hafifçe şişmişti.

"Yukarı çıkalım mı?" diye sordu, ben de bir kahkaha attım. *Bara mı? Belki de üzerinde bulunduğu otelin odalarından birine?* "Ben ciddiylim," diye mırıldandı. *Hay sikeyim.*

"Benimle eve gel," dedim kalın bir sesle. Sonuçlarına lanet olsun. Bu duyguyu yaşamak istiyordum.

"Evet," diye nefes aldı, kapılar açılırken.

Aceleyle bir taksiye bindik ve nihayet karanlıkta yerimizi aldığımızda ona doğru döndüm. Kırmızı buklelerinin huzursuzluğu altında gözleri irileşmişti ve endişesini hissedebiliyordum. Ya da belki de heyecandı. Elim

Elimi koluna koydum. "Fikrini değiştirebilirsin, biliyorsun. Eğer bu kötü bir fikir gibi görünüyorsa."

"Asla olmaz." Dudaklarını yaladı ve ben bir iniltiyi geri yuttum. Görüntülü görüşmelerde o dudaklara kaç kez bakmışım? Beni kesip biçerken bile çok seksiydi.

"Buraya gel ve bana göster o zaman."

Dev cipin iki sıra yukarısındaki şoföre baktı ve ayırıcıdan bizi duyamayacağı kesindi. Nefesimi tutarak bekledim, sikim kendime rağmen pantolonumun içinde kalkıyordu. Aşağı doğru bir bakış fırlattı ve kaşlarını kaldırdı.

"Buraya gel dedim," diye homurdandım ve kalçalarını kavradım. Onu kucağıma çekmeme izin verdi ve ereksiyonuma sürtünürken boğuk nefesime engel olamadım. Eteğı kalçalarına kadar iniyordu ve umutsuzca onu yakalamak, kıcını yoğurmak, onu kendime doğru çekmek ve sikimi ona sürtmek istedim, ama göğsümde kesilen nefesler dışında tamamen hareketsiz kaldım. Kontrolü ele alma ihtiyacı beni yönlendiriyordu. *Bunu gizli tut.*

"Gerçekten çok ateşlisin, bunu biliyor musun?" Gözleri beni içine çekti, bugünkü dağınık saçlarımın, buruşuk takım elbisemin üzerinde dolaştı ve sonunda gözlerimle buluştu.

"Ben de senin için aynı şeyi söyleyebilirim." Belinin kıvrımı, bana bakarken başını eğmesi, koyu renk gözlerindeki ateş aklımı kaçırmama neden oldu.

"Oyalanmayı bırak." Onu kucağımda öne doğru yatırdım ve kendini göğsüme yasladı. Potansiyel partnerleri eve getirmem nadiren olurdu, eski kız arkadaşlarımdan bazılarının bana "ucube" demesine neden olan oyuncakları onlara göstermem ise inanılmaz derecede nadirdi. Ve Cynthia bunların hiçbirini görmeyecekti. Yattığım kadınların çoğuyla bir uygulama üzerinden tanışmışım ve çoğu neye imza attıklarını çok iyi biliyordu. Bu seks içindi, daha fazlası için değil ve asla bir kereden fazla değildi.

"Tamam," diye fısıldadı ağzıma karşı ve beni öptü. Dudaklarının ilk dokunuşuyla ağzının içine doğru inlemeye başladım. Kaygan, küçük dilini hissettiğimde sikimin üzerinde nasıl hissedeceğimi hayal ettim.

Açgözlü ellerini göğsümün, omuzlarımın ve karnımın üzerinde gezdirirken dudaklarından yumuşak takdir sesleri dökölüyordu. Bana karşı yumuşak ve uysaldı, destek için kollarımı kavrarken göğsümde eriyordu.

Keskin bir ihtiyaç içimde dönüp duruyordu. Daha fazlası, daha fazlasına ihtiyacım vardı. Ağırdan almakta iyi değildim, hiç olmamışım. Ve beni çılgına çevirdi. Onun kıvrımları

ellerim için yaratılmıştı. Bir avucumu kışının tam kıvrımı üzerinde yumuşattım ve yumuşak tenini zedeleyerek etini yoğurdum. Keskin bir nefes aldı ve başını geriye attı.

Bir kolumu sırtına doladım ve onu ereksiyonumun üzerine çektim. Kalçalarını bana doğru salladı ve ben de inledim. "Bu gerçekten çok iyi hissettiriyor," diye mırıldandım.

Ellerimi kazağının altından geçirdim, yumuşak teninin ve göğüslerinin ağırlığının tadını çıkardım. Alt kısımlarına vurduğumda nefesi boğazında düğümleniyordu. Ellerimi sabitledim.

"Devam et," diye nefes aldı.

"Sessiz ol," diye karşılık verdim.

"Durabileceğini söylemedim."

Sözleriyle ürperdim, altında inanılmaz derecede sertleştim. Emirlerini ne kadar sevdiğimi fark etmemiş gibiydi. *Sakin ol.*

Sokağıma yaklaştığımızda, "Neredeyse geldik," dedim.

Şehrin yukarısında, karanlık köşeleri ve labirent gibi odalarıyla sevdiğim eski bir şehir evinde yaşıyordum. En üstteki iki katın tamamı bana aitti ve orada eski bir romanın kahramanı gibi dolaşıyor, çok fazla cin martini tüketiyor ve gazeteyi basılı olarak okuyordum.

Kısa bir asansör yolculuğundan sonra, kollarımda onunla birlikte apartmana giriyordum. Koridorun duvarına çarptık ve öpüşmeyi keserek, "Nereye gitmek istersin? Yatağa mı, kanepeye mi?"

"Yatağa."

O ceketimi omuzlarımdan itmeye çalışırken ben onu yatak odasına taşıdım. Doymak bilmiyordu. Boynumu öpüyor, ellerini omuzlarımda gezdiriyor ve daha iyi erişebilmek için gömleğimin düğmelerini açıyordu. Onun hevesi, onun ateşi. *Bana ihtiyacım olanı verebilirdi.* Bazı kadınlar itaatkâr olmaktan memnundu, ama bazılarının açılmayı bekleyen bir kapı, kıvılcımlanmayı bekleyen bir ateş olduğunu söyleyebilirdim. *O da onlardan biri olabilirdi.*

Yatağa düştük ve kendimi onun üzerinde tutarak durakladım. Gözleri fal taşı gibi açıldı ve koyu kahverengi derinliklerinde saf şehvet dalgalandı. Nefesimi içime çektim.

Bana doğru eğildi ve ben de ona doğru eğildim.

"Daha fazla," diye mırıldandı. "Lütfen. Sana çıplak ihtiyacım var." Sesi yalvarır gibiydi. Arzuladığım gibi bir emir değildi ama ona uymak için acele ettim.

Ayağa kalktım ve ceketimi çıkardım, gömleğimin kalan düğmelerini çözdüm. Kalbim göğsümde küt küt atıyordu. Gömleği sıyırdım ve gözleri

daha da ısındı.

"Daha yavaş."

Sesindeki emir kipi beni ürpertti. Bana ne yaptığının farkında değildi. Elim pantolonumda, hareketsiz kaldım. Kısa bir an sonra kontrolü ele geçirecektim, kontrolü ondan alacaktım. Baskın olmak hâlâ zevkliydi. Sadece ona boyun eğmeyi sevdiğim kadar arzulamıyordum.

Kazağını ve eteğini çıkarmak için göz temasını kesti, onu uyluk yüksek çorapları ve soluk tenine karşı keskin olan siyah iç çamaşırlarıyla bıraktı. *Oh lanet olsun.* Gerçekten çok ateşliydi.

Pantolonumu yavaşça indirdim, elim ereksiyonuma çok yakındı. Bu anı uzatmak, ikimizi de bekletmek istiyordum.

"Acele et," diye yalvardı. Kollarını başının üzerinde kavuşturmuş, göğüslerini yukarı kaldırmıştı. Açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi üzerine atılmak istiyordum ama onun kontrolünün kıyısında bir an daha geçirmeye ihtiyacım vardı. Bana diz çökmemi emretmesini, ona zevk vermemi sağlamasını istiyordum. Bu düşünce neredeyse gözlerimin kapanmasına neden oluyordu.

Yavaşça, çok yavaşça ayağa kalktım, ona bir gösteri yaptım, karın kaslarımın kasılmasına ve ellerimin yanlarımda yumruk olmasına izin verdim. Kendimi onun için sabit tutarken kollarım gerildi. Gözleri vücudumun üzerinde gezinirken parıldıyordu.

CYNTHIA

J Ason çok ateşliydi. Biri bana onu yatakta hayal etmemi isteseydi, seks yapmak için fazla robotik olduğunu söyledim. Bunu milyon yıl geçse de tahmin edemezdim. Gözleri ve devasa ereksiyonu şehvetten çılgına döndüğü gerçeğini ele veriyordu ama kendini sıkı sıkıya dizginlemişti. Zayıf bedeninin ihtiyaçla titrediğini görebiliyordum.

Nasıl yapabildim

Onu serbest bırakmak mı?

"Buraya gel," dedim. Gözleri fal taşı gibi açıldı. Çok mu abartmıştım? Çok mu muhtaç, çok mu talepkârdım? Bir saniye, belki iki, sonra *hareket etti*. Verdiği tepkiden duyduğum memnuniyet içimi doldurdu.

Büyük bir elini karnıma dayayarak beni yatağa sabitledi. Nefesim duyulabilir bir hızla göğsümü terk etti. Hareketleri sert ve çaresizdi. Bacaklarımı zorla ayırdı ve ürperdim. Bedenim şehvetle uğulduyordu. Bir erkekle birlikte olmayalı uzun, çok uzun zaman olmuştu. Şirketteki uzun çalışma saatlerim ve ailevi yükümlülüklerim yüzünden biriyle çıkmak için çok az zamanım vardı ve birini seks yapacak kadar iyi tanımak için daha da az zamanım vardı. Ama Jason önce karnımı, sonra da bacaklarımı ayırdığı yere kadar kalçamı öperken vücudum ne yapması gerektiğini net bir şekilde hatırlıyordu. Nefesini klitorisimin üzerinde gezdirdi. Sinirlerim ve heyecanım derimin altında alevlendi. Bununla başa çıkamazdım. Yoğunluğu, üzerimdeki sıcak nefesi, tavrıyla o kadar çelişiyordu ki. Bunu beklemiyordum, ona bu şekilde ihtiyaç duymayı beklemiyordum. Bu sıkıcı ya da can sıkıcı olmalıydı, özellikle de o çok zor olduğu için. Belki de bunu tercih ederdim. Bunun yerine, aramızdaki ihtiyaç

Canlı bir şey gibi hissediyordum, ciğerlerimi dolduruyor, *onu* da içime çekmeden nefes almamı zorlaştırıyordu.

"Bunu istiyor musun? Sormak zorundayım." Durakladı. "Sert severim. Eğer herhangi bir noktada çok fazla gelirse, durmamı söyle." Onayımı beklerken bir parmağını kalçamda gezdirdi. Gözleri benimkilerle buluştuğunda vahşiydi. Bacaklarım titredi. Göğsüm kabardı.

Ve benden izin istemesi çok sıcaktı. "Evet, beni boşalt."

Sözlerimle sarsıldı ve sonra beni yaladı, dilini klitorisimin etrafında döndürdü. Haykırdım. "Jason. Bu çok iyi."

Bana karşı bir kahkaha attı ve beni dillemeye devam etti, hafif girdaplar yaptı, sonra içime girdi. Kalçalarımı daha da açtı ve ben boşalmak için neredeyse hıçkırana kadar klitorisimi emdi.

"Daha fazla," diye yalvardım. "Sana içimde ihtiyacım var." Gözlerimle buluştu ve bedenim onlarda gördüğüm şehvetle gerildi.

"İyi bir kız gibi dizlerinin üzerine çök," dedi kabaca.

Beni ters çevirdi ve yatağa bastırdı. Yumuşak kumaş aşırı hassas meme uçlarımı aşındırdı ve temastan ürperdim. Avuç içleri sırtımdan aşağı iniyor, kıcımlı yumuşatıyor, kalçalarımın arasına dalıyordu. Kalçamı cezalandırıcı parmaklarıyla kavrayana kadar her okşayışı yumuşak ve tatlıydı. Prezervatif paketinin yırtıldığını duydum ve ardından sikişin baskısını hissettim. Kalın, ipeksi, sıcak. Baskı sırtımı eğmeme neden oldu, ta ki santim santim kendini oturtana kadar. Kalçalarına doğru geri ittim, bacaklarındaki kaba tüyler uyluklarıma sürtündü ve bir nefes verdi.

"Kahretsin, bu çok iyi," diye inledi.

"Evet," diye tısladım.

Kalçamdaki o sert parmaklar beni öne doğru bastırdı ve sonra geri çekti. Bir elini saçlarıma daldırdı, parmakları vücudumda olduğu gibi kafa derimde de sertti. Hafif bir acı kıvılcımların üzerimde dans etmesine neden oldu.

"Çok mu fazla?" diye sordu kabaca.

"Daha fazla," diye inledim. "Daha fazla, daha fazla." Ona bir sonraki nefesime ihtiyacım varmış gibi ihtiyacım vardı ve yalvarmaktan çekinmiyordum.

Kalçamı kavradı ve eve çarpmadan önce neredeyse sonuna kadar çekti. Haykırdım ve yataktan kalktım. "Siktir, evet! İşte böyle."

Dudaklarından boğuk bir ses döküldü. "Dayanabileceğimden emin değilim. Bu çok fazla. Gerçekten çok iyi hissediyorsun."

Şükürler olsun. O da bunu hissediyor. Gizli bir parçam bu bağlantıdan heyecan duydu. "Umurumda değil," diye ısırdım. Çaresizce ona doğru bastırdım ve o da elini belime koyarak beni sakinleştirdi.

"Bunun kontrolü bende, sende değil," dedi kabaca. Bu sözler beni daha da sarstı. Bu neden bu kadar ateşliydi?

Bundan sonra cezalandırıcı bir tempo tutturdu, içime girdi, derin ve ritmik ve tam da kaldırabileceğim sınırdı. Bedenimi cezalandırıcı elleri ve sert itişleriyle kontrol ediyordu ve ben buna bayılıyordum. İnliyordum, haykırıyordum, boşalmak için yalvarıyordum, ama her seferinde o uçuruma geldiğimde sakinleşiyordu. *Yaklaştığımı nasıl anlıyordu ki?* Çoğu erkek kendi zevkleri dışında hiçbir şeyle ilgilenmezdi ama bu adam bedenimle saçma bir şekilde uyum içindeydi.

"Lütfen, Jason. Lütfen. Çok yaklaştım."

"Bu bir emir mi?" Sesi karanlıktı. "Evet,"

diye bağırdım. "Şimdi."

Ürperdi ve emre uydu, içime doğru okşadı ve tek parmağıyla klitorisimin etrafında dolaştı. Tekrar. Tekrar. Haykırdım ve boşaldım, orgazmımın tatlı keskin kenarı ben gevşeyene kadar içimden geçti. Ancak o zaman son bir kez içime girdiğini hissettim ve sonra bir çığlık attım, sert bir şekilde boşaldı, çaresiz itişleri bana çarptı.

JASON

Inanılmaz. İnanılmazdı. Onunla istediğim gibi oynamış mıydım? Hayır. Harika mıydı? Evet. *Ve çok fazla potansiyeli var. İkinci bir gece için neler vermezdim...* Bu düşünce beni yaktı. İkinci bir geceye asla izin vermedim, istemedim. Ama şimdi...siktir.

Derimin altındaydı. Ağır ağır nefes alarak yastıklara yaslandım. Bir tanrıça gibi yayılmış olan Cynthia'ya baktım. Onun kırmızı Bukleler yastığının kenarlarından taşıp omuzlarına döküldü.

"Saçların çok güzel." Ne söylediğimi fark edemedim ağzımdan kaçtı.

Bir gözünü kırdı. "Tam bir baş belası ama teşekkür ederim. Bu konuda oldukça kibirliyim. Kıvrıkcık saçların bakımı için bir yöntem var. Sen de deneyebilirsin. Her zaman jöle kullanmasan eminim harika buklelerin olurdu."

Parmaklarımı kalın sarı saç tellerinde gezdirdim. "Bunu fark ettin mi?"

"Zoom'da oldukça kolalı bir dış görünüm sergiliyorsun. Bunun kasıtlı olduğunu düşündüm." Bunu yargılamadan söylemişti ama ben yine de yüzümü buruşturdum. Ofisteki ünüm buydu. İşe başladığımda doğal olarak suskundum, hâlâ hata yapmaktan korkuyordum. Özellikle de bu kadar temkinli olduğum için, bu durum üzerime yapışmıştı. İnsanlar benim bir züppe ya da sadece bir pislik olduğumu varsayıyordu. Geçmişimle ilgili soru sormalarını engellediği için bu benim işime geliyordu.

"Hem öyle, hem değil. Sanırım iş yerinde göstermediğim yönlerim var. Bunun gibi," dedim dikkatlice.

Bir kakhaha attı, kırmızı bukteleleri hafifçe titriyordu. Kahverengi gözleri eğlenceyle dans ediyordu. "Evet, kahretsin. İşe gelirken yönetici ortağına 'Sert severim' dediğini sanmıyordum."

Ben de ona sıırttım. "Asla olmaz."

Sessizleştik, garip olması gerekirdi ama rahattı. Cinsel ilişki sonrası mutluluk hakkında pek bir şey bilmiyordum. Kadınlar genelde yatıya kalmazdı. Benim için çoğu seks nispeten işlemseldi. *Ya onu kendime doğru çekersem?* Biriyle kucaklaşmayalı yıllar olmuştu. Belinin kıvrımı beni çağırdı ve elim esnedi. *Tam orada çok yumuşak olurdu.* Ama sıradan bir şefkati takdir edecek bir tipe benzemiyordu.

"Peki, eğlenmek için ne yaparsın, Jason Elliott?" Bana doğru döndü ve başını elinin üzerine yasladı.

"Şey, çok okurum." *Vay canına, havalı konuşuyorum.* "Çok fazla belgesel izlerim. Sıkıcı, biliyorum." Hafifçe kızardım. "New York Times'ın bulmacasını her gün çözüyorum ama sadece pazartesten cumaya kadar düzenli olarak çözebiliyorum. Hafta sonu bulmacası için yeterince kültürlü değilim. Central Park'a çok giderim ve etrafta dolanırım. Yeni tarifler ve yeni restoranlar denemeyi seviyorum. 53rdcaddesinde harika lazanyaları olan yeni bir İtalyan restoranı var." Durdum. Saçmalıyordum. "Ah, özür dilerim. Tüm hayat hikâyeme ihtiyacın yoktu."

"Hayır, hayır. Bu ilginç." Bana kaşlarını çattı. "Bizim sektörde bu kadar çok hobisi olan birine rastlamak nadirdir. Bana sorsaydınız, seyahat etmek derdim, özellikle de her fırsatta canlı müzik dinlemek, mahallemde dolaşmak ve yeni kokteyl barları denemek." Burnunu kırıştırdı. "Gerçi bu son anlaşmanın gidişatına bakılırsa, bunların hiçbirini için fazla zamanım olmadı. Bu yıl stres beni etkilemeye başladı, ki bu alışılmadık bir durum. Belli bir noktada kalın bir deri geliştiriyorsunuz ama... belki de sadece yorgunumdur." Sesi teslim olmuş gibiydi.

"Bu hissi bilirim," dedim ve başımı elime yasladım. Gözleri pazularıma kaydı ve burun delikleri hafifçe açıldı. Elimde olmadan esnedim. Harika göründüğümü düşünüyordu ve ben de ona birazcık hava atmak istiyordum.

"Peki, yakın zamanda bir anlaşmada seninle karşı karşıya gelecek miyim?" diye sordu, boş boş bir kıvrımla oynarken. *Elime dolandığında çok iyi hissettirmişti.*

"Uh, emin değilim." Arzu kafamı bulandırdı. "Bu garip olur muydu?"

"Belki." Yanakları biraz pembeleşmişti. Başımınla onayladım. Çıplak halini bilmiyormuşum gibi davranarak ona karşı pazarlık yapmak garip olurdu.

"Her neyse, tek gecelik ilişki tek gecelik ilişkidir. Seninle anlaşsam idare edebilirim." Sesi o kadar rahattı ki kalbim duracak gibi oldu. *Haklıydı.* Ne umuyordum ki? İkinci bir gece mi? Bırakın bir meslektaşımı, yabancılara bile böyle bir şey vermedim. Bu zaten aptalcaydı. Konferans masasının karşısında gördüğüm biriyle devam edemezdim.

Yavaşça gerindi. Göğüsleri yukarı kalktı ve sertçe yutkundum. *Kahretsin, çok ateşliydi.* Takım elbiselerinin altında ne kadar seksi olduğunu hiç fark etmemiştim. *Evet, tekrar onun karşı avukatı olmak garip olacaktı.* Yine de muhtemelen onu bir süre görmeyecektim. Birbirimizle yılda sadece bir kez karşılaşıyorduk. *O da buydu.* Neden bu kadar boktan hissettiriyordu?

"Haklısın." Elimi yüzümde gezdirdim.

"Tekrar söyle. Kaydetmek istiyorum." Göz kırptı, ben de sııttım. "Bir dahaki sefere pazarlıkta bana işkence etmen için saklayacağım." Dudakları sıkıntıyla büzüldü.

"O kadar kötü mü?"

"Yazım hatalarını bana özel olarak göndersen ölür müsün?"

Homurdandı. "Gönderirsem bana ne vereceksin?" Kaşlarını kaldırdım.

"Yaşayan en sinir bozucu adam olmaya devam ediyorsun," dedi ama gözleri bana gülümsedi. "Ne olursa olsun, tüm bunlar gerçekten benim için yapılıyor, bu yüzden sanırım seni affedebilirim." Belli belirsiz vücudumu işaret etti.

"Bütün bunlar mı?" Bir elimi göğsümde gezdirerek alay ettim.

Gözleri karardı. "Bunu tekrar yap." Dudağını ısırıldı ve sikim sarsıldı. Elimi tekrar göğsümde gezdirdim, tepkisini izlemek için karın kaslarımın üzerinde durdum. Gözleri aç gibiydi. Yavaşça sikimi kavramak için hareket ettim. Bir uzun vuruş, sonra bir diğeri, tenimde dans eden zevk titremeleri, kasıklarım ihtiyaçla sıkıca çekiliyordu. Gözleri ağırlaşmış, nefesleri kısalmıştı. Bakışları ereksiyonuma sabitlenmişti ve ben sııttım.

"Jason." Gözleri yüzüme kaydı. "Daha fazlasını istiyorum," diye nefes aldı.

"Ben de." Sesim ihtiyaçtan çakıllı çıkıyordu. Beni nasıl bu kadar çabuk tahrik ediyordu?

"Bu çok aptalca," dedi. Dili dudaklarını yalamak için dışarı fırladı. Avucum kalçasına indi.

"Biliyorum," diye mırıldandım. "Umurumda değil." Onu kendime yaklaştırdım, altıma çektim. Yemyeşil kıvrımları tenimde günah gibi hissettiriyordu. Ağzımı indirdim

dudaklarına değdirdim.

"Ben de," diye fısıldadı ağızma karşı ve beni öptü.

ERTESİ GÜN, metroyla ofise giderken ona mesaj atmayı düşündüm. Durağımyı beklerken telefonumu elimde evirip çevirdim. O sabah birkaç mesaj yazmış ve sonra silmişim.

Yatağımyın dağınlıklığınyı gördükten sonra yazdığım ilk mesajda "*Bunu tekrar yapalım*" yazıyordu.

Onun sadece büyüleyici güzellikte bir kadın değil, karşı tarafın avukatı olduğunu hatırladığımda göndermemeye karar vermişim.

Duş almak için soyunurken ikincisini yazdım. *Neden ikinci bir gece olmasındı ki?* Acımasız bir koşudan sonra bile onun mükemmel kıvrımlarını görüntülerken taş gibi sertleşmişim ve bir mesaj yazdım. "*Ne zaman ve nerede?*" Basit, sade, ona olan ihtiyacım gibi. Sonra kendime bir kadına asla bir geceden fazlasını vermediğimi hatırlattım. Beş yıldır ilk kez unutmuşum. O bana unutturmuştu. İkinci geceler yasaktı.

Ucube. Alana'nın sözleri hafızama kazınmıştı. Bir gece için ihtiyaçlarımı bastırabilirdim. Ama ondan sonrası çok zordu. Seksi seviyordum, çok seviyordum ama biriyle gerçekten bağ kurabilmek için onun yanında kontrolümü kaybedebileceğimi hissetmem gerekiyordu. Tüm hayatımı, her lanet günümü geçmişimi ve kişiliğimi gizli tutarak geçirdim. Kontrolün başkasında olması beni rahatlatıyordu.

Eski kız arkadaşımın reddi beni mahvetmişti. Aziz Andrew Haçı'na bağlı olan oyken her şey iyi ve güzeldi, ama bunu isteseydim? Bunu *arzulasaydım*? Kesinlikle hayır. Ondan beni alt etmesini istedikten sonra, bazı bahaneler mırıldandı ve giyindi. Arka arkaya üç viski içtim ve onu korkak olmakla suçladım. "En azından ben bir ucube değilim," diye cevap vermişti. Hâlâ göğsümde o gıcırdayan acının yankılarını hissediyordum ve bunun ardında eski incinmişliğim ve koruyucu ailelerimden gelen reddedilmeler vardı. Bir daha asla.

Bu anı yumruğumu öfkeyle sıkmana neden olmuştu, o kadar sertti ki telefonumun paramparça olacağını düşünmüştüm. Cynthia'ya yazdığım mesajı yavaşça sildim.

Ama ona duyduğum ihtiyaç beni hâlâ zorluyordu. Sadece bu sabah aldığım e-postalara bakılırsa bugün zor bir gün olacaktı. Neden bu kadar umutsuzca ayrılmak istediğimin bir başka hatırlatıcısı. Kaderimin başkalarının elinde olmasından nefret ediyordum.

eller. Hedeflerime odaklanmam gerekiyordu ama bugün olduğu gibi bazı günler sadece bir kişiye yakın olmak istiyordum. Cynthia'yı yanımdaki sandalyede, kucağıma uzanmış, göz kapakları arzıyla ağırlaşmış, o vahşi saçları etrafına yayılmış olarak hayal edebiliyordum. O kıvrımları ve kara gözleriyle günahkâr bir adak gibi görünürdü. *Hay sikeyim.*

Telefonumu elimde evirdim çevirdim. *Sakin cüret etme. Bir gece dedi ve sen bir kadına ikinci bir gece yaŗatmamaya yemin ettin.*

Başımı metro vagonunun duvarına yasladım ve boş boş biriyle mesajlaşan, yüzünde küçük bir g l msemi olan bir adama baktım. Belki kız arkadaşı ya da niŗanlısıydı. Şanslı pi .

D n geceyle ilgili bir şeyler *farklıydı*. Cevap verme şekli, birbirimize uyumumuz... Benimle *oynamaya* istekli olabilirdi.

Ama mesajlaşmak sahtek rlıktı. İkinci bir gece istese bile, ben erkek arkadaş malzemesi değıldim. Zar zor işlevseldim. Kız arkadaşım yoktu. İnternette tanıştığım kızları becerdim, asla bir kereden fazla değıl.    nk  gerçek hayatta tanıştığım kadınlar benim gibi oynamak istemiyordu. Neye ihtiyacım olduğunu öğrendiklerinde gözlerindeki k   msemi bakışı çok aŗağılayıcıydı.

Mesajlaşma olmayacaktı. İkinci gece olmayacaktı. Ne şimdi, ne de sonra. Ve onu uzun, çok uzun bir süre konferans masasının karŗısında görmemeyi ummak zorundaydım.    nk  eğer onunla küçük bir alanda kapana kısılmış olsaydım, karŗı koyamazdım.

JASON

Birkaç saat sonra, Mitchell bana sabit bir şekilde bakarken işaret parmağımı kalemime vurdum. Elleri çenesinin altında kenetlenmişti ve teslim olmuş görünüyordu. Onun için nadir bir durumdu. Patronum, yükselen yıldız, sert şirket avukatı, firmanın şimdiye kadarki en genç ortağı. Ve şu anda, o Sanki spor arabalarından birine çarpmışım gibi bana bakıyordu.

"Bir müvekkilimiz buradaki avukatlardan biri hakkında bir şikâyetle bulundu," dedi, sesi sertti.

Şaşkınlık omuzlarımı geriye çekti. *Biri benim hakkımda bir şey mi söylemişti? Bu benim ailem. Öyle olduğunu biliyorum. Ya da Cynthia hakkında bir şeyler öğrendiler. İmkânı yok. Evimden ayrıldıktan sadece yarım gün sonra değil.*

"Sen değil," dedi çabucak. İçimden gelen rahatlama sesini durdurmak için dudaklarımı yuvarladım. "Bu gruptan biri bir müşteriyle yatmış." Başını iki yana salladı. "Ama tüm kıdemli ortakları ve avukatları bir kenara çekip onlara müvekkillerle arkadaşlık etmenin kesinlikle yasak olduğunu hatırlatacağım. Bu mesleki davranış kurallarına aykırıdır. Ayrıca şirket içinde de arkadaşlık konusunda daha katı bir tutum izleyeceğiz."

Başımı usulca salladım, başı derde girecek olan ben olmadığım için rahatlamıştım. Tek yapmam gereken Mitchell mesajını iletene kadar ona ayak uydurmaktı. Soğukkanlı, sakın, çekingen, işte ben buydum.

"Bu durum bir davaya yol açabilir." Yüzünü buruşturdu. "Bu yüzden her birinizin en iyi şekilde davranması gerekiyor. Müşterilerle sarhoş olup işlerin kontrolden çıkmasına izin vermek yok, geceleri geç saatlere kadar bir konferansa kapanmak yok

odaya girmemi istedi." Gözleri sertti ve ürperdim. Kahretsin, Mitchell istediği zaman korkutucu olabiliyordu. "Ve karşı tarafın avukatıyla yatmak yok." Kaşları aşağıya indi. "Geçen yıl biri, kim olduğunu söylemeyeceğim, bunu yaparken yakalandı ve ben halkla ilişkiler kâbusunu zar zor durdurabildim. Senin bunu yapmayacağını biliyorum. Sana güvenebilirim, Jason."

Nefesim göğsümde sıkıştı. Ama tam olarak yaptığım şey buydu.

Hay sikeyim. Bir daha asla. Ona başımı salladım, böylece anladığımı biliyordu.

Mitchell göğsümde kabaran endişenin farkında olmadan yoluna devam ediyordu. "H Brands anlaşması tekrar başladı." Gülümsedi, gerçek bir gülümsemeden çok dişlerini gösteriyordu. Muhtemelen bu anlaşmanın getirmeyi vaat ettiği büyük miktardaki parayı hayal ediyordu. "Ve firma başlangıç kredinizi onayladı."

Evet amina koyayım. Sırıtmama engel olamadım. Bu anlaşmadan müşteriye fatura ettiğimiz tutarın yüzde yirmisi benim olacaktı. Nihayet, nihayet, kendi başıma yola çıkabilir, kendi küçük şirketimi kurabilirdim. Ticari kiralar pahalıydı ve birkaç yıllık masrafları biriktirmem gerekiyordu. Tek başıma çalışıp çalışamayacağımı görmek için yeterli bir süre. Grand Central yakınlarındaki bir mülkü gözüme kestirmiştim ve kiralamayı düşünmeden önce 200.000 dolara daha ihtiyacım vardı. Mitchell az önce bana özgürlüğümün anahtarlarını vermişti.

"Ama sadece bu anlaşmayı kazanırsan." Kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?" Dişlerimi sıkarak söyledim.

"Bay ve Bayan Harris... çok titizdirler. Bana göre şirketin değerlemesinin desteklediğinden daha yüksek bir fiyattan daha azına razı olmazlar. Ve inceleme materyalleri konusunda garip bir şekilde ketum davranıyorlar. Bu anlaşma gerçekleşmeyebilir." Başını iki yana salladı. "Eğer gerçekleşirse ve fiyat çok düşük olursa, büyük bir indirim talep edeceklerini söylediler bile. Böyle bir şey olursa, size başlangıç kredisi veremeyiz. Giderlerimizi ancak karşılayabileceğiz. Üzgünüm." Sesi üzgün gelmiyordu. Ben de masraflarla ilgili cümleye inanmadım. Çenemi sıktım. Bu saçmalıktı. Ne olursa olsun paradan pay almam gerekiyordu. Müşteri web sitesinde profilimi bulmuş ve beni aramıştı. Ama ortak olmadığım için tek başıma bir müşteri getiremezdim. Mitchell paranın çoğunu müşterinin ödediği faturalardan alacaktı ve ben de bir kısmını alacaktım. Ve şimdi, özgürlüğüm müvekkilin belirsiz "kazanma" fikrine bağlıydı. Bu sadece karşı tarafı yok etmem gerektiği anlamına geliyordu. Bu işin sonunda çabam konusunda hiçbir şüphe kalmayacaktı.

Mitchell kısa bir onaylama başıyla, "Onları getirerek iyi iş çıkardın," dedi. "Şimdi şu anlaşmayı bitirelim. Seni yerinde durum tespiti toplantılarına gönderiyorum." E-postalarını kontrol etmek için durakladı. "Kasabanın adı... işte burada... Booth." Kıkırdadı. "Biraz eğleneceksin. Nüfus 10.000. Ve bu gece orada olman gerekiyor."

Midem bulandı. Zamanlamadan değil. Bu öğleden sonra gitmeye hazır olabilirdim. Ama 10,000 kişi? Bu... küçüktü. Copperton kadar küçük. *İyi olacaksın. Derin nefes al.* Ofiste volta atmak istiyordum ama elimi kalçamda sıktım, parmaklarım sakın kalmam gerektiğini hatırlatmak için içeri girdi.

"Sadece birkaç hafta sürer. Karşı tarafın avukatı da orada olacak. Tam olarak kim olacağından emin değilim." Kaşlarını çatı. "Argan, Taylor, Jones ve Roberts'la anlaştı. İyiler. Yetkin avukatlar."

Ve Cynthia'nın firması. Midem dibe vurdu. *Bu o olamazdı.* Endişemi bir kenara ittim.

Argan alıcıydı ve belli ki bu işi ciddiye alıyordu. Yerel bir şirket, New York'tan büyük bir hukuk firmasını ancak iş yapmak istiyorsa kullanırdı. Müvekkillerimizin deli olduğu belliydi, bu da bizim firmamızda ısrar etmelerini mantıklı kılıyordu, çünkü biz en iyinin de iyisiydik. Küçük, yerel bir firma kıyaslanamazdı. Argan kimi işe aldıklarını görmüş ve aynı kalibrede bir firmaya ihtiyaç duyduklarına karar vermiş olmalı.

"Bu işi bizim için zorlaştırabilirler." Mitchell içimdeki çalkantıdan habersiz bana baktı. "Bu işi berbat etme Jason. Buna ihtiyacımız var. O TJR avukatını yere ser. Bana ciddi olduğunu göster, tamam mı?"

Neredeyse gözlerimi deviriyordum. Evet, kazanacaktım ama Mitchell'ın istediği sebeplerden dolayı değil. Kazanacaktım ve sonra da buradan defolup gidecektim.

"Tamamdır. Zirveye çıkacağım. Her zaman öyle yaparım." Sesim sakın ve soğuktu.

Çenem dik, kalbim küt küt atarak ofisime doğru yürüdüm. Küçük ortaklar yolumdan kaçıştılar.

Bilgi çağında, genellikle yerinde inceleme yapmazdık. Bu, avukatların ve denetçilerin evrak çantaları, kırmızı kalemler ve bolca kahve ile ortaya çıkıp haftalarca müşteri materyallerini taradıkları 90'lı yılların bir kalıntısıydı. Alıcının temsilcisi olarak işin yükünü karşı tarafın avukatı çekerti, ancak soruları yanıtlamak, ihtiyaç duydukları materyalleri aldıklarından emin olmak için sahada olmam gerekiyordu ve

Şirketi satın almak için yeterli ödeme gücüne sahip olduklarından emin olmak için alıcının belgelerini inceledi.

Bazı nedenlerden dolayı Mitchell buna ihtiyaç olduğunu düşündü. Birkaç hafta boyunca hayatımı cehenneme çevirecekti ama artan faturalanabilir saatler ve para buna değecekti. Ofisimin kapısını iterek açtım ve gerginliğimi atmak için omuzlarımı yuvarladım.

Kimse sırlarımı bilmiyordu, kimse onunla yattığımı bilmiyordu. Her şey yolundaydı.

Şimdi tek yapmam gereken bu anlaşmayı bitirmektir. Aptal H Brands. Lanet Mitchell ve tehditleri. En yakın arkadaşlarım ve eski üniversite oda arkadaşlarım olan Jonah ve Miles'a mesaj attım.

JASON

Bilin bakalım kim hiçbir yerin ortasına gidiyor... Durum tespiti berbat.

Yunus'un yanıtı hemen geldi.

JONAH

Küçük bir kasaba mı? Bununla nasıl başa çıkacaksın?

Her zaman riski değerlendiriyor, en iyi hareket tarzını hesaplıyordu.

JASON

İyi değil.

Mantıksız mı? Kesinlikle. Ama küçük kasabalardan nefret ederdim ve daha önce hiç mantıklı olmakla suçlanmamıştım. Geçmişimle ilgili korkularım ve endişelerim beni zorluyordu ve bununla yaşamayı öğrenmiştim.

MILES

Neden? Artık kimse yerinde inceleme yapmıyor.

JASON

H Brands anlaşması tekrar başladı. Ve müşteri paranoyak ve deli. Mitchell konuyu zorlamış gibi görünüyor. Ya da belki karşı tarafın avukatı zorlamıştır.

MILES

İşte bu! Oradan kurtulma şansı için birkaç haftalık işkence mi? Bana buna değer gibi geldi.

Arkadaşlarım bu müşteriden alacağım parayla ilgili tüm planlarımı biliyorlardı. H Brands'i getirmemi tamamlamam için bana yardımcı oldular.

JONAH

İşin bitmesine ne kadar var?

JASON

Bu anlaşma sorunsuz giderse, Şubat'a kadar çıkmış olacağım.

Parayı yıl sonunda, şirket defterlerini kapattığında alacaktım ve sonra ihbarda bulunacaktım.

JASON

Ama karşı tarafın avukatı Cynthia'nın firması.

MILES

Dün gece bize mesaj attığın seksi avukat mı?

O gittikten sonra onlara mesaj attım çünkü Miles beni bara davet ediyordu.

MILES

O olmasına imkan yok.

JONAH

Hayal et.

Miles gözlerinden yaşlar akan bir gülme emojişi gönderdi. Bana çektiydikleri eziyetin düşüncesi muhtemelen onları cam kulelerinde güldürmüştür.

JASON

Hiç komik değil. Eğer oysa, mahvoldum.

MİLLER

Evet, olmak istiyorsun.

MİLLER

Buna değebilir... eğer seks iyiye

Gözlerimi devirmiştim. Tabii ya. Miles üniversitedeyken milyonlarca kadınla yatmasıyla tanınırdı. Artık soğuk ve korkunç bir nişanlısı olduğu için, bizim aracılığımızla yaşamak zorundaydı.

JASON

Hiçbir şey için teşekkürler, çocuklar.

JONAH

O parayı istiyorsun, değil mi?

Ben istiyordum. Kendi şirketimi kurabilirdim, kapının üzerinde adım yazardı. Bir patronun benim bir sahtekar olduğumu keşfetmesi konusunda asla endişelenmeme gerek kalmazdı.

Süslü kıyafetler giymiş kirli bir çocuk. O rüya o kadar yakındı ki tadını alabiliyordum.

JONAH

Ya odaklanırsın ya da dikkatin dağılır. Yani o olsa da fark etmez. Çünkü işini yapacaksın ve siktir olup gideceksin.

Başımı sandalyeme yasladım. Tırnaklarımla kazıyarak zirveye ulaşmıştım. Yıllarca barmenlik yaptım, kıt kanaat geçindim, önce boktan motellerde sonra boktan apartmanlarda kaldım, öğrenci kredisi borcu, açlık, korku. Ve başardım. On yıl boyunca deli gibi para biriktirmiş, akıllıca yatırımlar yapmıştım ve artık zengindim. Gerçi olmak istediğim kadar zengin değildim. Para eşittir bağımsızlık. Para özgürlük demektir. Sonunda kişiliksiz, kolalı, iyi bir çocuk gibi davranmayı bırakabilirdim. Her gün kovulup kovulmayacağımı merak ederek işe gitmek yerine, çalışma saatlerimi kendim belirleyebilirdim.

Bu anlaşma başladığında, TJR avukatı kim olursa olsun, batıyorlardı.

CYNTHIA

Te-posta gelen kutumda patlamayı bekleyen bir bomba gibi duruyordu. Birkaç hafta önce bu pozisyon için mülakata girmiştım. Eğer işi alırsam, göçmenlik avukatı olmak için Teksas'a taşınacaktım. İş *pro bono* (diğer adıyla kamu yararına ücretsiz çalışma) idi ve ücreti düşüktü ama istediğim her şey vardı. İnsanları savunuyor olurdum.

dev şirketlere yardım etmek yerine.

Ücretsiz iş yapmak için kuruluşlarla ortaklık kurduğumuzda firmada göçmenlik konularında biraz çalışmıştım. Ve bu deneyimin beni bu firmanın kapısından içeri sokmaya yeteceğini umuyordum.

Kime? Kade, Cynthia

Kimden: Thomas, Letitia Re:

Avukat Pozisyonu

Sevgili Bayan Kade,

Biz gerçekten takdir etmek senin ilgi içinde
çalışıyoriçin Biz, ancak ne yazık ki şu anda size bir teklif
sunamıyoruz.

Gözlerim bulanıklaşmadan ve mesajdan çıkmadan önce ancak bu kadarını yapabildim.

Berbat e-postayı bitirmek yerine Margo'ya bir mesaj açtım.

CYNTHIA

Az önce İnsan Hakları Savunması'ndan bir ret cevabı aldım.

MARGO

WTF gerçekten mi? Şok oldum! Gelip onlarla çalışman için sana yalvarıyor olmaları! Daha sonra bir şeyler içelim, sen de bana anlattırın.

İçimi çektim. Gerçekten bu konuda konuşmak istemiyordum. Sadece içime atmak istiyordum ama Margo bunu yapmama da izin verirdi. Telefonum başka bir mesajla aydınlandı.

DEVON

Şu manzaraya bakın!

Ardından okyanusun bir fotoğrafı geldi. Kardeşim Devon hafta sonu için güneşli Los Angeles'tan ayrılıp daha da güzel bir yere gitmişti. Kıskançlık içimi kemirdi ama onu bastırdım. Eğlenmeyi hak ediyordu. *İkimizden biri hak ediyordu.*

Yine de içimdeki küçük kızgınlık çekirdeği yok olmadı. Instagram'daki seyahat fotoğraflarını, asla iflas etmeyecek son sanat filminden klipleri, dağınık dairesini ve kaygısız hayatını gördüğümde oradaydı.

Sonsuza dek böyle olmuştu. Devon, benim sevimli, harika, gülen kardeşim, ne isterse onu yapıyordu ve ben de onun itaatkâr kızıyım. Kimse beni böyle olmaya zorlamadı. Devon hayatından hiç şikâyet etmezdi ve ona yardım ettiğimde bana her zaman minnettar olurdu ama içimde bir şey sürekli verip durmamı sağlıyordu. Ta ki bazen çılgılık atmak isteyene kadar.

Ve sonra Jason Elliott çıkageldi. Dün gece, bir dizi sıkıcı kış günü içinde parlak bir nokta olmuştu. Eğer biriyle çıkmakla ilgilenseydim, doğru kutucukları işaretleyebilirdi. Zekiydi, çok seksiydi ve yatakta harikaydı. Bu da iyi bir başlangıçtı. Genelde kimseyle çıkmazdım. Arada sırada uygulamalardan erkeklerle tanışıyordum ama çalışma saatlerim yüzünden bir erkeğin mesajıma cevap vermesi için çok özel biri olması gerekiyordu. Flört etmenin tüm tuzaklarını görmezden gelmeme yetecek kadar özel.

İyi tarafı seksti, kötü tarafları ise sayılamayacak kadar çoktu. Dikkat dağınıklığı, evde kalıp onlara yemek yapmamı isteyen erkekler, ne kadar para kazandığımdan korkan erkekler, şirketteki anne izi, nişanlanırsam "şimdi işe yaramaz olacak" diyen bilmiş bakışlar. Son mesaj attığım adamı düşündüm. Nate ile ikinci buluşmamızda, şirkette ne kadar kazandığımızı sormuş ve neredeyse boğuluyordu

birasının üstüne. İşyerindeki kadınlar hakkında birkaç pasif agresif yorum dinledikten sonra mide rahatsızlığı numarası yaptım ve eve yürüdüm.

Anlaşmama yeniden odaklanmaya ve boş hayatım hakkında endişelenmeyi bırakmaya çalıştım. Önümdeki belge, karşı tarafın avukatından gelen taslağı yırttıktan sonra kırmızı yazılarla kaplanmıştı.

İşaretler bana bakıyordu. Dün gece eve geç geldiğim için yorgundum, bacaklarımın arası ağrıyordu ve bu ağrının bana sürekli olarak Closer'ın yakışıklılığına nasıl kandığımı hatırlatmasına kızgındım. Cesaretimi toplamak için kahvemi yudumladım. Bu belgeyi bitirmem gerekiyordu ve daha sonra yorumlarımı iletmek üzere astsubaya bırakacaktım. Ama kalemi tekrar elime alacak gücü kendimde bulamadım.

Normalde ele geçirilmiş bir kadın gibi çalışırdım ama bugün çok fazla yumruk yemiştim. Hâlâ burada olduğuma inanamıyordum. Kapıdan çıkıp hayallerimin peşinden gideceğimi söyledikten aylar, yıllar sonra. Her zamanki gibi. Tıpkı yıllar boyunca konuştuğum diğer kıdemli ortaklar gibi, bir zamanlar genç ve umut dolu olan insanlar. "Para biriktireceğim ve sonra kapıdan çıkacağım" diyenler. Tıpkı benim gibi. Ve ben hala burada, bu küçük ofiste, Gerald'dan bok yiyor ve Ann'i görmezden geliyordum. *Tıpkı bu kapıdan giren diğer enayiler gibi.*

Şirket ruh emici olsa bile, avukat olmayı seviyordum. Müvekkillerim için bir anlaşma kazanmaktan daha iyi bir heyecan olamazdı. Her kapanış bana bir şey başarmışım gibi hissettiriyordu. Ben bir sorun çözücüydim, bir kazanan, bir koruyucuydum. Sadece artık dev şirketlerin koruyucusu olmak istemiyordum.

Beş korkutucu kelimedenden oluşan bir e-posta geldi:

Kime: Kade, Cynthia

Gönderen: Reed, Gerald

Konu: Lütfen ofisime gelin

Gerald ve ben anlaşmamız bittiğinden beri aktif bir işte çalışmıyorduk. Ya kadroya alınıyordum (kötü) ya da kovuluyordum (daha kötü). *Bugün olmaz.* Bunu bugün yapamazdım. Endişemi bastırmak için derin nefesler aldım. *Hiçbir şey olmayabilirdi.* Ayağa kalktım, Gerald'ın ofisine gitmeden önce saçlarımı düzelttim ve takım elbisemin ceketini düzelttim.

Bana el sallayarak o sürekli kaotik alana girmemi sağladı. Masasının üzeri kâğıtlarla kaplıydı ama bilgisayar yoktu, bu yüzden de biz hizmetkârlara el yazısıyla yazılmış yorumları fakslama konusunda kraldı. Karşımdaki sandalyeye ağırbaşlı bir şekilde oturdum.

Yüzümün hissettiğim kadar kırmızı görünmemesini umarak, takım elbisemin altındaki kalbimin atışını görmemesini umarak.

"Cynthia, merhaba. Seni gördüğüme sevindim." Burnunu çekti, bıyığı her kelimeyle birlikte hareket ediyordu. "Konuşmamız gerek."

Kalbim sıkıştı. "Elbette, ne oldu?" Belli belirsiz gülümsedim ve sakın görünmeye çalıştım.

"Bildiğiniz gibi, bu firma ya varsın ya yoksun modeliyle çalışır. Çoğu avukat ya ortak olur ya da başka bir iş bulmak için ayrılır. Bunun nedeni size ya da yaptığınız işe değer vermememiz değil, ortaklarımızın durgunluk yaşamadan büyümeye ve yükselmeye devam etmelerini sağlamaktır."

İşte buydu. *Konuşma buydu*. Bu günün geleceğini biliyordum. Her kıdemli ortak bu günden korkardı. Ya terfi edecektim ya da işten çıkarılacaktım. Hukuk firmaları böyledir. Gerald basmakalıp laflar etti ve midem bulandı. *Odaklan. Söylediklerine odaklan. Derin nefes al*. Potansiyel olarak bunu kurtarabilirdim. Sadece gergin görünmek yerine yetkin görünmem gerekiyordu.

"Yıllar boyunca yaptığın tüm çalışmaları takdir ediyoruz. En güçlü ortaklarımızdan biri oldun ve bir gün ortak olabileceğini düşünüyoruz." Durakladı. "Tabii eğer istersen." Bana anlamlı bir bakış attı. "Brett'i de kesinlikle düşündüğümüzü bilmeni isterim. Bu gruptaki diğer ortakların çoğunun desteğine sahip ama ben her zaman senin destekçin oldum." Bu ifade beni tuhaf bir şekilde etkilemişti. Kahvesini yudumladı ve doğrudan gözlerimin içine bakarak devam etti, böylece iş konusunda ciddi olduğunu anladım. "Argan anlaşması tekrar başladı. Seni görevlendiriyorum ve bu senin şansın. Bu gece yerinde incelemeye gidiyorsun. Kısa zamanlama için özür dilerim." Kaşlarını çattı ama gerçekten üzgün görünmüyordu. Durum tespiti onun için dolar işaretleri demekti. Benim için de bir sürü iş.

"Bunu kazanmak zorundayız. Anlıyor musun?"

Sözleri havada asılı kaldı. Eğer bu anlaşmayı kazanamazsak kovulacağımı söylemesine gerek yoktu. Bu dolaylı olarak anlaşılmıştı. Ama kazanmak çok öznel bir şeydi. Karşı tarafın avukatını ayakkabımın altında ezmem, karşı tarafı ezmem, açıkça zirveye çıkmam gerekiyordu. Özellikle de hayalimdeki iş artık bir seçenek olmadığına göre. *Bugün benim günüm değil*. Sertçe yutkundum ve boğazımı temizledim. "Teşekkürler, Gerald. Anlıyorum. Bana olan inancını takdir ediyorum. Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım." Elini sıktım ve kaçmadan önce birkaç dakika havadan sudan konuştuk.

Brett koridorda oyalanıyordu ve kendini beğenmiş bakışları az önce yaptığım konuşmanın içeriğini bildiğini gösteriyordu. *Paranoyaklaşıyorum. Paranoyaklaşıyorum.*

onun bildiği şekilde. Ona soğuk soğuk baktım.

"Cynthia," dedi o berbat, genizden gelen sesiyle. "Bir süreliğine saha dışında olacağını duydum."

"Evet," dedim alaycı bir tavırla. Onu ne ilgilendirirdi ki?

"Umarım geri döndüğünüzde tüm işleriniz burada olur." Ağzı acımasızca büküldü ve omuzlarını kaldırarak yanımdan geçti.

Ofisimin kapısını iterek açarken hafifçe titredim. Brett kana susamıştı. Kendini sevdirmek için açıkça müşterilerimi istiyordu. Bu noktada bunun bir önemi var mıydı? Artık öncelikli görevim Argan anlaşması konusunda karşı tarafı ezmekti.

Penceremin panjurlarını kapattım ve sandalyeme çöktüm.

Bu günün geleceğini biliyordun. Sadece bu kadar erken olmamasını umuyordum. Ortak olmak istemeyen yardımcıları için pist kısaydı, belki sekiz yıl, şanslıysanız on yıl. Ve Brett buradayken, şansım tükenmişti. O yeni altın çocuktı ve ortak olmak için gerekenlere sahip olup olmadığını bekleyip görecektlerdi. Ben ise vurmak için sahaya geri götürecekleri yaşlı bir attım. Keşke o göçmenlik işini alsaydım. Gözlerimi sıkarak kapattım ve ağlamamaya çalıştım.

O içkiye gerçekten ihtiyacım vardı ama toparlanmak için eve koşmadan önce ofiste sohbet etmekle yetinmek zorundaydım.

"BUGÜN SENİN GÜNÜN DEĞİL," dedi Margo ve kahvesini yudumladı.

"Biliyorum," diye mırıldandım ve fincanımı kaldırdım. "Keşke bu likör olsaydı."

"Ama cidden mi? Bu konuşma? Ve iş reddi? Bir gün içinde mi? Siktir et." Başını iki yana salladı.

"Dürüst olmak gerekirse, o pozisyonu almış olsaydım, kapıdan dışarı fırlardım. Bu berbat bir iki yumruk gibi geliyor." Sesim titriyordu.

"Başvurabileceğin başka işler var mı? Kusura bakma, muhtemelen sadece içini dökmek istediğini biliyorum."

İçimi çektim. "Birkaç tane var. Ama gerçekten kamu yararına çalışmak istiyorum ve büyük bir şirketten geliyorsanız bunu yapmak daha zor. Hukuk fakültesinden mezun olur olmaz kamu yararına çalışmaya başlayan avukatlar, havalı işlerde çalışan bizleri küçümsüyorlar." Bu aptalcaydı ama herhangi bir mülakatta kendimi kanıtlamak için çetin bir mücadele vermem gerektiği anlamına geliyordu.

"Evet, biliyorum," dedi alaycı bir tavırla. "Neredeyse bedavaya çalışan tanıdığım insanların çoğunun sırtını dayayacağı büyük bir güven fonu var. Seni yargıladıkları için canları cehenneme."

"Evet. Canları cehenneme. Eminim Brett'in büyük bir güven fonu vardır." Kahvemi çok hızlı yudumladım ve öksürmeye başladım. "Ben sadece insanlara yardım etmek istedim. Ailem Birleşik Devletler'e geldiğinde benim gibi bir avukatı kullanabilirdi. Hatta herhangi bir avukatı bile kullanabilirlerdi."

"Başlangıçta gerçekten zorlandılar, değil mi?" Margo sordu, kara gözleri ciddi ve hüzünlüydü.

Başımı salladım. "Annem bana hamileyken üç işte birden çalışıyormuş, her biri el altından. Sonunda ben doğmadan hemen önce sağlık sigortası yaptırmışlar. Annemin bana o boktan işlerden kovulmaktan çok korktuğunu söylediğini hatırlıyorum. Sonuna kadar hamileliğini saklamış." Mantıksız suçluluk duygusu içimi burktu. Ailemi koruyamazdım ama başkalarını koruyabilirdim.

Margo başını sallıyordu. Beni anlıyordu. Onun ailesi de mücadele etmişti. "Peki, şimdi ne olacak?" diye sordu. "Küçük bir kasabaya gidiyorsun. uçurum ülkesi mi?"

Ürperdim. "Evet. Gerald'ın anlaşması. Birkaç ay önce teklif verdiğimiz bakkal dükkânını hatırlıyor musun? İlerliyor. Ama hedef, müşterimize malzeme sağlama konusunda ketum davranıyor, bu yüzden sahaya gidiyoruz. Gerald onlara yüz yüze baskı yapmamız gerektiğini düşünüyor. Ne ş a n s l ı y ı m."

Margo kaşlarını çatı. "Bu çok can sıkıcı. En son ne zaman sahaya çıktığımı hatırlamıyorum. Karşı tarafın avukatı kim?"

Karşı tarafın avukatı satıcıyı temsil ederdi. Onlar benim bir numaralı rakibimdi ve bazen tam bir aptalla karşı karşıya gelirdik. Ama bu sefer öyle değildi. H Brands'in gerçek bir avukatı vardı.

"Covingly," diye cevap verdim.

"Bekle, Closer mı?" Yıllar önce Jason için bulduğumuz lakabı kullanırken Margo'nun gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Kısmen acımasız olduğu için, kısmen de ikimizden biriyle anlaşmayı her an bitirebileceğine dair şakalaştığımız için.

"Umarım yapmaz. Yani, bu oldukça garip olurdu. Yaptığımız o atletik seks yüzünden hâlâ yorgunum." Yüzüm kızardı.

"Onunla yattığına hâlâ inanamıyorum." Hüzünlü bir şekilde iç çekti. "Nasıl bir şeydi?"

Margo'ya birlikte geçirdiğimiz geceyi anlatmıştım ama Andrew kaba bir şekilde, biz daha kirli detaylara geçmeden araya girmişti.

"Ateşli." Öne doğru eğildim. "Gerçekten ateşli. Yatakta ne yaptığını biliyor ve rızayı seviyor." Titredim. "Ama sert seviyor." *İyi bir kız gibi dizlerinin üzerine çok.*

"Kahretsin," diye fısıldadı Margo, gözleri kocaman açılmıştı. "Belki de bu anlaşmada sana karşı çalışacak." Heyecanlı görünüyordu ve ben yüzümü buruşturdum.

"Bu çok ama çok kötü olur. Bunu kazanmak zorundayım ve sanırım ikimiz de onun gerçek bir rakip olduğunu biliyoruz. Aslında ona karşı başarılı bir pazarlık yapabilir miyim bilmiyorum. Her ne kadar bunu itiraf etmekten nefret etsem de." Yüzümü buruşturdum. Ben sert bir müzakereciydim ama Jason sinsi ve inatçıydı. Noel'deki anlaşma sırasında, anlaşmazlık noktalarından vazgeçmeme konusunda sinir bozucu derecede ısrarcı davranmıştı. Ve sonunda kesinlikle kazanan o olmuştu. Bu anıyı hatırlayınca kaşlarımı çattım.

"Olmaz," diye itiraz etti Margo.

"Onun gerçekten zeki olduğunu biliyorsun. Ve çalışkan. O olmasa iyi olur. Ayrıca, eğer her gün onunla bir konferans salonunda tıklıp kalacaksam..." "İşler kızılsabilir." Margo kıkırdadı.

"Kes şunu." İnledim.

"Onunla tekrar yatacaksın," diye böbürlendi. "Bu bakış her şeyi anlatıyor. Bana bütün gün onu çıplak düşünmediğini söyle."

Sorusunu duymazdan geldim ve kahvemi yudumladım. Evet, onu düşünüyordum. Sırt kaslarının çıkıntıları ve vadileri, ağırlığının beni yatağa bastırma şekli, kalça kemiklerinin uyluklarıma olan keskin çıkıntısı. Titredim.

"Olmuyor," dedim zayıfça. Arzu içimi bulanık ve sıcak bir hale getirmişti.

"O senin rakibin, bu yüzden sanırım bu bir çıkar çatışması olur. Ters etki yaratacağından bahsetmiyorum bile. Onu tamamen yok etmen gerektiğine göre," dedi Margo ve gözlerini devirdi. *Evet. İşte bu yüzden. Karşı tarafın avukatını sikmek gerçekten kötü bir fikirdi.* "Her halükarda, o olmadığına eminim. O firmanın bizim seviyemizde bir sürü iyi kıdemli ortağı ve avukatı var. Ve Jason çoğunlukla finansal hizmetlerle ilgileniyor, perakende satın almalarla değil."

"Evet, kesinlikle o değil. Bu olabilecek en kötü sonuç olur."

CYNTHIA

I kaybolmuştum. Telefonumun şarjı bitmişti, hiçliğin ortasında ıssız bir yoldaydım ve kaybolmuştum. On dakika önce gördüğüme yemin ettiğim, tahtaları sökülmiş bir benzin istasyonunun yanından geçtim ve telefonumu kontrol etmek için kenara çektim.

Ekrana dokundum. Hiçbir şey yoktu. "Açma" düğmesine bastım. Hâlâ siyahtı. Telefonumun *şarjı* mı *bitmişti*? Eşyalarımı arka koltuğa fırlatarak önce çantamda, sonra da valizimde şarj aleti aradım. Ah-ha! B u l d u m . Şimdi bir fiş bulmalıydım... Arabanın ön tarafını kurcaladım. Ön panelin altında bir şey yoktu, konsolda bir şey yoktu, arkada da bir şey yoktu. Gerçekten burada USB girişi yok muydu? *Hay Allah*. Aptal, küçük kiralık arabanın şarj aleti yoktu ve ben de aptalca telefonumun şarjını Gerald'ın e-postalarına cevap verirken bitirmiştım.

Uçak.

Booth kasabasına varmıştım ama Paola'nın kiraladığı ev şehir dışındaydı ve nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Arabanın penceresinden soğuk, boş tarlalar, birkaç inek ve ağır bir gökyüzünün altında uçsuz bucaksız, düz kaldırımlar görünüyordu. Oldukça acımasızdı. En azından gökyüzü benim boktan ruh halime uyuyordu. Uçakta birkaç iş başvurusu göndermişim ama cevap almayı beklemiyordum. Son sekiz ayımı kamu yararına işlere başvurarak geçirmiştım ve pek yanıt alamamıştım.

Her gün zeminin ayaklarımın altından yavaşça kaydığı hissiyle uyandım. Gecenin bir yarısı e-postalarımı kontrol etmek için uyanıp duruyordum ve bu endişe beni yavaş yavaş tüketiyordu. Bu yolculuk

iyi git. Bu anlaşmayı kazanmalıydım. Ama önce lanet olası kiralık eve gitmeliydim ki yarın yeni bir başlangıç yapabileyim.

Taşra bana göre değildi. Ben doğma büyüme New York'luydum. Hızlı yürür, hızlı konuşur ve nadiren şık giyinirdim. Havaalanının otoparkındaki ıslak kaldırım en iyi siyah stiletto larımı mahvetmişti bile. Araba kullanmak için kötü bir seçim ve bu hava için daha da kötü bir seçim. Havaalanından beri beni takip eden polis duraklayan sürüşümü fark etmiş olmalıydı, çünkü ancak şehirden çıkıp bu köy yollarına girdiğimde çekip gitmişti. Nadiren araba kullanırdım, ehliyetimi sadece babamın ısrarı üzerine almıştım. Araba kullanmayı bilmenin Ermenistan'dan kaçarken ailesinin hayatını kurtardığını iddia ediyordu.

Arabayı vitese taktım ve geri döndüm. *Sağ taraf kasabaya doğru. Sanırım mı? Siktir et.* Bir yön seçmem gerekiyordu. Mısır tarlaları ve arada bir ağaclar geçiyordu. Akşam gökyüzünde alçakta asılı duran uğursuz bulutların çerçevelediğı Booth kasabasının tabelaları görünmeye başladı. İlk birkaç damla ön camıma çarptığında kasaba sınırlarına ulaşmıştım. Aradan on dakika geçmeden, yola çıkarken gördüğüm lokanta göründü ve iç çektim. En azından bir şeyler doğru gidiyordu. Umarım telefonumu şarj edebilirler ya da bana yol tarif edebilirlerdi. Prizleri olmalıydı. Kendimi yağmur damlalarının yüzüme çarpmasına hazırladım ve ince topuklu ayakkabılarımın beni götürebileceğı en hızlı şekilde içeri koştum.

Fena değilmiş. Aslında oldukça ilginçti. Kovboy şapkaları ve çiftlik hayvanlarının sayısından dolayı yerel ünlüler olduğunu düşündüğüm kişilerle bir sürü fotoğraf çektiirdim. Rahat görünümlü kabinler ve tezgahın arkasında gerçekten seksi bir barmen. *Merhaba.* Kasketini bana doğru eğdi. "Hanımefendi. İstedığınız yere oturun."

"Telefonumu fişe takabilir miyim lütfen?" Ölü cihazı havada salladım. "Ve evet, o kişinin ben olduğumu biliyorum."

Sırıttı ve telefonu işaret etti. "Anladım."

Kendimi bara attım ve bir fincan kahve sipariş ettim. Bu adamı süzmek ve birinin sandalyenin üzerine bıraktığı yerel gazeteyi taramak beni bir saat boyunca rahatlıkla meşgul edebilirdi. Arabaya dönmeden önce telefonumun şarjının biraz bitmesi gerekiyordu.

Telefonumun şarjı nihayet yüzde otuza ulaştığında, kendimi yağmurun altında sürükleyerek arabaya bindim ve daha önce durduğum yere geri dönmek için yol tarifini takip ettim. Loş, ıslak bir gökyüzünün altında artık çoğunlukla gölgeler olan, tahtaları sökülmüş benzin istasyonunun yanından geçtim. Titredim. Burası çok boştu. Ve son bir saatimi evlerine giden sakinleri izleyerek geçirmiştim, muhtemelen

güzel akşam yemekleri yer ve soğuk bir kış gecesinde ateşin başında oturdum. Midem gurulduyordu. Bu berbattı. *Lütfen bu ev yakın olsun.* Sadece bu kıyafetleri değiştirmek ve akşam yemeği yemek istiyordum.

Bir mısır tarlasının yanındaki engebeli toprak yola saptım. Her çakıl taşı ve çukurda dişlerim takırdıyordu. Güzel bir verandası olan görkemli, eski bir Viktorya dönemi evi göründü. *Fena değildi.* Kalbim biraz ferahladı. Etrafı mısır tarlalarıyla çevriliydi ama rahat ve sıcak görünüyordu. İçeride bir ışık yanıyordu. Kiralama şirketi açık bırakmış olmalıydı.

Arabayı çektim. Bitişikteki tarladan hafifçe esen gece rüzgârları dışında ortalık sessizdi. Ürperdim. *En azından ışıklar yanıyordu, yoksa bu tamamen ürkütücü olurdu.* Arabayı park ettim, çantamı verandaya bıraktım ve ilanda paspasın altında olduğu belirtilen ekstra anahtarı aradım. Orada değildi. Hay aksi. Belki yanındaki saksının altındadır? Anahtarı aldım ve ayak parmağımı kapının pervazına vurup bir küfür savurdum. Tamam, saksının altında değildi. Belki kapı açıktı? Kapıyı açmak için uzandım, tam o sırada Jason Elliott tüm gömleksiz ihtişamıyla kapıyı açtı.

CYNTHIA

MElim sert, görkemli karın kaslarının üzerine indi, başparmağım sadece bel kemerinin üzerindeki kas damarını okşadı. Sadece yirmi dört saat önce bana acımasızca odaklanmak için kullandığı kaslar. *Olamaz. Hayır.* Belki.

Rüya görüyordum. Ya da kâbus görüyordum. Başımı kaldırdım ve parlak, yakıcı mavi gözlerle karşılaştım, tıpkı bulutsuz bir günde, insanın kemiklerini kavuracak kadar sıcak olan güneş gibi. Gerçekten oydu. *Hay sikeyim.* Dudakları kıvrıldı ve bir kaşını kaldırdı. Elimi yanmışım gibi geri çektim.

"Burada ne işin var?" *Böyle bir şey olamaz.*

Kapı çerçevesine yaslanmış, eve girmemi engelliyordu. İçeriden gelen sarı ışık onu parlatıyordu. "Ben de sana aynı soruyu sorabilirim."

"Bu anlaşmada var mısın?" *Lütfen hayır de, lütfen hayır de.* Haftalarca onun karşısında oturmak zorunda kalırsam... bu işkence olur.

"Hayır, sadece eğlenmek için buradayım," diye cevap verdi sırtarak. Bana bir göz attı ve yüzüm alev aldı. Kısa bir an onun üzerimde hareket ettiğini, yüzünün zevkten gevşediğini gördüm. Midem sıkışmaya başladı. *Onun yanında bile duramazsam bu anlaşmadan sağ çıkamayacağım.*

"Demek H Brands'i temsil ediyorsun?" Anlamsızca sordum.

"Evet. Sen de Argan'ı temsil ediyorsun." Kollarını kavuşturdu. "Biraz kötü görünüyorsun. Yorgun musun? Dün gece iyi uyuyamadın mı?" Gözleri dans ediyordu.

Ne hoş. Demek böyle oynayacaktık. Anlaşma şimdi başlamıştı ve o şimdiden benden bir adım öndeydi.

"Uzun bir gün oldu," dedim ve durakladım. Gece yarısından sonra eve geldiğim ve tüm gün seyahat ettiğim için bitkin düşmüştüm ve bana yaşattığı beş orgazmdan dolayı hâlâ ağrım vardı. *Yine, bir tane daha ver, diye* mırıldandı kulağıma beni yatağın içine doğru becerirken. Kusmak ya da kaçmak istedim. Bunun yerine, omurgamı çelikleştirdim. "Burası benim kiralık evim."

Düşünüyormuş gibi çenesine vurdu, oysa aslında bana güldüğünü biliyordum. "Aslında, sanırım burası benim kiralık evim."

"Rezervasyon onayı burada." Telefonumu çıkardım. Onu, seksi vücudunu ve boktan tavırlarını kaldıracak havada değildim. Utanç ve yorgunluk güçlü bir kokteyldi. Ve iş modundayken nasıl bir pislik olabileceğini unutmuştum. *Sanırım dün gece bir şanstı.*

Omuz silkti ama gözleri şeytani bir neşeyle dans ediyordu. "Emin değilim. Bir hata olmalı. Bir otel bul." Döndü ve kapının kolunu tuttu. *Kapıyı suratıma mı kapatacaktı?* Yumruğumu sıktım.

"Hiç yok." Hiçbir yere gitmiyordum. Şimdi beni ezip geçmesine izin verirsem, pazarlığımızda ciddi bir zemin kaybetmiş olurum.

O da bunu biliyordu. Gözleri bana gülüyordu. Kapının hemen içindeki tüneğinden mecazi ve gerçek anlamda üstünlüğü ele geçirmişti. *O eve girmem gerek.* Kaşlarını kaldırdı ve kollarını kavuşturdu. Pazuları müstehcen bir şekilde şişti ve ben başka tarafa baktım.

"Eminim fazladan bir odanız vardır." Kelimeler boğazımda düğümlendi. Ondan bir iyilik istemek cam çiğnemek kadar keyifliydi.

"Benimle kalmana izin vermek zorunda değilim. Hatta bence bu çok kötü bir fikir olur," dedi kendini beğenmiş bir şekilde.

"Nedenmiş o?"

"Ellerini benden uzak tutabileceğini mi sanıyorsun?"

Bakışlarımı tekrar ona çevirdim. Kaslı gövdesi, kollarını kavuşturmuş, dar karın kaslarını gösteren düşük belli pantolonu, çıplak ayakları ve mükemmel yüzünde küçümseyen bir ifade.

Bu tavırla mı? "Yapabileceğimi kesinlikle düşünüyorum," dedim

küstahça. Çenesi azıcık da olsa esnedi. *Ha. Yakaladım seni.*

"Sahip olmak kanunun onda dokuzudur. Ya da öyle derler," diye cevap verdi.

"Gerçekten de öyle diyorlar," diye mırıldandım. Buranın en az üç yatak odası olmalıydı. Pislik. Ona yalvarmayacaktım. Bunun için çok fazla gururum vardı. Dün geceki gülen adam gitmişti. Aslında Jason beni yemlemekten zevk alıyor gibiydi. Closer kazanmak için oynuyordu. Ona baktım, bakışlarını tuttum, soğuk mavi gözlerinin ısınmasını bekledim. Kenara çekilmesini ve beni içeri almasını bekliyordum. Kapının çerçevesine yaslandığı yerden bana sırtıttı. Aptalca güzel ve korkunç derecede sinir bozucuydu.

"Yarın görüşürüz." Topuklarımın üzerinde döndüm. "Pislik herif," diye mırıldandım nefesimin altında.

Çantamı aldım ve merdivenlerden aşağı indim. İnerken bacağıma çarptı. Jason'ın evden beni izlediğini hissedebiliyordum ve tek yapmak istediğim yenilgiyle çıkmek olsa da omurgamı dik tuttum.

Saat akşam dokuz olmuştu. Tek otel havaalanı yakınındaydı, o da arabayla iki saat sürüyordu. İki saat sonra açık olup olmayacaklarını bile bilmiyordum. Toplantılar için her gün dört saat araba mı kullanacaktım? Hiçbir şey yapamazdım. Çantamı çimenlerin ve kayaların üzerinden geri taşıırken kaşlarımı çattım. En iyisi arabamda uyumak ve yarın yeniden toplanmaktı. Belki sabah eve gizlice girip duş alabilirdim.

Ve Pazartesi günü, konferans masasının karşısında Jason'la yüzleşmek zorunda kalacaktım. Ugh. Çok kendini *beğenmiş*, çok bilmişti. Dün gece, onun hakkındaki düşüncelerimi kısa süreliğine gözden geçirmiştım. Eğlenceliydi, hayat doluydu, yatakta harikaydı. Kendinden küçük parçalar paylaşmıştı. Bir noktada onun hakkında yanıldığımı düşünmüş, onu yargıladığım ve hukuk firması protokollerinden en az benim kadar nefret ettiği halde ona pislik dediğim için utanmışım. *Akraba bir ruh*. Çantamı arabaya geri iterken homurdandım. *Bir gece için*. Pislik.

Bu anlaşılmayı kazanmak zorundaydım ve şimdi içimde bir şüphe vardı. Kimse beni onun kadar zor durumda bırakamazdı ve şimdi birlikte yatmıştık. *Aptal*. İşte bu yüzden sana iş yerinde aptallık yapma demişlerdi.

Kendimi sürücü koltuğuna yerleştirdim ve sonunda omurgamın gevşemesine, kendimi korumacı bir şekilde kıvrılmama izin verdim. Boğazım düğümlendi. İş için ağlamadım, erkekler için de ağlamadım. Günlük hayatımda Jason gibi pek çok pislikle karşılaştım. Beni başından savabileceğini düşünen, kolay lokma olduğumu düşünen erkeklerle. Ama Pazartesi günü erken kalkmaktan bitap düşmüş bir halde, Jason'dan günde dört saat daha az çalışarak işe gelmek... *lanet olsun*. Bu anlaşılmaya ve bu işe ihtiyacım vardı. Onsuz gidecek hiçbir yerim yoktu. Sessiz bir gözyaşı sızdı ve ağlamamı fiziksel olarak engelleyebilecekmişim gibi gözlerimi sıkarak kapattım. Bir gözyaşı daha yanağımdan aşağı ıslak izler bıraktı ve

Derin, titreyen bir nefes. *Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı.* Telefonumu çıkardım ve Margo'yu aradım.

"Merhaba, ne haber?" diye sordu neşeyle. Arka planda hokey maçına benzer bir ses duyuluyordu. Andrew evde olmalıydı. Kısa süre önce taşınmışlardı ve birlikte iğrenç derecede mutluydular.

"Buna inanamayacaksın," diye cevap verdim sefilce. "Uh oh."

"Kayboldum, telefonum bozuldu ve kiralık evime yeni geldim. Ve ev dolu."

"Kim tarafından?" Uygun bir şekilde şok olmuştu.

"Jason. Elliott."

"Hayatta olmaz," diye nefes aldı. "Hayatta olmaz. Bu anlaşmada karşı tarafın avukatı mı?"

"Biliyorum. Sen ve ben uğursuzluk getirmiş olmalıyız. Yine berbat biri oldu. Bir gecelik seks o adamı yumuşatmadı. Kiralık evde bir gece kalmama izin vermesi için neredeyse yalvardım ve kapıyı yüzüme kapatmaya çalıştı." Bu sözleri söylemek bile yumruklarımı sıkımda neden oldu.

"*Pislik* herif," dedi şiddetle. "Bir yer bulup bulamayacağıma bakmamı ister misin? Bilgisayarımı alayım." Arka planda bir şeyler hışırdadı.

"Hayır," diye iç geçirdim. "Hayır, sorun değil. Baktım. Burayla havaalanı arasında hiçbir şey yok." Başımı koltuğa yasladım. "Bu gece arabamda uyuyacağım ve yarın bir yolunu bulacağım. Çok yorgunum." Seyahat etmekten ve Jason'la tartışmaktan yorulmuştum. Tüm hayal kırıklıklarından yorulmuş.

"Eğer eminsen..." Kararsızca sözünü kesti. "O gerçekten en kötüsü. Dün gecedен sonra hâlâ bir pislik gibi mi davranıyor? Ününün ondan önce gelmesine şaşmamalı."

Midem dibe vurdu. En kötüsü de bu değil miydi? Zayıf olmaktan nefret ederdim. Hem de bir erkeğin önünde. "Yine o pislik haline geri döndü." İçimi çektim. "İyi tarafından bak. Artık onu ezmek konusunda hiçbir çekincem yok," diye cevap verdim, kendimi ikna etmeye çalışarak. "Ve onu gerçekten ezmek zorundayım." *Yoksa kovulacağım.*

"Ugh. Sanırım. Bu konuşmayı yaptığına inanamıyorum. Bunun için fazla iyisin. Gerald ne yaptığını bilmiyor," diye homurdandı. Doğruca ortaklık komitesine gitmekle tehdit etmişti ama ben onu durdurmuştum. Siyasi sermayesini bu şekilde kullanmasını istemiyordum. Gerçi bu pek bir işe yaramayacaktı. Karar verilmişti.

"Kalbimin uzun zamandır bu işte olmadığını biliyorsun. Ama işime devam etmem gerekiyor. Bu noktada başka seçeneğim yok. Yani Jason Elliott gidiyor."

"İşte benim kızım," dedi. "Strateji konuşmak için beni istediğin zaman arayabilirsin. Andrew'un yaptığı anlaşmanın emsal belgelerini sana göndereceğim. Satıcının resmen içini boşalttı. Dilin bir kısmını kullanabilirsin." Muhtemelen birinin içini boşaltma düşüncesiyle sesi parladı ve ben de gülümsedim.

"Teşekkür ederim. Sen en iyisisin. Şimdi git ve gecenin tadını çıkar. Ben arabamda rahat etmeye çalışacağım."

Telefonu kapatmadan önce "Yarın için iyi şanslar," diye cevap verdi.

Koltuğa yaslandım, sahte cesaretimi kaybetmişim. Yarın yeniden toparlanacaktım. Yarın, ateşle ve keskin sözlerle dolu olacaktım. Ama şu anda, bugünkü aksiliklerden sonra, tüm ateşim sönmüştü. *Onu* orada öylece dikilirken görmek, sanki çıplak halimi tam olarak hatırlamış ve bunu bana karşı kullanmayı planlıyormuş gibi, korkunçtu. Bana hissettirdiklerinden nefret ediyordum. Sanki onu aptalca bir şeyle rahatsız etmeye gelen kıdemsiz bir ortakmışım ya da tam cevap vermeye katlanamadığı beceriksiz bir rakibiymişim gibi. Gerçekte olduğum şey yerine -zeki, arabamda uyumadığım zamanlarda iyi giyimli ve bir köpekbalığı.

Yani, çoğu zaman. Şu anda kendimi kırılğan ve bitkin hissediyordum. En azından üzerime rahat kıyafetler giyebilir ve uçak yolculuğundan biriktirdiğim atıştırmalıkları yiyebilirdim.

Arabadan indim ve Jason'ın gözlerinin soğukluğunu ve derimin altında kaynayan endişeyi unutmaya kararlı bir şekilde temiz gece havasından derin bir nefes aldım.

JASON

A Arabanın kapısı çarptı ve ben de başladım. Bu yolda hiç komşu yoktu. *Bir şey yok. Rahatla. Kahretsin, taşradan nefret ediyorum.* Burada anılar beni ısırdı. Tozlu yollardan, çok küçük giysilerden, açlıktan, sert gözlerden nazik görünümlü dış cepheler tarafından gizlenmişti. Tenim karıncalandı ve şehrin anonimliğine geri dönmek için can attım.

Anılar beni zifiri karanlık geceye baktığım kapıya doğru itti. Gökyüzünde, önceki fırtınadan kalan bulutların arasından görünen tek tük yıldızlar asılıydı.

Huzurlu, soğuk ve hissettiklerime tamamen zıt. Tabii ki o da bu anlamadaydı. Tek gecelik ilişkimle yan yana çalışıyordu. Uyandığımda çarşaflarımda onun kokusu vardı ve vücudum ağrıyordu ama onun için yeniden sertleşmişim.

Neredeyse gülecektim ama Mitchell'ın sözleri kafamda çınlayınca gülme isteğim kayboldu. *Bunu yapmayacağını biliyorum. Sana güvenebilirim, Jason.* O, geleceğimi güvence altına almak için yok etmem gereken kadındı ve yalnız kalmam gereken en son kişiydi. Özellikle de eli üzerime indiğinde vücudumun nasıl istekle titrediğini düşününce. *Keskin nefesi, avucunun oyalanma şekli, midemde bir iz bırakmıştı.*

Kapı tekrar çarptı, komşu olamayacak kadar yakındı. Araştırmak zorundaydım. Bu endişe beni bütün gece ayakta tutacaktı. Botlarımı ve paltomu giydim ve kadife geceye doğru yola çıktım.

Tam tozlu yoldaki virajı dönüyordum ki arabasını gördüm. Cep telefonunun ışığı yoğun karanlıkta yüzünü aydınlatıyordu. *Kahretsin*. Çok kaybolmuş, çok çaresiz görünüyordu. Buna dayanamazdım. Acımasız olabilirdim ama zalim değildim. Araca doğru yürüdüm ve cama vurdum. Kapıyı açtı, paltosunu ve atkısını çoktan giymişti. Orada uyumaya hazırlanmak için sürücü koltuğunu yatırdığını gördüm. Kısa bir an için göğsümün üzerine bir ağırlık çökmüş gibi hissettim.

"Ne istiyorsun?" Bana ters ters baktı. "Arabamda nasıl uyuduğumla övünmeye mi geldin? Tebrikler Jason, bu raundu sen kazandın. Şimdi beni yalnız bırak." Telefonuna geri döndü. Hayal kırıklığım arttı. *İyi. İstediğin gibi olsun*. Tam arkamı dönecektim ki gözlerindeki yaşların parıltısını gördüm.

"Benimle kalabilirsin." Kelimeler ağzımdan zorla çıkmıştı. Onu evimde istemiyordum, taze kokusu ve yemyeşil vücuduyla alanımı doldurmasını, kazanmam gereken anlaşmadan dikkatimi dağıtmasını istemiyordum. Ama burada uyumasına da izin vermeyecektim.

"Emin misin?" Dudağını ısırды. "Benimle uğraşma. Şu anda bununla başa çıkamam."

"Eminim." *Ben hiç emin değilim. Bu berbat bir fikir*. "Bagajdan çantayı alacağım. Hepsi bu kadar mı?" Arabadan çıktı ve yardım ettiğim için şaşırmış görünüyordu. Birden kendimi aptal gibi hissettim. Sadece kazanmayı önemseyen ve insan olmayı unutan bir eşek.

Toprak yolda yan yana ilerliyorduk, bavulu çarpıyor ve hapşırmasına neden olan toz bulutları kaldırıyordu.

"Bu ülkeden nefret ediyorum," diye mırıldandı. "Ben de."

"Bütün o böcekler." Ses tonu alıngandı ve ben sırtışıma bastırdım. "Bütün o boş alan," diye ekledim.

"Nefret ediyorum." Bana sırtıttı ve zayıf ay ışığında beyaz dişlerinin parıltısını gördüm. Midem sıkışmıştı. Bir kadını gülümsetmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki.

"Peki oda arkadaşım, en sevdiğin yemek nedir? Senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum ve gerçekten yakınlaşmak üzereyiz," dedi.

"Ev arkadaşı mı? Hiç sanmıyorum." Başımı salladım. "Bu tek gecelik bir anlaşma."

Bana dönmeden önce verandanın basamaklarını çıktı ve kapı aralığından geçti. "Buradayım ve gitmiyorum. Evi de tuttum ve gitmiyorum."

vazgeçiyorum. Beni fiziksel olarak sürüklemeniz gerekecek."

Alaycı bir şekilde homurdandım. "Bunu görmek isterdim."

Kollarını kavuşturdu. Onunla burun buruna geldim ve ellerimi ceplerime soktum, ona dokunmamak için kendimi zor tuttum. Bir kaşını kaldırdı. Bakışlarımı üzerinde gezdirdim, kızardı ama çenesini kaldırdı. Düzgün, mükemmel kıvrımlar, tutunabileceğim kalçalar, onu becerirken kaldıraç olarak tuttuğum kalçalar. Gözleriyle karşılaştım. Kahverengi parlıyordu ve incelememden hiç hoşlanmamıştı.

"Alış buna, Jason. Oldukça iyi bir oda arkadaşı oldum." Yüzü sabitti.

Bunu gerçekten yapmak üzere miydim? Kalmasına izin vermemek için o kadar çok neden vardı ki - işimizle ilgili komplikasyonlar, çıkar çatışmaları, yönetici ortaklarım en ufak bir uygunsuzluğun kokusunu alırsa başıma inecek balta. Ama hepsinden kötüsü, büyük olasılıkla her gün onu arzulayacak olmamdı.

İçimi çektim. "Peki. Kendini evinde hisset."

Ön oda genişti, geniş ve modern bir mutfak vardı, mutfak yemek alanına, oradan da oturma odasına geçiyordu. Açık, havadar ve rahattı. Tavuk figürleri, yastıklar ve sanat eserleri dışında.

Etrafı incelerken gözleri büyüdü. "Bu... eşsiz," dedi.

Gülümsemek zorunda kaldım. "Evet, ben de şaşırdım. Tavuk temalı yapabilecekleri her şeyi *yapmışlar*."

Yemek masasına yerleşmeden önce etrafına tekrar göz gezdirdi. Telefonunu dikkatlice masanın ortasına koydu. Bana baktığında gözleri sert, ağzı ise sabitti. Hoş sohbet sona ermiş gibi görünüyordu. "Gerald bana ekibinizin son malzeme talebimizi reddettiğini söyledi. İşbirliği yapıyor olman gerekiyordu."

"İşbirliği *yapıyorum*." O materyalleri vermek istemiyordum çünkü içlerinde bir şeyler vardı. Ne olduğunu bir türlü anlayamıyordum.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve bana ters ters baktı. "Bu işi olması gerekenden daha da zorlaştıracaksın, değil mi?"

Masaya oturdum. *En iyisi şimdi başlayalım*. Her gün karşı karşıya olacaktık. Penceresiz konferans salonlarında, zamandan başka hiçbir şeyimiz olmadan. *Hay sikeyim*. Eğildim ve bakışlarımı ona diktim. "Olması gerektiği kadar zor."

"Jason. Bu bir pazarlık." Sanki küçük bir çocukmuşum gibi kelimeleri yavaşça söyledi. "Bu şirketler birleşiyor. Kazanan ve kaybeden yok."

buradaki ezikler."

Bir kakhaha attım. "Her anlaşmada kazananlar ve kaybedenler vardır. Ve iş bittiğinde, hangi tarafta olduğunuzu çok iyi bilirsiniz."

"Ününü hak ediyorsun," dedi acı acı.

Onun bu sözleri karşısında kanım dondu. *İtibar* mı? Hemen en kötüsünden korktum. *Güzel çocuk dayak yiyecek*. Geçmişimin gölgeleri ortaya çıktı ve kalbim çarpmaya başladı. Birileri biliyordu. Birileri uyuşturucuyu, ailemi ve gerçek yoksulluğun utancını biliyordu. Yüzümü dikkatlice boş tuttum.

"İtibar mı?" Sesim sert çıkmıştı. "Unut gitsin."

Nefesim kesik kesik gidip geliyordu ve onu derinleştirmeye, çarpan kalbimi sakinleştirmeye, içimde yükselen paniği bastırmaya çalıştım. *Geçmişinizi kimsenin bilmemesi neden bu kadar önemli?* Eski terapistimin bana sorduğunu hayal ettim. *Çünkü bu ben değilim*. Ben o insanlar değildim. Onlarla, zalimlikleriyle ve içinde bulundukları koşullarla hiçbir bağım yoktu. O hayatla hiçbir ilgim olsun istemedim. Onlardan nefret ediyordum. Tatilleri paylaşmıyorduk, telefonlaşmıyorduk, hatta soyadımızı bile paylaşmıyorduk. On sekiz yaşıma bastığım gün bunu anlamıştım. O güne kadar Jason Elliott diye biri yoktu. *Hay sikeyim*. Cynthia başka bir şey demek istedi. Öyle olmalı. Ama gardımı almalıydım. *Onunla yatmak yok. Uygunsuz bir şey yapmamalıydım*. Bu iş benim yeni bir hayat için biletimdi. Sıkı çalışma ve para ateşinde arınmak istiyordum, yığınla para. Zenginliğin fısıldadığı bu dünyaya ait olmak istiyordum. Buraya gelmişim ve iki elimle tutunuyordum.

Bana pis bir bakış fırlattı. "Beni delirtiyorsun."

"Biliyorum." Çılgılık atacak gibi hissetmeme rağmen göz kırptım ve çenesinin titremesini izledim.

En azından bu sınırı kesin olarak belirlemiştim. Birlikte geçirdiğimiz geceye rağmen, Cynthia benim iş versiyonumu görüyordu. Kazanmak için oynadım. Yumuşak kahverengi gözler ve alev alev yanan kızıl saçlar beni bu yoldan saptıramayacaktı.

"Dün gece tanıştığım adama ne oldu? Makul biriydi," dedi sonunda. Dudakları sıkıntıyla büzülmüştü.

"Dün gece bir hataydı," diye cevap verdim. Gerçek buydu. *Çünkü şimdi, o önümdeyken... her şey geri geldi*. Bana doğru eğildiği, yumuşak zevk çılgınlıkları attığı, benimle sevişirken hissettikleri kısa bir an gözümün önünden geçti.

ona doğru bastırdı. "Ve eğer birlikte kalacaksak, ev kurallarına ihtiyacımız var."

Sanki buranın sahibiymiş gibi sandalyesinde arkasına yaslandı. "Devam edin, avukat bey." Gözleri sert ve meydan okuyucuydu. "Bana angajman kurallarını anlat."

CYNTHIA

Jason masanın üzerine bir defter ve kâğıt bıraktı ve karşıma oturdu. Dün geceki yumuşak adam gibi değildi. O... tam olarak *hoş* değildi ama çekiciydi. Ben de onun kendinden emin duruşunu taklit ederek arkama yaslandım. Elindeki kalemi masaya vurdu ve sarı kaşlarını kaldırarak beni süzdü. Jason gerçek bir iş adamıydı. Gülen gözleri, kıvrak zekâsı, hepsi derinliği olan bir adama işaret ediyordu. *Sanırım değildi*. Tıpkı konferans görüşmelerinde görüldüğü gibiydi - mükemmeliyetçi bir sert adam.

Sarı saçları hafifçe dalgalanıyordu ve gömleğinin kolları kıvrılmıştı. Şeytan görevde değil. *Ne şanslıyım*. Bana vereceği saçma sapan listeye hazırlanmak için kalemin kapağını açtı.

"Öncelikle, yönetici ortaklarımız ve iş arkadaşlarımız asla bilemez" dedi. Ciddi ifadesi karşısında gözlerimi devirdim.

"Sanki umurlarında da," diye karşılık verdim.

"Bu etik kurallarda var. Birlikte kaldığımız için kovulabiliriz."

Neredeyse gülecektim ama o tamamen ciddiydi. *Çok mu paranoyaktı?* "O zaman taşın," diye cevap verdim.

"Taşınmam." Masanın üzerine eğildi, gözleri benimkilere dikilmişti. "Bu evi ben tuttum ve ben kalıyorum."

Ben de onun duruşunu taklit ettim. Bu adamdan bir bok almayacaktım. "Ben de öyle."

Burun delikleri hafifçe alevlendi. "O halde bu işi yürütmemiz gerekiyor," dedi, sesi tamamen makul ve tamamen çileden çıkarıcı çıkıyordu. "Tabii eğer

Bana bu kadar yakın olmayı kaldıramıyor musun?" Sırıttı. "Duvarlar gerçekten ince. Ve ben çıplak uyuyorum."

Sertçe yutkundum ve o mavi gözleriyle yüzümü tarayarak tepkimi izledi. *Kendine gel. Sadece seninle dalga geçiyor.* Aldıklarımın karşılığını vermeye başlamalıyım, yoksa beni ezip geçecekti.

"Bununla başa çıkabilirim," diye alay ettim. "Küçük bir çıplaklığın beni atlatacağını mı sanıyorsun? Tekrar düşün." Soğukkanlılıkla gülümsedim. Gözleri parladı. *Oh hayır.*

"Not ettim," dedi sırtarak. "Ne olursa olsun. Burada birlikte kaldığımızı kimse bilmemeli. Bunu riske atmayacağım."

Kahretsin, çok ısrarcıydı. "Sen çok iyi birisin. Paranoyaklığından bahsetmiyorum bile," diye cevap verdim. Birlikte kaldığımızı kimse öğrenemeyecekti. Yüzü gerildi.

"Yaz. Yaz." Gözleri benimkilere dikilmişti. Son anlaşmamızda da aynı muameleye maruz kalmıştım. Konferans görüşmesini sessize almış ve yastığa doğru çığlık atmıştım. Jason Elliott acımasız ve tek fikirliydi.

"Peki." Bir şeyler karaladım ve kâğıdı geri fırlattım. "Ama ikinci kural, mahremiyete ihtiyacım olduğu, buna belgelerim ve telefon görüşmelerim de dâhil. Her an içeri girebilirsiniz."

Beni düşünerek parmağıyla masaya vurdu. "Kendi odan olacak," dedi. "Gerçi banyoyu paylaşmamız gerekecek. Sanırım odanızda bir çalışma masası var. Ve çalışan bir kilit." Kaşlarını kaldırdı. "Bu senin için yeterince iyi mi prenses?"

"Ne şanslıyım." Bütün bu ev benim olmalıydı. Onu oturduğu yerde boğazladığımı hayal ettim.

"Arkadaşlık da fena değil." Bana yarım bir gülümseme verdi. Gözlerimi kısıtım. *Flört mü ediyordu?* Hayır, teşekkürler. Biz rakibiz ve onun gülümsemesine güvenmiyordum. Gardımı indirir indirmez saldıracaktı.

"Sadece odama izinsiz girmeyeceğine söz ver," dedim.

İzin kelimesini söylediğimde havada bir zonklama oldu. Gözlerinde açlık parladı ve sonra kayboldu. Ürperdim. Vay canına. Onun ilgisinin tek odağı olmak... ateşliydi. *Şimdi hiç sırası değil, beyin. Onu pantolonunun içinde tut. Pantolonunun gerçekten çok derinlerinde. Hayır, derin. Jason'ın dün gece olduğu gibi. Yardım edin.*

Ama tek yaptığı başını sallamak ve kuralı kâğıda karalamak oldu.

"Duş önceliğim var," dedi.

"Kesinlikle olmaz."

"Buraya ilk ben geldim."

"Bundan daha iyisini yapmanız gerekecek, avukat bey. Noktaları tekrarlamak zayıf bir müzakerecinin işaretidir." Ona sırtıttım ve dudakları büküldü.

"Tamam, ben sabah yedide duş alacağım, sen de sabah sekizden itibaren alabilirsin. Anlaştık mı?"

Başımı salladım. Bu bana kırk beş dakika veriyordu ve umarım onu asla çıplak görmeyecektim.

Gazeteden başını kaldırdı. "Eklemek istediğin başka bir şey var mı? Tuvalete gitmeden önce seni kontrol edeyim mi?"

"Çok komik." Ekleyecek başka bir şey bulmakta zorlandım. Bu adamın sıkı sıkıya bir kutuya kapatılmasını istiyordum. Ama çok yorgundum ve onunla tartışmaktan bıkmıştım. Sadece yatağa girip birkaç saatliğine her şeyi unutmak istiyordum.

"Seks yok." Kelimeler bir anda ağzımdan çıkıverdi ve başımı kaldırdım.

"Pardon, ne dedin sen?" diye sordum.

"Seks yapamayacağımızı söyledim." Kelimleri yavaşça tekrarladı.

Yüzüm alev alev yanıyordu. "Ah, endişelenme. Öyle bir planım yoktu. İkimiz de aynı fikirdeyiz."

Dili alt dudağında gezindi ve içim sıkıştı. Beynim onunla bir daha asla çıplak olamayacağımı biliyordu ama bedenim ikinci bir tur için haykırıyordu.

"Güzel. Çünkü endişelendim."

"Ne hakkında?" Küçük bir kahkaha attım. "Üzerine atlayacağımı mı düşündün? Kendime biraz hakimimdir." *Yapmadım. Pek sayılmaz. Yoksa en başta onunla yatmazdım.*

"O zaman sorun olmaz." O da karşılık verdi. Çenesi gergindi. Neredeyse gücenmiş gibiydi. *Bunu sen başlattın.*

"Hayır, hiç sorun değil." Bir an için bakışlarını tuttum, dün gece ve bu gece görüntülerini gördüğüm adamı görmeye çalıştım. Bana gülümseyen, içeri girmeme izin veren adamı. Hiçbir şey yoktu. Bu gerçek Jason Elliott'tı. Saat on birde belge isteme oyunu oynayan adam. Baştan aşağı soğuk.

Başımı salladım ve yazdım. "Kural 4:

Seks yok."

Kafamı kaldırdığımda gözleriyle karşılaştım. Sadece bir saniyeliğine, içime doğru yanıyor gibydiler. Sertçe yutkundu ve koltuğunda kaydı. O kısacık anda beni çıplak hayal ediyor olabileceğini düşündüm.

"Başka bir şey var mı?" Nabzım titrerken bile sakın olmaya çalışarak sordum.

"Eminim bir şeyler düşüneceğim," dedi.

"Eminim bulursun," diye karşılık verdim ve gözlerimi devirdim. "Şimdilik hepsi bu kadarsa, bana odamı gösterebilir misin?"

Tek kelime etmeden masadan kalktı ve çantalarını aldı, sırtındaki kaslar ince gömleğinin altında esniyor ve yuvarlanıyordu. Parmaklarımın altında ne kadar iyi hissettirdiklerini hatırlayarak başka tarafa baktım.

Bu eğlenceli olacak. Geri çekilen sırtına dilimi çıkardım. *Sıcak ve soğuk.* Bir an bana çöldeki su gibi baktı, sonra yine vurdumduymaz bir gözlemci oldu.

Mutfaktan merdivenleri tırmanarak yumuşak yeşil halılarla kaplı kısa bir koridora çıktık. Duvarlarda çerçeveli tavuk fotoğrafları ve her kapının üzerinde tavuk işaretleri vardı. *Çok güzeldi.*

"Benim odam." Sağdaki ilk kapıyı işaret etti. Düzgünce yapılmış kocaman bir yatak gözüme ilişti.

"Senin odan," dedi, sağdaki bir sonraki kapıyı iterek açtı. Kalın çerçeveli bir başka büyük boy yatak. Yumuşak mavi bir halı, pelüş bir koltuk.

Etrafı inceledi. "Burada daha az tavuk eşyası var. Bunu seçmeliydim."

"Seninle değiş tokuş yapmamı istemeyeceksin, değil mi Kral Jason?"

Bana doğru döndü, gözleri şeytani bir ışıkla parlıyordu. "Belki yaparım."

"Tam bir pisliksin." Ben daha iyi düşünmeden kelimeler ağzımdan çıkıverdi. Burun delikleri alevlendi.

"Ayrıca," dedim ve yatağa yayıldım. "Artık benim."

Vücudumu taradı ve derim diken diken oldu. Dün gece de bana aynı şekilde bakmıştı. Yüzü sabit, gözleri sıcak.

"Banyo koridorun karşısında," dedi sonunda. "Birbirimizle karşılaşmamamız için elimden geleni yapacağım." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. *Çıplak* olduğunu eklemesine gerek yoktu.

"Belirli duş saatlerimiz varken bu imkânsız olurdu," diye mırıldandım.

Alaycılığını görmezden geldi ve kararlı bir şekilde başını salladı. "İyi geceler." Arkasını döndü ve odadan çıktı.

"İyi geceler," diye şarkı söyledim, çünkü bunun onu kızdıracağını biliyordum. O gittikten sonra yatağa uzandım. Nefeslerim kısılmış ve avuçlarım terlemişti. Jason'la tartışmak on mil koşmak ya da sizi biraz sinirlendiren biriyle gerçekten iyi bir seks yapmak gibiydi. *O konuya hiç girme bile.*

Kapısı çarparak kapandı ve ben de sırtıttım. Birileri göründükleri kadar etkilenmemişti. Pantolonun tenimin üzerinden çekilirken çıkardığı yumuşak sesle zevkim buharlaştı. *Olamaz*. Duvarların ince olduğunu söylemişti ama ne kadar ince? Karyolanın gıcirtısı sessiz odamda bir silah sesi gibiydi. Yerleşirken çıkardığı yumuşak inilti yüzümü alevlendirdi.

Tamam, gerçekten çok inceydi. Harika. Sadece harika. Kendimi yatağın içinde kaskatı tuttum ve yatağının her gıcirtısını dinledim. *Umarım horlamıyordur*. Bu delilikti. Burada, bu saçma evde, rakibimle kapana kısılmıştım. Dün gece yattığım rakibimle. Ve eğer dürüst olmak gerekirse, bana hayatımın en iyi orgazmlarını yaşatan adamla. Her günü işte birlikte geçirecektik ve her gece birlikte bir duvarı paylaşacaktık. Ve eğer bu anlaşmayı kazanamazsam, kovulacaktım. Boğazımdan umutsuz bir kahkaha koptu ve hemen bir yastıkla susturdum. Kuş tüyü ve pamuk bulutundan Jason'ı duyamıyordum. *O zaman ben de böyle uyuyacağım*. Yastık başımın üstünde, pijamalar yerinde.

Şansım yaver giderse yarın onu hiç görmek zorunda kalmayacağım.

Ertesi gün karşılaştığım ilk kişi Jason'dı. Kelimenin tam anlamıyla karşılaştım. Çok sessiz olan evde huzursuzca uyumuştum ve o sabah tökezleyerek koridora çıktığımda gözlerim yarı kapalı ve bulanıktı.

Tam kapıyı açarken el yordamıyla banyo kapısının kolunu tuttum. Kavrayan parmaklarım sert kaslar ve sıcak tenle buluştu. Yumuşak iniltisi beni geriye sıçrattı ve kendimi karşı duvara yapıştırdı. Bir çerçevenin kenarı kafatasıma battı ama kıpırdamadım.

"Sana da günaydın," dedi, sesi biraz sertti.

Tüm sağduyuma rağmen gözlerine baktım. Ağzı yumuşaktı ve yukarı doğru eğikti. Bana gülüyordu. Tabii ki gülüyordu. Gözlerimi kapamadan önce yuvarlak omuzlarına ve köprücük kemiklerinin kıvrımlarına bir anlığına göz attım.

"Bana kâbus gördüğümü söyle," diye mırıldandım.

"Daha çok bir rüya gibi," diye cevap verdi kendini beğenmiş bir şekilde.

"Git buradan, Jason. Daha çok erken." Onun iğnesini görmezden geldim. "Zaten sabah yedide duş almıyor musun? Saat dokuz oldu." Sesim hissettiğim kadar huysuz çıkıyordu. Yarı çıplak rakip avukatımla karşılaşmak güne iyi bir başlangıç değildi.

"Hafta içi. Hafta sonları daha... rahatım," diye cevap verdi.

"Rahat. Bu sensin," dedim. Yanımdan geçerken havlusu kalçalarıma sürtündü ve vücudumu duvara yapıştırmaya alıştıım.

"Isırmam, biliyorsun," dedi, sesi kadife yumuşaklığında ve vücudu çok yakındı. Nefesi yanağımda gezindi ve içimden istenmeyen bir ürperti geçti.

"Beni ısırmana izin vermem," diye karşılık verdim. *Bu da nereden çıkmıştı?*

"Oh, sanırım yapardın," diye cevap verdi. Ve sonra gitmişti. O odasında hışırdarken ben duvara yaslandım ve kalbim kt küt atmaya başladı.

Sadece benimle dalga geçiyordu. Ve işe yarıyordu. Onun söz konusu olduğu yerde zayıf düşüyordum. O yakınımdayken midem sıkışıyor ve vücudum dikkat kesiliyordu. *Aptal vücut.*

Sonunda kendimi geniş banyoya kapattım ve kapıyı kilitledim, sonra kilidi kontrol ettim. İki lavabo, modern bir makyaj masası, yumuşak bir bez halı ve yağmur duş başlığı ve bankı olan büyük bir duş vardı. *Güzeldi.* Terli pijamalarımı çıkardım ve sıcak spreyn altında durdum. Jason'ın ürünleri bir duvar boyunca askerler gibi sıralanmıştı. Kendiminkilere yer açmak için onları kenara ittim ve mutlu bir şekilde spreyn altında sabunlanıp kprdm, şimdiden kendimi daha iyi hissediyordum.

Belki bundan kurtulabilirim.

JASON

I dünyanın en aptal adamı olmalıydım. *Onun* bu eve girmesine izin vermek ilk hatamdı. Ama ikincisi? Onu aptalca yemliyordum, bu da benim onu istememe neden oluyordu. Bu yüzden şu anda dışarıda saklanıyordum.

Duştan sonra onunla karşılaşma şansım var.

Verandada, yanıma aldığım sıcak tutacak giysiler ve kanepedeki battaniyenin altında büzülmüş, uçsuz bucaksız manzaraya bakıyordum. Düz, gri bir gökyüzünün altında ıssız tarlaların ne kadar acımasız olabileceğini unutmuştum. Yüzümü buruşturdum ve kahvemi yudumladım. Burası bana Tennessee'yi çok fazla hatırlatıyordu. Orada geçirdiğim süre boyunca üç koruyucu ailenin yanında kalmıştım, annem eroinden ve daha sonra daha kirli sokak uyuşturucularından aldığı keyifle bir bebeğe bakamayacak kadar aşık olduğu için bana bakmaya uygun görülmemiştir. İlk iki aile sonuncusuna kıyasla katlanılabiliirdi. Hafifçe ürperdim.

Bunu düşünmeyin. Artık teorik olarak bunun ötesindeydim, gınahtan daha zengin ve bağımsız olma yolundaydım. Bu yüzden Cynthia'yla flört etmeye devam etmek son derece aptalcaydı. Ama lanet olsun, o dudaklar, o kıvrımlar. Paratoner gibiydi, aynı ortamda bulunduğumuz her an beni kendine çekiyordu. Ayrıca, onu etkilediğimi görebiliyordum. Kızaran bir kadın değildi ve benim yanımda soğukkanlılığını zar zor koruyabiliyordu.

Bunun bir anlamı olmalıydı. Onu geri adım attırırsam bu anlaşmayı kazanabilirdim. Sert bir pazarlıkçıydı. Ben oyalanırken, o ikna etti. Daha önce de sözlerimi çarpıtmış, benden istemediğim şeyler almıştı.

vermek için. Bu neden bu kadar ateşliydi? Onunla dişe diş mücadele etmek her zaman elektrikli hissettirmişti.

"Jason!" diye bağırdı mutfaktan. "Kahveyi sakladın mı?"

Şeytanın sözü. Fincanımın içine sııttım.

Bir dakika geçmeden verandaya fırladı. Ateşli saçları nemliydi ve yüzü duştan yeni çıkmış gibi yumuşaktı. Ya da hoşnutsuzluk içinde kısıtılmış olmasaydı öyle olurdu.

"Ne kahvesi?" Gülmemek için kendimi zor tutarak hafifçe sordum.

"Bu. Kahve. Kokusunu mutfaktan alabiliyordum." Kupamı işaret etti. Çenesinin sıkışmasını izlemek için bir yudum daha aldım. "Yani bizim için stokladıkları çanta gizemli bir şekilde ortadan kayboldu mu?"

"Elfler yapmış olmalı."

"Elfler." Çenesi o kadar gergindi ki acı veriyor gibiydi. "Benimle paylaşmak seni gerçekten öldürür, değil mi?"

"Ben kazanmak için oynarım, avukat bey." Ve kazandım da. Burası benim evimdi, benim anlaştımdı ve dolgun dudakları ve mükemmel kıvrımlarıyla beni atlatamazdı.

Gözleri parladı. "Oyun başlasın."

Bir saat sonra, haftalık alışverişimi yapabilmek için anahtarlarımı aradım. Onları tezgahın üzerine bırakmıştım ama hiçbir yerde bulamadım. Ben kâğıtları bir kenara atıp çekmeceleri karıştırırken Cynthia mutfığa girdi. Yumuşak bir kazak ve tayt giymişti, ayağında da kocaman platform çizmeler vardı. Yumuşak, seksi, dikkat dağıtıcı. Kapıya doğru ilerlerken gözlerim çaresizce onu takip etti.

"Sonra görüşürüz."

"Nereye gidiyorsun?" Gözlerimi geri çekilen sırtına diktim, kapıyı açarken sallanan yuvarlak kalçalarına bakmayı reddettim.

"Etrafa. Belki markete. Biraz kahve alacağım. Elf istilasına uğradığımıza göre."

"Harika. Ben de sana katılırım. Elfler benim anahtarlarımı da almış gibi görünüyor." *O yapmıştı.* Midemde kıvılcımlar çaktı. Oyun oynamak istiyordu. Ve ben oyunları çok severdim.

Kaşlarını çattı. *Ha. İstedğin sonuç bu değildi, değil mi?*

Ceketimi silktim ve kapıdan çıkarken yanından geçtim. Kayıtsız kalmaya çalıştım ama yanından geçerken gerildi ve beceriksizce yanından geçtim. *Çok yakındık.* Aramızdaki boşluk çok kalındı.

Onun küçük, ekonomik kiralık arabasında da aynıydı. *Çok yakın, çok yakın.*

"Şirkete başka bir kiralık ev istediğini söyleyecek misin?" diye sordu arabayı sürerken.

"Hayır. Ya sen?" Bu hafta kasabadaki büyük çiftlik festivali nedeniyle başka kiralık ev olmadığını biliyordum. Ama onu yemlediğimi düşünmesine izin verecektim.

"Sadece biraz kişisel alan isteyebileceğini düşündüm," diye cevap verdi. *İyi denemeydi.* Bunu bana daha önce de yapmıştı. Yan yollardan. Zorlamak yerine kandırmak. Bu konuda çok başarılıydı.

"Kişisel alana ihtiyacım yok," diye karşılık verdim gülümseyerek. *Hem de çok ihtiyacım var.* Bu arabanın içinde olmak bile eziyetti. Sıcak kokusu etrafımı sarmıştı. Eşit nefesleri boşluğu dolduruyordu.

"Bu duvarlar gerçekten çok ince," diye homurdandı. "Şaka yapmıyormuşsun."

"Dün gece dikkatini mi dağıttım?" *Dikkatimi dağıtmıştı. Yatağının her gıcirtısı neden uyanık olduğunu merak etmemi sağlıyordu.* Sert ve istekli bir şekilde uyandığımda, beni duyacağından korktuğum için içimi dökmeyi reddetmiştim.

Yanakları pembeleşti. "Birazcık. Yani, bir apartman dairesinde yaşıyorum, bu yüzden seslere alışkınım. Ama bir oda arkadaşım olmayalı uzun zaman oldu."

"Benim hiç olmadı. Üniversiteden beri yok."

Şaşırmış gibi bir ses çıkardı. "Düşük seviyeli bir hukuk öğrencisi olarak bile mi? New York'ta bu bir geçiş töreni."

"Alanım üzerinde kontrolüm olmadan iyi yapamıyorum," dedim sıkıca. "Pek bir şeyim olmadan büyüdüm. Şimdi benim için çok değerli." Yılın yetersiz ifadesi. Karmakarışık, dağılmış evlerde geçen bir çocukluk, hava ve suya ihtiyaç duyduğum gibi düzen ve rahatlık istediğim anlamına geliyordu.

"O zaman oldukça uzakta yaşamış olmalısın. Zengin değilsen tabii? Güven fonu çocuğuna benzemiyorsun."

Bir kahkaha attım. "Bu gerçekten daha uzak olamazdı. Okuldan doksan dakika uzaklıkta küçük bir stüdyo dairede yaşıyordum."

"Kahretsin, bütün bunlar sadece oda arkadaşından kaçmak için miydi?"

"Evet. Aslında oldukça acımasızdı. Trende, iş arasında ya da işten sonra çok çalıştım." Her gece yatağa düşüyordum. Yorgun ve temkinli olmadığım bir gün bile hatırlamıyordum.

"Vay canına, benimle yaşamak senin için *işkence* olmalı," diye alay etti. "Yaşam tarzımı renkli olarak tanımlayabilirim."

Ben inledim, o da sırttı. İşkence olacaktı ama onun düşündüğü sebeplerden değil. İşkence, birkaç santim ötemde çıplak olduğunu bilmektir. Bu sabah giydiği küçük pijamalar çok az şeyi gizliyordu. "Her bir ambalaj parçasını daha sonra tekrar kullanmak üzere saklayan insanlardan mısın?"

Bir kahkaha patlattı. "Hayır, ama ailem öyle. Cömertçe sınırdan istifçi olarak tanımlanabilirler."

"Neyse ki onların eğilimlerini miras almamışsın gibi görünüyor," dedim umutla.

Marketin otoparkına dönerken o ateşli buklelerini salladı. "Şanslısın. Ama bir konuda aileme çekmişim, yemek yapmayı bilmiyorum." Arabadan yavaşça indi ve ben de taytının içindeki kışına bakmadan önce gözlerimi kaçırdım.

"Peki, ne almayı planlıyordun?"

"Bilmem ki. Lunchables falan mı?" Tamamen ciddi görünüyor.

Sırttım. "Evet, bu profesyonelce olurdu. Ofiste öğle yemeği." "En azından biraz kahve ve meyve alacaktım."

Ona baktım, benden çok daha küçüktü, normalde hayattan daha büyük görünürken sokak kıyafetleri içinde çok yumuşaktı. *Ona yardım edebilirsin.* Başımı salladım. Ona yardım etmek mi? *Bu delilik.*

Koridorlarda ilerledik ve Cynthia fiyatlara bakmadan rastgele şeyleri arabasına attı. Ben de arkasından gidiyor, meyve ve sebze, yulaf ezmesi, protein barları gibi gerçekten işe yarar şeyler seçiyordum.

"Protein barları, gerçekten mi?" Bir kaşını kaldırdı.

"Çok egzersiz yapıyorum," dedim. Takıntılı bir şekilde diyebiliriz. Alana beni *takıntılı* olarak tanımlamıştı, iyi anlamda değil.

"Ah, hatırlamam gerekirdi," diye cevap verdi ve boğazını temizledi.

Vücudun delirmiş, demişti dün gece. Kasıklarım gerildi.

"Ah, doğru," diye anlamlı bir şekilde cevap verdim ve sallanan kalçaları bir sonraki koridora kadar takip ettim. "Sana kalsa simit ve dil peyniri yiyor olurduk."

"Bunun nesi yanlış?" Bana doğru döndü. "Bilmem, sebze mi?"

"Ugh, Jason. Çok sıkıcısın. Protein barları ve sebzeler. Biraz yaşa." Gözlerini devirdi.

"Dur tahmin edeyim, cin martini ve atıştırmalıklarla yaşıyorsun." Kollarımı kavuşturdum ve gözleri onlara kayarak tekrar yukarı baktı.

"Şirkette aldığımız bedava akşam yemeğini unutma," dedi alaycı bir tavırla. "Yani pizza, likör ve atıştırmalıklar," diye özetledim.

Hayal kırıklığı yüzünden okunuyordu ve ben bir kahkahayı bastırdım. Onu iğnelemek günümü güzelleştirdi. Ve onu hâlâ ne kadar çok istediğimi hatırlatmaktan kesinlikle daha rahattı.

"Ee, *ev arkadaşım*. Evle ilgili kararları birlikte mi alıyoruz? Bu mudur yani? Ben süt alıyorum, sen lahana ve protein barları mı alıyorsun?" Sinirlenmiş görünüyordu.

"Eğer istiyorsan," dedim eşit bir şekilde.

"Bu iş yürüyecekse biraz rahatlamam gerekecek." Beklentiyle kaşlarını kaldırdı, sanki benim hafifleyemeyeceğimi düşünüyordu. "Sabah yedi yerine dokuzda duş almaktan bahsetmiyorum. Kanepede dondurma yemeyi, çok fazla şarap içmeyi ve eve gelir gelmez pijamalarımı giymeyi severim. Temizlik tarzım en iyi *laissez-faire* olarak tanımlanabilir. Aslında ev işlerinde hiç becerim yoktur."

"Bu kadar mı?" Hafifçe sordum. Çenesini meydan okurcasına yukarı kaldırdı ve ben de onu sırtını raflara yasladım. Elimde değildi. Derimin altındaki ateş ancak onun varlığıyla yatışabilirdi. Gözleri kocaman açılmıştı ve ben onun şokunu içime çektim. "Beni bu evden kovacağını sanıyorsun, değil mi?" Sessizce sordum. "O kadar vahşi olacaksın ki pes edip New York'a geri döneceğimi mi sanıyorsun? Bu hoşuna giderdi, değil mi?" Yüz ifadesinden planının tam olarak bu olduğu anlaşılıyordu. Bir elimi yanındaki rafa koydum, vücudunun sıcaklığı tenimi yalıyordu. "Sadece bir şeyi unuttun." Sözcükler alçak sesle, sertçe, sadece onun kulakları içindi. "Üstünlük bende. Çünkü beni hâlâ istediğini biliyorum. Ve bunu sana karşı kullanmaktan korkmuyorum."

"Seni istemiyorum." Sesi meydan okur gibiydi.

Hayal kırıklığı arttı. O kıramayacağım bir cevizdi. Şimdiye kadar benim verdiğim kadar iyi veren tek rakip avukattı. Karnımdaki ateş, rekabet ve ihtiyacın güçlü bir kokteyliydi. Beni aptallaştırıyor, kazanmak için her şeyi yapmaya itiyordu.

"Oh, istemiyor musun?" Başımı eğdim. "Yani etrafta üstsüz dolaşsam sorun olmaz mı?"

"Sinir bozucu ama beni baştan çıkarmaz," dedi. "Bunu göreceğiz." *Oyun başladı.*

CYNTHIA

(Dev yatakta sırt üstü uzandım ve Margo'ya mesaj attım.

CYNTHIA

The Closer benim yeni oda arkadaşım ve şimdiden korkunç.

Cevap vermesini bekledim ve pencereden dışarı, tarlaların üzerine çöken alacakaranlığa baktım. Kuşlar yine tüm güçleriyle dışarıdaydı. Yarattıkları senfoni, kırların sessizliğinden ya da daha kötüsü Jason'ın evin içinde dolaşmasını dinlemekten hoş bir şekilde uzaklaşmamı sağlıyordu. Ondan saklanıyor ve sabaha kadar onunla karşılaşmamayı umuyordum.

Bu odada kalıyor, işlemek için parmak uçlarımda dışarı çıkıyor ve o yukarıdayken mutfaktan aşırđđm Cabernet Sauvignon'dan güzel bir kadehin tadını çıkarıyordum. Oda oldukça geniş ve rahattı. Duvarlar tozlu bir maviydi ve köşede meşe masanın yanında rahat bir koltuk ve bu nefis konforlu kral yatak vardı.

Margo mesajın üzerinden üç dakika geçmeden beni aradı.

"O senin oda arkadaşın mı?!" diye bağırdı telefonda. Gülmeye başladım ve telefonu kulağımdan uzak tuttum. "Bana her şeyi anlat. En başından başla. Etrafta çıplak mı dolaşıyor?"

"Sakin ol, azgın köpek," diye fısıldadım, böylece Jason beni inanılmaz derecede ince duvarlardan duyamazdı. "Andrew'la seks yapmak seni delirtiyor."

"Bu doğru." İcini çekti.

"Çok tatlısınız ve bu açıkçası iğrenç." "Peki ev nasıl bir yer?"

"Neyse ki iki yatak odası var. Ama duvarlar inanılmaz derecede ince. Her şeyi duyabiliyorum. Açıkçası, bu kadar sinir bozucu olmasaydı, bu çok daha çekilebilir olurdu."

"Lezzetli" derken, onunla seks yapacağını kastediyorsun, değil mi?

Lütfen. Geri kalanımız için." Sesi hevesliydi ve ben bir kahkaha attım. "Bu bir daha asla olmayacak," diye cevap verdim ve yüzümü buruşturdum.

"Ne? Yani, evet, kötü bir fikir ama neden olmasın? Bir şey mi yaptı?"

"Bunu ev kurallarına koydu. Aslında *seks yok* dedi ve bunu bana yazdırdı." Hatırlayınca yüzüm kızardı.

"Bu da ne böyle?"

"Evet. Hatırladığım kadar gergin. Sanırım o gece ele geçirilmişti," diye fısıldadım. "Ve en kötüsü de, ona olan ilgimi bana karşı kullanıyor. Şimdiden kafamı karıştırmaya başladı."

Yastığa geri yaslandım.

"Evet, bunu iyi bilir. Karşı tarafın avukatıyla psikolojik oyunlar oynamayı çok sever. Bir anlaşmada beni korkutmak için ölü çiçekler gönderdiğinden oldukça eminim. Çok garipti. Neredeyse işe yarıyordu."

Ürperdim. "Buna inanıyorum. Sürekli çirkin şeyler söylüyor ve kişisel alanıma giriyor. "Bu ve evin onunmuş gibi hissettirdiği gerçeği arasında... şimdiden bu anlaşmayı kaybediyorum gibi görünüyor."

"Bu çok seksi. Kişisel alan eksikliği yani. Kaybetmek değil. En kötüsü de bu."

"Sen bir *ucubesin*," diye mırıldandım. "Lütfen odaklan. Onunla başa çıkmak için bir stratejiye ihtiyacım var."

"Onun kitabından bir sayfa almalısın. Alabildiğinin en iyisini ver." "Ve ne? Çıplak dolaşmak mı? Daha fazla hatırlatıcıya ihtiyacım yok.

Birlikte geçirdiğimiz tek gece." Hatırladıkça içi ısınyordu ama Margo başını sallıyordu.

"Aynen öyle. Odanda saklanmayı bırak ve ona evin yarısının senin olduğunu göster. Alanını geri al, onun kafasını karıştır. Sana yaptığı şey bu." Omuz silktili. "En kötü ne olabilir ki?"

"Bir bakalım. Gerald öğrenir ve ben gerçekten kovulur muyum? Jason beni kesinlikle i s p i y o n l a r . Ya da Jason beni reddeder. Ne de o l s a bu onun kuralları arasında." Bu

korkunç olurdu.

"Bir şeyler yapmalısın. O acımasız biri ve eğer seni şimdiden bu hale getirdiyse..." Sözlerini yarıda kesti ve başını salladı. "Kafasını karıştırırsan ofiste doğru düzgün göremez. Aslında en iyi stratejiniz bu olabilir."

Jason Elliott'ın oyundan atılıp atılamayacağını bile bilmiyordum. Bana bir aslanı hatırlatıyordu. Hayran olmak için muhteşem ama yaklaşmak imkansız.

"Belki..." Sözlerimi yarıda kestim ve kararsızca dudakımı çiğnedim.

"Ben sadece senin kazanmanı istiyorum," diye ekledi Margo. "Brett sanki ortak olmak için sırada kendisi varmış gibi kasıla kasıla dolaşıyor ve bu beni rahatsız etmeye başladı. Ve senin anlaşmalarından birini kokluyor."

"Şaka yapıyorsun. Onu öldüreceğim," dedim şiddetle. Kanım ısınmıştı. *Kimse müşterilerim için gelmedi.*

"Biliyorum. Biliyorum. Henüz bir şey yapmadı, ama onun bir sansar olduğunu bil," diyerek beni yatıştırdı.

İçimi çektim. "Öyle olabileceğini düşünmüştüm. Sadece ortak olmak isteyip istemediğimi bilmiyorum."

Margo bir an sessiz kaldı ve sonra sessizce şöyle dedi: "Biliyorum ve bunu söylemekten nefret ediyorum ama bunu çözmen gerekiyor. Onların aptal politikalarının kurbanı olmanı istemiyorum. Bunun kurbanı olmak için fazla iyisin. Closer'ı ez, anlaşmayı kazan ve sonra geri dönüp Brett'in kışını tekmele."

"Teşekkürler, Margo. Sen en iyisisin."

"Git hakla onları! Seni seviyorum." Telefonu kapattı ve ben de boğazım düğümlenerek yatağa uzandım. Bu anlaşmaya ve bu işe ihtiyacım vardı. Başka bir şey bulmak çok zor olacaktı. Son reddedilmeden sonra başa dönmüştüm ve nereye döneceğimi bilmiyordum. Sadece bir molaya ihtiyacım vardı. Şu anda bu firma işi hayatımdaki tek istikrarlı şeydi ve onu lanet olası Brett ya da Jason yüzünden kaybetmeyi reddediyordum.

Çenem sıkıştı ve telaşla doğruldum. Margo haklıydı. Bir *erkek* tarafından atılmayacaktım. Closer tarafından değil. Rakiplerini korkutmuşsa ne olmuş? Ben de aynısını yapabilirdim. Bavulumu açtım ve onu çıldırtacağını bildiğim bir şeyler giydim.

JASON

B Egzoz kokusu yerine taze kokan bir havada nefes almak alışılmadık bir deneyimdi. Evin köşesini dönerken ayaklarım kolay bir ritimle yere vuruyordu. Normalde koşularım yayalardan ve çöp kamyonlarından kaçmayı içerirdi, ancak burada ayaklarım toz kaldırdı ve her nefesim durgun havada bir buluta dönüşüyordu.

E-postam pingledi ve neredeyse telefonumu bitişikteki tarlaya fırlatıyordum. Mitchell kışımın üstünden kalkmıyordu. Adam her Pazar saat gibi çalışırdı ve normalde ben de çalışırdım. Ama benim sadece bir saatlik huzura ihtiyacım vardı.

Bir işkolik olduğum için telefonumu çıkardım ve mesajı taradım, okurken kaşlarım birbirine çarptı.

Kime? Elliott, Jason

Kimden: Chen, Mitchell

Konu: Beni ara

Tabii ki beni aramak yerine bir e-posta yazacaktı. Yavaşça yürüdüm ve aradım. *Belki de açmaz.* Ben de cumartesi günümün tadını çıkarmaya devam edebilirdim. Telefon ikinci kez çalmadan açtı. Klasik Mitchell.

"Selam Jason. Nasılsın?" diye sordu, arka plandaki konuşma sesinin üzerine.

Neden ortaklar cumartesi günü aradıklarında bunu sorarlardı? Cevap her zaman "konuşmasak daha iyi olur" olurdu. Ama bunu söyleyemezdim, bu yüzden her zamanki yanıtı vermekle yetindim: "İyiyim. Sadece bazı işleri hallediyorum." Bu, konuşmamayı tercih ettiğimi ama elbette her zaman çalıştığımı gösteriyordu.

"Harika, harika." Sesi dikkati dağılmış gibiydi. "Bir saniye bekle." Ahizeyi kapattı ama yine de duydum, "Evet, mavi turbo S istiyorum. Hayır, cabriolet değil."

Araba mı alıyordu? Bir tane daha mı? Ferrari'den Porsche'ye kadar beş tane arabası vardı zaten. Ortağının kazancı bu yıl iyi olmalı. Başımı salladım. Mitchell nasıl harcayacağını biliyordu. Ben asla öyle biri olamazdım. Paramı bir ejderhanın altın biriktirdiği gibi biriktirirdim ve değişeceğimden de şüpheliydim.

"Bunun için üzgünüm," dedi, üzgün görünmüyordu. "Az önce Bay Harris ve Gene'den bir telefon aldım." Gene müşterimizin CFO'suydu ve benim birincil bağlantımdı. Saçları dökülmüştü, genellikle film gangsterleri gibi giyinirdi ve çabuk sinirlenirdi.

"TJR'nin alıcıyı temsil etmesinden çok korkuyorlar. *Onları ezip* geçeceğimizden emin olmak için aradılar. Ve kullandıkları kelimeler tam olarak bunlardı." Sesi sinirli geliyordu ve ben de onu suçlamadım. Deneyimsiz bir müşteriden gelen aptalca bir talimattı bu.

"Ne bekliyorlardı ki?" diye sordum. "Argan ulusal bir zincir. Tabii ki yasal bir danışman kullanıyorlar."

"Biliyorum." İçini çekti. "Neler olduğundan emin değilim ama bu tür işlerde deneyimli değiller. Yarın onlara gerçekten ciddi olduğunu göstermelisin. Bir pislik istiyorlar. Onlara bir pislik ver."

Bu senin için zor olmamalı, diye eklemesine gerek yoktu. Her anlaşmada muhalefeti ezmeye özen gösterdim. Asla zayıflık göstermedim ve her müzakereye gerekirse acımasız ve kaba olmaya hazırlıklı geldim. Her anlaşma beni hedeflerime bir adım daha yaklaştırıyordu. Ortaklar da beni bunun için ödüllendirdi. Zor bir müvekkiliniz ya da ders verilmesi gereken bir karşı avukatınız olduğunda aradığınız adam bendim.

"Sorun değil," diye cevap verdim soğukkanlılıkla.

"Harika, harika," diye cevap verdi. "Argan avukatları iyidir, o yüzden Gene'in hem senin hem de onların canına okumasını bekle. Gene zor biri. Ve o sadece uçucu

bizi kovacak kadar." Sesi keskindi. Kovulmak parasızlık ve özgürlük demekti. *Böyle bir şey olmayacaktı.* Eğer H Brands paralarının karşılığını aldıklarını hissetmek için gösteriye ihtiyaç duyuyorsa, o zaman bunu onlara verirdim. Genelde soğukkanlı profesyonelliği tercih etsek de, bir çırpıda hırçınlığa geçebilirdim.

Mitchell bana satın alma sözleşmesinde görmek istediği şeylerle ilgili birkaç direktif daha verirken eve yaklaştım. Alacakaranlık derinleşmişti ve hava soğumaya başlamıştı. Taşrada kış kasvetliydi. Evin etrafındaki çimler sabahın erken saatlerinde buz tutuyor ve çitirdiyordu, rüzgâr da ısıırıyordu. Soğuk günlerde hâlâ tişörsüz koşardım, çünkü rüzgârın ısırmasını ve terin tenimde hemen soğumasını severdim.

"Sana güveniyorum Jason. Bu kolay bir iş olmayacak ama doğru oynarsan büyük miktarda kredi kazanabilirsin," dedi.

"Teşekkürler, Mitchell." Gözlerimi devirmiştim. Mitchell parayı en az benim kadar istiyordu.

Telefonu kapattık ve ben gerinmek için görkemli ahşap verandaya geçtim. Etrafa serpiştirilmiş derin minderli hasır sandalyeler vardı. Gün batımını izlemek ve hava sıcaksa bir şeyler içmek için hiç de fena bir yer değildi. Taşradan nefret etsem bile bu evden nefret etmiyordum. Ama yine de evin diğer sakiniyle ne yapacağımı bilmiyordum. Çift camlı kapıların önünden geçip gitti ve her bakışında bir yumruk yedim. Sonunda beni göremeyeceğini bile bile onu içime çektim. Kızıl bukleleri oturma odasının ışıklarında parıldayan gerçek, ateşli bir bakırdı. Saçları, uzun zaman önceki bir video görüşmesinde beni kendine çeken ilk şeydi. Dudakları beni oyalamış, onun hakkında hayaller kurmama neden olmuştu. Dolgun, gür, mükemmel pembe. O pelüş alt dudağı ağızıma almak, daha da şişene kadar ısırarak için can atıyordum. Ta ki ısırana kadar. Onun tadı hayal ettiğim her şeydi.

Sürgülü kapıyı iterek açtığımda onun mutfakta kıvrandığını gördüm. Kulaklıklar takılı, daha çok sutyene benzeyen dar bir gömlek ve düşük bel kargo pantolon giymişti. Pantolon kıcını sarıyor ve karnını ortaya çıkarıyordu. Ağızım kurudu. Varlığımdan habersizdi ve ben de izlemek için duvara yaslandım. Buzdolabını açtı, kalçalarını döndürdü, satın aldığı keskin kaşarı çıkardı, tekrar sallandı. Gözlerim kıcına kaydı. Yüksek, dolgun, yuvarlak. Avuç içlerim, parmaklarımı kıcına batırıp

Onu kendime doğru çekerken içine girdim. Acının hızla zevke dönüşeceği en dolgun kısmına vurmak için kaşınıyorlardı.

Dolaptan birkaç kraker seçti ve küçük bir pirouette ile döndü.

"Onlar benim krakerlerim," dedim yüksek sesle. Başını kaldırdı ve kulaklıklarını çıkarmak için el yordamıyla uğraştı.

"O da neydi?" diye sordu kızarak. Kabadayılık taslamaya çalışıyordu ama onu dans ederken gördüğümü biliyordu. Gülümsememek için dudaklarımı yuvarladım.

"Onlar benim krakerlerim. Ve peynir, eğer sayıyorsak," dedim hafifçe.

Kaşlarını çattı. "Sayıyor muyuz? Sayıyor muyuz?"

"Duruma göre değişir." Başımı eğdim. "Yiyeceklerimi yemeye devam edecek misin?" Ona doğru yürüdüm ve gözleri kocaman oldu. *Tehlikeli, Jason. "Oda arkadaşı* olduğumuzu sanıyordum. Paylaşmak. Ayrıca, sen de Bütün buzdolabı senin eşyalarla dolu. Peynirimi bile bulamıyorum." Ben yaklaşırken kendini yukarı çekti.

"Benim evim," diye homurdandım. "Ne istersem yaparım." Ondan bir adım ötede durdum, temiz, sıcak kokusunu içime çektim, sığ nefeslerinin göğüslerini yukarı kaldırdığı yere eğilmek yerine gözlerimi yüzünden ayırmadım.

"Senin evin," dedi. "Bölgeni işaretlemek için duvarlara işlemek ister misin?"

Kahretsin, çok komik. Bu onun daha önce görmediğim bir yanıydı. "Belki yaparım," diye karşılık verdim.

Gözlerini devirdi ama yüzünde belli belirsiz bir gülümseme vardı. "Burası benim de evim. O yüzden bölge işaretlemesini yarısına kadar yap."

"Anlaştık." Kollarımı kavuşturdum ve gözleri göğsüme kayd. Bir süre oyalandılar ve derim diken diken oldu. *Beni gerçekten istiyor.* Biraz esnedim. Daha önce onu iğnelemiştim ama haklı olduğum ortaya çıktı. Sırıtişımı bastırdım.

"Peki, yarın için hazır mısın?" Dolaba doğru ilerleyip bir protein çubuğu çıkarırken sordum.

"Çok hazırım." Sesi sertti. "Yine de, yerinde durum tespiti benim eğlence anlayışım değil."

"Bu kasabada kapana kısılmış olmak beni de heyecanlandırmıyor. Açıkçası bunu yaptığımıza bile şaşırdım." Tezgâha yaslandım ve

kaşlarını çattı. Atıştırmalıkları ve bir kadeh şarabıyla bir sandalyeye yerleşmişti.

"Evet, eğer ekibiniz biraz daha açık sözlü olsaydı, Gerald bunun için baskı yapmazdı." Kaşlarını kaldırdı.

"*Bu* yüzden mi buradayız?" Gene ve ekibinin de bize karşı pek açık sözlü olmadıklarını eklemedim. Burada garip bir şeyler dönüyordu.

"Evet," dedi bir patlamayla. "Ve şimdi bunu yönetmeye ve lanet Brett'in anlaşmalarını çalmasını engellemeye çalışıyorum." Sesi öldürücü geliyordu.

"Kim bu lanet Brett? Seni cinayetten hapisten kurtarmayı mı beklemeliyim?"

Sırıttı ve peynirinden vahşi bir ısırık aldı. "Sanki beni orada bırakmayacaksın da." Burnunu bana doğru kıvırdı. "Ve keşke. Onu öldürmek çok daha kolay olurdu. O benim şirketimin yeni avukatı. Tamamen bana karşı. Son firmasından kötü şartlarda ayrıldı ve bu onun son şansı."

Başımı salladım. Bu tipleri bilirim. Firma avukatlarının bir son kullanma tarihi vardı. Ya ortak olurdunuz ya da ayrılırdınız. Bu, firmadaki meslektaşlarınız arasında bile şiddetli bir rekabet yaratırdı.

"Yani şimdi, ben buradayken anlaşmalarımı çalmasına ve genel olarak beni kötü göstermeye çalışmasına karşı tetikte olmalıyım." Dişlerini gösterdi. *Bu seferki çok sert. Ama senin planın da bu değil mi? Onu kötü göstermek, çıldırtmak, sonra da ezmek? Pişmanlığımı çiçek açmadan önce bastırdım.*

"En azından buradayken gideceğin mutlu saatler yok," dedim hafifçe.

Kızardı ve yere baktı. *Hay sikeyim.* Birlikte geçirdiğimiz geceyi düşünmeden edemiyordum ve aldığı zevkin kanıtı yüzünden okunuyordu.

"Perşembe günü söylediklerinde ciddi miydin? Partner olamayacağını düşünmen konusunda?" diye sordu, yanakları hâlâ pembeydi, sesi biraz gergindi.

Göğsümden bir nefes gevşedi. "Evet, ciddiydim."

"Şaşırdım," dedi açık yüreklilikle. "Gerçekten rekabetçisin. Her zaman ortağın peşinde koştuğunu düşünmüştüm." Şarabını yudumlarken beni düşündü.

"Rekabetçi olabilirim ama yeterli değilim," dedim kısaca. Bir elimi yüzümde gezdirdim. "Belki bir noktada bunu istedim ama Covingly'nin nasıl olduğunu biliyorsun. O beyaz ayakkabı firmalarının hepsi aynı. Öyle görünüyor olabilirim ama hiçbir şeyim olmadan büyüdüğümü biliyorlar. Üzerimdeki yoksulluğun kokusunu alabilirler. Asla onların dünyasının bir parçası olamayacağım, gerçekten. İstedğim kadar anlaşma kazanabilirim."

Ama bu yeterli olmayacaktır. Ortak olmak tamamen geyik yapmakla ilgili. Koridorun sonundaki, hafta sonlarını Hamptons'da golf oynayarak, öğle yemeklerini Harvard Club'da yiyerek geçiren ve bu işlerle büyümüş adamla rekabet edemem." *Ve benim geçmişim gerçek bir leke.* "Ve yükselmek için ortaklara yakın olmanız gerektiğini biliyorsunuz. Ben öyle biri değilim. Ben... paylaşımcı değilim," dedim dikkatlice. Geçmişimi öğrenmeleri için kimseyle yeterince yakınlaşmadım.

Cynthia başını salladı. "Bu hissi bilirim." Küçük bir gülümseme verdi. "Zamanımın çoğunu mükemmel bir şirket filizi olmaya çalışarak geçiriyorum. Şu anda arayı kapatmaya çalışıyorum. Firmamdaki ortaklarla hiçbir zaman gerçekten bağ kuramadım. Bir firmada bu kadar uzun süre kalmayı hiç istemedim. Her zaman insanlara yardım etmek istedim."

"Ah, sen de onlardan birisin," diye alay ettim.

Yüzü sertleşti ve ayağa kalktı. "Siktir git." Bardağını kaptı ve içim burkuldu.

"Cynthia. Şaka yapıyordum."

Boş tabağını bulaşık makinesine atarken hareketleri sarsıntılıydı, yumuşak kıvrımlar ve ateşli bukleler girdabında yanımdan geçip gitti.

"Benimle dalga geçebilirsin ama hayallerimle dalga geçme," dedi kısaca.

Pişmanlık mideme bir taş gibi oturdu. "Öyle demek istemedim. Şaka yapıyordum."

"Evet, ama sen komik değilsin." Gözleri parladı ve merdivenleri tırmanmak için döndü.

Nefesim göğsümde düğümlendi ve tezgâha tutundum. Bana bir kez daha baktı, ağzını kapattı ve mutfaktan kaçtı. Granit kenarı, kavrayışımın altında parçalanacağını düşünene kadar sıktım. O benim felaketim olacaktı. Ona yaklaşmak bir hataydı. Onun ne düşündüğünü umursamak bir hataydı.

Onunla yatmak bir hataydı, onu düşünmeye devam etmek bir hataydı, onunla aynı odada kalmak bir hataydı. *Hay sikeyim.*

CYNTHIA

I Oda arkadaşımından resmen nefret ediyordum. Jason Elliott'ın ateşli vücudu ve sürekli rahatsız ediciliği. Kuralların ve dikkatlice dizginlenmiş kısıtlamaların. Bir an beni bir rafa sıkıştırıyor, bir an sonra da benimle dalga geçiyordu. Onun etrafında bir köpekbalığı olmak istedim ama o beni şaşırttı. Kendimi yatağa yaslanıp rahat nefes almaya zorladım. Onunla birlikte bu evde kapana kısıldığım uzun bir kaç hafta olacaktı. Dişlerimi fırçalamak istediğim ve onun duşta olduğu kısa bir garip dans dışında bugün bütün gün ondan uzak durdum.

Yatağa daha da sokuldum ve Margo'ya mesaj attım.

CYNTHIA

Bu hafta bitmeden bu adamı boğacağım.

MARGO

O kadar kötü mü?

CYNTHIA

Beni delirtiyor. Bana buranın kendi evi olduğunu ve ne isterse yapacağını söyledi.

Mesajı yazarken gözlerimi devirdim.

MARGO

Ondan geliyor... bu çok ateşli.

CYNTHIA

Andrew seni mahvetti! Jason en kötüsü. Lütfen odaklanın.

MARGO

Üzgünüm, ama o gözler! O çene! Hadi ama.

Gördüğünü biliyorum.

Görmüştüm. Bana buranın kendi evi ve kendi kuralları olduğunu söylediğinde sesindeki hırıltıyı. Bütün vücudum hazırolda duruyordu.

CYNTHIA

Önemli değil. Bir daha asla birlikte yatmayacağız.

MARGO

ÜZGÜNÜM. Yaşamak için bir şeye ihtiyacım var. Ortak olmak çok sıkıcı.

Buna güldüm ve sonra elimi ağzıma kapattım. Jason beni kesinlikle duyabiliyordu. Karyolasının gıcirtısına ve çarşaflarının hışırtısına bakarak yatakta olduğunu biliyordum. O dört direkli yatakta onun iri bedenini hayal ettim ve nefesim kesildi.

CYNTHIA

Kesinlikle pısırik olduğumu düşünüyor.

MARGO

Ne? Ne?

CYNTHIA

Ona açılmış olabilirim ve o da daha iyi bir şey için şirketten ayrılmak istediğim gerçeğine gülmüş olabilir.

MARGO

Dostum, siktir et.

Evet, siktir et. Hayal kırıklığı içinde iç çektim. Yarına hazırlıklı olmam gerekiyordu ama hiç de öyle değildim. Belki de dosyayı bir kez daha gözden geçirmeliydim. Bu beni daha iyi hissettirirdi, olabileceğim köpekbalığı gibi. Kendimi kaldırdım, dizüstü bilgisayarımı aldım ve duyulabilir bir gümbürtüyle yatağa geri indim.

Telefonum başka bir mesajla aydınlandı.

JASON

Bazılarımız uyumaya çalışıyor.

Elimi telefonun etrafında siktim. Bundan sağ çıkamayacaktım. Dünyanın en sinir bozucu adamıydı. Titreyerek bir mesaj yazdım.

Eller.

CYNTHIA

Bunu kabullen. Hazırlanmam
lazım.

JASON

Şu anda iş yapıyor musunuz?

CYNTHIA

Sen değil misin? Pazar günü saat 11.

Çoğu hukuk firması avukatının en iyi e-postalarını yazdığı zamanlardı. Genellikle geç saatlere kadar çalıştığını biliyordum, çünkü gece yarısından sonra ondan birçok e-posta almıştım.

JASON

Bu gece olmaz. En iyi işimi yatakta yapmama rağmen.

Neden söylediği her şey bir ima gibi geliyordu? *Çünkü ona takıntılısın*, diye fısıldadı hain beynim. Şimdi onu üstsüz, bilgisayarının üzerine eğilmiş, karın kasları eşofmanının üzerinde zevkle kasılırken hayal ediyordum. Kendimi salladım. *Bu korkunç bir şey.*

CYNTHIA

Ekselanslarını rahatsız etmemeye çalışacağım.

JASON

Mümkün değil. Duvarın senin tarafındaki her şeyi duyabiliyorum.

CYNTHIA

Seninkinde her şeyi duyabiliyorum.

JASON

En azından horlamıyorum.

CYNTHIA

Bildiğiniz kadarıyla.

JASON

Horlamak için uyumak
zorundayım.

CYNTHIA

Eğer horlamaya başlarsan, endişelenme. Gelip seni yastıkla boğacağım.

JASON

Nefes oyunu. Bu çok ateşli.

Nefes oyunu mu? O da neydi öyle? Aramaya geçtim ve özel bir sekme açtım. Bu tabu gibi hissettirdi. Vay canına. Bununla ilgileniyor muydu? Yüksek cinsel uyarım, güvenli kelimeler, güvenli eylemler. Midem sıkıştı ve sekmeyi hızla kapattım. Bu pislik tarafından tahrik edilmeyi reddediyordum.

Karyolası inledi ve ben donakaldım. Orada ne yapıyordu?

CYNTHIA

Sadece rekabetten kurtulmaya çalışıyorum.

JASON

Yarın için hazırlanın.

CYNTHIA

Beni korkutmuyorsun.

JASON

Biraz uyu. İhtiyacın olacak.

Cevap vermedim. Bir dakika sonra telefonum tekrar çaldı.

JASON

Dün için de özür dilerim. Bence başka bir şey yapmayı seçmek asilce.

Hah. Tam bir pislik olmayabilir. Özür dilemesi beklenmedik bir şeydi. Bütün hafta sonundan daha iyi hissederek uykuya daldım.

Pazartesi sabahı tam da olmak istediğim anda JASON duştaydı. Kötü uyumuştum ve dün gece duş almış olmama rağmen, savaş alanında oda arkadaşımınla buluşmadan önce bacaklarımı tıraş etmem ve saçlarımı kurutmam gerekiyordu. Dişlerimi sıktım ve ikinci bir fincan kahve almak için aşağı indim. *Onun kahvesini.* "Benim kahvem, benim evim," diye taklit ettim ve öfkeyle bir fincan daha doldurdum.

"Bunu duydum," dedi ve ben de döndüm.

Mavi gözleri yeni tıraş edilmiş çenesinde parlıyordu, saçları jöleyle düzeltilmişti, lacivert takım elbisesi geniş omuzlarını ve uzun bacaklarını vurguluyordu. Midem küçük bir takla attı ve ters ters baktım.

"Düşunuzu aldınız mı majesteleri?"

"Dediğiniz gibi. Benim evimde. Benim duşum," diye cevap verdi ve göz kırptı. "Geride kaldın, değil mi? Sabah 10'da toplantımız var."

Çalışkanlık." Kaşlarını kaldırdı.

"Duşta *biri* vardı." Ben de karşılık verdim. "Sabah yediye ne oldu?"

Tezgâha yaslanırken gözleri eğlenceyle parlıyordu. "Bu sabah uzun bir koşuya çıktım. Çabuk, çabuk." Gözlerini bacaklarıma dikti. "Tabii işe giderken bunu giymeyi planlamıyorsan?"

Parmaklarım uyku tişörtümün eteklerini kalçalarımın üstünden geçirmek için kıpırdandı ama bunun yerine tezgâha yaslandım. Gömleğim, siyah dantelli iç çamaşırımın açıkta kaldığı yere kadar yükseldi. Hafifçe geri çekildi ve ben de bir gülümsemeyi bastırdım. "Olmadığımı biliyorsun."

"O zaman acele et. İlk gününde geç kalmanı istemem." Düz, beyaz dişlerini gösterdi.

"Bu korkunç olurdu," diye kabul ettim. Bir bacağıma diğerrinin üzerine çaprazladım. Gözleri kalçalarımın dikildi. Yumruğunu sıktı.

Gözlerimi kısmıştım. Yüzündeki o ifadeyi silip attığımı, sonra da gözlerini oyduğumu hayal ettim. Onun yerine bununla yetinmek zorundaydım.

"Oh, Jason. Bu sabah kahvem için biraz şeker istemiştim. Ama çok yüksek. Bana yardım edebilir misin? İşte, sana göstereyim." Kupamı yere bıraktım ve üst dolaba uzandım. Serin hava popomun alt kıvrımını öpene kadar biraz eğildim. Sert nefesi içimi aydınlattı. "Alabilir misin?" Yavaşça yere çöktüm ve yumruğunu sıkıp açtığını görmek için döndüm.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu. "Ne demek istiyorsun?"

"Bunu." Elini salladı, sesi biraz kısıkta. "Neredeyse çıplaksın," diye homurdandı.

Kaşlarımı çattım. "Bunun önemli olmadığını sanıyordum. Oda arkadaşı olduğumuzdan beri." Saate bir göz attım. "Oh, saate bak. Duş alsam iyi olacak. Bazen biraz zamanımı alıyor." Sesime imalı bir ton kattım. Sanki acı çekiyormuş gibi gözlerini kısa bir süreliğine kapattı ve ben zafer çığlıkları atmak istedim. "Ofiste görüşürüz." Odadan çıktım, gömleğimin altında sallanan kışımın ve her hareketimi takip eden gözlerinin farkındaydım.

Kendimi banyoya kilitledim ve duşu başlattım, hâlâ aşına olmadığım kumandaları kurcalıyor ve onun beni etkilediğı gibi etkilememesini diliyordum. Kalçalarımı birbirine bastırdım ve başımı spreyin altında geriye doğru eğdim. Sıkılmış çenesi, sert sözleri. Dudaklarımı tam büküldüğü yere bastırmak istedim, kulağımda kirli kelimeler duymak istedim. *Kendine gel. Sakin ol,*

kendinden emin, ağırbaşlı. Bugün bu ben olacağım. Sıcak suyun tadını çıkarırken bu mantrayı tekrarladım.

Kenardaki şampuanıma uzandım ve elim boş havayı tırmaladı. Bir gözümü kırdım. Şampuan yok, vücut yıkama suyu yok, tıraş bıçağı yok.

"Jason lanet Elliott. Seni öldüreceğim," diye mırıldandım.

Sanki bana şaka yapan küçük bir çocukmuş gibi onları hareket ettirmişti. Ona bu zevki tattırmayacaktım. Vücut losyonunu kaptım ve kapağını açtım. Altın harfli siyah bir şişede tasarımcı işi görünüyordu ve *vay* canına, harika kokuyordu. Sıcak, odunsu, baharatlı. Kokuyu hatırlayınca midem bulandı. Çarşafları böyle kokuyordu. *Teni* de böyle kokuyordu.

Başımı salladım, elime büyükçe bir miktar döktüm ve sabunladım. Şampuanı ve ardından saç kremiyle tekrarladım, neyse ki ikisi bir arada değildi. Erkekler bunu neden satın alır ki? Hangi dünyada saç kremi şampuanla aynı şeyi yapardı? Etrafta bir tıraş bıçağı aradım. *Buralarda bir yerde olmalı.* Tercihen yeni bir tane, çünkü *iğrenç.* Perdeyi geri çektim ve tezgâhın üzerinde gümüş bir tıraş bıçağı gördüm, açık paketinde pırıl pırıl yeni bir başlık parlıyordu. *Mükemmeldi.* Şeytani bir gülümseme takındım. Bıçağın tenime her vuruşunda kendimi daha sakın, daha kendim gibi hissediyordum. Jason'ın başına geleceklerden haberi yoktu. İşim bittiğinde elimi baldırlarımda gezdirdim. Hiç bu kadar yumuşak hissetmemiştim.

JASON

I Cynthia'dan önce otoyoldaki sıradan ofis binasına yanaştım. Ondan önce çıkmaya özen göstermişim. Onu geri adım attırmaya bu sabah duş malzemeleriyle başlamıştım. *Ta ki mutfakta yarı çıplak görünene kadar.* İstenmeyen arzu midemde yanmaya başladı.

Kıştan kalma çimenleri ezerek ilerlerken kaşlarımı çattım, zayıf sabah güneşi neredeyse boş olan otoparkın ve bej renkli binanın üzerinden süzülüyordu. *Küçük kasabalardan nefret ediyorum.* Bu mülayimlik yerine kalabalık trenleri ve çamur birikintilerini tercih ederim. Çift kapıyı iterek açtım ve boş bir lobiye girdim. Bej halı, bej duvarlar, bir avuç sandalye. Burası meşgul bir ofise benzemiyordu. Müşterimizin genel merkezi olması gerekiyordu. *Tuhaf.* Kaşlarımı çattım ama Gene Delafonte sağdaki kapıdan sallanarak çıkınca kaşlarımı düzelttim. Geniş yakalı bej takım elbisesi ve altın zinciriyle Gene, 70'li yıllardan kalma bir film gangsterine benziyordu. Gür saçları vardı ya da dünyanın en iyi Peruk takıyordu ve biraz yuvarlak olsa da heybetli bir görüntüsü vardı.

"Jason," dedi ve elimi sıktı, tutuşu kibarca sertleşmenin bu tarafındaydı. *Sert adam. Tamam.*

"Gene, seni gördüğüme sevindim," diye karşılık verdim, ses tonum kırılmıştı. Pislik Jason şimdi başlamıştı. Ve o tanıdık soğukluğa gömülmek o kadar kolaydı ki. Buzlu suların duygularımı bastırdığını, tavrımı yumuşattığını hissedebiliyordum.

"Sana ofisini göstereyim," dedi ve döndü, beni kapıdan geçirip sessiz, bej bir koridora götürdü. Kapalı kapılar, sanat eseri yok, daha fazla halı. Bu uzun bir kaç hafta olacaktı.

Diğerlerine benzeyen bir kapının önünde durduk. "Sizin için küçük bir konferans odası hazırladık. Banyo koridorun hemen karşısında, Argan'ın avukatı da karşı taraftaki konferans odasında olacak. Sizi ayırmanın daha iyi olacağını düşündük." Bana yapmacık bir sırıtış attı. *Sanki sırf karşı taraf için çalışıyor diye ona saldıracakmışım gibi.* Bu adam tam bir baş belasıydı.

"Teşekkürler," dedim ve kapıyı iterek açtım.

"Jason," diye ekledi. Durdum. "En iyi anlaşmayı yapmalıyız." Kaşları aşağıya indi. "Bu şart. Daha azına razı olmayacağım. Ve bu işin çabuk bitmesini istiyoruz. Mitchell farkında. Kapanış tarihini bir ay öne çekmek istiyoruz."

Neredeyse ağzım açık kalıyordu. *Bir ay mı?* Bu delilikti. Zaten mevcut zamanlamaya uymak için gece gündüz çalışacaktık.

"Bu bir sorun mu?" Gene sordu.

"Sorun değil. Argan ekibiyle yeni bir tarih üzerinde konuşacağız," diye yalan söyledim. *Evet, bu lanet olası bir sorun. Bu acele neydi?*

"Harika, hallolduğuna sevindim." Bana kendinden memnun bir gülümseme verdi ve koridorda kayboldu.

Oda küçüktü ama binanın arka tarafına bakan bir pencere vardı. Çim alanlar, klima üniteleri ve uçsuz bucaksız gökyüzü.

Gene'in Cynthia'yı gezdirdiğini ve muhtemelen önümüzdeki birkaç hafta boyunca en uzakta olacağı ofisini gösterdiğini duydum. *Keşke Mitchell ve Nisha bilseydi.* Yüzümü buruşturdum. Oda arkadaşı durumumuzu öğrenemezlerdi. Mitchell çıldırırdı. Mesleki itibarım sorgulanırdı. Zaten saygınlığın ince çizgisinde kayan biri için, ortakların özel hayatımı araştırmasını göze alamazdım. Kimse parçalanmış bir aileden geldiğimi bilmiyordu, kimse geçmişimle ilgili kesin sorulara verdiğim cevapların neden bu kadar muğlak olduğunu bilmiyordu. *Evet, doğru, annem bir uyuşturucu bağımlısı. Doğru, üç koruyucu ailede büyüdüm.* Yok artık. Biraz paranoyak mıydım? Belki de. Ama kendi şirketimi açmaya o kadar yaklaştım ki kapıda ismimi görebiliyordum ve bunu kaybetmek istemiyordum.

Yani hayır, üstlerimden hiçbiri konaklama anlaşmamızı ya da bugün Cynthia hakkında aklımdan geçen kirli düşünceleri öğrenemezdi.

etekli takım elbise. Sanki onu silebilecekmişim gibi başımı salladım ve takım elbisemin ceketini omuzlarıma attım. O ve ben bu sabah durum tespitini açacaktık. *Küçük bir konferans odasında onun karşısında oturmak eğlenceli olacaktı.* Koridorda ilerledim ve Cynthia'nın diğer uçtan bana doğru geldiğini gördüğümde profesyonel maskemin üzerime yerleşmesine izin verdim. Eteğinin altındaki kıvrımlarına ve topuklu ayakkabılarının içinde kendinden emin adımlarla yürürken kalçalarının salınımına hayran olmak için kendime on saniye verdim. On saniye sonra konferans salonunun kapısının önünde durduk. Saçları toplanmıştı ve gözleri parlıyordu.

"Jason." Sanki bu sabah mutfakta ona rastlamamışım gibi başını salladı.

"Cynthia." Başımı eğdim. "Bunun için

hazır mısın?"

"Ben her zaman hazırım." Ona soğuk bir gülümseme verdim.

Konferans odasının kapısını iterek açtık ve karşılıklı dizildik. Ben kâğıtlarımı savaşa giden bir general gibi önüme yaydım, Cynthia da aynısını yaptı. Sandalyemde arkama yaslandım, önce onun konuşmasını bekledim, o da öne eğildi, dirseklerini masaya dayadı. *Eğlenceli olacak.* "Çalışmalarımızın sayısını tartışarak başlamak istiyorum.

henüz ekibiniz tarafından ele alınmamış. Birincisi, denetlenmiş mali raporlar hala elimize ulaşmadı. Bunlar bu süreç için kritik öneme sahip." Sözleri soğukkanlıydı ama yüzü gergindi.

"Henüz hazır değiller." Hazırdılar ama içlerinde bazı karanlık işler vardı ve denetçilerle konuşana kadar bunları ona vermeyecektim.

"Geçen yıl için henüz hazır olmadıklarını biliyorum. Önceki mali yıllar için hazır olmalılar. Onlara ihtiyacımız var."

"Onları alacaksınız. İncelemeyi bitirdiğimde." Ona soğuk bir gülümseme verdim ve çenesinin sıkıldığını gördüm.

"Temel malzemeler için bu kadar gecikme olmamalı." Gözleri ateş saçıyordu ve neredeyse gülüyordum.

"Elimizden geleni yapıyoruz." Elimizden gelenin en iyisini yapmıyorduk. Aslında, mümkün olduğunca ağzımızı sıkı tutuyor ve yine de anlaşmayı canlı tutuyorduk.

"Dava açıklamaları da şüphe uyandıracak kadar hafif. Son yirmi yılda bir dava mı? Bu duyulmamış bir şey." Haklıydı. Ben de şaşırmıştım. Şirketler aptalca şeyler yüzünden her zaman dava edilir. Müvekkillerimin ilk faaliyet yıllarından kalma bir davaları vardı; bir kayma ve düşme vakası.

Anlaştık. Çok şüphe çekiciydi ama ona aynı fikirde olduğumu söylememin imkânı yoktu.

"Ekibinizde benim sahip olduğum her şey var." Gerçek buydu.

"Kes şunu. Oyalamayı bırak," diye tısladı. "Sen dünyadaki en sinir bozucu adamsın."

Eğildim ve beni içine çekerken gözlerinin genişlemesini izledim. "Doğru soruları sorarsan doğru cevapları alırsın." Göz kırptım ve kırmızıyı gördüğünü biliyordum.

Bir saat boyunca bu şekilde devam ettik. O sordu. Cevap vermemek için elimden geleni yaptım. Sinirlenmeye başlamıştı ama belli etmemeye çalışıyordu. *Bu doğru, tatlım. Daha önce kötü olduğumu mu düşünüyordun? Henüz hiçbir şey görmedin.* Bu anlaşmaya ve paraya ihtiyacım vardı ve bunu elde etmek için onu geçecektim.

Bir saatin sonunda ceketini çıkardı ve dar beyaz tişörtü ve yüksek topuklu ayakkabılarıyla odada adım atışını izledim. Hiç duraksamadı, sadece durmak bilmeyen bir odaklanmayla meramını anlatmaya devam etti. Her arkasını döndüğünde, gözlerimle kıvrımlarını takip ettim. Eteğinin içindeki kışını. O mükemmel kalçalara doğru genişlemeden önce belinin eğimi. Dişlerimi ona geçirmek istiyordum. Sıkmek. *Onu sikimin üzerinde sürüklerken kalçalarının ellerimi doldurduğunu hissediyordum.* Belki sapıklık yapıyordum ama umurumda değildi. Eğer sadece bir gece yaşayabilseydim, bunun tadını çıkarmak isterdim.

Sonunda son notlarını aldı ve malzemelerini topladı. "Evet, Jason. Bunun verimli geçtiğini söylemek isterdim ama sanırım ikimiz de bunun zaman kaybı olduğunu biliyoruz." Gözleri parladı.

"Hoşuma gitti," diye cevap verdim küçük bir gülümsemeyle.

"Eminim hoşuna gitmiştir." Nefesinin altından "pislik" diye mırıldandığını duydum ve neredeyse gülecektim. Eğer o işleri eğlenceli hale getirmeye devam ederse, ben de zor olmaya devam edecektim.

Aynı anda kapıya vardık. Kapıyı açmaya gitti ama ben önce davrandım ve kolunu tutmak için etrafından dolandım. Kolum beline değince irkildi ve döndü. Koyu kahverengi gözleri iriydi ve yüzü tartışmamızdan dolayı kızarmıştı. Çok seksi görünüyordu. Çözölmüş, yıpranmış. Dudağımı ısırdım, acı ona uzanmamı engelliyordu. Gözleri ağzıma fırladı.

Tıpkı o gece asansörde yaptığı gibi öne doğru sallandım, amansızca ona doğru çekildim. Onu içime çektim, saçlarının ve *vücut yıkamamın* temiz kokusunu içime çektim. Yemyeşil ürünü çıplak tenine sürdüğü düşüncesi kasıklarımın ihtiyaçla gerilmesine neden oldu.

"Vücut kremimi kullandın mı?" diye bağırdım.

"Oh," dedi ve kızardı. "*Biri* duş ürünlerimin yerini değiştirmiş, o yüzden ben de idare etmek zorunda kaldım." Bana ters ters baktı ve ben de gülümsedim.

"Evet, özür dilerim. Dayanamadım," dedim göz kırparak. "Bu iş daha bitmedi," diye karşılık verdi.

"Devam et." Biraz daha yaklaştım, gözlerinin irileşmesini, o pelüş dudaklarının aralanmasını izledim.

"Jason." Sesi titrek çıkmıştı. "Evde görüşürüz."

Başımı eğdim. Bu kötü bir şeydi. Hem de çok kötü. Çünkü tüm şakalarım ve imalarım rağmen aramızda hiçbir şey olamazdı. Ama o bakış... kahretsin. Cynthia'nın gerçekten de bir geceden fazlasını istediğini söylüyordu ve şimdi bu yasaktı. Keşke bu onu daha çok istememe neden olmasaydı.

JASON

C Ynthia benden kaçıyor. Ya da en azından ben öyle sanıyordum. Onu işten beri görmemiştim ve dün gece açtığım güzelim şarap şişesi de nasıl olduysa kaybolmuştu. Buktan bir bira içiyordum.

Güzel bir kadeh cabernet yerine pizzamı getirdim ve kıdemsiz ortaklarımdan birinin e-postasına yanıt verdim.

Telefonum çaldı. Yeni oda arkadaşımın bir mesaj.

CYNTHIA

Bu kokladığım pizza mı?

Cevap verip onunla daha fazla zaman geçirme riskine mi girmeliydim, onun söz konusu olduğu durumlarda zaten çok zayıfken? Ya da onu görmezden gelip, mümkün olan en kötü şekilde ortaya çıkmaya söz veren öfkesini riske atmak mı? İnledim. Bu sabahki gibi bir sabahı daha kaldıramazdım. Yanıt verirken parmaklarım klavyenin üzerinde uçtu.

JASON

Evet, öyle. İstiflediğin şaraptan biraz paylaşırsan sana da bir dilim veririm.

Cevap vermedi, ama başının üstünde hareket ettiğini ve sonra merdivenlerden aşağı gümbür gümbür indiğini duydum. Sandalyemde doğrulup dişlerimi kontrol etmek istedim ama kendimi durdurdum. *Onun ne düşündüğü neden umurumda olsun ki?* Kayıtsızca uzandım ve onun mutfığa girmesini izledim. Saçları arkaya toplanmıştı.

Yüksek bir at kuyruğu vardı ve beni delirtmek için tasarlanmış gibi görünen bir yoga pantolonu ve kesilmiş bir atlet kombinasyonu giymişti.

"Merhaba. Şundan biraz alabilir miyim?" Yüzü hafifçe kızarmıştı ve gözleri kocaman açılmıştı. Sanki benim yatağımdaymış gibi görünüyordu. *O geceyi düşünmeyi gerçekten bırakmalıyım.*

"Eğer bana açtıgım o güzel şaraptan bir bardak verirsen."

Kızardı ve utangaç bir tavırla şişeyi uzattı. "Bitirdim. Kusura bakma. İyi bir zevkin var."

"Biliyorum. Bana bir bardak bırakamaz mıydın?"

Yüzünü buruşturdu ve karşıma çöktü. "Çok uzun bir gün geçirdim. Karşı tarafın avukatı işleri benim için zorlaştırmaya çalışıyordu."

"Sadece işimi yapıyorum."

"Bu gece seninle tartışmak istemiyorum. Bugün berbattı."

Bunda benim bir pislik olmamdan daha fazlası var mıydı? Uzanıp bir parça pizza almasını izledim, yüzeyin hemen altında kalan kırılmanlığı gördüm. O şarabı benim yüzümden mi içiyordu? *Sen bir pisliksin.* Profesyonel kişiliğime o kadar dalmıştım ki gerçek bir insan olmayı unutmuş muydum?

Bir ısırik aldı ve küçük bir ses çıkardı. "Pepperoni'ye bayılırım. Seni beyaz pizza seven biri olarak düşünmüştüm. En kötüsü."

"Karakterim hakkında ne kadar da iddialısın," diye alay ettim. "Beyaz pizzayı sevmek mi daha kötü yoksa Hawaiian tercih ettiğimi ama ellerinde olmadığını itiraf etmek mi?"

"Bu insanlığa karşı işlenmiş bir suç," diye mırıldandı yemeğinin etrafında. "Yine de iyi bir tuzlu-tatlı kombinasyonu lezzetli olabilir. Birkaç hafta önce üzerinde tuz olan harika bir çikolatalı dondurma yedim. Neredeyse cinsel bir deneyimdi."

Bu anıyı hatırlayınca gözleri kapandı ve ben de kaskatı kesildim. Dondurmadan tahrik olmak mümkün müydü? *Konuyu değiştirmenin zamanı gelmişti.*

"Peki, karşı tarafın avukatından hoşlanmaman dışında, içini dökmek istediğın başka bir şey var mı?"

"Senin için mi?" Şüpheli görünüyordu.

"Elbette. Buradayım ve herkes kadar iyiyim." Ses tonumu rahat tuttum, ama birdenbire bana vereceğı herhangi bir bilgi kırıntısını arzuladım. "Sonra bana istediğın her şeyi sorabilirsin." *Zeytin dalını al, tatlım.* Bana bakışından nefret ediyordum, şüpheci ve kapalı. Kafamı karıştırmaya çalışmadığı zamanlarda öyleydi.

"Bilmiyorum." Çiğnedi ve başını eğdi. "Sana karşı dürüst olursam, bunu yüzüme vururlar mı?"

Midem dibe vurdu. "Bu yorum bir hataydı," dedim sessizce, bakışlarını aşağı kaydırıp elindeki peçetenin bir parçasını bükene kadar bakışlarını tutarak.

İç çekti. "Özür diledin. Teşekkür ederim. Sadece bu tür konularda biraz hassasım."

Onu düşündüm, bekledim. Bir şey istediğimde çok sabırlı olabiliyordum.

"TJR'deki pozisyonu almak için New York Sivil Özgürlükler Birliği'ndeki bir işi reddettim," diye ekledi sonunda.

"Kahretsin." Bir nefes verdim. "Bu çok etkileyici. NYCLU yılda iki hukuk öğrencisi falan almıyor mu?"

"Evet." Yüz ifadesi değişti. "Sanırım *aptal* demek istedin, etkileyici değil. Son iki yıldır tırnaklarımla kazıyarak böyle bir yere gelmeye çalışıyorum."

"Neden geri çevirdin o zaman?"

"Para. Aile yükümlülükleri. Olağan nedenler sanırım." Küçük bir omuz silktili. "Kardeşimin okul parasına ihtiyacı vardı. Ailemin arabası bozulmuştu. Kamu yararına çalıştığınızda size ödedikleri üç kuruşluk ilk yıl maaşını geri çevirmenin bir yolunu göremedim. Belki bir kısmı gururdan kaynaklanıyordu. O maaşın beni onaylamasını istedim. Ama ailem beni kamu yararına bir işe girmem için zorlamadı, ben de girmedim."

Sen de onlardan birisin. Duygusuz sözlerim yankılandı ve yüzümü buruşturdum.

Pislik. "Pişmansın."

"Evet. Pişmanım." İçini çekti ve şarabının tortularını yudumladı. "Yani, pişman değilim ama pişmanım. Sanırım anlıyorsun. O yolu seçmiş olsaydım hayatım şimdi çok farklı görünürdü."

Yavaşça başımı salladım. "Anlıyorum. Ama yolumu hiçbir zaman gerçekten sorgulamadım. Benim için her şey parayla ilgiliydi. Para ve başarı." Her zaman zirvede olmak istemiştım, bu da en prestijli isme ve en prestijli uygulamaya sahip en büyük firmayı seçtiğim anlamına geliyordu.

"Şanslısın." Burnunu kırıştırdı. "Muhtemelen bu yüzden yaptığın işte bu kadar iyisin." Sözüünü kesti ve gözlerini kaçırdı.

Bundan nefret ediyorum. Ofiste düşmandık, ama burada, evde, onu öyle kaybolmuş görmek? Onu kollarıma almak için delice bir istek duydum ya da

onun gülmesi. Evet, en son ne zaman bir kadını güldürdüğümü hatırlamadığım için kesinlikle deliceydi.

"Bu soruyu şimdi mi sormak istiyorsun?" diye sordum.

Parladı. "Elbette. Oynayacağım. Önce bir bira alabilir miyim?"

"Şarabımı bitirmek sana yetmedi mi?" Ciddi olmadığımı anlaması için ses tonumu hafif tutarak alay ettim. Ayağa kalktım ve ona soğuk bir bira uzattım, vücudumu tararken gözlerinin ısınmasını izledim. *Bana öyle bakmayı kes, tatlım.*

"Bundan hoşlanmıyorum bile. Ama su içmekten iyidir sanırım." Yudumladı ve yüzünü buruşturdu. "Kahretsin, bu iğrenç." İşaret parmağını dudaklarına götürdü, ben de sustum ve yastık gibi alt dudağına baktım.

"Sana karşı nazik olacağım. Şehir merkezinde mi, şehir dışında mı?" diye sordu. "Şehir merkezi," diye kolayca cevap verdim.

Eliyle devam et işareti yaptı.

"Uptown, şehir merkezine kıyasla sakın bir vaha. Şehir merkezi kaotik." Başımı salladım. Sevdiğim şey kontrol ve rutindi.

"Daha çok canlı gibi," diye karşılık verdi.

"Senin şehirli bir kız olacağını biliyordum," diye karşılık verdim. Cuk oturmuştu. O tamamen hafif ve ateşliydi.

"Ben aslında Queens kızıyım, ama orası ofisten çok uzak. Ben de senin şehirli biri olacağını biliyordum. Ugh." Sahte bir şekilde ürperti.

"O kadar kötü mü?" Başımı sallayınca sırttım ve biramı yudumladım. "Demek Queens, ha? Bunu görebiliyorum." Görebiliyordum da. Hızlı konuşuyor, hızlı düşünüyor.

"Queens hakkında şaka yapmak yok," dedi ve parmağıyla işaret etti. Gözleri ateş saçıyordu ve ben bir gülümsemeyi bastırdım.

"Aklımın ucundan bile geçmez," diye cevap verdim ciddiyetle. "Queens, New York'taki en iyi yemeklere sahip. Jackson Heights'taki ceviche restoranı var ya? Ölmek için."

Yüzü aydınlandı. Belli ki yemek onun kalbine giden yoldu. "Listemde var. Ofisten makul bir saatte çıktığım günlerden birinde."

"Deli gibi çalışıyorsun, değil mi?" diye sordum. Belli oluyordu. Her zaman gece yarısından sonra anlaşma e-postaları gönderiyor, her zaman telefonda konuları ayrıntılı olarak inceliyordu.

"Evet," diye cevap verdi ve omuz silkti. "Dünyadaki Brett'lere ayak uydurmak zorundayım. Bir hukuk firmasında kadın olmanın zor olduğunu biliyorsun." Tartışmamı bekliyormuş gibi arkasına yaslandı. *Dikkatli ol Jason.*

"Biliyorum." Başımı salladım. "Fikirlerini bir erkek ortağın kabul etmesi için kendini tekrarlayıp duruyorsun, değil mi?"

"Evet," dedi ve yüzünü buruşturdu. "Her neyse. En azından her konuda tam bir pislik gibi davrandın. Gerald'a karşı da bana karşı olduğun kadar kabasın."

İçimden bir kahkaha patladı ve sııttı. "Bunu fark ettin mi?" Fark ettiğini bildiğim halde sordum.

"Şaka yapıyorsun değil mi? Bu senin olayın gibi bir şey" dedi. Eğildi ve gözleri dans etti. "Bütün GQ modeli ama ben kahvaltıda bebek yiyorum havası." Kaşlarını kaldırdı. "Peki, sen?"

"GQ modeli, ha?" Ona sııttım. "Devam et." Yumruğum bira şişesini sıktı. *Senin seksi olduğunu düşündüğünü biliyorsun. Mesele cazibe değil.*

"Tabii ki buna odaklanıyorsun." Gözlerini devirdi ama gülümsüyordu. Düz dişleri pembe alt dudağının üzerinde parladı ve karnım sıkıştı. *O dudakları vücudumda istiyorum. Sikimin üzerinde.* Rahatsızca yer değiştirdim.

"Peki, bilmek istediğin başka bir şey var mı?" diye sordum.

Başını eğdi. "Sadece bu soruyu soracak kadar sarhoşum. Neden bir daha seks yapamayacağımız konusunda bu kadar ısrarcıydın?"

Sözleri havada asılı kaldı ve yutkundum. İşimi kaybetmek nedenin bir kısmıydı ama diğer kısmı utanç vericiydi. Çünkü çok korkuyordum. Çünkü yattığım her kadın beni terk edip gitmişti. Bir kere yetiyordu ama iki kere kendimi onlara açmam gerektiği anlamına geliyordu. Bu da reddedilmek demekti.

Ben mücadele ederken o bakışlarımı tuttu, asla geri adım atmadı.

"Çünkü asla bir geceden fazlasını yapmam," dedim sonunda. Kelimeler içimden zorla çıkmıştı. Gözlerinin kocaman açıldığını gördüm.

Homurdandı. "Tam bir pisliksin." Ayağa kalktı ve mutfağa doğru yürüdü. Onu lavaboya yaslandığı yere kadar takip ettim ve birasını tezgahın üzerine koyduğu yerden aldım. Beni izleyişini, gözlerinin arzuyla karardığını ve nefes alış verişlerinin kısaldığını görerek içtim. Birayı içerken dudaklarımın, onun dudaklarının da dokunduğu bir bardakta değil de onun dudaklarında olduğunu hayal ettim. *Acınası.*

Birayı tezgâhın üzerine bıraktım. "Ben gerçekçiyim."

"Bu sadece bir pislik olmak için bahane. Ne yani, sen ilişki kurmuyor ve hiç aşık olmuyor musun?" Cevabı zaten biliyormuş gibi meydan okudu.

"Hayır. İkisini de yapmıyorum. Çok fazla karmaşıklık var. Bir gece ya da hiç." *Seninle ikinci bir gece çok iyi olabilirdi, tatlım. Sonunda sana yapmak istediğim her şeyi gösterebilirim.*

Gözlerini devirdi. "Sorduğumu unut." "Şimdi başka bir soru alabilir miyim?" diye sordum.

"Bu, benimkilere verdiğin cevapların can sıkıcı olmaya devam edip etmeyeceğine bağlı." O kadar sinirlenmiş görünüyordu ki gülmek zorunda kaldım.

"Asgari düzeyde tutmaya çalışacağım. Peki ya sen? Senin bir ilişkin yok." En azından ben öyle olduğunu düşünmüyordum. Bu ihtimal midemi bulandırdı.

"Değilim," dedi yavaşça. "Ama bu konuda bir kuralım yok. Sadece zamanım yok."

"Benim gibi konuşuyorsun."

"Ben öyle değilim," diye itiraz etti. "Şey, belki biraz. Kariyerim ve bağımsızlığım benim için o kadar önemli ki... Benim yaşam tarzımdan memnun olan son erkeği hatırlamıyorum. Her şeye sahip olabileceğinizi söylüyorlar ama bu meslekte çalışan bir kadın olarak bunun doğru olmadığını biliyorum." Sesi küçüktü, boyun eğmişti.

"Keşke sana aksini söyleyebilseydim." Ona yarım bir gülümseme verdim ve o da gülümsedi, bakışlarında hüznün gizleniyordu.

"Sorun değil. Bunu ben seçtim."

"Bir soru sormak ister misin?" Yanındaki tezgâha yaslandım ve omzumla ona vurdum. Bu ona verebileceğim tek teselli, kendime izin vereceğim tek dokunuştı.

"Dürüst olmak gerekirse Jason, çok yorgunum. Ben yatmaya gidiyorum. Pizza ve arkadaşlık için teşekkürler."

Kalbim sıkıştı. Onunla oynamaya devam etmek, hafifliğinin ve ateşinin tadını çıkarmak istiyordum. Yukarı çıkmak için döndüğünde boğazımı temizledim.

"İstersen buna devam edebiliriz."

"Ne demek istiyorsun?" Güzel gözleri şaşkın şaşkın bakıyordu.

"Şu anda yaptığımız birbirimize pislik yapmama olayı. En azından evde." Aramızda bir işaret yaptım ve o da gülümsedi.

"Teşekkürler. Bu hoşuma giderdi. Arkadaşız ama ofisteyken söz vermek yok. İyi geceler, Jason."

Arkadaş. Hah. *Bunu onunla yapabilirim.* Mükemmel kışının merdivenlerden yukarı sallanışını izledim. Evet, arkadaşlar. Bu kolay olurdu.

CYNTHIA

Tiki kadeh şarap ve bir bira kötü bir fikirdi. Yatağa uzandım ve tavana baktım, sabahın dördünde tamamen uyanıktım. Muhtemelen uykuya geri dönmeden önce acı çekmem gereken bir saatim daha vardı. Ugh.

Jason beni sinirlendirdiği için içmek aptalcaydı. Bu gece yattığım adamın görüntülerini görmüştüm, bu da belirsizlikle arzunun güçlü bir bileşim oluşturmasına, beni huzursuz ve ateşli yapmasına neden olmuştu. Beni bira içmeye itiyordu. İğrençti.

Bacaklarımı kabarık yorganın altından çıkardım ve ay ışığının aydınlattığı yatak odasından geçip koridorda Jason'ın kapısının hafif aralık olduğu yere doğru ilerledim. Eski evin içinde olabildiğince sessizce ilerledim, gıcırdayan merdivenlerden kaçınmaya çalıştım ve ay ışığını kullanarak mutfağa girdim. Dolapta papatya çayı vardı. *Kim aldıysa helal olsun*. Dolunay pencerenin dışındaki mısır tarlalarını aydınlatıyor, sapları hafifçe esen rüzgârda dalgalanıyordu. Titredim.

Burası mükemmel bir cinayet eviydi ve sessizlikten nefret ediyordum. Ay ışığıyla aydınlanan mısır tarlalarını, kamp yapmayı, herhangi bir türde gezintiyi, yağmur fırtınalarını ya da böcekleri sevmezdim. Şehirde büyümek, devasa bir evde tek başına uyumaktan neredeyse patolojik bir korku duymak anlamına geliyordu. Jason'ın bir oda ötede olması da yardımcı olmuyordu. Yani hayır, teknik olarak yalnız değildim ama duvarlar o kadar inceydi ki odamda sürekli diken üstündeydim. Onun yatak odasında olan her şeyi duyabiliyordum. Umarım özel bir telefon görüşmesi yapmasına ya da daha kötüsü *özel bir zaman geçirmesine* gerek yoktur. Neredeyse yüksek sesle inliyordum. Adımlar mutfağa girdi, küçük odayı kapladı.

Çıkardığım ses. Döndüm, çayımı üzerime döktüm ve acı içinde bağırdım.

"Ödümü kopardın!" Bardağımı yere bıraktım ve elimi musluğun altına soktum.

"Kahretsin. Özür dilerim. Sen iyi misin?" Jason'ın sesi gerçekten endişeli geliyordu. "İyiyim. Sadece kendimi biraz yaktım." Çayımın yarısını masamın üzerine dökmüştüm.

Göğsümü ıslatmak için bir havlu aldım ve suyun yaktığı göğüslerimin üzerine bastırdım.

"Sana biraz daha çay yapayım mı? Benim de bir fincana ihtiyacım var."

"Dürüst olmak gerekirse, bundan sonra bir kadeh votka içip en iyisini umabilirim."

Kıkırdadı ve karnım sıkıştı. Arkamda hışırdarken vücudunun sıcaklığı fiziksel bir dokunuştı ve ben döndüm, hala serin bezi göğsüme bastırıyordum. Olamaz. Bir fincana uzanırken yumuşak ay ışığında esneyen sırt kaslarını görünce donakaldım. Beline kadar çıplaktı. Bu görüntüyü ve ellerimin altında sıcak tenini hissettiğimi hatırlıyordum. Ve şimdi bu evde üzerinde tişört olmadan, tanrısal fiziğini ve aptalca güzel kollarını sergileyerek dolaşma cüretini mi gösteriyordu? Kaba.

Markette yatıyordum. Jason Elliott'ın üzerinde tişört olmadan dolaşması *yıkıcıydı*. Ama o durumumuz hakkında rahat davranacaksa, ben de öyle davranacaktım. Tezgâha yaslandım ve inandırıcı bir şekilde rahat bir poz verdiğimi umduğum şekilde bacak bacak üstüne attım. Kollarım garip ve ağırdı. Kalan çayımı bir can simidiymiş gibi tutmaya karar verdim. Ellerim zonkluyor ve bacaklarım uygunsuz derecede kısa uyku tişörtümün altında havaya maruz kaldıkları yerde karıncalanıyordu. Dün mutfakta onunla alay ederken giydiğim tişörtün aynısıydı bu. O zaman kendimi güçlü ve rahat hissetmiştim. Ya şimdi? Şimdi kendimi açıkta, onun farkında hissediyordum. *Gece havası ve yumuşak karanlık yüzünden*. Oyalanmak, gözlerimi o güzel kollarda, o çıplak ayaklarda gezdirmek istiyordum.

Boğazımı temizledim. "Neden ayaktasın ki?"

Bana yarım bir gülümseme verdi. "Uyuyamadım. Çok uyuyan biri değilim. Kötü rüyalar görüyorum. Ve her zaman uyumaktan daha önemli bir şeyler yapmak zorunda kalıyorum. Gecede dört ya da beş saatle idare edebilirim." Omuz silkti. "Muhtemelen şirkete başvurduğumda bunu özgeçmişime yazmalıydım. Beni hemen işe alırlardı." Bana değerlendirci bir bakış attı, gözleri bacaklarıma takıldı ve garip bir ifade takındı

Sonunda gözlerimle karşılaştığında yüzünde bir ifade belirdi. "Peki ya sen? İş seni uyutmuyor mu?"

"Uh, hayır." *Sorun sensin. Ateşli gözlerin, çekilmez tavrın ve dengemi bozma şeklin.* "Biraz fazla şarap içtim ve sanırım artık yaşlandım. Hani akşamdan kalma olmayacak kadar içmişsindir ama yine de uyuyamayacak kadar çok içmişsindir ya? İşte ben de o eğlenceli uyanıklık saatindeyim." Yüzümü buruşturdum. "Alarm çaldığında muhtemelen REM'in derinliklerinde olacağım, bu yüzden yarın öfkeli bir sürtük olmamı dört gözle bekle."

Bir kahkaha attı ve çayının üzerine öksürmeye başladı. "Ben de tam senin en kötü günlerde bile son derece hoş biri olduğumu söyleyecektim."

"Bana yalan söyleme Jason Elliott. Hiç kimse bana iyi ya da hoş demeye cesaret edemedi."

"Ben de demedim. Ve umurumda da değil." Beyaz dişleri karanlıkta parladı.

"Evet, sanırım değil." *Biz aynıyız, sen ve ben.*

"Bu seni hiç rahatsız etmiyor mu?" diye sordu, başını eğerek. "Yani, sana hiç daha yumuşak olman söylenmiyor mu?"

Homurdandım. "Her zaman. Karşı tarafın avukatının bana açıkça susmamı söylediği her sefer için bir dolarım olsaydı, şimdiye kadar şirketten ayrılmış olurdum."

"Umarım ben değilimdir." Sesi sessizdi ve gözleri *Yumuşak mı? Ay ışığının bir oyunu olmalı.*

"Hayır, sen değilsin," diye alay ettim. "Aslında, benimle başa baş mücadele edecekler listesinde bir numara sen olabilirsin." *Sanırım bu bir saygı göstergesi.* Kalbim kararsız bir ritme oturmadan önce sarsıldı.

"Çünkü senden korkuyorum," dedi kahkaha dolu bir sesle.

"Evet, doğru." Gözlerimi devirdim. "Sen hiçbir şeyden korkmazsın." Ve bu oldukça ateşliydi. Her şeyin üstesinden gelme şekli, soğukkanlı, kendinden emin. *Keşke ben de böyle olabilseydim.*

"Kesinlikle öyleyim." Tezgâha yaslandı. "Duyalım o zaman." Ben de onun duruşunu taklit ettim.

"Neden sana zayıflıklarımı söyleyeyim ki?" Bana sırtıttı.

"İyi bir noktaya değindin," diye itiraf ettim. "O zaman tahmin etmem gerekecek." Parmağımı sıcak fincana vurdum. "Bakalım... gömlekler. Gömleklerden korkuyorsun. Onları ne kadar az giydiğine bakılırsa." *Ben de ne kadar çok sevdiğimden korkuyorum.*

Sanki onu şaşırtmışım gibi kısa bir kahkaha attı. Gözleri ay ışığında parlıyordu ve içime ılık bir zevk yayıldı.

"Kesinlikle gömleklerden korkmuyorum." Durakladı. "Yine de evde pantolon giymeye karşı ölümcül bir alerjin var gibi görünüyor."

Kupama doğru sııttım. Onu etkilemeye başlamıştım. *Bunu biliyordum.*

"Yani küçük bir kalçadan korktuğunu söylüyorsun." Kaşlarımı kaldırdım. *Ateş. Ateşle oynuyorsun.* Yine de duramadım. Ay ışığına sarılmış bu an, gerçek gibi gelmiyordu. Yarın gerçekten sonuçları olabilir miydi? Yer değiştirdim ve gömleğimin eteğinin bacaklarımın üzerine sarkmasına izin verdim.

Sert yutkunması sessiz mutfakta duyulabiliyordu. "Dur,"

diye homurdandı.

"Neden?" Yanık tenimi yatıştırmak için kullandığım bezi tezgâhın üzerine bırakmadan önce ona meydan okurcasına kaşlarımı kaldırdım.

"Siktir," diye nefes aldı. Gözleri göğüslerime takıldığında yumuşak küfürünü ve keskin nefes alışını zar zor duydum. Olamaz. Gömleğim nemliydi ve meme uçlarım sertleşmişti. Donup kaldım. *Bir şey söyle, aptal. Bir şaka yap. O bakışlarıyla seni yutarken orada öylece durma.* Başımı kaldırdım ve gözleriyle karşılaştım. Ay ışığında elektrikleniyorlardı, dudakları hafifçe aralanmıştı, nefesleri kesiliyordu. Başka tarafa bakamadım. *Bu sabahki cesaretim nerede? İki dakika önceki?* Kendimi toparlamak, cilveli bir şeyler söylemek istedim. Onun yerine bakışlarının sıcaklığı altında *eridim.*

"Gitmen gerek," diye homurdandı. Hareket etmedim. Kısa gömleğimin etekleri bacaklarımın etrafında dalgalanırken orada durdum ve onun bana doğru ilerleyişini izledim. Yürürken karın kasları esniyordu ve neredeyse iç çekiyordum. *Çok, çok güzeldi ama sana göre değildi.*

"Cynthia." Benden sadece bir adım ötede kıpırdamadan duruyordu, tüm vücudu gerginlikten gerilmişti. "Yukarı çıkmalısın," diye tekrarladı alçak bir sesle.

Umutsuzca daha yakına gelmesini, ona dokunmak istedim. Parmaklarımı bel kemerinin hemen üzerindeki kas damarı boyunca gezdirmek için can atıyordum. *Kötü bir fikirdi.* Hain bedenimi değil beynimi dinledim ve odadan koşarak çıktım. Ama elinin tezgâha vuruşunu ve inleme sesini duymadan önce değil.

Odanın kapısını kapattım ve ona yaslandım, nefeslerim kısa ve hızlı geliyordu. Gözlerim kapandı ve göz kapaklarımın ardında onun yumuşak nefeslerinden ve bana doğru yaklaşırken kaslarının kaymasından oluşan bir film oynadı.

Döner düşüncelemlerim onun adımlarının merdivenlerden çıktığını ve odasının kapısının gıcırdayarak açıldığını duyduğumda kısa devre yaptı. Sessiz olmaya çalıştığı belliydi ama bu ev bunun için fazla eskiydi. Bir şeye çarptı ve boğuk bir "siktir" sesi çıkardı. Gülmek için elimi ısırđım. İleme sesini duyduğumda aniden durdum. *Kendine mi dokunuyordu?* Kararımı sorgulamadan önce kulağımı duvara dayadım. *Güm.* Başladım. Olamaz. Duvara yaslanmıştı. Gözlerimi kapattım. Okşarken başımdan birkaç santim ötedeki yüzeye mi dayanıyordu? Görüntü kafamın içinde oynadı. İpeksi teni, çıkık aleti, kendini desteklemek için tuttuğı kolu. Kısık bir ses çıkardı ve ben de kalçalarımı birbirine kenetledim. Diğer taraftan etin et üzerinde kayarken çıkardığı ritmik ses geldi. "Siktir." Bunu tamamen farklı bir tonda söyledi, alçak bir inilti çıkarmadan önce kelimeyi tısladı. Duvardan uzağı sıçradım.

Bu çok uygunsuzdu. Yüzüm kıpkırmızıydı ve kalbim küt küt atıyordu. *Bu da çok sıcak.* Bir şekilde uyumam ve bu olanları unutmam gerekiyordu. Yarın uzun bir gün olacaktı ve karşı tarafın avukatını çıplak olarak hayal etmek bunu daha iyi hale getirmeyecekti.

JASON

I dün gece çizgiyi aşmaya çok yaklaştım. Hüzünlü, küçük konferans odamda oturdum ve tasmamı kontrolümden çıkardığım için zihinsel olarak kendimi tekmeledim. Çalışkanlık toplantısı birkaç dakika içinde başlayacak işkence olurdu.

Sabahtan beri ondan kaçıyordum ama dün gece ona hırladığım için özür dilemem gerekiyordu, özellikle de Bay ve Bayan Harris, Argan ekibi ve denetçilerle bir toplantıya girmek üzereyken. Normalde mali tablolarla ilgili bir toplantıda vitrin süsü olurduk. Konuşmaya liderlik etmesi için orta düzey bir yardımcım katılırdı ama bu anlaşmada öyle olmadı. Denetçiler nakit hareketleri, gelirler, giderler ve uzun vadeli projeler hakkında sondaj soruları soruyorlardı. Ve ben daha fazlasını bilmek istiyordum. Bu anlaşmayı yapmak için neden bu kadar acele ediliyordu? Bu kadar çok para kazanıyorlarsa ve bu kadar çok çalışanları varsa ofis neden bu kadar boştu? Mali tablolar neden yanlış görünüyordu? Eğer bir şey öğreneceksem, bu bugün olacaktı. Kendimi toparlayarak penceresiz koridordan Cynthia'nın geçici ofisine doğru yürüdüm. Kapıyı çalmadan önce lacivert takım elbisemi düzelttim.

"Girin," diye duydum kapının arkasından. *Bu hiç de uğursuz değildi.*

Cynthia ben içeri girdiğimde kafasını kaldırmadı, mali tabloların açıklamalar bölümüne benzeyen bir şeye açıklama eklemekle meşguldü. Yakında takım elbise ceketinin örteceği dar lacivert tişörtü ve dolgun dudaklarının arasındaki kalemiyle bugün çok çekici görünüyordu.

"Beni rahatsız etmeye mi geldin?" Başını kaldırdı. "Oh, bak, bir gömlek. Bu senin için bir ilk."

Ona aptalca göz kırptım ve o da gülmeye başladı. "İşleri benim için zorlaştırmayı seviyorsun, değil mi?" diye sordu.

İçimden bir sıcaklık geçti. "Daha iyisi yok."

Gözleri karardı ve dili alt dudağına dokunmak için dışarı çıktı. *Hay sikeyim.* Bir ayağımdan diğerine geçtim. Beni ne kadar tahrik ettiğinden haberi yoktu. *Ya da belki de biliyordu.* Dün gece kesinlikle oynamaya hazır görünüyordu. Benimle alay etmeye hazırdı. Oyunlar, sonundaki ödül kadar eğlenceliydi. *Bu çok kötü.*

"Dün gece mutfakta sana hırladığım için özür dilemeye geldim," diye kekeledim.

"Öyle mi yaptın?" Kaşlarını kaldırdı ve kalemını ağzına vurdu. "Sen buna hırlamak mı diyorsun? Ben daha çok *inleme* derdim." Ayağa kalktı ve masasının etrafında döndü. *Çok yakın. Çok yakın. Oh, hayır.* Dün gece beni duymuş muydu? *Tiştörtünü kaldırmama ve onu tezgâhın üzerine yatırmama izin vermesini düşünerek kendimi okşadığım zaman?* Buna bir son vermeliydim. Arkadaş olacaktık, iş arkadaşı, daha fazlası değil.

"Ne fark eder ki?" diye sordum. Onun mükemmel vücudunu o dar tiştörtün içinde görmek benim felaketim olacaktı. Arzu kafamı pamuk gibi doldurdu. Temizlemek için derin bir nefes aldım ama kokusu burnuma doldu.

"Hırlama daha hayvani. İnleme, şey... Sana gösterebilirim. Eğer istersen."

Yapar mıydı? Neden bu yarışmaya yeniden başlamıştım ki? Boyumdan büyük işlere kalkışmıştım. Aldığı kadar iyi verebileceğini düşünmüştüm ama hayır, daha iyisini verdi.

"Oh, Jason." Kelimeleri inledi. "Siktir, evet." Son kelime biraz gırtlaktan çıkmıştı ve ben kaskatı kesilmiştim. Onu duvara çarpmak, ağzını almak, içine gömülmek istedim. *Senin de düşünmeni istediği şey tam olarak bu değil mi? Onu nasıl yeneceğin yerine?*

"Bunu yapmayı bırakmalıyız," diye bağırdım. "Neyi yapmayı?" Gözleri tamamen masumdu. "Benimle uğraşmayı bırak."

Ağzının bir tarafı muzaffer bir edayla yukarı kalkmıştı. "Sıcağa dayanamıyor musun? Sanırım bana kazanmak için oynadığını söylemiştin." Bana doğru bir adım attı ve nefesim kesildi. "Ben de öyle."

Bir, belki de iki kalp atışı sonra beni öpebileceğini düşündüm. Ama topuklarının üzerinde döndü ve malzemelerini aldı.

"Pekâlâ, hadi şu işi bitirelim."

Gözlerimin içine baktı ve o sert, müşteriye bakan kişiliğine büründüğünü görebiliyordum. "Ve daha sonra konuşmamız gerekiyor. Bu inceleme paketinde bazı tutarsızlıklar var ve daha fazla bilgiye ihtiyacım olacak. Müşterinizin çok sayıda offshore kuruluşu var. Ve bunlar sadece hazırladıkları pakete dahil ettikleri. Hiçbiri denetimde görünmüyor. Bir market zinciri neden on dört Bermuda iştirakine ihtiyaç duyar?"

Bu tam da onun bulacağından korktuğum şeydi. Bay ve Bayan Harris'te bir şeyler yolunda gitmiyordu ve bunun ne olduğunu Cynthia'dan önce benim bulmam gerekiyordu, yoksa her şeyi mahvedebilirdi.

Sayfayı ondan aldım ve yüzümü boş tutarak taradım. Kafam çok karıştı. Takım elbise pantolonumun altında yarı sertleşmişim. Bulabileceği şeylerden dolayı gergindim. Tamamen başıboşum. *Kendine gel, dostum.* "Hiçbir fikrim yok. İlk seferinde fark etmemiştim."

Kaşlarını çattı. "Denetçiler bunu sormazsa ben soracağım. ABD hükümetinden varlıklarını saklıyor olabilirler ya da bu paravan şirketler aracılığıyla başka işler yürütüyor olabilirler."

Yüzümü boş tuttum ve kâğıdı ona geri uzattım. "Elbette. Bana uyar. Eminim iyi bir nedeni vardır." *Kahretsin.*

CYNTHIA

S Jason'la çalışmak bana durum tespitinden ne kadar nefret ettiğimi bir şekilde unutturmuştu. Ama artık buradaydık, denetçiler videoda ve H Brands'in finans ekibi boğucu konferans salonundaydı

bu günlerin ne kadar uzun olabileceğini hatırladım. Bu toplantı iki saat olarak planlanmıştı ve biz sadece bir saat içindeydik. Kayda değer hiçbir şey ğrenmemiştik. H Brands'in CFO'su Gene o kadar mlayimdi ki benimle her konuştuğunda uyuyakalıyormuşum gibi hissediyordum. Belki de bu kasıtlıydı. Sıkıcı adamı dışarı çıkarırsanız kimse soru sormaz.

Denetçiler sunumlarına ara verdiler ve ben de fırsatımı gördüm. Başlama zamanıydı. Boğazımı temizledim.

"H Brands'in iştiraklerinin amacını tartışmak istiyorum. Buradaki yasal ve mali tabloyu tam olarak anladığımızdan emin olmak istiyoruz. H Brands Sub LLC ile başlayabilir misiniz?" diye sordum.

Denetçiler birkaç dakikaya ihtiyaçları olduğuna dair bahaneler uydurup kğıtlarını almak için çabalarken arkama yaslanıp izledim. Baş denetçi kıdemsiz olana "bana bu konuda bilgi vermeliydin" diyen bir bakış attı, bu bakış Gerald'ın hazırlıksız olduğu birçok müşteri konferans görüşmesinden aşına olduğum bir bakıştı. Onların telaşına neredeyse gülecektim ve Jason'ı masanın diğer ucundan sırtırken yakaladım. Lacivert takım elbisesi geniş omuzlarını ve ince belini ne çıkartıyordu ama kolalı mkemmeliği gzaltlarındaki mavi halkaları ve çenesindeki kirli sakalı gizleyemiyordu. Birisi uyumamıştı

İyi. Muhtemelen mastürbasyon yapmakla meşgul olduğu içindir. *Şu anda bunu düşünmeyin.*

Bu anlaşma devam ediyordu ve Jason Elliot'ın ağzının bana bir şey söylerken vücudunun neden başka bir şey söylediğini çözmeye çalışacak vaktim yoktu. Sadece bir gece, ha? Ona sadece bir kez gösterecektim. Bu aptalca bir kuraldı, kadınların çarşafının arasında sadece bir tur attıktan sonra yapışkan ve çaresiz olacaklarını düşünen erkekler tarafından kullanılırdı. *Sanki.* Çoğu erkek ikinci geceye değmezdi. Dişlerimi sıktım.

Denetçiler sonunda sessizliklerini bozdular. En kıdemli denetçi konuştu, tavrı biraz gergindi. "Bu iştiraklerden haberdar olabiliriz, ancak mali tablolarda ya da yıl sonu denetimimizde kesinlikle yer almadılar. Belki de göz ardı edilmiş ya da ana şirketlerine konsolide edilmiş kuruluşlardır? Bay Delafonte, lütfen daha ayrıntılı bilgi verebilir misiniz?"

Argan CFO'sunun kaşları video ekranında kalktı. Gene boğazını temizlerken o şaşkınlığını çabucak gizledi ve kâğıdına bir not düştü. Alabildiğine kuruydu ama 1970'lerden kalma bir gangster gibi giyinmişti; ten rengi bir takım elbise ve gömleğinin altından görünen altın bir zincirle tamamlanmıştı.

"Bunlar sadece satın alma ve benzeri işlemler için kullandığımız varlıklar. Çoğunlukla uykudalar. Açıkçası, ekibin onları inceleme paketine eklemesine bile şaşırdım. Ama isterseniz onları denetleyebilirsiniz."

Konuşmaya hiçbir değer katmadığını çok iyi bildiğinden yapmacık bir sırıtış attı. Satın almalar her anlama gelebilirdi.

Jason'ın çenesindeki gerginlikten benimle aynı fikirde olduğu anlaşılıyordu.

"Lütfen yönetim belgelerini ve gelir-gider tablolarını bize gönderebilir misiniz?" Bunu söyleyen benim müvekkilim.

Gene'in yüzünde çirkin bir ifade belirdi ama bunu sakladı ve sorunsuzca kabul etti. Etli yumruğu kâğıt yığınının üzerinde sıkılı duruyordu.

Telefonumu çıkardım ve masanın altından Jason'a mesaj attım.

CYNTHIA

Bu saçmalık. Satın almalar her anlama gelebilir. Ve bu varlıkların açığa çıkacağını düşünmemiş gibi görünüyor.

Jason'ın yüzü hiçbir şeyi ele vermiyordu, yanında telefonunun ışığının yandığını görebilmeme rağmen. Mesajımı boş boş taradı ve sonra yanıt verdi.

JASON

Katılıyorum. Şimdi daha fazla baskı yapmayın. Denetçiler bilgi alana kadar bekleyin.

CYNTHIA

Neden her zaman oyalıyorsun? Bu gerçek bir mesele.

Gene'i daha fazla sorgulamak için bir nefes aldım ve Jason bana bir bakış attı.

JASON

Ben değilim. Lütfen, bekleyin. Bu adamın sicilinde ağır bir saldırı suçu var. Onu kızdırmamaya çalışıyorum.

CYNTHIA

Müşterilerinizin geçmişini kontrol ettiniz mi?

JASON

Bana anlatmıştı. Sadece kamu hizmeti aldığı için avukatların ne kadar yararlı olduğuna dair bir anekdot. Onunla uğraşmak istemezsin.

CYNTHIA

Ne güzel. Ama bana göz kulak olduğun için teşekkürler.

JASON

Canının yanmasını istemiyorum.

Kalbim göğsümde küçük bir takla attı.

JASON

I Malzemelerimi toplamadan önce Cynthia'nın odadan çıkmasını bekledim. Aramızda uygunsuzluk olduğuna dair hiçbir ipucu olamazdı. Müşteri benim pislik versiyonumu bekliyordu ve öyle de olacaktı. Çıktığımda konferans odasında Gene Delafonte beni bekliyordu.

"O da neydi öyle?" Gene konferans görüşmelerinde mülayim bir kişilik sergileyebilirdi ama ben gerçeği biliyordum. Bir gangster gibi görünüyor ve öyle davranıyordu.

Cevap verirken yüzümü ifadesiz tuttum. "Ne demek istiyorsun?" "Argan avukatıyla olan saçmalık." Sesini alçalttı. "Neden İştirakler listesine erişim izni nasıl verildi?"

"Ekibinizin hazırladığı özen paketinin içindeydi," diye sabırla açıkladım, departmanından birinin bu hata yüzünden kışına tekme yemeye üzere olduğunu çok iyi biliyordum.

Beni düşünürken kaşları sıkıntıyla aşağı indi. Ben onun avukatıydım, o yüzden böyle bir şey yapamazdı ama kızgındı. "Görmemesi gereken şeyleri kurcalamasını istemiyorum. Atandığı ofiste kalmasını ve kendisine açıkça erişim izni verdiğimiz konular dışında işimize burnunu sokmamasını öneriyorum. Eğer bunu yapmazsa, bunun sonuçları olacaktır."

Ellerim kenetlendi ve burnumdan nefes aldım. *Rahatla*. Gene sinirlenmeye değmezdi. "Endişelenmene gerek yok. Onun ve Argan ekibinin görevlerinin başında kalmasını ve rahatsızlığı en aza indirmesini sağlayacağım."

Bu onu yatıştırır mış benziyordu ve bana başını sallayarak uzaklaştı, ten rengi takım elbisesi bej duvarlara karşı kamuflej görevi görüyordu.

O köşeyi dönene kadar kıpırdamadan durdum, sonra bir nefes alıp geçici ofisime yöneldim. Lanet olası pislik. Bununla başa çıkmak için boyumdan büyük işlere kalkışmıştım. Örtülü hakaretler mi? Bunu gözlerim kapalı halledebilirdim. Kurumsal çifte konuşma mı? Tamamdır. Yalanlar ve pazarlıklar? Sorun değil. Müvekkilimi korumakla yükümlüydüm ve Cynthia'nın şirketine bize karşı kullanabilecekleri bir şey vermek istemediğimden emindim. Ama Gene'in Cynthia'yı tehdit ettiği anlaşılıyordu. *Kahretsin*. Ona söylemek zorundaydım. Bu insanlar takım elbise giymiş haydutlardı ve bölgedeki kökleri sayesinde saygınlıklarının ince bir cilası vardı. Bir şeyleri yumruklamak istedim ama bunun yerine sakince telefonumu çıkardım ve Cynthia'ya mesaj attım.

"Konuşmamız lazım ve burada olmaz."

Neredeyse anında cevap verdi. "Ne zaman ve nerede?"

Bunun üzerine gözümde biraz daha yükseldi. Saçmalık yok, soru yok. Beni sözüme inandırdı. Saatimi kontrol ettim. Saat öğleden sonra dördtü, bu da içki değil kahve anlamına geliyordu. Onun yanındayken kontrolümü kaybettiğim için muhtemelen en iyisi buydu.

"Benimle kasabadaki lokantada buluş."

"YANI BENİ TEHDİT MI ETTİ?" Ben kabine yaslanıp onu izlerken Cynthia kahvesini düşünceli bir şekilde karıştırdı.

"Bu konuda endişeli görünmüyorsun." Akli başında biri olarak tanınmadığı için onun çılgına döndüğünü hayal etmiştim.

"Sanırım değilim. Bilmiyorum. Açıkçası her şeyden çok şaşırdım." Eğildi. "Burada ne haltlar dönüyor? En son ne zaman bir müşteri sana kendi işine bakmanı söyledi? Daha önce hiç böyle bir şeyle karşılaşmamıştım."

"Dürüst olmak gerekirse ben de. Ama ona karşı dikkatli olmalısın. Çok fazla soru sorma."

"Ben sadece işimi yapıyorum." Kabine yaslandı ve kollarını kavuşturdu. "Burada resmin tamamını görmem gerekiyor, yoksa Argan'a satın alma işlemine devam etmemesini tavsiye edeceğim. Ve şu anda , ben oluyorum."

müvekkiliniz ve sizin tarafınızdan her fırsatta engellendi." Hayal kırıklığına uğramıştı ve haklıydı da.

"Biliyorum, biliyorum." Elimi saçlarımın arasından geçirdim. Bu bir karmaşaydı. Cynthia benimle aynı şeyleri görmeyecek kadar anlayışlı, bir şeylerin ters gittiğini sezdiğinde araştırmaya devam etmeyecek kadar da zekiydi. Bu anlaşmayı kazanmak istiyordum ve ona herhangi bir cephane vermek niyetinde değildim ama incinmesine de izin veremezdim.

"Lütfen, kendine dikkat et. Müşterilerimin iyi insanlar olduğunu sanmıyorum," dedim sonunda.

Bunun üzerine bir kaşını kaldırdı. "Bunu bana söylemen için bir neden yok. Beni ezip geçmelerine izin verip görmezden gelebilirsin. Aslında benim tanıdığım Jason bunu yapardı."

"Yumuşuyorum," dedim. *Belki de onun söz konusu olduğu yerde öyleyimdir.*

"Bana göz kulak olduğun için teşekkür ederim," dedi sessizce. İçimde bir şeyler burkuldu. Benden beklentileri o kadar düşüktü ki, basit bir nezaket bile onları aştığım anlamına geliyordu.

Başka tarafa baktım. "Evet, incinmeni istemem. Ama aklına bir şey gelmesin. Sen hâlâ karşı tarafın avukatısın ve bu anlaşma gerçekleşecek. Bittiğinde en tepede ben olacağım."

Başını eğdi. "Seni anlayamıyorum. Bazı günler sırf kazanmak için beni öldüreceğini düşünüyorum, ama diğer zamanlarda bambaşka bir insan olduğunu görüyorum."

Koltuğumda kıpırdandım. Çok anlayışlıydı. Ve şimdi sanki bir yanıt bekliyormuş gibi bana bakıyordu. *Dürüst* bir cevap.

"Bir iş kişiliğiniz ve bir de kişisel k i ş i l i ğ i n i z yok mu?" diye sordum. Sorudan kaçıyordu ama yine de bir yanıt bekliyordu.

Kahvesinden küçük bir yudum aldı, o güzel kahverengi gözleri düşünceli ve düşünceliydi. "Sanırım öyle. Ama dramatik bir fark değil. Ofis için bazı pürüzlü yanlarımı kesinlikle cilaladım. O Queens aksanının gitmesi gerekiyordu." Bana sırıttı. "Ama hâlâ arkadaşlarımla yanında ettiğim kadar küfrediyorum, hâlâ içmem gerekenden biraz daha fazla içiyorum. Özel hayatımda evcil ya da yumuşak değilim ve kesinlikle işte de değilim."

Kıkırdadım. "Evet, fark ettim," dedim kuru bir sesle. "Ortakların tarafından yargılanmaktan hiç endişe etmiyor musun?"

"Eskiden öyleydim." Başını salladı. "Tabii, kıldemsiz bir avukatken. Ama şimdi? Siktir et. Söylediğim her şeyi destekleyecek becerilere sahibim. Bu çok yorucu

Bu düzgün, mükemmel kadın gibi davranmak. Biraz fazla gerginim, biraz fazla gürültücüyüm. Artık umurumda değil."

Omuz silktili ve ben yutkundum. *Böyle olmak*. Kendinden çok emin.

"Bir ara sen de denemelisin," diye ekledi ve göz kırptı. "Yine de *iyi* bir Jason'la nasıl başa çıkacağım'dan emin değilim."

"Nice biraz fazla şey istiyor olabilir," diye mırıldandım. "Yapabilirim *Kibar*." İçten içe, *kibar* olup olmadığım'dan emin değildim zaten.

"Kibarlık abartılıyor," diye alay etti. "Kuduz olmasam nasıl olur? Buna da razıyım." Bana sırtıttı.

"Ve sana eziyet etmek için en sevdiğim yöntemden vazgeçeyim mi?" Ona kaşlarını kaldırdım. "İyi denemeydi."

Güldü ve oturduğu yerden kalkıp takım elbisesinin ceketini toplarken başını salladı. Bugün giydiği kalem eteğin arkasında küçük bir yırtmaç vardı ve her hareket ettiğinde siyah taytının altındaki teni gözümün önüne geliyordu. O eteği tam ortasından yırtmak istedim. Elim kahve fincanının etrafında kenetlendi.

Bana dönüp, "Hayır, Jason" dediğinde hâlâ gülümsüyordu. Sanırım hepimiz bana eziyet etmek için en sevdiğin yöntemin işle hiçbir ilgisi olmadığını biliyoruz."

CYNTHIA

Saturday. En güzel gün. Kelimenin tam anlamıyla zorlanmadığım sürece çalışmadığım gün. Margo ve Andrew kendilerini sık sık ofiste bulan psikopatlardı, bu yüzden birbirleri için mükemmellerdi, Ama cumartesi benim kutsal günümdü. Çoğu cumartesi öğleden sonra bire kadar evden çıkmazdım ve o zaman bile sakın olurdum. Evimden sahile, hatta Central Park'a kadar dolaşmayı severdim. Burada, mısır tarlaları arasında bir gezintiyle yetinmek zorunda kalırdım. *Blech.*

Karşı tarafın avukatı ve oda arkadaşım ile ilgili gördüğüm yakıcı rüyalar yüzünden gözlerim yaşıyor ve kafam bulanıklaşıyordu. Her birinde gözleri elektrik mavisiydi, vücudu gerçek hayatta olduğu kadar çılgıncaydı ve akla gelebilecek her pozisyonda benimle birlikte olmak gibi mantıksız bir aşkı vardı.

Zar zor uyanmıştım ama uyku tişörtüm ve tüylü çoraplarımla evin içinde dolaşıyordum. Jason'ın sesini henüz duymamıştım, umarım kahvemi alıp onunla karşılaşmadan odama çekilebilirdim.

Kahve makinesinin başında durdum ve ayağımı yere vurdum. Kafein olmadan en iyi halimde değildim ve arkadaşlarımla ailem ilk yudumumdan önce uzak durmaları gerektiğini bilirlerdi.

"İki kişiye yetecek kadar yap, olur mu?" Jason'ın sesiyle irkildim. Belli ki kendini koruma duygusu yoktu. Ona homurdandım ve gözlerimi makineden ayırmadım, daha hızlı ısınması ve geldiği yere geri çekilmesi için dua ettim.

"Sabah insanı değil misin?"

Neredeyse ona hırlayacaktım ama en mülayim ifademi takındım ve arkamı döndüm. Kötü bir fikirdi. Antrenman kıyafetlerini giymiş, gömleği boynuna dolanmış ve göğsü terden parlıyordu. Kutsal bir şey yok muydu? Hemen arkamı döndüm. "Neden uyanıksın ki?" Homurdandım.

"Sabahın dördünden beri ayaktayım. Uyuyamadım. Benim için oldukça standart. Bir roman okudum, bir genç için bazı belgeleri işaretledim, bulmacaya başladım, egzersiz yaptım."

"Sen delinin tekisin." Kahve fincanını aldım ve dikkatli bir şekilde fincanı damlat, doldur, tut, yerine koy sıralamasını yaptım. Döndüğümde onu buzdolabına yaslanmış, bana sırtıırken gördüm. Göğüs kasları rahatsız edici derecede sıkıydı. Parmaklarımın altında nasıl hissettiğimi kısa bir an için hatırladım. *Gah. Kes şunu, beyin. Hiç yardımcı olmuyorsun.*

"Kahvenin süzülmesinin bitmesi için üç dakika bekleyemeyen kadın söylüyor bunu."

"Buna ihtiyacım var. Sen de buzdolabının önünü kapatıyorsun."

Kıpırdamadan durdu, sinir bozucu sırtışını hiç bozmadı. "Sade içmiyor musun? Ben öyle sanıyordum."

"Hayır. Fındık kremasıyla içiyorum. O da buzdolabında." Kolumun ulaşamayacağı bir yerde durdum ve o da yavaşça buzdolabının üzerinden sıyrıldı. Değerli kahvemi alıp kaçmadan önce gözlerimi güvenli yerlere -onun yüzüne, buzdolabına, kremaya-dıktım.

"Daha sonra bir şeyler yapmak ister misin?" Sesi kararsızdı.

Ayağım merdivenlerdeyken durdum. Hayır, gerçekten durmadım. Vampire Diaries izlemek, Taco Bell yemek ve belki de bir şişe şarap içmek istiyordum. Jason Elliott'ın "sadece bir gece" diyerek dikkatimi dağıtmasına ihtiyacım yoktu. Kafamı toparlamam ve onu çıplak düşünmeyi bırakmam gerekiyordu. *Etrafta yarı çıplak dolaşması da buna yardımcı olmuyordu.* Gece gündüz onunla karşılaştığım bir haftadan sonra, bir hayal kırıklığı ve bastırılmış cinsel enerji topuydum. *Tam da onun istediği şey.* Onun ekmeğine yağ sürüyordum. Ofisteki savaş alanımız bir konferans salonuydu. Evde ise çok daha tehlikeli bir şeydi.

"Biliyor musun, Jason. Gerçekten bir gömlek giymelisin." Arkamı döndüm ve yüzümü ona çevirdim.

"Dikkatini mi dağıtıyor?" Soğukkanlıydı ama gözleri ateşliydi.

"Asla." *Yalancı, yalancı.*

Gömleğini yavaşça üzerine çekti, kaldırdığı kolları karın kaslarının dalgalanmasına neden oldu. *Başka tarafa bak.*

"Daha iyi misin?" diye sordu sırtarak.

"Pek sayılmaz. Hâlâ kişisel aktivitelerim için sahip olduğum kısıtlı zamandan beni alıkoyuyorsun."

"Yani dikkatini dağıttığımı mı düşünüyorsun?" Çok memnun görünüyordu.

"Yemin ederim, avukatlar için mesleki davranış kurallarına aykırı olmasaydı, seni trafiğe iterdim," diye homurdandım.

Bir kahkaha attı. "Seni kızdırmak gerçekten eğlenceli. Daha sonra benimle bir şeyler yapacak mısın? Dışarı çıkıp etrafı görmek istiyorum." Gözleri belirsizlikle gölgelenmişti. Kendini dikkatli bir şekilde tutuşundaki bir şey kalbimi sızlattı.

"Olur. Olur. Bu akşam dışarı çıkıp bir şeyler yapalım. Akşam beşte?"

"Harika."

Arkamı döndüm ve kendimi odama kilitledim. Takviye kuvvet çağırmam gerekiyordu. Saat sabah ondu, bu da Margo'nun büyük olasılıkla uyanık olduğu anlamına geliyordu, ancak ofiste değillerse muhtemelen hala Andrew ile yataktaydı.

Onu aradım ve gerçek bir telefon bağımlısı gibi ilk zil sesinde açtı.

"Hey, hey," dedi, ağzının yemekle dolu olduğu belliydi.

"Ağzında ne var? Umarım bir vücut parçası değil de yemektir."

"Ew, iğrenç." Gülmeye başladı, sonra boğulmaya başladı ve sonra Andrew'un "sakın ol" dediğini ve sırtına vurduğunu duydum.

"Sadece gördüğüm gibi söylüyorum. Ölümcül düşmanım nasılmış bakalım?" Şaka yapıyordum, çünkü Andrew en iyi arkadaşına sırılsıklam aşıktı ve ben onu ölümcül düşmandan yarı zamanlı sinir bozucuya yükseltmişim.

"Har har. Bu sabah bana senin dairenin yakınındaki herkesin sıraya girdiği yerden simit getirdi."

Nefis. Dairemi ve mahremiyetimi özlemiştim. Ve hafta sonu rutinimi. "Kıskandım.

Burası tam bir cehennem çukuru. Çok fazla *doğa* var ama manzara tamamen düz. Ve tüm yiyecekler kızarmış."

Margo gülmeye başladı. "Dürüst olmak gerekirse, bu senin için iyi olabilir. Belki bir gün Vermont'taki ailemi ziyaret etmeni sağlarım."

"Tamam, ama en kötü kısmına gelmedim."

"Jason'la aynı *evde* kalmanızdan daha mı kötü demek istiyorsun?" Kendi şakasına kıkırdadı.

"Evet, ondan da kötü. Öncelikle, birkaç gece önce mastürbasyon yaptığını duydum." Duvarların ne kadar ince olduğunu bildiğim için artık fısıldıyordum. "İkincisi, yarı çıplak dolaşmaktan vazgeçmiyor."

"Kötü kısımları bekliyorum," dedi ve güldü.

"Korkunç! Onunla seks yapmanın nasıl bir şey olduğunu zaten biliyorum ve şimdi bunu düşünmeden edemiyorum," diye tısladım.

Sesini alçalttı, muhtemelen Andrew duymasın diye. "Kızım, adam cidden çok seksi. Her kadın seksi düşünür."

"Durmam gerek. Çünkü birlikte yatmamızın imkânı yok. Bana sadece bir gece yattığını söyledi." Margo'nun gözlerini devirdiğini duyar gibi oldum. "Biliyorum, biliyorum. Ama bu noktada, eğer ortak olmak istiyorsam, bu anlaşmadan galip çıkmalıyım, karşı tarafın avukatını değil." Margo'nun aylar önce ona söylediği gibi "devam et" demesini istiyordum. Ama o farklıydı. Andrew'a onu baştan çıkarmasını söylediğimde ona aşık olduğunu biliyordum. Gözleriyle onu takip edişinden ve onu iğnelemek için çok fazla zaman harcamasından anlamıştım.

"Haklı olduğunu biliyorum," dedi yavaşça. "Sadece senin için daha fazlasını istiyorum." İç çekti. Midem bulandı. Arkadaşlarının yuva kurması, senin de kurmanı istemelerine neden olan şey neydi? Bu ihtimali hiç düşünmemiştim, çünkü sahip olamayacağın bir şeyi istemek işleri daha da kötüleştiriyordu.

"Jason bana bunu verecek adam değil," diye fısıldadım. "Bana boş bir zevkten fazlasını veremeyecek biri için işimi riske atmayacağım. Jason'ı baştan çıkarırsam, sonrasında kendimi iyi hissetmeyeceğimi biliyorsun. Kendimi boş hissederim. Ve aramızdaki şeyler daha da garipleşecek."

"Ya da *siktir et* diyebilir ve biraz eğlenebilirsin," dedi.

İçime bir şüphe düştü. Ya tekrar yatarsak? En kötü ne olabilirdi ki?

"*Kovulabilirim.*"

"*Hatırlatmak istemezdim ama yine de kovulabilirsin.*"

Bir kahkaha attım. "Hiç yardımcı olmuyorsun, Margo."

"Biraz yaşa. Fazla düşünmeyi bırak." Sesi sertti.

"Bunu fazla düşünmenin kraliçesi söylüyor," diye mırıldandım. Ama belki de haklıydı.

JASON

Cynthia ile birlikte sıradan bir binanın önüne geldik ve arabayı park ettik. "Pek bir şeye benzemiyor." Gergin bir ifadeyle baktı. "Ben pek taşralı bir kız değilim, Jason. Burası herkesin bir yere gideceği türden bir yer mi? içeri girdiğimizde dönüp bana bakar mısın?"

Homurdandım. Gerçekten de öyle bir yere benziyordu. Alçak tuğla bina, çoğunlukla motosiklet ve kamyonetlerden oluşan bir otoparkla karşı karşıyaydı. Ne bir gösteriş, ne bir bitki, ne de bir tabela vardı. Karanlık taşra yollarında sarhoş araba kullanmaktan hoşlanmadığım için en yakın barı bulmak için haritaya bakmıştım ve burası o küçük yerdı.

"Eğer öyleyse, seni yakaladım." Pis bir barda kendimi nasıl idare edeceğimi biliyordum. Artık bir şehir avukatıydım, ama hayatımın bir döneminde bir bar kavgasında en iyileriyle yumruklaşabilirdim. Gerçi Cynthia bunu bilmiyordu. O benim dünyanın görmesini istediğim şeyi görüyordu; cesur, sofistike, sakın, soğuk. Gerçekte ise *yanıyordum*.

"Tamam, tamam. Hadi gidelim. Ama biri bana *buralı* gibi görünmediğimi söylerse sana çok kızarım."

"Allah korusun." Yine de haklıydı. Burası küçük bir kasabada yabancıların takıldığı en boktan bardı. Kalın bir şekilde yutkundum ve kendimi çelikleştirdim. *Konfor alanından çıkma zamanı.*

Cynthia arabadan indi, dar mavi kot pantolonu kıcını sarıyordu. Dar siyah kazağı, kot pantolonu ve beyaz spor ayakkabılarıyla hafta sonu ıslak rüyası gibi harika görünüyordu. Alev alev yanan kızıl saçları

Sırtını dönmüştü ve dudakları öyle bir şeyle parlatılmıştı ki o konuşurken sırf pembe dolgunluğa karşı beyaz dişlerinin parıltısını izlemek için gizlice bakıyordum.

"Benimle kal, tamam mı?" Ona yetiştim ve elimi sırtının küçük kısmına koydum. İrkildi.

"Çok endişelisin," dedi.

"Benimle dalga geç lütfen."

Ofladı ama metal kapıyı açmama izin verdi. Onu içeri soktum ve gözlerim loş içeriye çabucak alıştı. Kimse dönüp bakmadı ama bardaki kalabalıktan belirgin bir sessizlik geçti. Beklediğimden daha temizdi, uzun ahşap bir barı ve bir sürü dekorasyonu vardı. Haber kupürleri, eski kovboy çizimleri, Noel ışıkları, iki dolarlık banknotlar. İki bilardo masası mekânı çevreliyordu ve birkaç küçük pencereye rastgele bir el serpiştirilmişti. Burada sıra dışı bir şey yoktu.

Müşteriler çiftçilere, yerlilere ve motorculara benziyordu. Kendimi rahatlamaya, yıllar önce böyle barlarda yaşadığım anıları bir kenara itmeye zorladım. Kalabalık huzurlu ve sakin görünüyordu. Hatta bir dakika kadar sonra bizden uzaklaşmışlardı ama Cynthia'yı süzen birkaç adam gördüm, aralarında saldırgan dövmeleri olan bir adam da vardı. Eyvah. Çoktan bara oturmuştu, elleri kalçalarında, olabildiğince rahattı. İnsanların nasıl dönüşebileceğini, dostça bir yüzün çürümüş bir iç mekânı nasıl gizleyebileceğini bilmiyordu. Karanlık düşüncelerimi bastırdım ve barda onun arkasına geçtim. Saçlarını omzundan ayırdım ve kulağına fısıldamak için eğildim.

"Benimleymişsin gibi davran." Kelimelere vurgu yaptım, böylece arkadaştan daha fazlasını kastettiğimi anladı.

Dudaklarım kulağına değdiğinde titredi. "Neden? Burası yeterince zararsız görünüyor."

"Sadece tedbirli davranıyorum." Hayatım boyunca yaşadığım boktan küçük kasabalardan ve daha boktan insanlardan dolayı yaralı olduğumu söylemedim. "Arkadaki adamların seni süzmesi hoşuma gitmiyor."

"Kendimi idare edebilirim. New York'ta büyüdüm, unuttun mu?" Ben itiraz etmeye başlayınca elini kaldırdı. "Ama ben devam edeceğim."

"Teşekkür ederim." Onu kendime doğru çektim ve o da nefesinin altında ugh, *men gibi* bir şeyler mırıldandı. Gülümseyerek barmene döndüm ve iki ucuz bira sipariş ettim. Cynthia'nın martiniyi tercih ettiğini çok iyi biliyordum ama burası martini içilecek bir yer değildi.

Omzuna uyarı mahiyetinde bir şaplak attım ve o daha teklif edemeden nakit olarak ödedim. Bir tomar banknotu barın altına sakladım ve onu aceleyle arka taraftaki karanlık bir kabine götürdüm, orada odaya bakacak şekilde oturdum.

Cynthia karşıma kaydı. "Gerçekten tuhaf davranıyorsun. Neden bu kadar gerginsin?"

"Bunu fark ettin mi?" Biramı yudumlayıp odayı tarayarak zaman kazandım.

"Evet, fark etmemek için kör olmak gerekir," dedi. "Ayrıca, genelde oldukça sakın ve aklı başında birisin."

Çünkü ben öyle olmaya özen gösteriyordum. Kemerli kaşlarının altındaki meraklı, sıcak kahverengi gözleriyle karşılaştım. Birasını yudumlarken bir tanesini kaldırdı ve tadına bakarak yüzünü buruşturdu. "Ayrıca, bira almak zorunda mıydın?"

"Dikkat çekmek istemedim," diye cevap verdim.

"Gördün mü, yine yapıyorsun. Bu barda garip davranmak için bir neden yok." Elini salladı. "Buradaki insanlar uyuşturucu satıcısı ya da çete üyesi değil. Queens'teki ailemin evinin köşesinde bile daha kötü barlar var."

"Benim sorunlarım var."

"Bunu tekrar söyleyebilirsin."

Çenemi yavaşça açtım ve derin bir nefes aldım. *Ona bir açıklama borçlusun. Garip davranmayı bırak.* "Tennessee'de birkaç küçük kasabada büyüdüm. Üvey ailelerim eyaletin dört bir yanında yaşıyordu. Ekstra para kazanmak için on altı yaşında barlarda çalışmaya başladım." Dikkatli incelemesinden gözlerimi kaçırdım, midem bulanıyordu. Ona hikâyenin sadece küçük bir kısmını anlatıyordum ve *neden?* Hiçbir meslektaşım bu gerçeği öğrenmemişti.

Başını eğdi, bakmaya cüret ettiğimde o koyu renk gözleri yumuşadı. "Demek bu yüzden küçük kasabalardan nefret ediyorsun? Sadece kokteyl barlarının ve toplu taşıma araçlarının olmaması değil mi?" Bana küçük bir gülümseme verdi.

"Ben asla öyle bir yerde yaşayamam, orası kesin." Biramı yudumladım, çocukluğumla ilgili daha fazla ayrıntı istemediği için minnettardım.

"Ben de öyle." Başını iki yana salladı.

"Benim için New York'un anonimliği ve önem duygusu."

Başını salladı. "Burası dünyanın merkezi. Her köşede heyecan verici bir şeyler oluyor. Orada herkes olabilirsin."

"Kesinlikle." Burayı sevmemin nedenlerini sıralamıştı.

Bir dakika sessiz kaldık ama bu rahat bir sessizlikti. Aramızdaki ilişki ne zaman rahatladı? Rahat *olmamak imkânsız olurdu.*

Onun tarafından büyülenmiş. İşte buydu. Herkes onun kasırgasına kapılabilirdi.

"New York'ta çok dışarı çıkar mısın?" diye sordu.

"Orada burada." Çoğu barda kendimi fazla açıkta hissettiğimi ona nasıl söyleyebilirdim? Risk alan biri değildim. Artık değildim. Özel bir yerde sessiz bir masayı tercih ederdim, odaya göz kulak olabileceğim ve durumu kontrol edebileceğim bir yer. Rollerin ve beklentilerin düzgünce tanımlandığı bir yerde. Ancak o zaman rahatlayabilirdim.

"Kadınlarla nasıl tanışıyorsun o zaman?"

Bu soru karşısında neredeyse biramı tükürecektim. "Herkes gibi sanırım." Ona farklı olan, belirli bir ilgi alanına hitap eden uygulamalardan nasıl bahsedecektim?

"Vay canına, gerçekten açık sözlüsün. Lütfen devam et."

Gözlerimi kapattım. "Uygulamalar var, Cynthia."

"Evet, öyle. Ben de bir iki kez girmiştim. Bak, sana profilimi bile göstereceğim. Arkadaşlık ruhuyla." Göz ucuyla telefonunu karıştırdığını gördüm. "Yine de hiçbir şeye tıklama. Bu pis barda kimsenin erkek avladığını düşünmesini istemiyorum."

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. "Bu bir rezalet olurdu," diye kabul ettim. "Gülme" diye uyarırken telefonunu elinden aldım.

CYNTHIA

Jason fotoğraflarımı karıştırdı, ben de biramın etiketiyle oynadım. Tararken gözleri karardı. *Bunu ona neden gösteriyorum ki?* Ateşle oynuyordum.

Bu gece garip davranıyordu. Yoğunluğu geri gelmişti. Evin etrafında parıltılarını gördüğüm o rahat insan gitmiş, yerine ilk gece tanıştığım, konferans görüşmelerinde ve müzakerelerimizde gördüğüm adam gelmişti. Tamamen sert ve kendine güvenen biriydi. Daha iyi bilmeseydim, buna havalı derdim. Ama Jason çalım atmıyordu. Dünyayı bir bıçak gibi keserdi. Ve bu barda, iç çamaşırlarıyla benimle dalga geçen adamdan bir alfaya dönüşmüştü, dalga geçilmeyecek birine. Ve adamım, bu çok ateşliydi. Elmacık kemikleri bile daha keskin, gözleri daha ateşli görünüyordu. Sadece kamuflaj olduğunu tahmin edebildiğim beyaz henleyi geniş omuzlarını ve güçlü kollarını vurguluyordu. Kirli sakalları uzamıştı ve normalde kullandığı jölenin sınırlarından kurtulduğu bir günün ardından dalgalı bir hal almıştı.

Flört profilimde yeni restoranlar bulmayı, seyahat etmeyi, mahallemde yürüyüşe çıkmayı ve New York'un en iyi simitlerini bulmayı sevdiğim yazıyordu. Ona kıyasla sıkıcı mıydım? Çıktığı kadınlara kıyasla? Sıradan hobileri olan ve tam anlamıyla gelişmiş bir insan olmak için yeterli boş zamanı olmayan diğer hukuk firması avukatları gibi miydim?

"Long Island," dedi.

"Neydi o?" *Tüm söyleyeceği bu mu?*

"Long Island. En iyi simitler NYC'de değil, Long Island'dadır. Bunu profilinden çıkarmak istersen diye."

Eğildim ve telefonu elinden aldım. Bir tepki bekliyordum, kayıtsızlık belki? Ya da belki ilgi? *Kendinizi kandırmayın.* Jason bir sıcak bir soğuktu. Evin içinde benimle flört ediyor, yatak odasındaki gözleriyle bana bakıyor ve sonra beni görmezden geliyordu.

"Çok komik. Şu anda seninle simide karşı simit tartışmasına girmeme gerek yok," diye karşılık verdim.

İçkisini yudumladı. Bir tepki almak için onu salladığımı hayal ettim. "Peki, simit işinde çok erkekle tanışıyor musun?" diye sordu.

"Yeterince tanışıyorum." *Sana bu zevki tattırmayacağım, pislik.*

"Görünüşe göre profilin tam olarak sana uymuyor." Gözleri çok dikkatliydi ve ben birama baktım.

"Ne demek istiyorsun? Ayrıca dürüstlüğün için teşekkürler. Değil." Yüzümü buruşturdum.

"Bilmiyorum, sen sadece çok daha... daha fazlasısın. Şahsen yani." Elini salladı. "Bana bunu söyleteceksin, değil mi? Profilin komşu kızı gibi görünüyor. Ama bu sen değilsin. Tabii komşu kızı kuduz bir köpekbalığı değilse."

Bir kahkaha patlattım. "Neyse ki 'kuduz köpekbalığı'nı bir iltifat olarak kabul ediyorum." Başımı salladım. "Oldukça anlayışlısın. Ama erkeklerin istediği de bu, değil mi? Komşu kızı istiyorlar. Kimse şirket avukatı istemez. Kimse kendi kazandığının iki katını kazanan bir kadın istemez. Aklıma koyduğumda her Cumartesi ve Pazar bulmacasını düzenli olarak tamamlayabildiğimi biliyor muydun?" Kafamın içinde alarm zilleri çalarken bile söyledim. *Fazla dürüst.* Gözleri kocaman açılmıştı. "Gördün mü, şimdi de tuhaflaştın."

"Sen mükemmel bir kadınsın." Sesi hayret vericiydi ve benden bir kahkaha daha kopardı.

"Senin için belki, ama bu uygulamalardaki çoğu ahmak için gerçek ben, tepelere doğru koşmalarını sağlardı.

"Peki kaçtılar mı?" diye sordu.

"Ne?" diye sordu.

"Tepelere mi kaçtılar?"

Bir kahkaha attım. "Kesinlikle. İlk önce onları kaldırıma atmadığım zaman." Kaşları yukarı kalktı, sanırım şaşkınlıkla değil anlayışla. "Şirkette üçüncü yılımdayken ciddi bir şekilde çıkmayı denedim. Gece geç saatlere kadar süren eziyet daha iyiye gidiyor gibi görünüyordu ya da belki de ben

ve bunun mükemmel bir zaman olduğunu düşündüm. Hukuk fakültesinden bir arkadaşımın arkadaşıyla çıkmaya başladım. Bir yıl kadar iyi gitti, ta ki kariyerimi bırakmam ve çocuklarımız olduğunda ne yapacağımızla ilgili ince işnelemeler başlayana kadar. Onunla yüzleştirdim ve kızgın olmama şaşırdı. *Şaşırdı*. Sanki uğruna çalıştığım her şeyden vazgeçmek hiç de zor değilmiş gibi." Başımı salladım. Acı öfkeye dönüşmüş, sertleşerek zırha dönüşmüştü. "Özellikle de ben onun kazandığının üç katını kazanmışken." Omuz silktim ve iğrenç biramı yudumladım. "Ve o zamandan beri bu tekrarlanıyor. Yani evet, bu profil bana ihtiyacım olduğunda bir randevu ya da biriyle bir gece ayarlıyor, ama bunun dışında, hayır, kim olduğumu dürüstçe yansıtmıyor. Tecrübelerime göre, erkekler zaten dürüstlük aramıyor."

Beni düşündü, o mavi, mavi gözleri beni içine çekti, uzun parmakları terleyen biranın etrafına dolandı, ta ki birayı ağzına götürüp emene kadar.

"Siktir et onları," dedi sonunda. Kaşlarımı kaldırdım. "Bana iş konusunda da böyle yapmamı söylememiş miydin? İyi bir tavsiye. Onları ve önyargılı fikirlerini sikeyim." Omuzları ve yüzü görüş alanımı doldurana kadar öne eğildi. "Dışarıda öyle olmayan biri var."

Kalbim biraz tekledi. *Kendini kastetmiyor, aptal. Bu konuşmayı neden başlatmıştım ki?* Tehlikeli bir çizgide ilerliyordum. Fazla yakışıklıydı, beni rahat edemeyeceğim kadar net görüyordu. Yine de bana biraz şans verse, üzerine atlayacağımdan emindim. *Asla öğrenemiyorsun.*

Aceleyle ayağa kalktım, avuçlarım biraz terlemişti, gergin enerjim içimde zonkluyordu. Beni bir böcek gibi ezmekten başka bir şey istemediğini bildiğim halde, burada onun karşısında oturamazdım, ciddi, ciddi, beni *destekliyordu*. Ve bu düşünce neden biranın midemde garip bir şekilde sallanmasına neden oluyordu?

"Bilardo oynamak ister misin? Ben sordum. Bu konuşmadan kurtulmak için her şeyi yapardım. "Tabii ki." Sırıttı ve kendini kabinden dışarı attı. "Hazırlan. kaybetmek."

Jason'ı barın en arka köşesindeki bilardo masasına kadar takip ettim. "Nasıl oynandığını biliyor musun?" diye kayıtsızca sordu. *Çok mu kayıtsızca?*

"Genel bir fikrim var," diye cevap verdim ve bir bilardo sopası kaptım. Nasıl oynanacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bunu ona belli edecek değildim. Jason bana küçük yeşil bir küp uzattı. *Bununla ne yapacağım?* Istakanın üstünden pratik bir kolaylıkla kaydıldı ve ben de onu takip ettim. Ona baktım. Vücudum uğuldadı

Gergin bir enerjisi vardı ama rahattı, kendinden emindi, kendi halindeydi. Bu gece ilk kez.

"Peki, nasıl çalınacağını biliyor musun?" diye sordum.

"Genel bir fikrim var." Sözlerimi bana geri fırlattı. "İstersen kırabilirim."

Topları tahta üçgenin içine yerleştirdi ve dikkatlice kaldırdı. Tek bir hareketle eğildi, ıstakayı eline doğru kaydırıp ve yavaşça kırdı. Çizgili bir top cebe düştü ve sırtarak yukarı baktı. *Başım belada.*

"Daha önce oynadığını mı söylemiştin?" Gözlerimi ona diktim. Çok iyiydi. Çok iyi ve çok ateşliydi. O rahat özgüven, hatta yüzündeki o kendini beğenmiş ifade. Midem bulanıyor, arzularım damarlarımda dolaşıyordu.

"Ben yapmadım." Bana göz kırptı ve bir atış daha yaptı, topu kolayca batırdı, sonra bir tane daha. Ve bir tane daha. Beşinciye kaçırdı ve kendini beğenmiş bir bakışla bana döndü. "Sıra sende."

"Böbürlenmeyi kes," diye homurdandım. Beceriksizce masanın üzerine eğildim. İstaka çok ağırdı. Masa kalçalarıma batıyordu. "Daha önce hiç oynamadım ve kaybetmekten nefret ederim, bu yüzden eğlenceli olacak." İstakayı karıştırdım, neredeyse düşürüyordum ve iç çektim. "Herhangi bir ipucun var mı?"

Kaşları kalktı.

"Evet, evet. İstedğin kadar gül."

"Daha önce benden hiç yardım istememiştin. Evde kalmana izin vermem için bana yalvardığın zaman hariç." Gözleri bana güldü, o yumuşak ağzı yukarı doğru eğildi. *Tabii ki bunu unutmayacaktı.*

"Ben buna yalvarmak demezdim," dedim.

"Bana yalvarma gibi geldi."

Kahretsin, o aptal sırtış. Onu yüzünden silecektim. "Hayır, yalvarmak *daha çok, oh, Jason, lütfen, daha sert.*" Kelimeleri inleyerek söyledim. Hata yapmışım. Dilimde çok doğru bir his uyandırdılar ve içimde kıvılcımlar çakmasına neden oldular.

Bütün vücudu gerildi. Eli ıstakayı öyle bir sıktı ki kırılacağını sandım. Gözleri beni yuttu, her bakışı fiziksel bir okşayıştı. Kontrolündeki tasmanın kopabileceğini, beni duvara yapıştırabileceğini düşündüm. *İyi bir kız gibi dizlerinin üzerine çök.* Birden bunu o kadar çok istedim ki benim de kopabileceğimi, eriyip bir su birikintisine dönüşebileceğimi düşündüm. Bacaklarım titredi. O

bana yakıcı bir bakış daha attı, sonra birasını kaptı ve iki hızlı yudumda içti.

CYNTHIA

"K Kolunuzu gevşek tutun ve önce birkaç deneme atışı yapın. Ayrıca atış yapmadan önce topun izleyeceği yolu hayal etmenize de yardımcı olur." Jason'ın sesi biraz sertti ama bunun dışında sözlerime hiçbir tepki vermedi Bir dakika öncesinden.

Jason'ın muhtemelen gömleğimin altını görebildiğini fark ettiğimde derim karıncalanarak masaya doğru eğildim. *Her neyse. Bunu ona karşı kullan.* Istaka garip ve ağırdı. Kolum gevşek olmanın tam tersiydi.

"Bu doğru gelmiyor." Ayağa fırladım. "İstaka gerçekten doğal gelmiyor."

"Genellikle ilk seferde öyle olur." Sesi sinir bozucu derecede mantıklıydı.

"Biraz yardım eder misin?" diye sordum. İleri doğru tereddütlü bir adım attı ve ben donakaldım. *Bana dokunmasını mı istiyordum? Artık geri dönüş yoktu.* Kazanmak hâlâ her şeyden daha önemliydi.

Arkama geçtiğinde Jason'ın vücudunun sıcaklığı omurgamı yaladı ama ellerini dikkatlice iki yanıma koydu.

"Koluna dokunabilir miyim?" Mırıldandı ve ses tonundan ürperdim. Bu onun yatak odasındaki sesiydi, yumuşak ve ipeksi.

"Evet," diye nefes aldım.

Elini üst kolumda gezdirdi ve kulağıma mırıldandı, "Bu kolu gevşek tut. Bu bir spor, tıpkı diğerleri gibi. Beyzbol ve boks için hazır bir duruşun var. Bu da aynı şey." Bir parmağını kolumda gezdirdi ve kendimi ona doğru bastırmaktan zor alıkoydum.

"Nefes al." Nefes verışı boynumda sıcak bir etki yarattı. *Rahatla*. O bu kadar yakinken bu imkânsızdı.

"Tamam. Güzel. Şimdi şuradaki kırmızı topu görüyor musun? Şu anda en iyi vuruşun bu." Sesi alçak ve baştan çıkarıcıydı, tenimde kayıyordu. Sertçe yutkundum.

"Öyle mi? Ama mavi olan daha kolay olacak gibi görünüyor."

"Hayır. Görüş alanımı takip et." Bana doğru eğildi ve görüş alanını işaret etti. Kolu omzuma değdi ve gerildim. Vücudu beni masaya hapsetmişti ve bu çok iyi hissettiriyordu. Lezzetli ve yasak. Çikolatalı kek gibi.

"Eğer kırmızı topa doğru vurursan, seken top seni yeşil topa ve belki de mavi topa ulaştırır, tabii her şeyi doğru yaparsan." Nemli nefes verişleri boynumun üzerinde tüyler ürpertiyordu. "Öyle bir vuruş yapmalısın ki isteka topu sadece senin istediğin kadar hareket etsin. Sağlam bir vuruş, isteka topunun hedeflediğin topu takip etmemesi anlamına gelir. Bu pratik gerektirir ama amaç budur. Bilardonun amacı planlama ve kontroldür." Son kelimeyi vurguladı ve karnımdaki ateş alevlendi. *Neden bunu söylemek zorundaydı ki?* Sanki birlikte geçirdiğimiz gecenin, onun hâkimiyet arzusunun aklıma geleceğini biliyordu. Beni tahrik etmeye mi çalışıyordu? Dönüp ona baktığımda yüz ifadesinin rahat ve masaya odaklanmış olduğunu gördüm. *Tamam, yani bu sadece Jason'ın Jason'lığı. Anladım.*

"Pekâlâ. Bir deneyeyim. Bir deneyeyim." Masanın üzerine eğildim ve o da hızla uzaklaştı.

"Sakin ol," diye mırıldandı. "Kolunu gevşek tut, bir deneme vuruşu yap. Aferin kızıma." Son sözleri nefes nefese söyledi ve ben kalçalarımı birbirine kenetledim. *İyi bir kız gibi dizlerinin üzerine çök.* Atışımı sıraya dizerken ellerim titriyordu. *Dikkatli, dikkatli.* Geriye kaydım ve ıstakayı tam isabetle vurdum. Mavi top cebe girdi.

"Evet!" Yumruğumu havaya kaldırdım ve sırttığını görmek için ona döndüm.

"Bunu yapabileceğini biliyordum." Çakmak için elini uzattı, ben de gereğinden sert bir şekilde vurdum.

"Pekâlâ, şimdi yeşil topu batırmaya çalış. Hedeften biraz sapmışsın ama bence yine de batırabilirsin."

Ben masanın etrafında döndüm, o da beni takip etti. Atışıma baktım ve eğildim.

"Dur bakalım." Eli benimkinin üzerine indi. "Yavaş ol." İçeri girdi, hâlâ çok dikkatliydi. "Sırtına dokunabilir miyim?"

Evet. Lütfen. Yalvarmak istedim. Ama onun yerine başımı salladım.

Avuç içi sırtımda bir damgaydı ve birden şehvet içinde boğuluyordum. Başparmağını kazağımla kot pantolonum arasındaki boşluğun üzerinde gezdirdi, sadece en ufak bir hareketi ve ben ona doğru geri itmeyi çok istedim.

Konuştuğunda sesi sertti. "Acele etme. Topla daha iyi bir görüş açısına ihtiyacın var." Beni nazikçe aşağı bastırdı ve ben de içimi çektim. "İşte böyle. Nefes al. Kolunu sabit tutmaya çalış." Onun sahiplenici eli üzerimdeyken odaklanamıyordum. Kalbim göğsümde güm güm atıyordu ve çok sert salladım, isteka topuna baktım ve yana doğru dönmesine neden oldum.

"Sanırım acemi şansım sona erdi." Döndüm ve onun bana sırtıttığını gördüm.

"Harikaydın." Onun sessiz onayı içimde küçük bir sevinç dalgası yarattı. "Şimdi izle ve öğren."

Döndü ve masayı inceledi, ardından bir, iki, üç topu arka arkaya soktu. Elleri güçlü ve emindi ve becerisine olan güveni açıkça görülüyordu. *Dikkatli mesafesi, kontrollü tepkileri.* Onun dikkatini çekmeyi, kendini kontrol etmesini engellemeyi o kadar çok istiyordum ki. Elinde boş bir tuval ve dev bir boya kutusu olan küçük bir çocuk gibiydim; tek yapmak istediğim onun kusursuzluğunu bozmaktı.

Başını eğdi ve sonra bir top daha batırmak için acele etmedi. Masadan kalkarken bana ukala bir sırıtış attı ve ben de gözlerimi devirdim.

"Bu işte neden bu kadar iyisin ki?" diye sordum.

Sözlerim karşısında gülümsemesi düştü. "Eskiden çok oynardım." Birasını eline aldı ve uzun bir yudum aldı.

"Tamam, yani üniversitede orada burada?" Yardım edemedim ama onu sıkıştırdım. Jason Elliott'ın gizemini anlamak istiyordum.

"Para için," diye kısaca cevap verdi.

Daha fazlasını bekleyerek kaşlarımı kaldırdım ve o da iç çekti.

"Okuldayken paraya ihtiyacım vardı. Üniversite ve hukuk fakültesi boyunca barmenlik yaptım ama bu her zaman yeterli olmadı. Gençken barlarda çok zaman geçirdim ve çok genç yaşta çalmaya başladım. İyiydim." Omuz silkti ama bu rahat hareket omuzlarının ne kadar gergin, gözlerinin ne kadar gergin olduğunu gizleyemedi. *Bu konu hakkında konuşmaktan gerçekten nefret ediyor.* "Şehir merkezindeki Blue and Gold'u biliyor musun?"

"En sevdiklerimden biri. Margo ve ben bir keresinde Noel arifesini orada geçirmiştik."

Bana yarım bir gülümseme verdi. "Eskiden hep orada çalardım. İnsanlara elli dolara çalmayı teklif etmeye başladım, sonra yüz dolar. Yüz dolar.

sadece on beş dakika için. Şu anda avukat olmaktan daha iyi para kazandırıyor." "Daha eğlenceli de."

Bunun üzerine güldü. *Sonunda*. "Evet, bazen eğlenceliydi ama artık eskidi." Bir elini saçlarında gezdirdi, parlayan altın telleri karıştırdı.

"Ama sen oynayarak mı büyüdün? Üvey ailen de oynar mıydı?" Onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum ve aniden elime geçebilecek her bilgiyi arzulamaya başladım.

"Hayır, oynamadılar." Yüz ifadesi değişti ve birasını yere bıraktı.

Oyunun geri kalanını sessizlik içinde oynadık, Jason kolaylıkla kazandı. Konferans görüşmelerimizden ve pazarlıklarımızdan aşına olduğum bir acımasızlık ve yoğunlukla oynuyordu. Başka bahşış teklif etmedi, elini bir daha sırtıma koymadı. Beni sessizce eve bıraktı ve ben neyi yanlış yaptığımı merak ettim.

JASON

S Bu gece bir şeyler değişmişti. Cynthia artık bir rakip gibi hissetmiyordu, *sadece* bu da değildi. *Benimmiş* gibi hissettirdi. Barda ona sarılmak, flört hayatı hakkında konuşmak, onunla bilaro oynamak, hepsi o kadar güzeldi ki Çok normal. Onunla böyle bir şey yaşayabilir miydim? *Neden olmasın?* Artık işe yarıyordu, değil mi? İşe yarıyor demek bana çok fazla kredi vermek olur. Ailem hakkında soru sorduğunda yine de kendimi tamamen kapatmışım.

Yatak odamın karanlığında yüzümü buruşturdum. Tam da her kadının istediği şey. Geçmiş hakkında konuşamayacak kadar berbat bir adam. Yatak odasındaki ihtiyaçları çoğu kadının kaçmasına neden olan biri.

Eve geldiğimizde bira beni doğruca yatağa göndermişti, ama şimdi, tipik bir şekilde, saat sabahın üçüydü ve ben tamamen uyanıktım. *En azından üretken olabilirdim.* Bir elimi yüzüme sürdüm ve bacaklarımı yana salladım. Yatak gıcırdadı ve ben hareketsiz kaldım. *Kahretsin.* Sessiz adımlarla odadan çıktım, kapıyı yavaşça açtım ve merdivenlerden oturma odasına indim.

Hafta içi bu saatlerde genellikle bir belgeyi gözden geçirir ya da e-postalarımı tamamlardım. Gerçi hafta sonları bunu yapmamaya çalışırdım. Mitchell zaten günlerimin sahibiydi. Cumartesi gecelerimi de alamazdı. Belki biraz televizyon, kanepede uyuyakalmamı sağlayacak kadar dikkatimi dağıtırdı. Denemeye değirdi. Ama önce beni yoracak bir bira daha.

İKİ SAAT SONRA, mutfaktan gelen hışırtı sesiyle kanepede uyandım. Vücudum alarma geçti. Davetsiz bir misafir miydi? Cynthia'nın aşağıya indiğini duymamıştım. Sürünerek mutfağa gittim ve giderken dekoratif bir şamdan aldım. Hışırtı tekrar başladı ve sonra kesildi. Gizlice yaklaştım, yaklaştım, yaklaştım ve sonra *fırladım*.

Davetsiz misafiri kalçalarımınla kısırdım ve *o*, bir çığlık attı. "Ahh! Ne oluyor, Jason!"

Tüm adrenalinim boşalırken ona doğru yığıldım ve onu tezgâha doğru tuttum. Kalbi benimkinin altında çırpınıyordu, dantel kenarlı atletinin yumuşak malzemesi çıplak göğsüme sürtünüyordu. Eli beni geri itmek için kalktı ama durdu, parmakları tenimde bir damgaya dönüştü. Onun kokusuna ve hissine karşı gözlerimi kapattım.

"Kusura bakma. Uykum hafiftir ve seni davetsiz misafir sandım."

"Yani bir şamdanla beynimi mi dağıtıcaktın? Advil arıyordum."

Bir kahkaha attım. "Özür dilerim. Bana bir saniye ver."

Bana doğru kaydı. Minik şortunun ipeği külotumun üzerine sürtündü. *Oh hayır. O dantelli takımlardan biri daha*. Uyluklarımın üzerinden fısıldadı ve bir iniltiyi yuttum.

"Cynthia," dedim dişlerimi sıkarak. "Lütfen hareket etmeyi kes."

"Neden?" diye sordu. "Ah." Ereksiyonum karnına doğru büyürken bile dondu kaldı. Gözlerimi açtığımda dudağını ısırıldığını gördüm ve hemen gözlerimi tekrar kapattım.

"Evet. Oh. Sadece bir dakikaya ihtiyacım var."

Biraz kıpırdandı ve ben bir iniltiyi ısırdım, omuzlarım titriyordu. Gözlerimi açacak kadar cesur olduğumda, atletinin askısının düştüğü ve pürüzsüz bir omzunu ortaya çıkardığı yere ok gibi saplandılar. Bakışlarımla üzerinde gezindim. Orası çok yumuşaktı, tam boynunun çukurunun omzuyla birleştiği yer. Çok güzel kokuyordu. O küçük çukur nazik bir ısırık için mükemmeldi. Bir parmağımı ipek kayışın altından geçirdim ve yavaşça yukarı kaldırdım, ipek kumaştan bile daha yumuşak olan teninin parmaklarıma verdiği satenimsi his beni büyüledi. Parmağımı omzuna hafifçe dokundurduğumda keskin bir nefes aldı, koyu kahverengi gözleri zaten biraz bulanıktı.

Bunu istiyor. Kanım yoğunlaştı, kafam yünle doldu. *Öpücük onu*.

"Cynthia, yapamam." Başımı onunkine doğru eğdiğimde sözcükler kayboldu ve benimle buluşmak için çenesini yukarı kaldırdı. Bu hareket yüzlerimizi

Yakınlaştık, aramızdaki hava titreşiyordu, ta ki küçük bir hareketle yumuşacık dudakları benimkilerle buluşana kadar. Ağzımın içine doğru yumuşak iç çekişi *her şeydi. Sikeyim evet.* Ağzını yakaladım, onu derinden öptüm, daha fazlasını, daha fazlasını, daha fazlasını istedim. Tadı tıpkı hatırladığım gibi çok lezzetliydi. Bana yumuşak, uyuşturucu yudumlarla karşılık verdi, tıpkı hatırladığım gibi.

Öpücükler arasında "Evet," diye mırıldandı ve bu sözler beni ateşledi. Ellerimi saçlarının arasına soktum ve öpücüğü derinleştirdim, dilimi ağzına sokabilmek için başını eğdim. O da karşılık olarak bana doğru yükseldi. Ellerini göğsüme her bastırışı beni tahrik ediyor, çıkardığı her ses doğrudan kasıklarımın gidiyordu. *Siktir, çok ateşli.* Kahretsin, bu gerçekten iyiydi. O gece şans eseri olmamıştı. Aksine, bu daha iyiydi. Kalçalarındaki ellerim onu tezgâha doğru itti ve inledi. "Evet, Jason, evet." Sözleri nefes nefese, muhtaç bir şekildeydi.

Aradığım parmaklarımı atletinin askılarının altından geçirdim ve aşağı çektim. İpeksi kumaş belinin etrafında toplanarak o güzel göğüslerini ay ışığına ve ağzıma maruz bıraktı. Bir meme ucunu ağzıma aldım ve o da haykırdı. *Buna bayılıyordu.* Elim diğerini avuçlamak için yukarı çıktı, ağırlığını test etti, yumuşak teniyle alay etti. Elime karşı direndi ve ben de tutuşumu sıkılaştırdım. İnledi ve içimde bir zafer ışığı yandı.

"Hoşuna gitti mi?" Başparmağımı kalçasına bastırdım. "Sert mi olsun istiyorsun?"

"Evet, evet." Boğazından küçük sesler çıkıyordu ve ben başımı kaldırıp onu tekrar öpmek. Onu öpmek kendimi ateşe vermek gibiydi. Dilinin her kayışı alevleri daha da körüklüyordu. Her açgözlü ses teslim olmamı, dizginleri onun eline vermemi istiyordu. *Bunu yapamazsın.* Dizlerimin üzerine çökmek istediğimde cezalandırıcı eller ve sert hareketler kullandım, sadece izin verdiğinde ona dokundum. *Aptalca bir şey yapmadan önce dur.* Geri çekildim.

Cynthia titreyen iki parmağını şişmiş dudaklarına götürdü. "Lanet olsun," diye nefes aldı. Gözleri kocaman açılmış, ağzı şaşkınlıkla aralanmıştı. Bu kadar çılgınca olmasaydı gülerdim.

"Biliyorum, biliyorum." Kendimi tezgâha yasladım, ihtiyaçtan titriyordum. *Bu çok kötü. Bu gerçekten çok kötü.*

"Sanırım o ilk gece sadece votka sihrini göstermiyordu," diye mırıldandı.

"Sanırım değildi." *Hay sikeyim.*

JASON

CYnthia benden kaçıyordu. Ve kendime karşı dürüst olursam, ben de ondan kaçıyordum. Dün gece mutfakta bir *keşif* olmuştu. O beni istiyordu ve ben onu düşünmeden edemiyordum.

Şu anda lokantadaydım, koşumdan sonra akşamüstü kahvesi içiyordum. Yerel gazetelere göz atıyor ve arkamdaki iki adamın geç saatlere kadar süren öğle yemeği sohbetlerini dinliyordum. Yerel halkın tınısına sahiptiler ve çoğunlukla mahsul verimi ve fuarda işlerin nasıl gittiği hakkında sohbet ediyorlardı.

Müşterimin adını duyduğumda kulaklarım diken diken oldu.

"Oğullarından birinin başı geçen hafta belaya girdi," dedi çakıllı sesli bir adam. İşi bilen bir yerelin özgüveniyle konuşuyordu.

"Bu salaklardan birinin başı hep belaya giriyor. Her biri öfkeli bir boğadan daha aptal ve acımasız," diye tersledi iki numaralı adam.

Çakıllı sesli adam tekrar konuştu, bu sefer kısık sesle. "Evet, ama bu sefer birine zarar verdi." Başladım, neredeyse kahvemi dökecektim.

"O belayı buraya getirme. Yerleşkede olan saçmalıkların bir parçası olmak istemiyorum." Snarky'nin sesi artık ciddiye ve "yerleşke" kelimesini sanki özel bir isimmiş gibi söyledi.

İki adam bölgeyi kasıp kavuracak olan fırtınayı tartışmaya başladılar ve ben de onlar gidene kadar orada kaldım. Söyledikleri her şeyin tamamen masum bir açıklaması olabilirdi ama bildiğim kadarıyla Bay ve Bayan Harris'in oğulları yoktu, sadece kızları vardı.

Yani bahsettikleri "çocuklar" büyük ihtimalle çalışanlardı. Bu gerçekten tuhaftı. Tüylerim diken diken oldu. Küçük kasaba ilişkilerine ve görünüşte normal olan bir yerin içindeki çürümüş çekirdeğe yakından aşinaydım. Tek gözüm etrafımda olup bitenlere odaklanmış bir şekilde hareket ediyordum ve tüm hayvani hislerim bana bir şeyler döndüğünü söylüyordu.

Başımı tekrar kabinin üzerine bıraktım. Umutsuzca bu sorunların ortadan kalkmasını, hatta daha somut hale gelmesini istiyordum. Her şey bu bulanık aradan daha iyiydi. Ama elimde hiçbir şey yoktu. Sadece bir önsezi, finansalların bilgi sakladığına dair bir ipucu ve bazı çalışanlarının birilerine zarar verdiğiğine dair söylentiler. Mitchell ve Nisha bu konuyu onların kapısına kadar getirmemi hoş karşılamayacaklardı. Bir şey söylemeden önce somut kanıtlara ihtiyacım vardı, yoksa milyonlarca dolarlık bir anlaşmayı mahvettiğim için kovulacaktım. *Kovulmak* kelimesini düşünmek bile tüm bedenimi geriordu. Neredeyse son on yılda, bir milyoner olana kadar biriktirmiş ve biriktirmiştım. Ama bu yeterli değildi, belki de hiçbir zaman yeterli olmayacaktı. Kötü günlerde kendimi rahatlatmak için aracı kurum hesabımdaki bakiyeyi kontrol ederdim. Evet, berbat bir durumdu ve eski terapistim muhtemelen bunu onaylamazdı. Kendi şirketim, kendi müşterilerim ve kapıda kendi adım olana kadar geleceğim ve güvenliğim konusundaki sarmal endişemi durduramayacaktım. Kimse beni kovamayacaktı. Nihai hedefim buydu. Ve çok yaklaşmıştım. Sadece bir anlaşma daha ve bir ofis alanı bulabilirdim. Dokunulmaz olacaktım ve sonunda rahatlayabilecektim.

Umarım bunu abartıyordumdur. Belki de Bay ve Bayan Harris tamamen dürüsttü. Bu anlaşmanın başarılı olmasını istedim, buna *ihtiyacım vardı*.

Ve kazanmak için Cynthia'yı geçmelisin. Bunu yapabilir miydim? Onu tezgaha yapıştırıp topuğumun altında ezebilir miyim? *Bu sen değilsin.* Ama bendim. Değil miydim? O kadar çok umursamaz adam olmamış mıydım ki, belki de ona dönüşmüştüm? Dışı soğuk, içi soğuk. *O seni öyle görmüyor.* Ve evet, onun gözlerine bakmayı seviyordum. Ne demişti? Hiçbir şeyden korkmadığımı mı? Neredeyse kahvemde boğuluyordum. *Keşke öyle olsaydı.* Ama lanet olsun, onun beni görme şeklini benim kendimi görme şeklime tercih ediyordum. Ve onun sadakatının yüzde onunun bile bana ait olması için neler vermezdim.

Gökyüzü kararırken kahvemi yudumladım, karanlık ruh halime uyuyordu. Kendimden şüphe duyuyor ve karanlık işler çevirdiğime dair düşünceler zihnimde dönüp duruyordu.

Telefonum çaldı. Bilinmeyen bir numaraydı.

Ekrannda beş küçük kelime vardı:

Bize borçlusun, güzel çocuk.

Donup kaldım, telefon kaskatı kesilmiş parmaklarımdan sarkıyordu. *Bu olamazdı.* Alan kodunu kontrol ettim. Tennessee. *Lanet olsun.* Yine. Beni yine bulmuşlardı. Birkaç yılda bir numaramı değıştirdim. Bu aldığım ilk mesaj değildi, Spencer'dan ya da belki Jax'ten geldiğini düşündüm. Jax, ön kolumdaki çirkin yara izinden sorumluydu. Kıpırmızı başlayan ve şimdi beyaz bir çizgiye dönüşen bir yara. Koluma bir bira şişesi isabet etmişti, atardamarımı ıskalamıştı. Şanslıydım, çünkü bayıldıktan saatler sonra uyanmışım.

Ürperdim. *Seni bulamazlar.* Burnumdan nefes alıp ağzımdan verdim. Yeni bir ismim vardı, sosyal medyam yoktu, ortak arkadaşım yoktu. Beni bulamayacaklarından emin olmak için birkaç ayda bir çevrimiçi varlığımı ve kişisel bilgilerimi kontrol ediyordum. Geçmişte bu mesajlardan hiçbir şey çıkmamıştı. Numaramı değıştirir ve unutmaya çalışırdım. Ama beni hep tedirgin ederlerdi.

Titreyen ellerimle aracı kurum hesabımı kontrol ettim. Hesaptaki rakamların sayısı beni rahatlattı. *Sen iyisin. Seni bulamazlar.*

Ama her ihtimale karşı, dokunulmaz olmam gerekiyordu. Korunacak kadar zengin olmalıydım. Bağımsız olmalıydım, böylece geçmişimin utancı beni asla lekeleyemezdi. Telefonumu avucumun içinde sıktım. Bir daha asla başkasına bel bağlamayacaktım.

CYNTHIA

"H Anne." Bilgisayarımda görüntülü arama açıkken yatağa uzandım. "Seninle konuşmak çok güzel." Annem her telefona konuşmayalı aylar olmuştu. Bir hafta kadar önce akşam yemeği için evlerine gitmiş olmama rağmen bu çok hoştu. Kızılımsı altın rengi saçları artık neredeyse tamamen griydi, bundan nefret ediyordu ama babam bunun onu daha da güzel gösterdiğini iddia ediyordu. Babam romantik biriydi.

Diğer odadan belli belirsiz bir "merhaba" sesi duyuldu. "Baban selam söylüyor." Annem gözlerini devirdi. "Bugün sırtı çok ağrıyor. Onu yürüyüşe çıkarmaya çalışıyorum ama o evde kalıp maçı izlemek istiyor." Babam sıkı bir Rangers taraftarıydı ve onunla birlikte rahat oturma odalarında birçok maç izlemiştim.

"En azından maçı izlemek için sokağın aşağısına, Linda ve Ron'lara gitmesini sağlayabilir misin? Yürümek yardımcı olur." Babamın en iyi arkadaşı Ron ve karısı Linda, annemlerin evinden sadece birkaç dakikalık yürüme mesafesinde yaşıyorlardı.

"Biliyorum tatlım, ama onun nasıl biri olduğunu biliyorsun."

Başımı salladım. Biliyordum. Babam çok inatçı biriydi. Yıllardır belediye otobüslerinde şoförlük yapıyordu ama birkaç yıl önce geçirdiği bir kazada sırtını incitmişti, bu yüzden sadece yarı zamanlı şoförlük yapıyordu. Çoğu gün sırt ağrısı kötü değildi, ama alevlendiğinde eve bağlı kalıyordu. Eğer sadece

bırakacaktı. Annemin de aynı şeyi hissettiğini biliyordum ama paraya ihtiyaçları vardı, özellikle de annem artık tamamen emekli olduğu için.

Annem ve babam New York'ta bir caz kulübünde tanışmışlar. Her ikisi de gerçek New York tarzında göçmendi. Annem İrlanda'dan gelen liman işçilerinin, babam ise Ermenistan'dan gelen mültecilerin çocuğuydu. Onları dünyadaki her şeyden daha çok seviyordum. Evleri sıcak ve davetkârdı; yemek kokuları, çeşitli New York spor karşılaşmalarının sesleri ve duvarlardaki eski fotoğraflarla doluydu. Hâlâ birlikte caz dinliyor ve mahalleden arkadaşlarıyla dışarı çıkıyorlardı. Yaşlarına göre sağlam bir sosyal hayatları ve sağlıklı alışkanlıkları vardı. Endişelenmemeliydim. Ama yine de endişelendim. Kardeşim Kaliforniya'da yaşıyordu ve ben daha sorumlu olan, doktor randevularını hatırlamalarına yardımcı olan ve onları Costco'ya götüren kişiydim. Bir şeye ihtiyaçları olduğunda aradıkları kişiydim. Bazı günler bu sorumluluktan kurtulmayı arzuluyordum ve sonra sorumlu çocuk mantosundan kurtulmak istediğim için kendimi suçlu hissediyordum.

"Her şey yolunda mı anne?"

"Evet, Linda'yla her gün yürüyüşe çıkıyoruz. Ve biliyorsun şu park grubunda gönüllü olarak çalışıyorum." Annem Queens'teki parkları ağaç ve çiçek dikerek güzelleştirmeye yardım ederdi. Parklarımızın çoğu unutulmuş ve bakımsızdı.

Boğazını temizledi. "Tatlım, baban ve ben sana bir şey söylemek istiyorduk. Dr. Collins babanın diskinin kötüleştiğini düşünüyor. Muhtemelen ameliyat olması gerekecek. İyileşme süresi aylar sürecektir ve çalışamayacak."

"Kahretsin," diye nefes aldım. "Üzgünüm anne," diye ekledim o beni azarlamadan önce. "Ameliyat, fizik tedavi. Pahalı olacak."

"Biliyorum," diye mırıldandı. "Bunu konuşmuştuk."

"Parayı sana vereceğim. İhtiyacım yok."

"Hayır." İç çekti. "Hayır, tatlım. Geleceğin için birikim yapmalısın, yaşlı insanlar ve onların bozulan sağlıkları için endişelenmemelisin."

"Lütfen anne. Bırak yardım edeyim." Bu hep böyleydi. Bildiğim tek yolla tüm sorunlarını ortadan kaldırmayı teklif ettim ve neredeyse her zaman hayır dediler. Paramı alamayacak kadar gururlu ve bağımsızdılar. Ne olursa olsun paramı biriktirmeye devam ettim ve ödeyebildiğim her şeyi ödedim. Gözleri yaşlarla doldu. "Baban ve ben bunun ne kadara mal olacağını görmeliyiz. Ameliyatsa bir çaresine bakarız."

"Anne, ben senin yanında olacağım. Bu yıl büyük bir ikramiye alacağım. Paranın hiçbir önemi yok. Teşhis konusunda beni bilgilendireceğine söz ver," diye yalvardım, her ne kadar o paranın ne anlama geldiğini düşünmek beni hasta etse de. Şirkette bir ya da iki yıl daha. Midem düğümlendi.

Söz verdi ve telefonu kapatmadan önce biraz daha sohbet ettik. Kardeşim Devon'a haberi vermek için bir mesaj attım ve sonra yatağıma uzandım, kendimi kötü hissediyordum. Annemle babamın çırpınışlarını izlemek, sorunlarını çözebilmeyi dilemek ve buna izin vermeyeceklerini bilmek çok zordu. Ve şimdi, sonunda yardım etme şansım olabilirdi. Kabul etmeyi düşündüklerine göre... gerçekten kötü olmalı. Annemin gözlerindeki endişe ve yardım teklif ettiğim zamanki rahatlama her şeyi anlatıyordu.

Onlar yerleşene kadar başka bir iş almayı nasıl düşünebilirdim ki? Midem bulandı. Birkaç yıl daha gece geç saatlere kadar çalışmak ve tatil yapmamak mı? Bunu yapabilir miydim? İçimdeki her şey isyan etti. *Aileni düşün.* Yoluma devam etmeyi ve ikramiyeleri toplamayı onlara borçluydum. Bu anlaşmayı kaybedemezdim. Brett'in kazanmasına izin veremezdim. *Bu Jason'ı da ezmek anlamına mı geliyor?* Onu daha fazla ezmek istemediğim için aptal mıydım?

CYNTHIA

I lezzetli bir yemek kokusuyla aşağıya indi ve Jason Elliott'ın tezgahın üzerinde, kolları kıvrılmış mavi bir gömlekle, çıplak ayaklarıyla eski ahşap zeminde durduğunu gördü. O vardı

Hoparlörlerden klasik rock çalıyordu ve masada bir bira vardı. Mutfağın dışındaki gökyüzü karanlıktı, yağmur çarşaflar halinde evin yan tarafına vuruyor, rüzgâr şiddetleniyordu.

Ben Jason'ı izlerken o birasını yudumladı ve sonra küçük bir kâsede zeytinyağı çırpmaya başladı. İzlerken buzdolabına yaslandım. Karışık sarı saçlarından, karıştırırken esneyen ön kollarına kadar gerçekten çok ateşliydi. O kollar ki dün gece beni ağzıyla dağlarken tezgâha yaslamıştı. Huzursuzca yer değiştirdim, bedenim bana ne kadar iyi oturduğunu, dilinin her darbesinin başımı nasıl döndürdüğünü hatırlıyordu. Bugün ondan kaçıyor muydum? Evet, biraz. Kendimi biraz fazla çiğ, biraz fazla açıkta hissediyordum.

Döndü, beni gördü ve başladı.

"Hey. Yemek mi yapıyorsun?" Şaşırmıştım. Çoğunlukla dışarıdan yemek yiyorduk ve onu bir sürü protein karışımı içerken izlemiştim.

"Yapıyorum. Vaktim olduğunda ya da dikkatimi dağıtmaya çalıştığımda," dedi alaycı bir tavırla ve fırındaki bir şeyi kontrol etmek için döndü. Buhar çıktı ve ben iç çektim.

"Dikkatini dağıtmaya ihtiyacın olduğuna sevindim çünkü inanılmaz kokuyor."

Bana yavaşça gülümsedi ve midem bulandı. "Yani biraz alabileceğini varsayıyorsun, öyle mi? Karşılığında bir şey istiyorum."

Gözlerimi devirdim. "Artık mesaimiz bitti, avukat bey. Geri çekilin." "Ama bu çok daha eğlenceli." Beni içine çekerken gözleri parladı, ve ürperdim. Vücudum dün gece başladığımız şeyin devamını istiyordu. "Daha sonra toplarsın. Şu anda rahatlamaya ihtiyacım var. Herhangi bir şansın daha şarap aldın mı?" Umutla sordum.

"Beni ne sanıyorsun, bir tür dinsiz mi?" Küstahça baktı ve ben de kıkırdadım. "Birisi zulamı içtikten sonra stok yaptım." Dolapları işaret etti. "Ama uyarayım, ellerindeki en pahalı şarabı aldım ve on dört dolardı. Havaalanının yakınında aldığım şeyleri bitirdin."

Bir şişe açmaya giderken başımı salladım. "Sen tam bir şehir çocuğusun. On dört dolarlık şarabın seni öldüreceğini sanmıyorum." Bir yudum aldım ve yüzümü buruşturdum. "Tamam, bu harika değil."

"İlk kadehten sonra daha kolay iniyor." Göz kırptı ve birasını yudumladı. "Ya da biraya geçebilirsin."

Kendimi çaprazladım. "Hiç şansın yok."

Güldü ve fırını açtı. Çömeldi ve tereyağıyla parlayan, mükemmel çıtırlıkta kızarmış bir tavuk çıkardı.

İnledim. "Bu çok güzel görünüyor. Bir parçası için her şeyi yaparım." Ocağın üzerine eğildim ve bana bir havluyla vurdu.

"Geri çekil, kadın. Şuraya geç." Yemek masasını işaret etti ve havluyu bana doğru savurdu. "Dışarı!"

Güldüm ve masaya çekilip onun yemeği bitirmesini izledim. Hâlâ rakip miydik? Bana gülümsediğinde karnımın guruldaması belki de olmadığımızı gösteriyordu. En azından evde değil.

Bizim için iki tabak hazırladı ve ben gizlice onun konsantrasyonla sıkılmış çenesine ve tavuğu keserken gömleğinin altındaki kas oyunlarına baktım.

"Beyaz mı koyu mu?" diye sordu. "Koyu olsun lütfen."

Tabaklarımızı bir güzel sundu ve her gün konferans salonunda yaptığımız gibi masaya oturduk.

"Teşekkür ederim," dedim ve bunda ciddiydim. Bana yardım etmek zorunda değildi, benimle arkadaş olmak zorunda değildi.

Başını eğdi ve bir ısırık aldı. "Fena değil."

Tavuğu denedim ve inledim. "Şaka mı yapıyorsun? Bu çok lezzetli. Sen bir dahisin."

"Gördün mü, işte yemek yapamadığını böyle anladım." Ben hevesle tavuğumu tekrar keserken o bana sırttı.

"Hayal kırıklığıma uğradım."

Başını iki yana salladı. "Sadece yemek yapamayan insanlar basit bir akşam yemeği için bu kadar heyecanlanır."

Yüzümü ona döndüm ve vasat şaraptan biraz içtim. "Her neyse. Bırak da etkileneyim. Nerede öğrendin?"

Omuz silkti ama omuzları gergindi. "Kendi kendime öğrendim. Buna ihtiyacım vardı. Üniversitede ya da hukuk fakültesinde hiç param yoktu ve yemek pişirmek geçinmenin tek yoluydu. Başlangıçta çok zordu. Pirinç, fasulye ve proteinin çok daha uygun maliyetli ve doyurucu olduğunu anlamadan önce yüzlerce süslü ramen yemeği yapmış olmalıyım." Başını iki yana salladı. "Çok fazla tavuk parçası yaktım. Bir keresinde duştayken bir şeyler kızartmaya çalışırken yangın alarmımı çalıştırmıştım. İtfaiye geldi ve üzerimde sadece bir havlu vardı."

Ben sırttım, o da bana gülümsedi. "Bu hoşuma giderdi." En azından onun havlulu görüntüsü yüzünden.

"Eminim hoşuna giderdi, seni psikopat. Beni mücadele ederken izlemek hoşuna gidiyor." "Öyle," dedim mutlulukla. "Demek kendi kendine yemek yapmayı öğrendin."

Üniversiteyi ve hukuk fakültesini bitirdiniz ve şimdi New York'un en iyi birleşme ve satın alma avukatlarından biri misiniz? Kusurların nerede?"

Yere baktı. "İnan bana, sayılamayacak kadar çok kusurum var."

Benim oturduğum yerden değil. Buradan bakıldığında tamamen yalnız ama yine de dünyanın tepesindeymiş gibi görünüyordu. Kendime rağmen ona olan saygım arttı.

Sessizce çiğnedi ve başını kaldırmadan önce şarabından bir yudum aldı. Gözlerindeki acı neredeyse nefesimi kesecekti. Birden bunun gerçek o olduğunu anladım. Konferans salonundaki soğuk adam bir yüzüydü, alaycı playboy başka bir yüzüydü, ama bu dikkatle gizlenmiş bir parçaydı. Acı çeken ruhu. Sayamayacağı kadar çok kusuru olduğunu düşünen kişi.

"Dün gece ne oldu?" diye sordum. Başını geriye attı, o göl mavisi gözleri irileşmişti. "Barda demek istedim. Özür dilerim." Kızardım. "Sanki seni üzecek bir şey söylemişim gibi geldi. Eğer öyleyse, özür dilerim."

"Ah, şu." Bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Dün sana pislik gibi davrandığım için özür dilerim." Kelimeleri basitçe söyledi ve ben bekledim. *Cesur, güzel adam.* "Bar bana hayatımdaki bazı karanlık zamanları hatırlattı ve ben... çok gergindim."

"Bu en hafif tabirle. Neden böyle kapandın?"

"Gayet makul. Bunu bilerek yapmıyordum." Çenesi çalıştı ve bakışları uzaklaştı. "Burada, taşrada olmak benim için zor. Ben de böyle kasabalarda büyüdüm ama çocukluğum pek hoş geçmedi. Mecbur olduğum için bilardo oynamayı öğrendim, paraya ihtiyacım olduğu için bira sattım ve bana öğretecek başka kimse olmadığı için kendi kendime yemek yapmayı öğrendim."

Büyük mavi gözleri ve kirli kıyafetleri olan küçük bir çocuk hayal ettim ve elimi sıktım. Göğsüme bir yığın kitap düşmüş gibi hissettim ama tepki vermedim. Benim acımanı istemiyordu.

"Ben... normal olmaya çalışıyorum." Şimdi yavaş konuşuyor, kelimelerini dikkatle seçiyor gibi görünüyordu. "Ama bazen bir şey görüyorum ya da bir şey duyuyorum... ve her şeyin başladığı yere geri dönüyorum. Neden şehirde yaşadığımı sanıyorsun?"

"Anlıyorum." Düşünürken şarabımı yudumladım. *Onu yargılamadığımı nasıl gösterecektim?* "Bir dahaki sefere bana defolup gitmemi falan söyle. Bununla başa çıkabilirim, Jason. Ben büyük bir kıızım." Ona anlamlı bir bakış attım ve gülmeden önce gözleri kocaman açıldı.

"Evet. Sanırım öylesin."

"Senin iblislerinden korkmuyorum. Ayrıca, benim de kendime ait bir sürü şeytanım var." "Öyle mi?" Kendisi hakkında konuşmayı bırakmaya hevesli görünüyordu. "Ne gibi?"

Şarap kadehini elimde beceriksizce döndürdüm. "Seç bakalım. Başarısız iş arayışımı biliyorsun. Brett'in hayatımı cehenneme çevirdiğini biliyorsun." Bir nefes verdim ve bakışlarını kaçırdım. "Her şeyi berbat ettiğimi düşünmekten kendimi alamıyorum. Bazen kendimi Tazmanya canavarı gibi hissediyorum. Ya da hastalıklı bir deneyde koşu bandındaki bir fare gibi. Gittikçe gidiyorum ve hiçbir yere varamıyorum." Sonunda gözleriyle karşılaştım; sıcak ve sempatiktiler. Ağzı yumuşaktı, öpülebilirdi. *Aklından bile geçirme.*

"Anlıyorum." Beni düşündü. "Bir oyun planın var mı? Bu şekilde devam edemezsin. Sonsuza kadar olmaz."

"Hayır. Yakınından bile geçmem." *Keşke.* Geleceğimi bir an olsun görmek isterdim. Şirkette kalmalı mıyım yoksa hayallerimin peşinden mi gitmeliyim bilmek isterdim. Başka bir şey yaparak başarılı olmanın mümkün olup olmadığını ya da sefil bir şekilde başarısız olup olmayacağımı bilmek isterdim.

"Bence ihtiyacın olan şey bir mola."

"Bana moladan bahsetme Bay Gecede dört saat uyku," diye homurdandım. "Sadece yarın için zayıf ve yumuşak olmamı istiyorsun." O konferans salonuna geri döndüğümüzde, rakip olmaya geri döndüğümüzde.

"Sen zayıf değilsin."

O sıcak mavi gözlere baktım ve içlerinde boğulmak istedim. *Onun* içinde boğulmak. Sonunda düşünmeyi, yapmayı ve planlamayı bırakıp sadece *olmak*. Ve bir mola kulağa gerçekten çok iyi geliyordu. Ama yapamadım.

"Belki gelecek hafta sonu," dedim. "Bu hafta hâlâ seni ezmem gerekiyor."

Öne doğru eğildi ve sırtıttı. "Önce ben seni ezersem olmaz."

Nefesim kesildi ve kalbim küt küt atmaya başladı. *Tıpkı dün gece yaptığı gibi*. Elleri kalçamda sıcacık, ağzı yangın yeri idi. Kendimizi zar zor ayırdığımızda.

Daha fazlasını istiyordum. Ondan daha fazlasını istiyorum. Yüzündeki ifade onun da bunu istediğini gösteriyordu. Şarap kadehimi boşalttım ve titrek bacaklarımın üzerinde durdum. "Ben duş alacağım."

Odadan kaçmak istedim ama gözlerinin yol boyunca beni takip ettiğini bildiğim için kendimi yürümeye zorladım.

Parmaklarım budanana kadar sabunlandım, köpürdüm ve sonra yatağın beyaz pamuktan bir bulut ve sakın bir vaha olduğu yatak odama kaçtım.

Jason'ın yanından bir gıcırtı geldi ve sustum. Her şeyi duvarın o tarafından duymanın rahatsız ediciliğine alışmamıştım ama ikimiz de bunu görmezden gelmeye çalışıyorduk. Yumuşak bir gümbürtü duydum ve başladım. Sanki benimle sırt sırta yatıyormuş gibiydi. Duvara doğru kaydı. *Evet, evet.* Yutkundum. Yatakta ne düşünüyordu? Mutfaktaki karşılaşmamızdan sonraki o geceden beri *özel* bir şey duymamıştım. Duvarın onun tarafından gelen yumuşak bir inilti duydum. *Geri alıyorum.* Tenim ısındı. *Şu anda özel bir zaman geçiriyor gibi görünüyor. Gideyim mi?*

Hayır, karar verdim. Burası benim de evimdi ve Jason Elliott mastürbasyon yapıyor diye yataktan kovulmayacaktım. Yine kısık bir ses çıkardı ve ben de kalçalarımı sıktım. *Orada ne yapıyordu?* Gözlerimi kapadım ve o kalın siki elinde, gözleri zevkten sımsıkı yumulmuş halde hayal ettim. Ya da belki daha yeni başlamıştı. Belki de giydiğini bildiğim o dar siyah külotun altında kendini okşayarak sertleştiriyordu. Tek elimi bacaklarımın arasından zonkladığım yere doğru kaydardım ve keskin bir nefes aldım. *Oh kahretsin.* Duştan çıkmıştım ve onu arzulamaktan kayganlaşmıştım. I

Parmaklarımı bir, iki kez dolaştırdım, parmaklarımın tenimin üzerinde dans ettiği yerlerden küçük zevk kıvılcımları yayılmaya başlamıştı bile.

Lastiğin şakırtısı duyuldu ve alçak sesle bir ses daha çıkardı. *Saklamaya bile çalışmıyor.* Siktir et. Ben de yapmazdım. Parmağımı aşağı daldırıp kayganlığın bir kısmını yukarı çekerken biraz inledim. Onun tarafından gelen tüm sesler kesildi. Klitorisimin etrafında dönerken başımın duvara çarpmasına izin verdim, midemde sıcaklık çoktan tutuşmuştu. Sanki onu daha iyi duymama yardımcı olacakmış gibi gözlerim kapandı. Birdenbire onun tarafından gelecek herhangi bir ses için çaresiz kalmıştım, bu işte yalnız olmadığımı bilmek için çaresizdim.

Boğuk bir sesle, "Evet, bebeğim," dedi. şaftının üzerindeki elinin kaygan sesi, sırtımı parmaklarıma doğru eğmeme neden oldu. "Oh, siktir," dedi tekrar, bu sefer zar zor yakaladığım bir soluk izledi.

Aman Tanrım. Bunu benim için mi yapıyordu?

JASON

S tam oradaydı. "Siktir," dedim. Nefeslerim kesildi. Çoktan yaklaşmıştım, aletimin ucunda sıvı boncuklanıyor, elimin yolunu kolaylaştırıyordu. O da yakın mıydı? Belki de kendine hiç dokunmuyordu?

Nefes nefese inlemesi kesinlikle öyle görünüyordu. Beni duyacağından korktuğum için kendime dokunmaktan kaçınıyordum ama bugün kontrolümü kaybetmişim. Onun her bakışı arzuyla doluyken, sürekli onun, kokusunun, kıvrımlarının ve sesinin farkındayken değil.

Başımı duvara yasladım ve şimdi o gür kıvrımları, arkasına yaslandığında göğüslerinin nasıl yukarı kalktığını, boşalmaya yaklaştığında gözlerinin nasıl bulanıklaştığını hayal ettim. Keşke burada olsaydı, bana biniyor olsaydı, o açgözlü ellerini tenime bastırıyor olsaydı.

"Oh, evet." Sesi hırıltılıydı. Çığlıkları istemsiz geliyordu ve vücudum gerildi.

Biraz daha kabaca okşadım, beni her zaman sınıra getiren şekilde aletimin tepesinde tirbuşon gibi döndüm. *Yaklaşmıştım.* Ama onunla birlikte boşalmak istiyordum.

"Çok yaklaştım," diye mırıldandım. Beni duyacak mıydı? *Bu çılgınlık.* Elimin içine soktum, tabanı kavradım, yüzünün zevkten gergin olduğunu hayal ettim, ellerim kalçalarında, beni sürerken başı geriye eğikti.

"Jason, ben-" Küçük bir ses çıkardı. *Benim adımlı söyledi. Vay anasını.* Adımı söylemesi beni uçurumun kenarına getirdi.

"Kahretsin, ben de oradayım. Benimle gel."

Cevap vermedi ama küçük zevk hıçkırıkları bana bilmem gereken şeyi söyledi. Beni içten dışa doğru aydınlattılar. Karnım titredi, bacaklarım sarsıldı. Bir sert itiş, sonra iki, tam sevdiğim gibi, sert, sesinin bana emirler vermesini dileyerek, onun merhametinde olmayı dileyerek ve sonra boşalıyordum, boğazımdan yırtılan alçak bir inilti. İniltisi bana cevap verdi ve sikim sarsıldı, karnıma döküldü, zevk omurgamı yaktı, sıcaklık lezzetli bal gibi içime yayıldı. Zevk dalgaları, gevşeyip tükenene kadar beni hırpaladı.

Vay anasını. Bunu gerçekten yapmış mıydık? Gerçekten adımlı söylemiş miydi? Bu yarının sorunu.

Ertesi gün onu görmeden ofise gidebildim. Onu en yakın yüzeye sabitlemeden görebileceğimi sanmıyordum. Gene'in bana dayattığı teslim tarihine uyup uymayacağımızı soran e-postalar göndermesi ve Mitchell'ın satın alma anlaşmasının ilk taslağı hakkında bana sürekli sesli mesajlar bırakması yüzünden ona olan ilgim dikkatimi dağıtıyordu.

Jonah ve Miles da beni rahat bırakmıyordu.

MILES

Ne zaman döneceksin?

JASON

Sana söylemiştim. Çalışkanlık bittiğinde. En az bir hafta daha, belki iki.

JONAH

Birileri huysuz.

Evet, ben huysuzdum. Oda arkadaşımı çıplak düşünmeden edemiyordum. Ona sahip olamazdım, bu aptal, karanlık anlaşmadan ve Gene'in saçmalıklarından bıkmıştım ve sürekli aldığım mesajlar hakkında endişelenmekten yorulmuştum.

Telefonumu yere attım ve elimi yüzümde gezdirdim. Bir saat içinde Gene ve Argan ekibiyle toplantımız vardı ve müşterimden gerçek bir ilerleme görmem gerekiyordu yoksa çığlık atacaktım. Bir şeyler saklıyordu ve onun için bahaneler üretmekten bıkmıştım.

Kapı çalındı. "Ne var?" diye bağırdım.

Cynthia iterek açtı. "Toplantı öne alındı." Yanakları pembe, gözleri biraz fazla parlaktı.

"E-postayı kaçırdım," diye mırıldandım.

"Neyse ki sana ne yapman gerektiğini söylemek için buradayım." Göz kırptı ve nefesim kesildi.

"Kimsenin bana ne yapacağımı söylemesine ihtiyacım yok," diye mırıldandım. *Gerçekten de ihtiyacım var. Buna bayılıyorum.*

"Bayılıyorsun," diye göz devirerek cevap verdi. Nefesim kesildi. Biliyor muydu? İmkânı yok. Bilmiyor olamazdı.

Sessiz ve gergin bir şekilde konferans salonuna doğru ilerledik. Bu kat her zaman boştu. Açıkçası ürkütücüydü. Patlamış mısır tavanlı gökyüzünün altında, iç karartıcı buzdağları gibi bej halı denizine serpiştirilmiş yavan ofis mobilyalarının arasında gördüğüm tek iki kişi bizdik. Konferans odasının kapısını iterek açtık. *Hadi şu işi bitirelim.*

CYNTHIA

Bugünü tanımlamak için kullanabileceğim tek kelime *garipti*. Jason ve ben konferans salonundaki masada karşılıklı otururken müşterilerimiz ve ilave finansal AÇIKLAMALAR o Gene istemeye istemeye vermişti. İçeri süzülen güneş ışığı Jason'ın altın sarısı saçlarını parlatıyor ve kirli sakallarını ışıldatıyordu. Çenesi sıkılmıştı ve göz altı halkaları geri gelmişti. O ve ben birbirimize çok az bakıyorduk, ama bir şey fark etmiştim. Bu sabah beni gördüğünde o cam gibi elmacık kemikleri kızarmıştı.

Kutsal olan her şeye şükürler olsun ki ofise gidene kadar ondan uzak durmayı başarmıştım. Çünkü dün gece deliceydi. *Onun adını söylememe* ne sebep olmuştu? Her şey bir yana. Sebebini anlayana kadar kendimi sarsmak istedim. Ve tabii ki buna bayılmıştı. Aslında, dudaklarımdaki adının onu uçuruma sürüklediği izlenimine kapılmıştım, en azından çıkardığı iniltiye bakılırsa. Bunu düşünmek bile beni tahrik ediyordu.

Bakışları sanki yabancıymışız gibi dikkatle boştu. *Tamam, pislik*. Sanırım birimizin soğukkanlılığını koruması en iyisiydi. Ama yine de adımı inlemekten karşı tarafın avukatıymışım gibi davranmaya bu kadar çabuk geçebilmesi beni rahatsız etti. Belki de her zaman benden bir adım önde olacaktı. Bu düşünce canımı sıktı.

"Öyle değil mi Cynthia?" diye sordu müvekkilim. Dikkat etmemiştim. *Kahretsin*.

"Konuyu tekrar eder misiniz lütfen?" Yüzüm kızararak sordum.

Argan CFO'su, "Denetçilere bu kuruluşlarla ilgili incelemelerini tamamlamaları için ihtiyaç duydukları her şeyin sağlanması gerektiğini düşünüyoruz," diye tekrarladı.

"Doğru," diye onayladım.

Gene ters ters baktı ve Jason'a baktı. Jason sessizdi.

Gene, "Bir sonraki materyal paketinde bunlar da sağlanacak," dedi. "Jason, eminim onları yakında üreteceksin, değil mi?"

Jason'ın başı Gene'e doğru sallandı. Bakışları sertti. *Garipti*. Müşterilerime genelde böyle bakmazdım. Sanki onları öldürmek istiyordum ve cesetlerini kimsenin bulmamasını umuyordum gibi.

"Harika, teşekkür ederim," diye devam etti müvekkilim. "Peki Cynthia, kalan istek listemizi ne zaman hazırlarsın?"

"Bu akşama kadar," diye hızlıca cevap verdim.

"Daha erken ihtiyacım olacak." Jason araya girdi ve müşterisi sırttı.

"Bu gece hazır olacak," dedim yavaşça, gözlerinin içine bakarak. *Pislik herif*. Bu onun oyunuydu. Başka bir karşı tarafın avukatı olsa ona uymayı kabul ederdim ama o hep böyle zorluyor, sizi atlatmaya ve kendini önemli göstermeye çalışıyordu.

"O zamandan önce almam şart, Bayan Kade." Sanki tüm bu anlaşma raydan çıkmak üzereymiş gibi kaşlarını çatı.

"Elimizden geldiğince hızlı bir şekilde hazırlıyoruz Bay Elliott. Bu gece, ekibinizin Çarşamba gününe kadar ihtiyacımız olan her şeyi toplaması için fazlasıyla yeterli bir zaman olacaktır. Tabii sizin tarafınızda personel konusunda bir sorun olduğunu düşünmüyorsanız?" Bunu sıkılmış dişlerimin arasından söyledim. *Al bakalım*. Cevabım karşısında gözleri parladı.

"Biraz dalgın görünüyorsun. Belki daha sonra konuşursak, bu işi daha çabuk halletmenin bir yolunu bulabiliriz." Sanki günü kurtarmak için üzerime çullanıyormuş gibi söylemişti ve ben kırmızı görmüştüm.

"Hiçbir şeyi *tartışmamıza* gerek yok. Size bu gece getireceğimi söyledim."

Müşterim beceriksizce kıpırdandı. "Bunun gerginleşmesine gerek yok," dedi küçük bir kahkaha atarak.

Gene homurdandı. "Benim için sakıncası yok."

Evet, hiç de bile. Elim kalemimin etrafında sıkıştı. *Jason neden böyle davranıyordu?* Evet, kötü bir ruh hali içindeydi. Ve evet, bu onun tarzı bir şeydi. Belki de müşterisini etkilemeye çalışıyordu? Ben benimkini etkiliyor muydum? Kahretsin, bocalamaktan nefret ederdim ve bunu sadece onunla yaptığım anlaşmalarda yapıyor gibiydim. Jason beni kontrolden çıkarıyordu ve bundan *nefret ediyordum*.

"Bayan Kade. Cuma günü size gönderdiğim belge hakkında yorumunuz var mı?" Jason sordu. Mantıklı bir soruydu. Çoktan cevap verecektim ama onun yüzünden dikkatim dağılmıştı. Yüzüm alev alev yanıyordu.

"Neredeyse hazırlar. Toplantıdan çıkınca göndereceğim." Jason bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı.

Gene şeytani bir gülümseme takındı. "Ona ne yapması gerektiğini söyle."

"Bay Elliott'ın bana ne yapacağımı söylemesine ihtiyacım yok. Ekibimiz her şeyin üstesinden gelir," dedim sertçe. "Bay Elliott, *size* ne yapacağınızı söylememe ihtiyacınız yoksa?" Hiç mantıklı değildi ama durumu tersine çevirmem gerekiyordu, hem de hemen.

Jason'ın tüm vücudu sarsıldı ve yüz ifadesi değişti. Ne demiştim ben?

"Hepsi bu mu?" diye sordu.

"Evet, teşekkür ederim." Müşterim telefonu kapattı ve ben oturduğum yerden Gene'in malzemelerini toplayıp dışarı çıkmasını izledim. Jason'ın davranışından fazlasıyla memnun görünüyordu.

O gider gitmez sandalyemden fırladım. "Yani artık onun saldırı köpeği mi oldun? Bundan hoşlanıyor musun?" Tükürdüm.

"Sadece işimi yapıyorum," diye yumuşakça cevap verdi Jason ama çenesindeki esneme soğukkanlı sözlerini yalanlıyordu.

"Beni müşterimin önünde utandırdın, Jason. Ne oluyor be? Hazırlıksızmışım gibi görünmeme gerek yoktu. Bana baskı yapmana gerek yoktu." Sesim her kelimeyle birlikte yükseldi. Bu tam da Gerald'a geri dönecek ve bana zarar verecek türden bir şeydi.

Bunu nasıl yapabildin? Söylemedim.

Sonunda bana baktı. Mavi gözleri sertti ve yüzü gergindi. "Yaşadığımız durumla ilgili hiçbir şey iş hayatımda nasıl davranacağımı değiştirmeyecek."

"Davranışların çok boktan," diye karşılık verdim.

"Müşterilerim öyle düşünmüyor." Kendini beğenmiş görünüyordu.

"Çünkü o da senin gibi bir haydut. Gerçek sen bu değilsin Jason."

Ayağa fırladı ve masanın üzerine eğildi. "Gerçek beni tanıyorsun." Kelimeleri tısladı ve gözleri soğuktu. *Ne oluyor be?*

Zehri karşısında geri adım attım. "Not edildi." Malzemelerimi topladım ve oradan ayrıldım. *Pislik* herif. Öfkemi içimde tutmalıydım, çünkü tutmazsam ağlayacaktım.

Eve dönerken arabayı öfkeyle sürdüm. Günün geri kalanını evden bitirmek cesurca değildi ama bugün cesur olmayı bırakmıştım. Ellerimi sıktım.

tekerleğin üzerinde. *Neden umursuyorsun ki?* Jason hep böyleydi. Anlaşmalar konusunda bana sayısız kez eziyet etmişti. Ama hiç bu kadar kişisel hissetmemiştim. Hiç bu kadar ihanete uğramış gibi hissetmemiştim.

CYNTHIA

I Pelüş lacivert kanepeye kıvrılmış, iş yapıyor ve e-postam ping attığında Jason'ı unutmaya çalışıyordum. Onun adı çıktı. Dişlerimi birbirine geçirdim ve bildirimlerimi kapattım. *Lanet olası pislik.*

Satın alma sözleşmesini gözden geçirirken bilgisayarımın tuşlarına bastım. Jason'ın müşterileri yeterince açık sözlü değillerdi ve dürüst olmak gerekirse ben de biraz ürmeye başlamıştım. Bu anlaşmanın sağlam olması gerekiyordu.

Telefonum çaldı. Neden beni rahat bırakmıyordu? *Cevap vermek zorundasın. İşten arıyorlar.* İçimi çektim ve kabul

tuşuna bastım. "Ne istiyorsunuz?"

"Bir sonraki özen taleplerini gözden geçirmek için bir toplantı."

"Jason. Saat öğleden sonra iki. Gün sonu demiştim. Daha küçük kelimeler kullanmamı ister misin?" Hayal kırıklığı içinde çenemi sıktım.

"Hızlı bir toplantı yapalım. Benimle konferans odasında buluş." "Ben evdeyim. Ve her halükarda, seninle buluşmazdım. Sen çekilmezsin ve seni trafiğe itmek istememe neden oluyorsun."

"Benimle edepsizce konuşmana bayılıyorum."

"Eğer buluşmak istersen, evde olabilir." Benim bölgem. En azından şimdilik.

Telefonu kapattı ve ben de sandalyeme geri çöktüm. Acımasızdı. Bu yüzden en iyisiydi. Profili Chambers'da yükselen bir yıldız olarak gösterilmişti. Bay ve Bayan Harris'in onun kişisel müşterileri olduğunu biliyordum. Yöntemlerinden nefret etsem bile, ona saygı duyduğumu itiraf etmek zorundaydım. Ama saygı

kendime olan tüm saygımı kaybetmem gerektiği anlamına gelmiyordu. Benimle oynuyordu, anlaşmayı kontrol etmeye çalışıyordu ve bu kabul edilemezdi. Bu görüşme sırasında bazı sınırlar koymam gerekiyordu. Biz eşittik ve onunla kavga etmekten yorulmuştum.

Yirmi dakika geçmeden arabasının garaj yoluna girdiğini duydum ve kendimden emin ve kontrol bendeymiş gibi yemek masasına oturmak için çabaladım.

İçeri girdi, ciddi ve sakin görünüyordu. Ben onun öfkelenmesini ve çözülmesini istiyordum. Benim gibi. Tıpkı onun savunmasız anlarında olduğu gibi. Karşıma oturdu ve bana neşeli bir gülümseme verdi. Gözlerimi kısmıştım. "Bu müzakere için bazı temel kuralları tartışmamız gerekiyor."

Ses tonum karşısında daha dik oturdu.

"Öncelikle, müşterilerimin önünde bana hakaret etmen işe yaramaz. Bu profesyonellik dışı ve saygısızca. İkinci olarak, ekibinizin bizim titizlik taleplerimizle işbirliği yapmaya başlaması gerekiyor. Ortağınızla, müşterinizle, kime ihtiyacınız varsa onunla konuşun. Umurumda değil." Elimi havada gezdirdim. "Bu iş aylarca sürecek ve hem bizim hem de müşterilerimizin parasını boşa harcıyor. Bu kabul edilemez." Sözlerim üzerine ifadesi sertleşti ve çenesi büküldü. *Güzel. Sinirlenmiş olmalısın. Bu bir saçmalık.*

"Kahretsin, kızgınken çok ateşlisin." Gözleri beni yedi bitirdi.

"Kendin için söyleyeceğin tek şey bu mu?" Hayal kırıklığım kabardı. "Özür dileyerek başlayabilirsin. Bana karşı olan saygısızlığın dehşet verici."

"Ne için? Müvekkilimin avukatlığını yapıyorum. Ve sana çok saygı duyuyorum. Saygı duymasaydım, bu kadar uğraşmazdım. Sen bir dahisin." Yüz ifadesi yoğun ve midem bulandı. Devam etti. "Sürecin daha verimli olabileceğine katılmıyorum ama ben sadece işimi yapıyorum."

"Dur!" Yerimden sıçradım. Bu adam kafamı karıştırırken yerimde oturamazdım. "Bana saygı duyduğunuzu bilmekten çok memnunum. Bunun için *çok* teşekkür ederim. O zaman bunu neden bu kadar zorlaştırıyorsun?"

Duvara yaslandım ve tavana baktım. Güç ya da ilham almak için, bilmiyordum. Tek bildiğim kırılma noktamda olduğumdu. Jason'ın sandalyesi gıcırdadı ve aşağı baktığımda tam karşımdaydı, sıcak mavi gözleri ve geniş omuzları görüş alanımı dolduruyordu. Vahşi görünüyordu.

"Bunu senin için neden bu kadar zorlaştırdığımı bilmek ister misin?" Kelimeleri tıslayarak söyledi.

Yutkundum. Bir şeyler farklıydı. *Dikkatliydim*. "Evet. Biliyorum. Çünkü senin sert olduğunu biliyorum ama bu başka bir seviyede."

Bir elini başımın üzerine koydu. Nefesi dudaklarımı titretti ve hafifçe ürperdim. Kahretsin, çok ateşliydi ve ben ondan iğrenç bir şekilde etkilenmiştim. Uyarılma kanımda mırıldanarak beni yavaşlattı.

"Çünkü beni delirtiyorsun. Seni düşünmeden duramıyorum. Ellerini vücudumda ve ağzını ağızımda istiyorum." Pantolonundaki şişkinliği işaret etti. "Bütün gün işte senin için yarı sertleşiyorum." Başını alaycı bir şekilde salladı. "Peki ya seninle yaşamak? Bu bir işkence. Kaçamıyorum." Alnını benimkine yasladı. Bir kalp atışı. İki. Benimki yavaşça gümbürdedi. Onunki sessizlikte yüksek sesle geliyordu. "Sorun şu ki, kaçmak *istediğimi* sanmıyorum. Dün gece çok ateşliydi."

Sertçe yutkundum. *Evet, benim için de çok ateşliydi*.

"Kendimi okşadığım süre boyunca ne hayal ettim biliyor musun?" Sözleri yumuşaktı, etrafımda dolanıyor, beni içine çekiyordu.

"Ne?" Cevabı bildiğimi düşünmeme rağmen nefes aldım. "Sen," dedi.

Delirmiş olmalıydım, çünkü kendi kendime "Birden fazla gece geçirebilseydin ne yapardın?" diye sorduğumu duydum. Bir nefes için geri çekildi, bana baktı, gözleri benimkileri aradı.

"Seni benim yapardım," diye mırıldandı ve beni öptü. Ağız benimkine sertçe indi ve ben onun altında eridim. *Evet, evet*. Tamamen odaklanarak öptü, o yumuşak dudakları ısrarcıydı, sanki karşılık vermezsem ölecekmiş gibi. Tadı güzeldi ve yasaktı. Ama şu anda rakibim olması umurumda değildi. Ellerimi vücudunda gezdirdim ve onu öptüm. Ağızımın içinde inledi ve sert ellerini saçlarıma doladı. O gece elinin etrafına dolamıştı. Bunu tekrar istiyordum. Dudakları dudaklarımın üzerinden kaydı ve alt dudağımı ısırды. Şimdiden bacaklarım ağırlaşmıştı, nabzım bacaklarımın arasında zonkluyordu. Yakında, çok yakında. Bedenim birlikte ne kadar iyi olduğumuzu açıkça hatırlıyordu.

"Bu dudağı kaç kez ısırarak istediğimi bilemezsin," diye fısıldadı bana karşı.

"Öyleyse ısır beni." Sözlerim karşısında vücudunun titremesi, içime bir heyecan saldı. Ben.

Sakinleşti, alnı benimkine değdi. "Cynthia. Bu kadarı yeterli olmalı. Anlıyor musun?" Mavi gözlerini benimkilere dikecek kadar geri çekildi.

"Yani asla bir geceden fazlasını yapmadığın için mi?"

"Evet." Nefesleri, beni değerli bir nesneymişim gibi kucakladığı yanağıma çarpıyordu. "Sadece bu seferlik eğlenebiliriz. Seni o kadar çok istedim ki. Çalışmaya odaklanamıyorum. Hadi bunu sistemlerimizden çıkaralım."

Sadece bu seferlik. Bunu yapabilir miydim? Onunla zaten tehlikeli bir şekilde uçurumun kenarına gelmemiş miydim? *Siktir et.* Eğer o bulduğu yerde zevk alıyorsa, ben de alırdım.

"Anlıyorum. Isır beni artık."

Sertçe ısırıldı ve duvardan çıkıp göğsüne yaslandım. Öpücüğünü derinleştirdi ve ben de karşılık vermedim. Dudaklarımız ve dişlerimiz çarpıştı. Saçlarımdaki eli beni kontrol etmeye çalışıyor, kalçamdaki başparmağı morartacak kadar sert bastırıyordu. Reddedilmesine duyduğum öfke, beni uyuşturan öpücüklerine duyduğum şehvetle birlikte içimde zonkluyordu.

Midem ağırlaşmıştı ve bacaklarım güçsüzleşmişti. Daha fazlasını istiyordum, daha yakın olmak istiyordum. Kendimi ona doğru çektim, ellerim teninde geziniyor, dudağını ısıyor, her nefesini ve kaslarının her seğirmesini içime çekiyor, dilimi onunkine doluyordum.

"Jason, biraz daha."

"Siktir," diye fısıldadı ve beni duvara çarptı.

Kalçaları ve elleriyle beni sabitledi, ereksiyonunun sertliği karnıma karşı ısrarcıydı. Ona ihtiyacım olan yere hem çok yakın hem de çok uzaktı. Beni ayağa kaldırdı ve neye ihtiyacım olduğunu biliyormuş gibi üzerine bastırdı. Muhtemelen biliyordu. O gece, ihtiyaçlarımı benden daha iyi tahmin etmişti. Kalçalarını bir salladı, iki. İnledim. Baskı çok iyiydi.

"Hoşuna gitti mi?" Sesi kalındı. "Tekrar yap."

Vahşice sırtıttı ve ileri doğru bastırdı. Duvara doğru yükseldim. "Bu şekilde boşalabilirim."

"Hayır." Sesi güçlüydü ve çenemi kavradı. Kalbim çılgınca çarpıyor ve vücudum uyarılmışlıkla zonkluyordu.

Kalçalarını tekrar içime doğru yuvarladı, gözleri benimkilere dikilmişti. "Sen böyle boşalmazsın. Ya benim sikime boşalırsın ya da hiç boşalmazsın."

İşteyken onun emirlerini almaktan nefret ederdim ama burada? Kahretsin, çok ateşliydi. "Yani, hoşlandığın şey bu mu?"

"Bir kısmı bu," dedi boynuma karşı. "Oynamayı seviyorum, tatlım. Şimdi arkanı dön." Beni döndürdü ve duvara doğru bastırdı.

Ereksiyon içime işliyor, elleri göğüslerimi sert yüzeyle aynı hizada tutuyordu ama kalçalarım geriye doğru çıkıktı. Ona doğru geri bastırdım ve keskin bir nefes aldı. "Kes şunu." Kalçamı kavradı, parmakları neredeyse acı verecek kadar içime girdi. "Ellerini duvara yasla."

Titreyerek ona uydum. Bu iş nereye varacaktı? Eteğimin fermuarını açtı ve aşağı çekti. İnce taytımın altında açıkta kalan tenimin üzerinde serin bir hava dolaşıyordu. Bir nefes tısladı ve sonra sıcak avucu kıkımın sağ yanağına indi.

"Biraz acıya dayanabilir misin?" Sesi gergindi.

"Sanırım." Daha önce hiç deney yapmamıştım ama umutsuzca istiyordum. "Hadi öğrenelim." Nefes aldı ve kıkımı tokatladı.

JASON

Cynthia bir ılık attı ve sonra inledi. *Bu hoşuna* gitti. Onun tepkileri karşısında içimden bir telaş geçti. *Sikeyim evet.* Takım elbisemin ince yönünün altında zaten inanılmaz derecede sertleşmiştim ama bunu görmezden geldim. Gecikmiş zevk her şeyden daha iyiydi.

Bir elimi o mükemmel kıvrımın üzerinde gezdirdim ve yumuşak parmaklarımla acısını yatıştırmadan önce onu tekrar tokatladım. Titredi ve kemiksiz kaldı, yere kaymakla tehdit ediyordu.

"Bir tane daha, tamam mı?"

"Bu ılgınlık," diye nefes nefese kaldı ve ben sııttım.

Başparmağımı yumuşak yanaklarından birinin kıvrımında gezdirdim, sonra diğesinde. "Neden delirdin?"

"nk ofiste bu kadar soğuk olmandan nefret ediyorum ama bu..." Nefes nefese bir i geçirdi. "Bu harika."

Midem bulandı. Daha önce bir pislik gibi davranmıştım. Kontrolün onda olmasını ne kadar çok istediğimi keşfetmesinden, müşterimin sırlarımı öğrenmesinden çok korkmuştum. *Bu mazeret olamazdı.*

Elim hareketsiz kaldı ve dudaklarımı omzuna bastırmak için eğildim. O mükemmel küçük çukur ağızıma çok iyi oturmuştu.

"zr dilerim," diye nefes aldım tenine karşı. "Beni affedecek misin?" Sanki düşünüyormuş gibi durdu.

"Bak sana ne diyeceğim." Kıcını tekrar avuladım, parmaklarımı soktum ve sonra onları gevşettim, gelecek acının bir nizlemesi. "Beni ne kadar

Benden nefret ediyorsun." Bir sert kavrama daha. "Yüzüme karşı ne kadar çığlık atmak istediğini düşün. Seni ne kadar delirttiğimi. Ne kadar sinirli olduğunu. Orada mısın?"

Kısa bir süre başını salladı.

"Aferin kızıma. Şimdi-" Diğer yanağını hafifçe okşadım ve sonra elimi geri çektim. "Bırak gitsin." *Bam!* Avucum en etli kısmına sertçe indi ve çığlık atıp duvara yaslandı.

Yere düşerken onu yakaladım, kollarıma aldım ve kanepeye taşıdım. Arzuyla titriyordu.

"Jason, sana ihtiyacım var."

"Biliyorum, oradayım. Siktir, prezervatifleri nereye koyduğumu bilmiyorum." "Hap kullanıyorum. Temizim. Sen temiz misin?"

"Evet, yüzde yüz." Pantolonumun fermuarını indirip yere ittim, külotumu da. Ağır göz kapaklarının altından beni izliyordu, yüzünde memnun bir gülümseme vardı.

"Benim için hazır mısın? Bekleyebileceğimi sanmıyorum." Aşağı uzandım ve çoraplarının ıslak olduğu yeri buldum. Kaşlarım havaya kalktı ve o da kızardı. "Oh, sırlıslık olmuştun." Yavaşça gülümsedim. "Güzel." Çorapları yırttım. "Çünkü." Dantelli tangasını kenara ittim. "Şimdi seni becereceğim."

"Ver onu bana." Emri ısrarak verdi. Küçük kıvılcıklar tenimin üzerinde dans etti, kasıklarımı sıkıca çekti. *Evet.*

Sikimin ona ilk baskısı cennetti ve sonra inç inç muhteşem bir şekilde içeri ittim ve aklımı kaybedebileceğimi düşündüm. Altımdan kalktı, daha da yaklaştı, kanepede kıvranmaya başladı.

"Jason, evet," diye tısladı.

"Biliyorum, biliyorum." Kendimi tamamen oturttum ve kalçalarımı yuvarladım. "Çok iyi hissediyorsun." Boğazımdan boğuk bir ses çıktı ve hızımı artırdım. "Dayanabileceğimi sanmıyorum. Özür dilerim."

"Umursama. Umursama," diye mırıldandı, gözleri kapalı ve yüzü gevşekti.

Çoktan etrafımda titreşmeye başlamıştı, çoktan yaklaşmıştı. Onu kaygan, ağır itişlerle becerdim, çaresiz nefeslerimiz birbirine karıştı. Kalçalarını cezalandırıcı parmaklarımla kavradım, çok fazla olmadığımı umarak, bunu benim kadar sevmesi için dua ettim. Ne zaman biraz sertleşsem titriyordu, ben de ona daha fazlasını veriyordum, ta ki altımda soluk soluğa kalana kadar ve bitirmeye çok yaklaşmıştım.

Hızlı parmaklarımı klitorisinin üzerinde gezdirdim ve haykırdı. Tekrar. Tekrar. Kalçalarımın her dönüşünü ona göre ayarladım, ta ki hıçkıra hıçkıra nefes alıp veriş ve orgazmının etrafımda kenetleniş midemi alt üst edip kasıklarımı sıkılaştırana kadar. *Oh, kahretsin.* Bu kadar çabuk mu? Kahretsin, çok iyiydi. Farkına bile varmadan boşalıyordum, orgazm bir fırtına gücüyle içimde yuvarlanıyor, varlığını yeniden yazıyordu.

Üzerine yığıldım, hâlâ içindeydim, titriyordum. Eli yanlarımda boş boş gezinmek için yukarı çıktı. *İkinci bir sefer nasıl yeterli olabilirdi ki?*

"Bu..." Boğazını temizledi. "Vay anasını. Bu inanılmazdı."

Yavaşça geri çekildim, onu çoktan özlemiştim ve yüzünde küçük, rahat bir gülümseme görmek için doğruldum. Ben de sııttım. "Evet. Bu oldukça harikaydı." *Yüzyılın yetersiz ifadesi. O şimdiye kadar sahip olduklarının en iyisi.*

"Oldukça hızlı olsa bile." Duraksadım, utandım. "Duşta kendime baktım ama beni çılgına çeviriyorsun."

"Bu çok ateşli," diye mırıldandı. "Hayır, ben de orada duş alıyorum." Hatırlayınca yüzü düştü ve ben kahkahayı patlattım.

"Bir dahaki sefere orada yalnız kaldığında düşünmen gereken bir şey." Göz kırptım ve o da bana gülümsedi.

Bu ortak an göğsümde bir sıcaklık yarattı. Bu kadın o kadar da kötü değildi. *Hayır, aslında oldukça harikaydı. Aradığım her şeye sahip. Eğer arıyor olsaydım, yani.* Ona attığım her şeyi aldı ve geri verdi. Yırtık çoraplarını çekip kıyafetlerini düzeltirken onu hayranlıkla izledim. Onu izlerken kalbime küçük bir korku dalgası sızdı. Özenle kurduğum bariyerlerimi kolayca yıkabilirdi. *Ve sonra seni de reddedecek, sen onun için tüm kurallarını yıktıktan hemen sonra.* Bu ara yetmemişti. Daha fazlasını arzuluyordum. *Aptal. Böyle bir şey olamaz.* Bir adım geri attım, içimdeki karanlık duygular arzumu soğutuyordu. Duşa gitmeden önce onun tepkisini görmek için beklemedim.

Hayatımı değiştiren kanepe seksimizden sadece birkaç saat sonraydı ve ben onu tekrar istiyordum. Odamda saklanıyor ve kaçınılmaz olanı ertelemek için Jonah ve Miles'a mesaj atıyordum.

JASON

Boku yedim, çocuklar.

MILES

Ne oldu?

Anında cevap verdi ve ben de gülümsedim. Ona ihtiyacım olduğunda Miles hep yanımdaydı.

JONAH

Mesajlaşmayı bırak da toplantıya dikkatini ver. George seni bıçaklayacak.

Buna sıırıttım. Miles'ın personel şefi çok gergindi. Miles'ı da erkek arkadaşlarını idare ettikleri gibi idare ettiler - kahve tedarikini kesmekle tehdit ederek ve mesaj ve e-posta yoluyla sürekli güncellemeler yaparak.

MİLES

Ben de sana aynısını söyleyebilirim. Ve George beni seviyor.

Sevgi güçlü bir kelimeydi. George en iyi günlerinde bile Miles'ın saçmalıklarına zar zor tahammül ederdi.

Ve bir dakika sonra.

MILES

Jason naber?

JASON

Yine oda arkadaşım ile yattım.

JONAH

İkinci bir gece

Mesaj hemen geldi, hiç noktalama işareti yoktu. Jonah bunu benim yapmadığımı biliyordu.

JASON

Evet, ikinci bir gece. Ve daha fazlasını istiyorum. Bu anlaşmada karşı tarafın avukatı.

Bu her şeyi anlatıyordu. İnanılmaz biriydi ve takılmam gereken son kişiydi.

JONAH

Sen lanet bir aptalsın.

Bu senin için Jonah'tı. Yumruk atmadan. Sert tonuna rağmen dudaklarım kıvrıldı.

MILES

Sakin ol adamım.

Miles, küçük üçlümüzde sık sık arabulucu rolünü oynardı.

JASON

Ne yapacağım ben?

MILES

Ondan hoşlanıyor musun?

Miles da içten içe romantik biriydi, üniversiteden beri aynı kız için yanıp tutuşuyordu. Yıllardır konuşmadığı bir kıza. Artık soğuk ve korkunç nişanlısıyla nişanlı olduğu için bunu inkâr ediyordu ama hâlâ onu düşündüğünü biliyordum.

JASON

Yapabilirim.

Ve işte oradaydı. Korkunç gerçek. Ona kolayca aşık olabilirdim. İstedğim her şey onda vardı. Zeki, güzel, eğlenceli, azimli. Tanrı aşkına, bulmacayı bile tamamliyordu. Ve onun da benim gibi sivri uçları vardı. Beni en çok çeken de buydu. Karanlığı ve ateşi baştan çıkarıcı bir kombinasyon oluşturunuyordu.

JONAH

Ondan hoşlanmayı unut. Dalga geçtiğin için başın belaya girmez mi?

JASON

Evet, özellikle Mitchell'dan aldığım konuşmayla.

Ne söylemelerini bekliyordum ki? Cevabı iliklerime kadar biliyordum. Onunla yatmayın, onu düşünmeyin, onu yenmek için olmadıkça onun yolunda nefes bile almayın.

JASON

Yine de bundan sonra ona bir rakip gibi davranabileceğimden emin değilim.

Asıl gerçek. Ben zayıftım. *Lanet olsun.*

JONAH

Ne yapacağımı biliyorsun.

JASON

Ben unuturum. Olanları unutup onu yok edeceksin.

Siz de aynısını yapmalısınız.

MILES

Siktir et onu. Bu hatayı bir kez yaptım. Hayatımın sonuna kadar pişman olacağım. Onu dinleme.

Boğazım düğümlendi. Ya kendimi ondan hoşlanmaya bırakırsam? En azından buradaki zamanımızın geri kalanında? Yani özrümü kabul etseydi. Seks her şeyin ilacı değildi ve daha önce ofisten çıkarken ağlamak üzereymiş gibi görünüyordu.

MILES

Ama ondan hoşlanıyorsan, devam et ve sonuçlarına katlan derim.

Panik boğazımı tırmaladı ve günün ikinci koşusu için hızla kıyafetlerimi çıkarmaya başladım. Böyle giderse olimpik mesafe koşucusu olacaktım. Kafamı boşaltmak için sadece birkaç mil koştuktan sonra geri dönecek, akşam yemeğimi yiyecek ve birkaç saatliğine normal biri olacaktım. *Ve özür dilerim.*

CYNTHIA

F Kanepedeki yerimde otururken Jason'ın cehennem köpekleri peşindeymiş gibi koşarak ön kapıdan çıkışını izledim. Başımı salladım ve oturma odasındaki raflardan birinde bulduğum romana geri döndüm. O

deli bir insandı. Akşam yedide koşmak mı? Hayır, teşekkürler.

Birkaç dakika sonra telefonum kardeşimden gelen bir mesajla aydınlandı.

DEVON

Annem aradı. Ameliyat.

Olamaz. Hemen FaceTime'dan aradım. Telefonu açtı ve arkasındaki yıpranmış ahşap ve parlak ıstık bana Kaliforniya'daki bahçesinde olduğunu söyledi.

"Selam kardeşim." Bana sıcak bir gülümseme verdi. Devon benimle kıyaslandığında çok tatlı ve hafifti. Biraz sersemdi ama sevimliydi. Annemle babam sık sık ona benden daha fazla açılırdı, çünkü o her şeyi olduğu gibi kabul ederdi. Sonra da hemen bana anlatırdı tabii ki.

"Demek annemle konuştun?"

Gülümsemesi düştü. "Evet." Bir elini yüzünde gezdirdi. "Babamın ameliyat olması gerekiyor. Ameliyatı şimdi planlıyorlar. Sonra da birkaç ay yatak istirahati ve fizik tedavi."

"Kahretsin."

"Ben de aynen öyle dedim. Annemin endişelendiğini görebiliyordum. Benim için kendini toparlamaya çalışıyor ama çok stresli."

"Tipik. Yani birkaç ay işsiz kalacak... Sanırım sigortaları ameliyat masraflarını karşılayacak?"

"Ödemeyecek."

"Nereden biliyorsun?" Midem bulandı.

"Babam belediye için sadece yarı zamanlı çalışıyor. Yardım alabilmek için yirmi saat çalışman gerekiyor."

"Dalga mı geçiyorsun benimle?" Koltuktan fırladım ve volta atmaya başladım. "Bunu bize söylemediklerine inanamıyorum. Biliyor olmalılar. Yıllardır yarı zamanlı çalışıyor!"

Devon başını sallıyordu. "Çok ketumlar. Endişelenmemizi hiç istemiyorlar, en çok da seni, ama çok gururlular."

"Evet, o aptal gururları gidip taşları tekmeleyebilir," diye mırıldandım ve o da güldü.

"Zaten artık sağlık yardımı alıyorlar, yani bir şeyleri var. Ama annem bunun karşılanacağını düşünmüyor. Görünüşe göre, fizik tedavi çoğu durumda etkili olacağı için, seçmeli olarak kabul ediliyor."

"Bu çok aptalca."

"Biliyorum. Babam da fizik tedaviye yanaşmıyor, işte buradayız. Ameliyat için bir ton para gerekiyor."

Düşünürken volta attım. "Onlara parayı vermek zorundayım, Dev. En iyi çözüm bu."

"Hayır, veremezsin."

"O zaman ne yapmam gerekiyor?" Patladım.

"Hiçbir şey! Sen onların ebeveyni değilsin, kardeşim. Onlar yetişkin. Bir yolunu bulabilirler. Onlara para verme demiyorum, sadece vermek zorunda olmadığını söylüyorum." Sesi çok makul geliyordu ve yüzümü ona döndüm. "Ayrıca, bunu yapmanın sana neye mal olduğunu biliyorum. Ve maddi olarak da değil," diye ekledi sessizce.

Bana çok pahalıya patladı. Bunu daha önce de yapmıştım. Yıllar içinde ödediğim dağ gibi öğrenci kredileri ve acil durumlar arasında bu dans artık eskide kalmıştı. Devon işini kaybettiğinde ve korkunç bir yaşam koşulundan atıldığında aylarca kira parasına ihtiyaç duymuştu. Ben dördüncü sınıf öğrencisiyken 15 bin dolar boşa gitmişti. Annem bir araba kazası geçirmiş ve dava edilmişti. Babamın maaşına haciz gelmesin diye kararı ödemesine yardım etmiştim. Ne zaman böyle bir şey olsa, şirkette bir yılım daha giderdi. Kovulursam sahip olamayacağım bir yıl daha.

Sessizliğim üzerine ekledi, "Kendin için yaşamalısın Cynth, onlar için değil.

Sen ne istiyorsun? Bunu bir düşün." İçimi

çektim. "Seni seviyorum, Dev."

"Ben de seni seviyorum."

Telefonu kapattı ve ben de kanepeye uzandım.

Şu anda bununla uğraşmak istemiyordum. Çıkış seçeneğimin olmaması, Gerald'ın ultimatomu, Brett'in beni kovmaya çalışması, bu anlaşmanın stresi... panik midemi bulandırıyordu. Her şey çok fazlaydı ve kazanmak ve Gerald'a ortak olması için yalvarmak dışında başarılı olmanın bir yolunu göremiyordum. Ortak olursam milyoner olacaktım, aptal Brett'e gününü gösterecektim ve bir daha ailemin mali durumu hakkında endişelenmeme gerek kalmayacaktı. Ve mutsuz olurdum. *Kendin için yaşamalısın. Bunun için teşekkürler, Dev.* Bu ailede sadece birimiz dünyayı umursamayan bağımsız bir film yapımcısı olabilirdik ve o ben olmayacaktım. Ayrıca, somut bir planım yoktu. Son on iki ay içinde elli iş başvurusu yapmış olmalıydım. Sadece İnsan Hakları Savunması'ndan yanıt gelmişti. Elimde ne kalmıştı? Şirketten kazandığım tüm parayı bankaya yatırıp kamu yararına bir işte çalışmak gibi belirsiz bir fikir mi? Ailemin bana ihtiyacı varken mi? Belki de artık büyümenin ve bu boş hayali geride bırakmanın zamanı gelmişti.

Avuçlarımı gözlerime bastırdım. Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı. Jason en azından koşuyordu. Belki akşam yemeği yapmayı deneyebilirdim? Onun için işe yarıyordu, yani imkânsız olamazdı. Genelde Margo ya da ailemle dışarıda yemek yiyerek hayatta kalıyordum ama en azından ızgara peynirli sandviçle idare edebilirdim.

Mutfaktaki buzdolabını açtım ve *vay canına*. Jason bu şeyi gerçekten stoklamıştı. Bir orduyu doyuracak kadar yiyecek vardı. Protein karışımları, çeşit çeşit peynirler, bir kilo kadar lahana, tavuk artıkları. *Ooh, yemek artıkları*. Bunu bozamazdım. Belki tavuk salatası? Hızlı bir Google araması yaptım. Tamam, bu çok zor görünmüyordu. Bir sos yapmam gerekiyordu. Malzemeleri alıp tezgaha koymaya başladım, meşgul olduğum için mutluydum, ta ki duvarda bir tırmalama sesi duyana kadar. Donup kaldım. Yine oldu.

"Hayır, yapamazsın, küçük canavar," diye mırıldandım. Çoğu New Yorklu gibi benim de yaratıklara tahammülüm yoktu. Hamamböcekleri kuşlar kadar büyük ve aynı hızla uçabildiğinde, evinize girebilecek her şeye karşı sağlıklı bir nefret geliştirdiniz. Tırmalama devam etti ve ben de

bir oklava bulana kadar çekmeceleri karıştırdım. Kımıldamadan durdum, sesin nereden geldiğini bulmaya çalıştım.

Oradan. Lavabonun altında. Yavaşça, sinsice ilerledim. Dolabı açtım ve bekledim, çöp kutusunun ve temizlik malzemelerinin arkasındaki derinlikleri araştırdım. Bir hareket yakaladım ve sonra küçük bir şekil dışarı fırladı. Bir fare.

"Yakaladım seni!" diye bağırdım ve oklavayı salladım. Küçük canavara vurmak yerine kaval kemiğime vurdum ve yere düştüm.

"Lanet olsun." Yuvarlandım ve tavana baktım. Bugün daha kötü olamazdı.

Jason'ın ayak sesleri belli belirsiz geliyordu, sonra yaklaştıkça daha yüksek sesle duyulmaya başladı, ta ki tepemde belirene kadar. Elbette gömleksizdi. Teni gecenin serin havasından dolayı çakıllı gibiydi ve koşu pantolonu kalçalarından aşağı sarkıyordu. Bana bakarken göğsü hızlı nefeslerle inip kalkıyor, dudakları bir gülümsemeyle kıvrılıyordu.

"Neden hiç gömlek giymiyorsun?" diye homurdandım. Gülümsemesi genişledi.

"Sen neden yerdesin?" "Neden yerdesin?" diye karşılık verdi.

"Buradan manzaraya bir bakayım dedim." Bunun kulağa ne kadar edepsizce geldiğini fark ettim ve yüzüm kızardı. "Yemek yapmaya çalışıyordum, sonra bir yaratık sesi duydum ve onu öldürmeye çalıştım. Ve fena halde başarısız oldum."

Gözleri bana güldü. "Bir yaratık, ha? Ve oklavayla beynini mi dağıtmaya çalıştın?"

"Denedim. Ve başarısız oldum." Yüzümü buruşturdum.

"Sen kana susamış birisin. Yukarı çık." Elini uzattı ve ben de yardımını kabul etmeden önce bir süre ona baktım. Beni usulca yukarı çekti ve ben de onu az da olsa süzmeme izin verdim. *Nefis kokuyordu.* Gece havası ve ter gibi kokuyordu. Jason Elliott'ın koşudan hemen sonraki hali yakın zamanda unutacağım bir manzara değildi.

"Ee, ne yapacaktın?" Bir general gibi mutfakı inceledi.

"Tavuklu salata mı? İnternette bir tarif buldum ve yapılabilir görünüyordu." Aptalca gergindim. Erkeklerin, özellikle de benim mesleğimdeki erkeklerin önünde zayıf görünmekten nefret ederdim. Güçlü, dokunulmaz olmak daha iyiydi.

"Yardım ister misin?" Cevabın hayır olacağını biliyormuş gibi bana baktı. Normalde öyle olurdu. Yardım istemezdim ve teklif edildiğinde de nadiren kabul ederdim. Ama gözlerinde yargılamaya yoktu.

"Sakıncası var mı? Dürüst olmak gerekirse boyumdan büyük işlere kalkışıyorum. Öğrenmek güzel olurdu." Ona belli belirsiz bir gülümseme verdim. Malzemeleri çıkardı, kerevizi kesmem için beni yönlendirdi ve tavuğu parçalara ayırmaya başladı.

Boğazını temizleyene kadar bir süre sessizlik içinde çalıştık.

"Daha önce olanlar için özür dilerim. Konferans salonunda. Kötü bir gün geçiriyordum."

İrkildim. Başı eğikti ama elmacık kemiklerinde kırmızı lekeler vardı. "Hıncını benden çıkarmamalydın."

Sonunda başını kaldırdı ve gözlerindeki özür beni yumuşattı. "Haklısın," dedi basitçe. "Yapmamalıydım."

"Özrün kabul edildi. Bugün olan en kötü şey bile bu değildi." İçimi çektim. "Az önce kardeşimden bir telefon aldım. Ailem bazen çok fazla."

"Nasıllar?" Sesi sessizdi.

"Tuhaflar ama harikalar. Yani, tam bir baş belasındırlar ama bu onları aile yapar, değil mi?" Cevap vermedi, sadece kayıtsızca hmm dedi. *Doğru, bunun nasıl bir şey olduğunu bilmiyor olabilir.* Göğsüm ağrıyordu. "Kaliforniya'da yaşayan küçük bir erkek kardeşim var. Devon. Harika biri ama tam bir ahmak. Kaçınılmaz olarak son hayalinin peşinden gittiğinde onu maddi olarak destekliyorum. Bağımsız bir film yapımcısı ve bu işte inanılmaz derecede iyi ama çok az para kazanıyor. Annem yemek yapmaması dışında mükemmel bir anne. Eve geldiğimizde hep üzerimize titrer. Babam da Queens'li bir *adam*. Mets'i sever, şehir için çalışır ve sokak yemekleri konusunda ciddi fikirleri vardır."

"Görünüşe göre onları gerçekten seviyorsun." Sesinde özlem duyduğuma yemin edebilirim ve doğrama işime döndüm.

Bir şeyler çırpıyordu, başı eğik, omuzları gergindi. "Seviyorum.

Beni deli ediyorlar ama onları seviyorum."

Başını kaldırıp bana bakmadı. Sanki dönmeden önce kendini çelikleştirmiş gibiydi, gözleri kararmıştı.

"Yine de her zaman güllük gülistanlık değil." İçimden bir ses bu adama ulaşmak, bir bağ kurmak için yanıp tutuşuyordu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Babamın eski sakatlığı nüksediyor ve ameliyat olması gerekebilir. Yardım etmek zorundayım. Ailem ben ve kardeşim için çok şey feda etti." Durakladım. Dinlerken Jason'ın bakışları ağırlaşmıştı. "Ailem harika ama bazen aile yükümlülüklerinin ağırlığı dayanılamayacak kadar fazla oluyor." Ben de

Kelimeler ağızımdan çıktığında ne kadar doğru olduklarını anladım. Omuz silktilim ve gözlerimi ondan kaçırdım.

"Biraz kıskanç olduğumu itiraf etmek kötü bir şey mi?"

Şaşırmış bir şekilde ona baktım. "Kıskanıyor musun?"

"Evet." Dudakları kıvrıldı. "Az önce bana söylediklerine bakınca aptalca geliyor ama başkası için yaşamamanın nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Ben hep kendim için yaşadım. Evden ayrıldığımdan beri. Güzel olmalı. Yani, bazen."

Acı göğsüme saplandı. "Şikayet ettiğim için kendimi bencil hissediyorum."

"Hayır, lütfen yapma. Onlar hakkında bir şeyler duymak güzel. Keşke nasıl bir şey olduğunu bilseydim." O kadar sakın, o kadar kararlıydı ki hâlâ kesmeye devam ediyordu. Ailesinin yüzüne haykırmak istedim, onu sarsmak ve onun için o kişi olacağımı söylemek istedim. Kelimeler dilimin ucundaydı. *Bu da ne demek oluyor? Hayır, yapmayacaksın.*

"Öz aileni tanıyor muydun?" Sessizce sordum. "Bana söylemek zorunda değilsin."

"Bilmiyordum. Pek sayılmaz. Arada bir gözümün önüne geliyor ama iyi şeyler değiller." Bir an için kaybolmuş gibi göründü ve sonra başını salladı. "Bildiklerimin çoğunu ilk koruyucu ailemden öğrendim. Yine de aç olduğumu hatırlıyorum. Komşular yirmi dört saat boyunca yemek için çığlık atmamı dinledikten sonra öz annemi polise ihbar etmişlerdi." Küçük bir omuz silkme hareketi yaptı. "Muhtemelen bu yüzden şimdi bu kadar takıntılıyım."

Onun bu itirafı karşısında göğsüm ikiye ayrılacakmış gibi hissetmiştim. Bıçağımı dikkatlice tezgâhın üzerine koydum ve ona doğru bir adım attım. O tepki vermeden önce kollarımı beline doladım ve yanağımı sırtına bastırdım. Önce gerildi, sonra altımda gevşedi. Kalbinin yumuşak gümbürtüsünü ve yanağımın altındaki nefeslerinin titreşimini hissettim ve onu daha sıkı sıktım, diğerleri olmasa bile onun için orada olacağımı kelimeler olmadan göstermeye çalıştım.

Geri çekildim ve ona küçük bir gülümseme verdim. Gözleri hafifçe açılmıştı, yumuşak ağızı şaşırmıştı.

Bir dakika boyunca beni düşündü, yüzüme, dağınık saçlarıma, aptal büyük boy kazağıma baktı. Üzerindeki yazıyı görünce dudakları büküldü. "New York mu yoksa hiçbir yer mi?"

Kızardım. "New York ya da hiçbir yer. Ailem orada olmasaydı bile yine de New York'ta yaşardım. Benim gibi birinin kabul görebileceği tek yer orası."

Kaşlarını kaldırdı. "Ateşli ve tehlikeli mi?"

Güldüm. "Hayır, gürültücü ve otoriter. Çok fazla ayakkabı ve çok fazla fikir." Başımı salladım. "Ülkenin bana göre olduğunu sanmıyorum. Tüm bu maruz kalma terapisi işe yaramıyor."

Sırıttı. "Bu hafta sonuna kadar bekle. Festivale gidebiliriz diye düşünüyordum. Belki bir şeyler ayarlarız?"

Homurdandım. "Yapacağım tek şey kızarmış bir şey olacak ama yine de yapalım. Belki burası hakkında biraz fikir edinmek bana iyi gelir."

"Belki birayı sevmeye bile başlarsın." Sesi kuru ve alaycıydı. "Fazla umutlanmayın."

JASON

Cynthia ve ben iş yerinde geçici bir ateşkese varmıştık. Buna tam olarak arkadaşlık demekle tereddüt ettim, çünkü Cynthia'nın iş versiyonuyla arkadaş olmak kuduz bir dişi aslanla arkadaş olmak gibiydi. Ama bana gönderdiği e-postalar

Artık noktalama işaretleri de vardı ve benimle sanki aniden bir birleşme için görevlendirilmiş sekiz yaşında bir çocukmuşum gibi konuşmayı bırakmıştı.

Kendi adıma, ona eziyet etmemek için yoğun bir çaba sarf ediyordum. Aslında, onu hiç düşünmemek için çaba sarf etmem gerekiyordu, her yerde görünüyorsa da buna yardımcı olmuyordu. Suyu ihtiyacım olduğunda mutfakta bana gülümsüyor ve başa çıkılamayacak kadar güzel görünüyordu, banyoya gittiğimde geri dönüyor, beni koridorda y a n ı n d a n geçmeye zorluyordu.

Onunla tekrar seks yapmanın içimde bir şeyleri temelden kırdığını hızla fark etmeye başlamıştım. Sürekli onu düşünüyordum. O sahip olamadığım yasak bir meyveydi ve elbette bu yüzden onu daha da çok istiyordum. Daha önce etkilenmemiş miydim? Hayal etmesi bile zordu. Şimdi durumu tersine çevirmişti. İma etmekten zevk alıyor gibiydi ve etekleri her geçen gün daha da kısalıyordu. Daha bu sabah, "sırılsıklam" olduğu için mutfaktan kağıt havlu getirmemi istemişti.

Telefonum çaldı. Arayan oydu. Elimi telefona götürdüm ve ters çevirdim. Bakmayacaktım. İşe gidiyordum. E-postama tıkladım ve Nisha için bir güncelleme hazırlamaya başladım. Nisha'nın eş başkanı olduğu

Mitchell'in müşterilerinin çoğunun kıdemli ortağı. Mesajını görmek için telefonumu açana kadar iki dakika dayandım.

CYNTHIA

Burası buz gibi. Müvekkiliniz kaloriferi açık tutacak kadar kazanmıyor mu?

Ağzımın kenarı kalktı.

JASON

Aslında onlara sizin tarafınızdan kapatmalarını söyledim.

CYNTHIA

Dikkatli ol. Benimle ofis değiştirmeni isteyebilirim.

JASON

Hiç şansın yok. Burada bir pencere var. Lüks içinde yaşıyorum. Önce beni öldürmen gerekecek.

CYNTHIA

Çok ikna edici olabilirim.

İçimden bir heyecan dalgası geçti. Kahretsin, çok eğleneliydi. Şu anda ona mesaj atmamalıydım ve bir şekilde bu her şeyi daha iyi yapıyordu. Bu her zaman daha iyi yapmıştır.

JASON

Dinliyorum.

Yazma balonu belirdi ve sonra kayboldu. Nefesimi tutarak bekledim.

CYNTHIA

Eğer seni ikna edemezsem, her zaman seni masaya bağlayabilirim.

Anında sertleşmişim. *Bana ne yaptığının farkında mıydı?* Bu düşüncüyü reddettim. Benim eğilimlerimi bilmiyordu ama merak etmeden de duramıyordum... Bunu denemek ister miydi? Üzerime eğildiği görüntüler kafamı doldurdu. Ondan bağları sadece acının sınırına kadar sıkmasını isteyecektim, sadece kalçalarımın ona piston gibi girebileceği noktaya kadar, ama hepsi bu, sadece sonunda kontrolü kaybedebileceğim noktaya kadar. *Kaybedebilirdi.* Tahrik kanımda dolaşıyordu. Uygulamaların dışında tanıştığım kadınlar arasında oynamaya en uygun olan o olabilirdi.

Dur. Eğer iki gece onu düşünmeden duramadığım anlamına geliyorsa, üç gece beni ona takıntılı hale getirebilirdi. Sadece bir saniyeliğine, kendimi hayal kurmaya bıraktım.

Birlikte olamamamızın tüm nedenlerini görmezden geldim. Onunla arkadaşlık ettiğim için kovulmayacakmışım gibi davrandım. Ya temelde bozuk olmasaydım? *Çok iyi olabilirdik.*

Dışlerimi sıktım, "haha" dedim ve işime geri döndüm.

BİR SAAT SONRA, Gene Delafonte'nin ofisinin dışında bekliyordum, o ise telefonda yüksek sesle ve kimin duyabileceğini umursamadan birini azarlıyordu. Sanırım bu ofiste genellikle kimse bir şey duymazdı. Listeme ekleyeceğim bir başka tuhaflık daha. Gene günde sadece birkaç saat burada oluyor, büyük boy takım elbisesi ve altın kolyesiyle koridorlarda fırtına gibi esiyordu.

"O zaman sessiz kalmasını sağla!" Sesi yükseldi ve hoparlördeki diğer kişiden boğuk bir yanıt duydum.

"*Bunu* senin sorunun *yapacağım*." Sesini hafifçe alçalttı ve duymak için kendimi zorladım. "Bu şirketi batıran şey bu olmayacak. Neredeyse çıkmak üzereyiz ve bu işin sorunsuz ilerlemesi gerekiyor. Hallet."

Ahizeyi kapattı ve ben de sıçradım. Kulağa kötü geliyordu. Yasadışı gibiydi. *Lanet olsun*. Belki de bağlamından koparmıştım. Birkaç dakika bekledim ve sonra kapıya yaklaşıp kapıyı çalarken adımlarımı duyulabilir hale getirdim.

"Evet, içeri gel."

İçeri girdiğimde Gene'i sandviçini bitirmiş, kravatına hardal sürmüş ve ayaklarını masaya uzatmış halde buldum.

"Ne var ne yok?" Gene sordu. 'Nasılsın' demedi, kibar olmaya çalışmadı. Bu adam tam bir sümüklüydü. Yüzümü düzelttim ve oturmadan önce ceketimin düğmelerini açtım. Gene ile uğraşmaktan nefret ediyordum ama şirketin bir avukatı yoktu ve o bizim ana iletişim noktamızdı.

"TJR ekibinin satın alma sözleşmesinde talep ettiği bazı revizyonları gözden geçirmek istiyorum."

"Aptallar." Homurdandı ve sandviçinden bir ısırık aldı.

"Evet." Ona hafif, zoraki bir gülümseme verdim, böylece normalde müşterilerin bu tür davranışlarına tahammül etmesem de onun tarafında olduğumu anladı.

Kaşlarını kaldırdı ve ben de Cynthia'nın bu sabah gönderdiği belgenin kopyasını açtım.

"İnceleme sırasında verdiğimiz bilgiler konusunda oldukça sıkı davrandığımızı biliyorum, ancak bu durum anlaşmada alışılmadık derecede katı ifadelerle yol açıyor." Sesimi nötr tuttum ve "biz" kelimesini kullandığımdan emin oldum, böylece onu kızdırmadığımı anladı. Aslında demek istediğim, "mantıksız bir eşek gibi davranıyorsun, bu yüzden elbette diğer taraf bunu anladı."

"Ne gibi?" Sırıttı.

"Dava vekillerinden agresif bir talepte bulunuyorlar. Onları daha rahatlatmak için özen materyallerinde verebileceğimiz başka bir şey var mı?"

"Hayır. Bize dava açılmaz. İşler mahkemeye intikal etmeden hallederiz." Sesi kendini beğenmiş geliyordu.

Bu kaygı vericiydi.

"Tamam, peki ya mağaza alanlarının çevresel tehlike raporları? Şehrin yeni mağazalar için çevre analizini imzaladığına dair bir şey üretmedik. Bunlar genişleme planının önemli bir parçası. Bunları yapmazsak önemli tavizler istiyorlar. Raporların alınmadığı ortaya çıkarsa birkaç milyon dolardan bahsediyoruz." Öyle de olmalıydı, çünkü şehir kurallarına uymamak zincirin genişleyememesi anlamına geliyordu.

Gene'in yüzünde bir kızgınlık ifadesi belirdi ama bunu gizledi ve yumuşak bir şekilde cevap verdi: "Şehirde kimsenin bir sorunu yok. Ne bulabileceğime bakacağım."

"Bu harika olur." *Pislik herif*. Boğazımı temizledim. "Son madde iş sözleşmeleri. Burada, mağaza seviyesinin üzerinde hiçbir çalışanın tutulmayacağı yazıyor. Yani şirkette kimse olmayacak mı? Bu doğru mu? Argan herkesi değiştirmek zorunda kalırsa bunu bize ödetecek."

"Evet, doğru." Bana olan kızgınlığının arttığını görebiliyordum ve tepkimi bastırdım.

"Gene, tüm bunlar son derece olağandışı. Daha açık sözlü olmalıyız, yoksa bu satın alma işlemini gerçekleştiremeyiz."

"Sana bunun için para ödediğimizi sanıyordum." Sözleri hançer gibiydi.

"Evet, ama ben sadece bana verilenle çalışabilirim." Çenemi sıktım. "Bize yardımcı olabileceğini düşündüğünüz başka bir şey varsa, lütfen gönderin. Diğer tarafa gitmeden önce her şeyi gözden geçireceğiz." Sabrım takdire şayandı.

"Vay canına, hemen hallediyorum." Bilgisayarına döndü. "Şimdi, eğer hepsi buysa, yapmam gereken bazı gerçek işler var."

Taş suratla ayağa kalktım ve öfkeyle buz kesmiş bir halde kendimi dışarı attım. Bu adam tam bir pislikti. *Keşke benim müşterim olmasaydı. Tek bir yumruk atmayı çok isterdim.*

Koridorda ilerledim ve Cynthia'nın ofisine vardım. Neden buradaydım ki? Parmak eklemlerimi kapıya vurdum. Şu anda düşüncelerimle yalnız kalamazdım.

"İçeri gel. Ah, sensin demek." Sesi biraz soluk soluğaydı ve içime bir sıcaklık yayıldı.

"Benim. Öğle yemeği yiyebilir miyiz? Bir molaya ihtiyacım var."

Gözleri kocaman açılmıştı. Sanırım hiç mola vermediğim için. *Çok mu belli ediyorum?* Boş ver. Gene ile işim bitmişti.

"Tabii, elbette." Yüzümdeki siyah ifadeden bir şey onu harekete geçirmiş olmalıydı, çünkü ayağa fırladı ve hızla dışarıya, serin havaya çıktık. Sonunda binadan çıktığımızda titreyen bir nefes aldım.

"Sonunda bana karşı kendini mi kaybediyorsun? İnekler yüzünden mi? Bana söyleyebilirsin. Bunu sadece kısmen sana karşı kullanacağıma söz veriyorum." Sesi kuru ve alaycıydı, ben de bir kahkaha attım.

"Hayır, Gene Delafonte sadece öfkeli bir sık." *Derin nefesler. Al ve ver. Öfkenin seni kontrol etmesine izin verme.* "Birkaç dakika yürüyelim. Lokanta yolun sadece on dakika aşağısında."

Sokakta sessizce ilerledik, benim uzun adımlarım kaldırımı yiyordu.

"Yavaşla," diye itiraz etti. "Bugün babetlerimi giydim ama ben senin gibi uzun mesafe koşucusu değilim."

Döndüğümde birkaç adım arkamdaki Cynthia'nın lacivert etek takımı ve babetleriyle bana ayak uydurmak için elinden geleni yaparken bana ters ters baktığını gördüm.

Öldürücü ifadesi bende çaresiz bir kahkaha yarattı ve daha sert baktı.

"Komik bir şey mi var avukat bey? Belki de yüzümde bir şey vardır? Normalde çok hızlı yürüdüğümü bilmenizi isterim. Bu aptal etek yüzünden. Kendimi penguen gibi hissediyorum." Garip bir paytak yürüyüş hareketi yaptı.

"Dur, dur." Gülmekten karnıma ağırlar girdi. Müvekkilimin yanında hissettiğim öldürücü öfkeden hoş bir değişiklikti.

Gözlerini devirdi ama devam etti. Omzunun üzerinden "Yetişmeye çalış," diye seslendi ve ben de onun büyüüne kapılarak peşinden gittim. Adımlarımı kısaltmaya ve onu tekrar toz içinde bırakmamaya dikkat ettim.

Birkaç dakika yan yana yürüdükten sonra bana baktı. "Ee, ne var ne yok?"

Bir elimi saçlarımın arasından geçirdim. Ona karşı istediğim kadar dürüst olamıyordum. O karşı tarafın avukatıydı ve müvekkilime karşı şüphelerimi kendime saklamak gibi bir görevim vardı.

"Az önce Gene ile çok zor bir konuşma yaptım. O öfkeli bir pislik. Onunla her konuştuğumda bir şeyleri kırasım geliyor."

Düşünen bir ses çıkardı. "Sanırım bu kişiliğini geliştiriyor." "Emin değilim."

"Yani onun ne olduğunu düşünüyorsun... bir haydut mu? Mümkün değil. Bu bir rol." Sesi kuşkulu geliyordu.

"Bu olasılık aklıma gelmişti," dedim karanlık bir sesle. Aslında ben de tam olarak böyle düşünüyordum. İncelediğimiz her şey beni bir şeylerin yanlış gittiğine inandırmıştı. Boş ofis, Gene'den gelen tuhaf talepler, tehditler, ekibinin bilgi eksikliği. *Ya Cynthia'nın istediği kayıtlar ellerinde yoksa? Yeni bir inşaata onay alabilmek için insanlara para ödedikleri ya da onları tehdit ettikleri için mi?* Eğer durum buysa, müşterilerimi ortaklara ihbar ettiğimi ya da Cynthia'nın bunu öğrendiğini varsayarsak, iyice batmıştım. *Öğrenemezdi.* Bunu nasıl halledeceğimi öğrenmeden olmazdı.

"Hadi ama," diye haykırdı o ateşli buklelerini sallayarak. "Gene pisliğin teki. Tüm bu Tony Soprano olayı, evet, çok saçma." Omuz silkti. "Ama hiçliğin ortasındaki dünyanın en boktan ofis binasında bir suç örgütü yönetmiyor ki. Şimdiye kadar birilerinin bunu fark etmiş olması gerekmez miydi? Demek istediğim, firmanın müşterileri ve fonlarının kaynağı için kurduğu ilk taramayı nasıl geçtiler?"

"Bu iyi bir nokta," dedim yavaşça. Yeni müşteriler almadan önce kara para aklama taraması yaptık.

"Biliyorum," dedi ve sırtıttı.

Kendinden son derece emin oluşu dudaklarımın kendime rağmen kıvrılmasına neden oldu. "Her şeyi çözdün, ha?"

"Tabii ki anladım," diye karşılık verdi. Gözleri parlıyordu ve bir dakikalığına dikkatimin dağılmasına izin verdim. Saçları canlı bir alev gibiydi ve pelüş alt dudağı başparmağımı bastırmam için yalvarıyordu. İçimden bir sıcaklık geçti. *Birlikte geçirdiğimiz ilk gece. O dolgun dudak, sikimin başının üzerinde sürükleniyordu.*

"Endişelenmeyi bırakıp biraz daha anı yaşamalısn Jason. Gene sadece bir pislik gibi davranıyor. Ve sen onun yüzüne yumruk atmayacaksın, çünkü bu kesinlikle kovulmana neden olur. Ama belki yüzünü bir dart tahtasına falan yapıştırabiliriz?"

"Harika fikir. Sen fotoğrafı bas. Dartları ben alırım."

"Anlaştık."

JASON

"S Bunun üzerinde çalışana kadar? İsterseniz size cevapları verebilirim. Neredeyse bitirdim."

Cynthia mutfağa koşarak girdi, sağlıklıydı ve uzun bir gece uykusu. Ona öfkeyle baktım, gözlerim donuktu, beynim sadece yarım çalışıyordu.

"Seni öldüreceğim. Kendimi hiç bu sabah hissettiğim kadar aptal hissetmemiştim," diye homurdandım. Tam beş dakikadır bulmacadaki aynı soruya boş boş bakıyordum.

"Acele et, haklı olup olmadığımı görmek istiyorum."

"Çok neşeli görünmemeye çalış lütfen. Bu sabah sana gazete aldığım için pişman olmaya başlıyorum." Kalemimi kâğıda vurdum. Mutfağın etrafında dolanıyordu ve ben de neredeyse istemsizce ona bakıyordum. Üzerinde dünyanın en dar atleti ve bir şekilde hem poposunu saran hem de kalçalarının üzerine oturan siyah eşofman altı vardı. Bu bir fizik mucizesiydi. Yutkundum ve kâğıdıma yeniden odaklandım.

"On bir ne demek? Lothario mu?" Bu beni şaşırtıyordu.

"Kazanova," diye cevap verdi hemen, sahip olduğu enerji miktarına bakılırsa üçüncü fincan kahvesini dolduruyor olmalıydı.

"Bütün kahveyi bitirirsen, bir fincan daha yapsan iyi olur," diye homurdandım.

"Ooh, biri sabah sabah büyümüş." Kalçasını koltuğa dayadı. ve bardağının kenarından bana baktı.

"Sadece uyumadığım zaman." Kuşkusuz bu çoğu gece böyleydi. Ama dün gece özellikle kötüydü. Kafam pamukla doluymuş gibi hissediyordum.

"Gecede dört ya da beş saatle hayatta kalmıyor musun? Seni ayakta tutan ne?" Bana bakmıyordu bile, onun yerine kalemini dudaklarının arasında gezdiriyor, bir yandan da katlanmış bulmacasını düşünüyordu.

"Sanırım biliyorsun," diye homurdandım. Başını kaldırdı ve aramızdaki sıcaklık tam anlamıyla alevlendi, kan pompalayan bir arzuya dönüştü. Dili dudaklarında gezindi ve nabzım küt küt atmaya başladı.

Kızardı. "Ah, şu." Tüm küstahlığı ve kendine güveni gitmişti. Aramızda kalan tek şey ham bir ihtiyaçtı. Onu tekrar istiyordum, bu masada, kanepede, ona sahip olabileceğim herhangi bir şekilde.

"Bu," dedim kısaca ve bulmacama geri döndüm.

"Belki de bugünkü etkinliğimiz *rahatlatıcı* olmalı. Bir molaya ihtiyacın var gibi görünüyor." Sesindeki kahkahayı duydum. "Oh, belki burada bir spa vardır." Kelimeyi neredeyse iç çekerek söyledi.

Bir kahkaha attım. Bu kadın. New York'tan çıkarılabilirdi ama asla değişmezdi. Özü sözü bir şekilde kendisiydi. "Burada spa olduğunu sanmıyorum. Olsaydı bile kullanmak isteyeceğinden emin değilim. Booth daha çok manikür salonu gibi bir yer."

Dramatik bir iç geçirdi. "Sanırım haklısın. Birbirimizi yağlayıp masaj yapmamız dışında hiçbir fikrim yok."

Neredeyse tükürüğümde boğuluyordum. "Bunu az önce söylemedin." Sonunda başımı çevirdiğimde kaşlarını müstehzi bir şekilde sallıyordu. İnledim. Yağlanmış ve bir masanın üzerine yayılmış görüntüleri bana saldırdı. Gözlerimi sıkarak kapattım ama görüntüler gözlerimin ardında daha da keskinleşti. Nefes nefese iç çekişleri beni cesaretlendirirken ona sokuluşum. Dudaklarımda onun tadı. "Beni öldüreceksin. Bu anlaşılmadan sağ çıkabileceğimi sanmıyorum," dedim sesim kısık bir şekilde.

Sırıttı ama konuyu kapattı. *En azından bunu tuhaflaştırmıyor.* Hayır, tamamen normale dönmüştük ve bu da sorunun bir parçasıydı. Dalga geçemeyeceğimizde ısrar eden bendim ve sürükleniyordum. Görünüşe göre o etkilenmemişti. Bundan nefret ediyor ve aynı zamanda kıskanıyordum.

"Her neyse, eğer spa yapamayacaksak ne yapmalıyız? Günü değerlendiriyor muyuz?" Konuyu değiştirdi ve ben de minnetle ona izin verdim.

"Bazı fikirlerim var." Benim de vardı. Ne de olsa, ona göstermek istediğim şeyleri, onu rahatlatmanın yollarını düşünmek için bütün bir gecem vardı. "Ama bu bir sürpriz. Giyin ve otuz dakika içinde hazır ol."

"Peki efendim." Göz kırptı ve ben bir iniltiyi bastırdım.

"Ama önce kahvaltı."

CYNTHIA

"N o, öyle değil."

Çırpma telinin tezgâha düşmesine izin verdim.

"O zaman bana nasıl yapacağınızı gösterin şef."

Jason ve ben mutfaktaydık. Sabahın geç saatleriydi, zayıf güneş içeri süzülüyordu ve bana waffle ve Fransız omleti dediği bir şeyi nasıl yapacağımı göstermeye çalışıyordu, ama çoğunlukla karıştırma becerilerimi eleştiriyor ve genel olarak seksi bir baş belası oluyordu.

Kaseyi aldı ve benden çok daha hızlı bir şekilde dairesel hareketlerle çırpmaya başlamadan önce kendinden emin bir şekilde yana yatırdı. Ön kollarındaki kaslar derisinin altında kıpırdadı ve ağzım kurudu. Birinin gerçekten seksi kocası olsaydı ve ona yatakta kahvaltı hazırlasaydı böyle görünürdü. Muhtemelen kreplerin üzerine krem şanti koyardı ama sadece onun için, kendisi için değil. Ona tadına bakmasını teklif ederdi, ama sadece onu yalaması şartıyla. Midem sıkışmıştı. Zeki dili, kaba elleri.

"Dikkatini veriyor musun?"

Kendime geldim. "Evet."

Bir kaşını kaldırdı ve çırpmaya devam etti. "Ne kadar hızlı gittiğimi görüyor musun? Yumurta aklarını havalandırmalısın. Onları bu şekilde çırparsan sert tepeler elde edersin." O tamamen işine odaklanmışken benim aklım bu hafta başındaki kanepeye gitti. *Hızlı. Çırpma. Sert.*

Ön kolunu yalamaya çalışmak gibi çılgınca bir şey yapmadan önce kaçmam gerekiyordu.

"Odaklan. Bana şu karıştırma kabını getir."

Ona uzattım ve unu dökmeye başladım. "Ne yapıyorsun sen?" Havladım.

Ses tonundaki emir karşısında donakaldım. Bana saldıran anı dalgalarına karşı gözlerimi kapattım. Eli kalçamda bir damga gibiydi. Başparmağı derimi kazıyordu. Bana onun yoğunluğunu hatırlatan morluklar.

"Karıştırıyor musun?"

"İyi," diye homurdandı.

"Kontrolü kaybetmekten nefret ediyorsun."

Gözlerimi devirdim. "Kontrolü kaybetmeye bayılırım."

Bu imaya gülümsemek zorunda kaldım. "Tam bir oğlansın."

Buzdolabını açtı ve *yeniden* stok yaptığını gördüm. Yeşil meyve suyu, çilek, lahanaya benzeyen bir şey ve bir bütün tavuk *daha* vardı.

"Bütün bunları ne zaman pişirmeyi planlıyordun? Bütün kasabayı yemeğe çağırdık da ben mi fark etmedim?"

"Çok komik. Bazılarımız günde üç öğün yemekten ve sebzelerden hoşlanıyor." Buzdolabını kapattı ve çilekleri hazırlamaya başladı, üst kısımlarını soyup yere koyarken elleri güvenle hareket ediyordu.

"Ben sebze yiyorum!" İtiraz ettim. "Sadece kendim pişirmiyorum."

Bu, doğrarken gülümsemesine neden oldu. "Benimle takıl. Sana öğretebilirim. Bugünden sonra iyi bir kahvaltı hazırlayabilirsin. Bu benim uzmanlık alanım."

Eminim öyledir. Tüm o tek gecelik ilişkiler için. "Tek gecelik ilişkilerini kışlarında çürükler ve karınlarında waffle'larla gönderiyorsun, değil mi?" Mantıksız bir kıskançlık beni pençesine aldı.

Bıçağını bıraktı ve bana döndü. Başparmağını çeneme koyarak başımı yukarı kaldırdı. Ciddi mavi gözleri benimkilerle buluştu.

"Aslında bilmiyorum. Daha önce hiç kimseye kahvaltı hazırlamadım." Bakışları çok derin, çok ciddiye.

"Bunu bana neden anlatıyorsun?" Sesim amaçladığımdan daha keskin çıktı ve gözleri büyüdü.

"Benim hakkımda kötü düşündüğünü biliyorum." Gözleri yalvarır gibiydi. "Ama ben bir kullanıcı değilim. Kendimce sebeplerim var."

Ona bu şekilde karşı koyamazdım. Yumuşak, çözülmüş, çiğ. "Keşke bunları benimle paylaşabileceğini hissetseydin." Boğazı düğümlendi ve gözlerini kaçırdı.

iç çekti. "Sorun değil, Jason. Arkadaş olabiliriz. Bunu sana karşı kullanmıyorum." Daha büyük bir insan olabilirdim. *Arkadaş. Doğru.*

"Teşekkür ederim." Dudakları kıvrıldı ama gözleri gölgeliydi. "Şimdi size bu waffle'ları nasıl daha kabarık yapacağınızı göstereyim. Bazıları günahkârca iyi olduğunu bile söyleyebilir." Kaşlarını salladı.

"Tam bir aptalsın. Ama göster bana. Ben açım." "İşte benim kızım."

Kalbim göğsümde sıkıştı. *Benim kızım.* Keşke.

Ona aşık olduğumu düşünüyorum. Ya da birine aşık olmanın başlangıcı her neyse. Uzun zamandır böyle hissetmemiştim, belki de hiç böyle hissetmemiştim. Margo bilirdi.

CYNTHIA

Andrew'dan hoşlandığını ne zaman anladın?

Sevmek çocukça bir kelime gibi geldi ama kesinlikle *aşk* değildi.

MARGO

Kapa şu lanet çeneni. Closer'a aşık mısın?

CYNTHIA

HAYIR. Aşk değil. Şehvet belki?

MARGO

Aile brunch'ım bitince seni arayacağım. Andrew'un annesi bana bir Chanel kolye verdi.

NEDEN

İster misin?

Uzandığım yastığa doğru çaresizce güldüm. Andrew'un annesi sürekli pahalı hediyelerle Margo'nun sevgisini kazanmaya çalışıyordu ama Margo, Chanel kolye kızından çok hımbıl bir kazak kızıydı.

MARGO

Her neyse, banyoda saklanıyorum.

Sana nasıl hissettiriyor?

CYNTHIA

Sanki bana her baktığında hasta olacaktım gibi.

Sanki onu tekrar öpmezsem ölebirmişim gibi. Sanki bu kiralık evden ayrılmak beni fiziksel olarak kırabilirmiş gibi.

MARGO

Biliyordum.

Evet, boku yedim.

JASON

"T Buralarda bir yerde park yeri olmalı," diye mırıldandım. Eyaletteki herkes bu etkinlikteydi ve çimenli park alanı kaldırılmış kamyonetler ve külüstür SUV'larla doluydu. Bizim

Küçücük kiralık araba, yanında ufacık kalıyordu. Arabaların yanlarına sıçrayan çamurları ve ara sıra görülen bir çift kamyon fındığını görünce ürperdim. Arabaları küçük egolarına kılıf olarak kullanan çok fazla erkek, aslında erkek çocuk tanımışım.

"Bunun bu kadar popüler olacağını hiç düşünmemiştim." Cynthia pencereden dışarı baktı, sesi hayret vericiydi. "Sanki başka bir ülkede gibiyim."

Sonunda otoparkın kenarındaki boş bir yere yanaştığımda homurdandım. "Yerlilere dik dik bakmamaya çalış. Bu onları kızdırıyor."

"Bütün bu olanlar hakkında tuhaf davranmayacaksın, değil mi?"

Geçen hafta sonu barda nasıl sustuğumu kastettiğini biliyordum. Deneyeceğimden emindim. "Bana neyin hatırlatabileceğini bilmek zor ama elimden geleni yapacağım."

"Tamam." Bunu kabul etti ve arabadan indi.

Kısa bir süre gözlerimi kapattım. Burada bana *onları* hatırlatan insanlar olacaktı. Koruyucu ailem. On sekiz yaşına girip oradan kaçmadan önce sahip olduğum son aile. Geçmişimin beni kontrol etmesine izin vermeyecektim.

Cynthia kaputa vurdu. "Gidelim, ezik."

Sesi beni kendime getirdi. Acıyla gülümsedim ve küçük arabadan inmeden önce başımı salladım.

"Pekâlâ, hadi yapalım şu işi. Önce kızarmış hamur mu, yoksa hayvanları mı incelemek istersin?" diye sordum. Ben uzun kollu bir gömlek ve hafif bir ceketle, o ise günahkâr bir şekilde dar bir kot pantolon ve batık bir sweatshirtle ayaklarımız toz kaldırarak çimenlerin üzerinde yürüdük. Saçları açıktı ve gözleri parlıyordu. Hafta sonu Cynthia'yı sevmiştim. Biraz daha cana yakındı. Ağzı bile daha yumuşaktı, ofisteki gibi sinirli değildi. O lanet olası alt dudağının altında minicik bir çukur vardı. Sürekli ona bakıyor ve başka tarafa bakıyordum.

"Hmm. Kulağa çok eğlenceli geliyor. Henüz acıkmadım. Belki de hayvanları kontrol etmeliyiz?" Sesi şüpheli geliyordu ve ben güldüm.

"Biraz eğilmen lazım."

"Bu benim eğilmem. Ağzımdan 'çiftlik hayvanları' kelimesinin çıktığına inanamıyorum," diye homurdandı.

"Şimdiden buralı sayılırsın. Yee-haw." Sesime biraz tını kattım ve o da kıkırdadı.

Festivalin kokuları ve sesleri çok geçmeden üzerimize saldırdı. Kızarmış yiyecekler, hayvan dışkıları ve bir sürü insan. Kendimi çelikleştirdim.

"Yakınımda kal, tamam mı? Seni kaybetmek istemiyorum." Paranoaya engel olamıyordum.

"Tamam," diye usulca kabul etti.

Konser alanının arkasına sıkışmış ve yiyecek tezgâhlarının yanından geçen büyük hayvan kafeslerine doğru ilerledik.

Cynthia neon sarısı bir yiyecek kamyonunda durakladı. "Ooh. Hatırlat da şu kızarmış Oreolardan yemek için geri geleyim."

"Kusursuz bir zevkin var."

"Biliyorum. Eminim daha sonra midem bulanacak. Eskiden sık gittiğim bir restoran vardı, onlara ne getirirsen kızartırlardı. Kızarmış maltlı çikolata topları için ölünür."

"İnanılmaz yüksek maaşlarımızın senin için boşa gitmiş olabileceğinden şüphelenmeye başlıyorum," diye takıldım.

"Ayakkabı koleksiyonumu görene kadar bekle," diye karşılık verdi.

Büyük hayvan kafesleri, kaos kasırgası içinde sakın bir vahaydı. İçeride hayvanların kokusu, sineklerin vızıltısı ve kuyruk sallama sesleri vardı.

Sıvı gözleri ve yumuşak derileriyle süt inekleriyle başladık. Cynthia özellikle narin görünümlü bir ineğin yanında durdu ve isim kartını okudu.

"Bunun adı Daisy. Yemek için fazla sevimli." Cynthia yüzünü buruşturdu. "Bu inekleri kimse yemiyor. Yediğiniz ineklerin çoğu erkektir. Bu inekler Dişi inekler çok değerli."

"İnekler haklı," diye homurdandı ve ben de onun sıkıntısına sııttım. Gözlerini Daisy'den ayırmıyor, onun sakın sakın yemesini izliyordu. "Bu konuda nasıl bu kadar çok şey biliyorsun?"

Ellerimi ceplerime soktum. "Bilmiyorum. Ama ilk koruyucu ailem küçük bir çiftlik kasabasındaydı. Sanırım Booth'tan çok farklı değil ama biraz daha büyük."

Sessizdi ve ben de kendimi onun acımasına hazırladım. "Seni bir çiftlik sahibi olarak hayal ediyorum. Bu çok seksi." Göz kırptı ve nefesim göğsümü terk etti.

"Ayrıca gerçeklerden daha uzak olamazdı." Yanındaki muhafazaya yaslandım, gözlerimi arkadaşılığımızdan keyif alıyor gibi görünen Daisy'den ayırmadım. "Sadece on yaşıma kadar oradaydım, sonra bir sorun haline gelene kadar başka bir ailenin yanındaydım, sonra on sekiz yaşıma kadar başka bir ailenin."

"Sen mi? Bir sorun mu? Şok oldum."

Sessiz alaycılığı beni gülümsetti. "Bok kafalı bir çocuktum. Koruyucu aile mükemmel değildi ama iyilerdi. Ama genç bir delikanlıydım ve büyük bir T ile başım beladaydı. Her zaman benden iki kat büyük çocuklarla kavga eder, yanlış kalabalıkla takılırdım. En azından on altı yaşımda kendimi toparlayana kadar. Kendi kendine hukuk öğreten ve sonra büyük bir şirkette işe giren adamla ilgili şu diziyi biliyor musun?"

Bana bakmadan başını salladı, bu da ona tüm bunları anlatmamı kolaylaştırdı. "Çok çalışmanın ve paranın benim için neler yapabileceğini fark ettim ve Hayatımı değiştirmeye kararlıydım. Liseyi bitirmek, üniversiteye gitmek, hukuk ya da işletme fakültesine gitmek, büyük ve havalı bir iş bulmak. Ama en önemlisi oradan siktir olup gitmek."

"Tennessee mi vardı? Üçüncü koruyucu ailen mi?"

Başımı salladım, ellerimle bir şeyler yapmak istiyordum, huzursuz hissediyordum. Ondan uzaklaştım ve ahır kapısının yanında duran saman balyasından bir parça saman aldım.

"Doğru. O aile... kötüydü." Bu kadarla bıraktım. Benim başlatmadığım, her zaman kanlı ve çürüklerle sonuçlanan kavgalardan, bedava yemek verdikleri okul dışında yemek yemediğim günlerden bahsetmedim.

Öğle yemeği. "İşte bu yüzden böyle bir yere asla geri dönmeyeceğim." Elimi salladım. "Küçük kasabalar beni ürkütüyor. Anonim olmayı seviyorum. Ve zengin olmayı seviyorum." Omuz silktim ve pipeti parmağımın etrafında döndürdüm.

Bir an sessiz kaldı ve garip bir şekilde kendimi rahat hissettim. Yargılanmayı ya da acınmayı beklemiyordum. Cynthia bana baktı, kahverengi gözleri ciddiye.

"Bunu anlıyorum. Bu kariyer bir demirhane gibidir. Bir şeye girebilirsin ve yeterli ısı ve basınçla tamamen farklı bir şeye dönüşebilirsin. Yeniden doğabilirsin. Taşralı bir çocuktan büyük şehirli bir avukata. Ben sadece Queens'li bir kızım, ama ofiste bir köpekbaliğım, korkulacak biriyim, otoritenin sesiyim. Kalabalıkta sadece bir yüz değil, önemli biriyim, insanların örnek aldığı biriyim."

"Bunu seviyorsun."

Başını salladı. "Seviyorum. Koruyucu olmayı, insanların güvenebileceği biri olmayı seviyorum. Ama bazen..." Sözünü kesti ve dudağını çiğnedi.

"Ama ne?" Onu dürttüm.

İç çekti. "Ama bazen boynumda bir değirmen taşı gibi hissediyorum. Ailemde sorumluluk sahibi olan hep ben oldum. Ailem çok çabuk 'Her şey yoluna girecek. Bizim için endişelenme. Para konusunda endişelenme. Onlar farklı dünyalardan geliyorlar. Amerika'da para *her şeydir*.'" Sesi sertti, hayal kırıklığı hissediliyordu. "Kendime ne istediğimi sormak için hiç durmadım. İyi bir kız oldum, tatillerde hep yanlarında olan, hafta sonları eve giden, çünkü kardeşim gelemiyor. İhtiyaçları olduğunda onlara para veren kişi. Her zaman veren ve veren. Sanırım hayatımı çoğunlukla kendim için yaşasaydım neye benzeyeceğini ya da kim olabileceğimi merak etmek bencillik. Muhtemelen bunu öğrenecek kadar cesur değilim. Parayı ve bana getirdiği statüyü çok seviyorum, özellikle de parasız büyümüşken." Sustu, ben de kolumu omzuna doladım ve yüzümü saçlarına bastırdım. "Bu hiç de bencilce değil," diye mırıldandım ona karşı. Sadece bir anlığına ona sarıldım, şaşkınlıkla sertleştiğini ve sonra bana karşı gevşediğini hissettim. Topuzundan dökülen ateşli saç telleri burnumu gıcıklıyordu ve kolumun altına sıkışmış hissi onu tüm dünyadan koruma isteği uyandırıyor.

"Ya biz buradayken sadece kendin için yaşarsan?" Geri adım attım ve ona bir daha dokunmamak için ellerimi ceplerime soktum.

"Ne demek istiyorsun?"

"İş dışında hiçbir yükümlülüğün yok. En az bir ya da iki hafta daha buradayız. Benimle eğlen. Kendin için yaşa, onlar için değil. Siktir et de."

Gözleri benimkileri aradı, kaşları şaşkınlık ya da belki de belirsizlikle çatılmıştı.

"Bak ne diyeceğim. Ben de yapacağım," diye teklif ettim.

"Öyle mi?" Dudakları kıvrıldı. "Bırakacak mısın? Siktir et mi diyeceksin? Bu senin için imkânsız olabilir."

"Hemen şimdi başlayabilirim." Kollarımı iki yana açtım.

"Tamam." Bana belli belirsiz bir gülümseme verdi, ben de ona karşılık verdim. "Önce nereye? Gece bekliyor."

CYNTHIA

"N *"İşte bu cennet."* Kızarmış Oreo'dan ikinci bir ısırık aldım ve dudaklarımdan küçük bir inilti kaçtı.

Jason başını salladı. "Güzel ama bence kızarmış Kalbim peynirde."

Çiğnedim, gözlerim kapalıydı. "Sen delisin. Bu seksten daha iyi."

"Başka erkeklerle seksten demek istiyorsun." Gözlerimi açtım ve bana göz kırptı. "Çünkü bir Oreo'dan daha iyi olduğumu biliyorum."

Bir parça kurabiye yanlışı tarafa gitti ve öksürmeye başladım. Jason sırtıma bir tokat attı.

"Saçmalama," diye öksürdüm. "Hiçbir şey tatlıdan daha iyi değildir." *Yalancı, yalancı.* Ama onun için nasıl bittiğimi, güçlü ellerinin anısına nasıl dönüp durduğumu, onun nasıl sert sevdiğini ve benim nasıl *sevdiğimi* görmesine izin veremezdim.

Tam olarak ne düşündüğümü biliyormuş gibi sırtı ama merhametle konuyu değiştirdi. "Roller coaster zamanı mı?"

"Blech. Yemekten sonra mı? Ölüm tuzağına benziyor." Alanın karşısına kurulmuş cılız hız trenine baktım.

"İyi tarafından bak. Korkunç bir kaza olursa, ölmediğimizi varsayarsak, onları kesinlikle dava edebiliriz." Yemek bekleyen ya da piknik yapmak için kurulmuş banklarda yemek yiyen insan kümelerinin arasından geçerken gözleri dans ediyordu.

"Sadece sen bunun iyi bir şey olduğunu düşünebilirsin, Jason."

"Belki de öyledir," diye neşeyle karşılık verdi ve kalabalık arttıkça elimi tuttu. "Ayak uydurmaya çalış."

Kendimi çekmesine izin verdim, onun eli benimkinden güçlü ve emindi. Hız treni yakından daha kötüydü. Jason sıkılmış bir gence biraz para uzattı ve sonra yükseklik gereksinimleri tabelasını işaret etti.

"Sanırım boyunuzu kontrol etmeniz gerekebilir. Binmek için yeterince uzun musun?"

Ona kaşlarımı çattım. "Çok komik. Ben 1.80'im, çok teşekkür ederim. Senin gibi iki metre boyunda olmamam çocuk boyunda olduğum anlamına gelmez."

"Uzun boylular hakkında ne derler bilirsin." Kaşlarını salladı ve ben inledim.

"Kes şunu." Omzuna yumruk attım. "Bütün erkekler aynıdır. Bu da bunu kanıtlıyor. Ben de senin bundan daha klas olduğunu sanıyordum."

"Sana bu izlenimi neyin verdiğinden emin değilim." Bana sırtıttı ve sonra beni kendine doğru çekti. "Ama sana bir sır vereceğim." Dudaklarını kulağıma bastırdı. "Bence sen mükemmelsin."

Sıranın önüne geldiğimizde beni bıraktı. Sinirlenmeye çalıştım ama tek hissettiğim kıyafetlerimin altındaki sıcaklıktı. *Mükemmel*.

Küçük arabaya bindik ve operatör barı üzerimize kapattı. Jason test etti, başparmağı bacağını okşuyordu. "Buna hazır mısınız?"

"Eğiliyorum," diye homurdandım ve o da güldü. *Güzel adam*. Karanlıkta geçirdiği onca zamandan sonra burada olması, gülmesi, beni riske atması. *Eminim bunu başka kimseye göstermiyordur*. Boğazım düğümlendi.

İlk inişe varana kadar sarsılarak ve titreyerek ilerlemeye başladık. Durakladık ve ne olacağını bildiğim için midem bulandı. Sonra uçtan aşağı yuvarlandık ve midem ayakkabılarıma kadar indi. Kollarımı havaya kaldırdım, dönüp dururken paniklemek yerine bu heyecanın tadını çıkarmaya çalıştım. Tekrar tekrar Jason'ın sert kalçasına doğru savruldu. "Tabii ki evet!" diye bağırdı. Kendini kaybettiğini görmek için döndüm ve güldüm.

Şok olmuşum. Bana sırtıttı ve yumruğunu havaya kaldırdı. Bir kez daha döndük ve bana doğru düştü, beni tekrar güldürdü ve sonra neredeyse baş aşağı giderken çılgılık attı. Sonunda titreyerek durduk ve adrenalini beni titrettiği için yere yığıldım. Jason'ın eli görüş alanıma girdi ve onu tuttum. Bir kolunu belime dolayarak beni dışarı çıkardı ve merdivenlerden aşağı indirdi. Kendimle ilgilenilmesi iyi hissettirdi,

Platformdan tökezleyerek inerken ona yaslandım. Ellerim dizlerimin üzerinde, ahşap çerçevenin kenarında nefesimi tuttum.

"Bu çılgıncaydı. Bunu yıllardır yapmamıştım." Sesim bile titriyordu.

"Bu benim ilk seferimdi."

Şok içinde başımı kaldırdım. "Sen hiç... Tabii ki gitmedin. Peki, ne düşündün? Yan tarafını, *sert* tarafını dürttüm ve elime vurdu.

"Fena değil," diye cevap verdi düşünceli bir şekilde. "Sanırım tam etki için tekrar yapmam gerekebilir." Gözleri kutsal olmayan bir ışıkla parladı.

"Hayır. Asla olmaz. Son raundun etkisinden daha yeni kurtuldum." Tüm vücudum bunu tekrar yapma fikrini reddetti. "Bunu sadece bir kez yaparak kaderi ayarttık. Şuradaki tahta kirişi görüyor musun? Güvenli görünmüyor." İşaret ettim, o döndü ve ben *koştum*. O beni yakalamadan önce ayaklarım bir, iki kez çimlere çarptı. Nefesi ensemde sıcaktı ve kolu ortama bir kas bandı gibi dolanmıştı. Çaresizce güldüm.

"Kaçmaya çalışma," diye homurdandı ve ben hareketsiz kaldım. *Kahretsin, bu ses çok sıcaktı*. "Yoksa ne olur?" Sesim soluk soluğaydı, yüksekti.

Dudakları kulağıma dokundu ve karnım döndü. "Yoksa seni yakalarım ve sonuçlarından hoşlanmazsın."

"Ya da belki hoşuma gider." Ateşle oynuyordum ama elimde değildi. Beni bir saniye daha kendine yakın tuttu, kalbinin ritmi sırtıma doğru sabit bir şekilde çarpıyordu. Arkama yaslanmak, bu yakınlığın tadını çıkarmak istedim ama o geri çekildi. İnsan kalabalığının arasından yolumuza devam ettik, kalabalık çok yoğunlaştığında onun vücudu benimkini koruyordu. Beni kaybetmekten duyduğu endişe kalbimi sıkıştırıyordu. *Bu adam beni mahvedecek*. Bir gün Jason Elliott harika bir koca olacaktı. Sonunda biriyle ikinci, sonra da üçüncü bir gece geçirmesine izin verdiğinde, o kadın dünyanın en şanslı kadını olacaktı. Yüklerini omuzlamasına yardım edecek, akşam yemeğini hazırlayacak, kalabalıkta kaybolmasını engelleyecekti.

İlk kez merak ettim. Onun gibi olmak nasıl bir şey olurdu? Sadece birkaç saniyeliğine, elimi tutuşunun beni onunla birlikte geleceğe götürdüğünü, gülerek bana bakışlarının şefkatle dolu olduğunu hayal ettim.

Ama önemli değildi. O tek gecelik bir adamdı ve ben iki tane yaşayacak kadar şanslıydım. Bu kadarı yeterli olmalıydı.

Bir kızarmış Oreo daha yedikten sonra arabaya doğru yola çıktık, eğlenenlerin sesleri akşamın erken saatlerinde ağustos böceklerinin seslerine karışırken rahat bir sessizlik içinde yürüyorduk.

Kızgın bir ses bu hoş uğultuyu böldü. "-Neden sana bununla ilgilenmeni söylediyimi sanıyorsun?" Ses tanıdık geliyordu ama ne olduğunu çıkaramıyordum.

Jason kaskatı kesildi. Yine bana saldıracak mıydı? Beni arabaya doğru çekti ve ben tepki vermeye fırsat bulamadan elini ağzıma dayadı. Bileğini tuttum ama gözlerini kocaman açarak başını salladı.

"Evet, ama rüşvet yeterli değildi. Daha fazlasını istiyor," diye cevap verdi başka bir adam, sesi gıcırtılı ve alçaktı.

"Bu benim sorunum değil. Gerekirse güç kullanın ama o izne ihtiyacımız var," diye karşılık verdi tanıdık ses. "Ve kimse bunu öğrenmemeli. Bunu söylemeye gerek yok. Ama sizin çocuklar aptal, o yüzden tekrarlamakta fayda var." Bu sesin hatlarını zihnimde evirip çevirdim. Onu tanıyordum. Ama nereden?

Diğer adam duyulamayacak bir şeyler homurdandı ve adımlarının sesi bize doğru ilerledi. Jason elimi tuttu ve beni iki arabanın arasına çekti. Beni zorla yere indirdi ve ben de onu ittim. "Ne oluyor lan?" Kelimeleri ağzımda geveledim.

"Şimdi olmaz," diye karşılık verdi. Göğsünü sırtıma bastırmıştı ve kalbi gömleğinin altında hızla atıyordu.

Burada ne haltlar dönüyor? Jason Elliott sır saklıyordu.

Sonunda arabaya bindiğimizde Jason motoru çalıştırmadan önce kararsız ellerini saçlarının arasından geçirdi.

"Sür. Sonra da konuş," diye emrettim. "Bundan kurtulamayacaksın, ya şimdi bana neler döndüğünü anlatırsın ya da evde anlatırsın."

"Tamam." Sesi kararsızdı. "Tamam," diye tekrarladı, neredeyse kendi kendine. Başparmağı refleks olarak direksiyonu okşadı. Neredeyse *korkmuş* görünüyordu. Ama normalde sarsılmaz olan bu adamı ne korkutabilir?

JASON

Tonunki kötüydü. Gene ve yordakçılarından biri arasında geçen o aptalca konuşma her şeyi mahvetmişti. Şimdi Cynthia'ya itiraf etmeliydim ve muhtemelen bu anlaşmanın mahkemeye gideceğı gerçeğıyle yüzleşmeliydim.

Alevler.

Ellerim direksiyonu kavradı ve arabayı ona her şeyi anlatmam gereken eve doğru yönlendirdi. Şimdiden etkileşimi kafasında evirip çevirdiğini, ipuçları aradığını görebiliyordum. Yeterince zaman verilirse o parlak zekâsı her şeyi bensiz de çözebilirdi.

Garaj yoluna girdiğimizde "Gene'di," dedi. "O sesin tanıdık geldiğini biliyordum. Lanet olası Gene Delafonte'ydi." Sesinde zafer okunuyordu. Arabadan fırladı ve garaj yolunda volta atmaya başladı. "Ama ne halt ediyordu?" Gözlerini benimkilere kaldırdı ve bakışlarında şüphe, ihtiyat gördüm. "Neler oluyor?"

İçimi çektim ve ön kapıyı açtım. "Hadi burada sohbet edelim."

Mutfak masasına sanki bir konferans salonundaymışız gibi oturduk. Cynthia kollarını kavuşturdu. Sandalyemde arkama yaslandım.

"Eee? Dökül bakalım." Sözleri sertti. Onu suçlayamazdım.

"Müşterilerimin kara para akladığını düşünüyorum." Basit, yalın kelimeler. Bunları kendime bile söyleyecek kadar cesur değildim.

"Ne oluyor lan?" Nefes aldı. Yüzüme baktı ve ben de ona yarım bir gülümseme verdim. *Bu doğru. Kulağı geldiğı kadar kötü.*

"Evet, biliyorum. Açıkçası sana söylemekten kaçınıyordum ama artık bu imkânsız."

Düşünceli görünüyordu. "Tamam, yani kara para akılıyorlar. Bermuda iştirakleri de öyle. Ama o konuşma. Bu sadece beyaz yaka suçu değildi. Gene fiziksel tehditlerden bahsediyordu." Kaşlarını çattı. "Onlar mafyadan mı?"

Güzel, zeki bir kadın. Her şeyi çözüyordu. "Emin değilim ama öyle olabileceklerini düşünmeye başladım." Yumuşak kahverengi gözleri şokla parladı. Haftalardır bu korkuyu, bu endişeyi taşıyordum ve bunu onunla paylaştığımda omuzlarım rahatlayarak çöktü. "Bir düşünün. Hiç dava açılmadı çünkü aklı başında kim *mafya*ya dava açar ki?"

"Kahretsin." Sandalyesinde geriye doğru yığıldı. "Ve izinlerle ilgili sahtekârlıklar. Şehir yetkililerine rüşvet veriyorlar, değil mi?"

"Muhtemelen." Yüzümü buruşturdum. Her an bu anlaşmanın fişini çekebilirdi.

"Dostum, bu ailenin yarım yamalak olduğunu söylerken şaka yapmıyormuşsun," dedi parmaklarını masaya vurarak. "Jason, ben... ben bu işten vazgeçmek istemiyorum ama ne yapacağımı da bilmiyorum." O anda çok savunmasız görünüyordu. Midem bulandı. İşte bu kadar. Başlangıç kredim gitmişti ve kendi başıma hareket edebilmem, çaresizce ihtiyaç duyduğum bağımsızlığa sahip olabilmem için bir ya da iki yıl daha geçmesi gerekecekti. *Bize borçlusun.* Umarım geçmişim peşimi bırakmaz.

"Anladım. Anlıyorum." Bu noktada, buna boyun eğmişim.

"Yine de bu molaya ihtiyacım vardı." Kelimeler cızırtılı ve kırıktı. Ona baktığımda ağlamaya hazır gibi görünüyordu. Hiç düşünmeden sandalyemden kalktım ve onu göğsüme doğru çektim. Yüzümü ipeksi saçlarına gömdüm, bukleler çenemi gıdıklıyordu ve şampuan kokusu burnuma doluyordu. Bana doğru bastırdı ve ben de o gevşeyene kadar kollarımı ona doladım. *Bu çok iyi, çok doğru hissettiriyor.*

"Söyle bana," diye emrettim.

"Bu anlaşmayı müşterimiz için mümkün olan en iyi şartlarla bitiş çizgisine getirmeliyim. Kazanmak zorundayım. Kazanamazsam, ben yokum." Sesi boğuk çıkıyordu ve gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü görecektim kadar geri çekildim.

"Seninle konuştular mı?"

Başını salladı ve göğsüm ağrıdı. Her büyük şirket avukatı "konuşmanın" ne olduğunu bilirdi. Her birimizin korktuğu konuşma. Gençliğimizi boşa harcadığımız için teşekkür konuşması. Başka bir şey bulmana yardım edeceğiz konuşması. Ben yapamadım.

Cynthia'nın aldığını hayal etsene. O bir köpekbaliğıydı. Anlaşmaları yürütmek ve kış tekmelemek için mükemmel bir insan.

"Konuşmayı anladın mı? Buna inanmakta güçlük çekiyorum," dedim.

Dudakları hüzünlü bir gülümseme taklidiyle yukarı kalktı ve kollarımdan ayrılıp ağır ağır sandalyesine çöktü. Onun sıcaklığını kaybetmenin acısını göğsümde durmak bilmeyen bir zonklamayla hissettim.

"Neden? Kalbim bu işte değil," dedi.

"Biliyorum, ama sen katil bir avukatsın. Kazanmayı seviyorsun, haklı olmayı seviyorsun. Biliyorum, çünkü bunu bana her zaman yapıyorsun."

Sonunda bana gerçek bir gülümseme verdi ve göğsümdeki zonklama hafifçe sustu.

"İş konusunda şansın yaver gitti mi?"

"Birkaç role daha başvurdum." Dudağını çiğnedi. "Hiçbir şey olumlu sonuçlanmıyor. Cevap gelse bile, o işlerden birini kabul edecek cesaretim var mı bilmiyorum." Göğsümdeki o zonklama geri gelmişti.

"Ne demek istiyorsun?" Sesimi yumuşak tuttum.

"Bunu sana neden söylediğimi bilmiyorum." Biraz gülümseyerek başını tekrar salladı. "Bu her zaman böyle olmuştur. Eğer benseniz, şirketteki hukuk işinizi öylece bırakmazsınız. Yılda yarım milyon dolardan vazgeçmezsin, hele de bu para annenle babanın son beş yılda kazandıklarının toplamından fazlaysa." Gözleri gölgeliydi, hüzünlüydü ve ona tekrar sarılmak istedim.

Onun yerine "Mutlu olmayı hak ediyorsun," dedim.

"Kardeşim gibi konuşuyorsun," diye karşılık verdi ama sesi hafifti.

"Belki de haklıdır." Uzandım ve elini tuttum. Gözleri irileşti ama elini çekmedi. Başparmağımı parmak eklemlerinin üzerinde gezdirdim, bu küçük dokunuş bile heyecan vericiydi. "Bana bir söz ver."

"Neymiş o?"

"Eğer gerçekten istediğin bir iş için mülakata girersen, kabul edeceğine söz ver."

Keskin bir nefes aldı. "Neden?"

Çünkü mutlu olmayı hak ediyorsun. Çünkü herkesin yükünü üstlenip kendine hiçbir şey bırakmamayı izlemeye dayanamıyorum. Ama bunu ona söyleyemezdim.

"Eğileceğini söylemiştin, hatırladın mı? Bu da onun bir parçası. Ve eğer bu yeterli değilse, o zaman benim için yap."

Tartışacağını ya da neden umursadığımı soracağını düşündüm. Ama onun yerine tek söylediği "Söz veriyorum." oldu.

Onu kollarıma almak, düşünemez hale gelene kadar öpmek istedim. Bunun yerine ona yapabileceğim tek şeyi yaptım, gerçek bir gülümseme, onun da gülümsemesini sağlayan, gözlerini zevkle kırıştıran bir gülümseme. En azından yüzü düşene kadar.

"Peki, ne halt edeceğiz?" Parmaklarını tekrar masaya vurdu, düşünceli görünüyordu. "Dürüst olmak gerekirse, öğrendiklerimizin pek çoğu somut değil. Ve bu anlaşmayı bozmak için yeterli değil. Demek istediğim, eğer H Brands gerçekten bir suç faaliyetine karıştıysa, inek bahşisi demenizden daha hızlı bir şekilde şartnameyi yırtıp atacağız, ama o zamana kadar..." Nefesini dışarı üfledi. "Bunu söylemekten nefret ediyorum ama sanırım araştırmamız gerekebilir."

Bunun üzerine daha dik oturdum. "Hayatta olmaz." Bu insanları araştırma fikri bile kalbimi küt küt attırıyordu. Bu yoldan daha önce de geçmiştim ve sonu iyi bitmemişti. "Onları *soruşturmuyoruz*. Biz araştırmacı değiliz. Biz şirket avukatlarıyız. Bu işi profesyonellere bırakın." Her kelimeyle birlikte kaşları daha da aşağı indi.

"Bu durumda profesyoneller kim ki? FBI, CIA, Adalet Bakanlığı mı? Bir önsezi için kariyerimi mahvetmeyeceğim Jason, sen de öyle yapmamalısın," diye karşılık verdi.

"Suçlulara bulaşılmaması gerektiğini çok iyi biliyorum! İşler yolunda gitmiyor," diye patladım.

Bunun üzerine gözleri irileşti ve şaşkınlıktan alt dudağı düştü. "Neden tecrübelerinize dayanarak konuşuyormuşsunuz gibi geliyor?"

JASON

M Başıım ellerimin arasına düştü. Kalbim güm güm atıyordu. Bunu ona gerçekten söyleyecek miydim?

"Çünkü biliyorum," dedim sessizce. "Kahretsin," diye fısıldadı.

O an gerildi. Ona söylemek mi, söylememek mi? Hava çok ince, duvarlar çok yakın geliyordu. Yalnız olsaydım koşuya çıkardım.

"Yürüyebilir miyiz?" Masadan geriye doğru itildim.

"Tabii, elbette." Sesi şaşırmış gibiydi.

Buzdolabından bir bira ve verandadan bir battaniye aldım ve karanlık merdivenlerden inip kadife geceye doğru yol aldık. Hava biraz soğuktı ama berraktı. Yıldızlar, etrafımızdaki uçsuz bucaksız mısır tarlalarına dokunuyormuş gibi görünen bir gökyüzüne dağılmıştı.

Derin bir nefes aldım ve yanımdaki Cynthia'nın sıcak kokusunun ipuçlarını yakaladım. Yüzü gökyüzüne dönüktü ve ona baktım. "O kadar da kötü değil, değil mi?"

"Fena değil. Ama mısırlardan bir hışırta bile duyarsak kendimi kaybedeceğim."

Bir kahkaha attım ve karanlıkta, evin önünden devam eden uzun yolda yürümeye başladık.

"Bana söylemek zorunda değilsin," diye mırıldandı. "Eğer söylemeye karar verirsen, sır saklama konusunda gerçekten iyiyimdir." Elbette öyleydi. Son derece sadıktı ve sır saklamayı kutsal bir görev olarak görürdü. *Ne olabilirdi ki*

Bu sadakati kendi sadakatim olarak görmek ister miydim? Gelgitli bir istek dalgası beni dibe çekmekle tehdit etti ve nefesimi içime çektim.

"Son koruyucu ailem uyuşturucu satıcısıydı." Hatırladıkça utancımın içim yanıyordu ama bu sözleri ona itiraf etmek bile aşırı şişirilmiş bir balonun basıncının boşaltılması gibi serinletici geliyordu.

Omzu koluma değene kadar bana yaklaştı.

"Evimizin bodrumunda sokak uyuşturucusu yapıyorlardı. En az bir yıl boyunca hiçbir fikrim yoktu ama sonra işler kötüye gitmeye başladı. Üvey kardeşim kullanıyordu ve artık saklayamıyordu. Bir gün kapıyı kilitlemeyi unuttuğunda bodrumdaki laboratuvarı yanlışlıkla keşfettim. O yirmi yaşındaydı ve ben sadece on sekiz yaşındaydım. Beni eşek sudan gelinceye kadar dövdü. İki siyah gözüm ve kırık bir kolum vardı. Dışarısı bu kadar karanlık olmasaydı sana yara izini gösterirdim." Kalın kalın yutkundum. Yara izi bazen geceleri beni hâlâ rahatsız ediyordu. "Polis beni baygın halde buldu. Kasabadaki herkes beni sorunlu da olsa iyi bir çocuk olarak tanırdı. Haklı olarak evde bir şeyler olduğunu düşündüler ve tüm korkunç hikâye ortaya çıktı. Bakıcı ailem tutuklandı ve onları ispiyonlayanın ben olduğumu anlamadan önce kasabayı terk ettim." Bektan motellerde tek başıma geçirdiğim, kapıyı kırıp içeri girecekler mi diye merak ettiğim o geceleri hatırlayınca ürperdim.

Cynthia yatıştırıcı bir eli kolumda gezdirdi. Bir şekilde, karanlık anılar beni boğmakla tehdit ettiğinde demir atmaya ihtiyacım olduğunu biliyordu.

"Ne yaptın?" diye sordu sessizce. Artık evi çoktan geçmiştik, mısır sapları gece esintisiyle etrafımızda hafifçe sallanıyordu. Battaniyeyi çimlerin üzerine serdim ve onu yanıma çektim. Omuz omuza oturduk, onun düzenli nefesleri ve temiz gece havası konuşmamızı kolaylaştırdı.

"Bu, üniversiteye gitmemden sadece aylar önceydi. Sanırım zamanlama olabildiğince iyiydi. Soyadımı değiştirdim ve yurtlara taşınana kadar hayatta kalmaya çalıştım. Bulabildiğim her işte çalıştım - gündüzleri fast food, geceleri barmenlik. Hayatımda hiç o zamanki kadar yorgun olmamıştım." O günler son derece yorucuydu ama bazı açılardan da huzur vericiydi. Geceleri o kadar bitkin düşüyordum ki geçmişim ya da geleceğim hakkında endişelenecek zamanım olmuyordu. Üniversiteye gidene kadar bir ayağımı diğerinin önüne koymuştum.

Sessizdim, kulaklarımdaki her düzensiz kan akışında onun kararını bekliyordum. Bizim dünyamızdaki, mega zenginlerin dünyasındaki insanların benimki gibi geçmişleri yoktu. Utanç vericiydi ve ben bir sahtekârdım.

"Yani diyorsunuz ki, büyük bir firmanın avukatı olmak aslında yaptığın *en kolay* şey mi?"

Bir kahkaha attım ve Cynthia'ya bakmak için döndüm. Bana gülümsedi ve elini benimkinin içine sokarak hafifçe sıktı. Göğsüm ağrıyordu. Tüm karanlığımı alıp ışığıyla, mizahıyla sarıp sarmaladı, ta ki katlanılması daha kolay hale gelene kadar.

"Saatlik bir motelde uyumaktan kesinlikle daha iyi. Ve bu iyi bir geceydi."

"Çok etkileyicisin, Jason Elliott." Sesindeki onay bedenimin canlanmasına neden oldu. Adımı neredeyse saygılı bir şekilde söylemesi beni çözülmekle tehdit ediyordu. Biramı yudumladım ve elini sıktım. O da sıktı.

Mısırdan gelen bir ses anı bozdu ve çığlık atıp kendini bana yapıştırdı. Booth kasabasının cehenneme gidebileceğini mırıldanırken güldüm. Geri çekilmeyince bir elimi sırtında gezdirerek onu yatıştırdım. Sıcak, istekli kadın bana doğru kaydı ve ben de burnumu boynuna gömdüm. Elimde değildi. O kadar yumuşaktı ki, tam boynunun omzuyla birleştiği yerde. Isırmak ve sonra dilimle yatıştırmak için mükemmel bir yerdi. Titredi ve ben de geri çekildim. Karanlıkta gözleri bulanıktı. *Eğer onu öpersem, bana izin verecektir. Bunu sevecektir.* Dili alt dudağını yalamak için dışarı fırladı ve kasıklarım gerildi.

An uzadı, her kalp atışı bizi birbirimize itiyor gibiydi. *Kahretsin, onu nasıl da istiyorum.* Bir ya da iki geceden daha fazlası için. Eğer onu şimdi öpersem, geri dönüşü olmayacaktı. Bunun için yeterince cesur muydum? O bunu istiyor muydu? Buna değer miydi? Kararsızlık göğsümün etrafında bir mengene gibiydi.

Tereddütüm karşısında gözleri biraz kapandı ve yere baktı. *En iyisi bu.*

"Geri dönelim," dedim. Sesim cılızdı, ona duyduğum lanet olası şehvet her şeyin önüne geçmişti - sağduyumun, tam cümleler kurma yeteneğimin. Neredeyse isteksizce uzaklaştı ve göğsümdeki ağrı geri geldi.

CYNTHIA

G Yatmaya hazırlanmak her gece garip bir danstı ama bu gece daha da kötü hissettirdi. Jason ve ben aynı banyoyu paylaşıyorduk ve ben dişlerimi fırçalamak için aşağıya inmediğim sürece ikimiz de diğeriyle aynı odada değildik.

Varlığını belli etmek için katlarda biraz daha yüksek sesle yürüdü. Odamdan çıktığımı bildiğinden emin olmak için kapılara vuruyor ve derin derin iç çekiyordum. Ortak alanlarımızın her yerinde dikkatli ayırım çizgilerimiz vardı. Ben düşün bir tarafına kendi vücut yıkayıcımı koyarken, onun şampuanı diğer taraftaydı. Diş fırçası bile benimkinden olabildiğince uzaktaydı. İronik bir şekilde, en az alana sahip olduğumuz zaman yatak odasıydı. Yatak başlıklarımız aynı duvarı paylaşıyordu. Ve bu duvarda *eğlendiğimiz* o geceden beri, onun aşırı derecede farkındaydım.

Bu gece, önce banyoya gittim. Hazırlanmaya zar zor odaklanabildim. Göz göze geldiğimiz her an onun sert elleri ve kaygan dili aklıma geliyordu. Dudaklarını boynuma daldırış şekli tüm vücudumu ihtiyaçla titretirken değil. *Arkanı dön, tatlım. Oyun oynamayı seviyorum.* Titredim ve dişlerimi kesinlikle gerekenden daha büyük bir güçle fırçaladım.

Yürüyüşten beri beni çoğunlukla yalnız bırakmış, bunun yerine ben yatmaya hazırlanırken alt katta kalmayı tercih etmişti. Onu suçlayamazdım. *Bana geçmişiyle ilgili anlattığı hikâyeler.* Kalbim sıkıştıyordu. Çok şey atlatmış ve bunun için çok daha güçlü çıkmıştı. Dişlerimi fırçalamayı bitirdim ve

Cilt bakımım. Her an odasında volta atıyor, bitirmemi bekliyor olabiliirdi. Başımı koridora uzattım ve ortalık sakinleşince yatak odasına koştum. Bu gece farklı ve gergin hissediyordum. Daha önceki ifşaatlarımız beni biraz ham, ama aynı zamanda sıcak ve Jason'a çok yakın hissettirmişti.

E-okuyucumu açtım ve bir süredir gözüme kestirdiğim bir cinayet gizemini buldum. Biraz kan ve vahşet beni onun ateşli gözlerinden ve yaralı kalbinden uzaklaştıracaktı. Tam romana girmiştim ki fermuarın kayması ve kemerinin yere çarpmasıyla irkildim. *Kahretsin, bu duvarlar.* Kot pantolonunu zayıf kalçalarının üzerinden geçirini, düz karnındaki kılların altında kalan sikiinin mükemmel çıkıntısını hayal edebiliyordum. *Olamaz.* Şimdi de ben hayal ediyordum.

Kaçmalı mıydım? Muhtemelen duş almak üzereydi. Burada oturup bunu dinleyebilir miydım? Sonra da giyinmesini mi dinleyecektim? Gözlerimi sıkıca kapattım. Az önceki ifadesi çok istek doluydu. Neden sürekli tereddüt ediyordu? Kaşlarımı çattım. Bu hikâyede daha fazlası vardı. Olmak zorundaydı. Jason bir şeyler saklıyordu. Ama tereddüt edip durması benim de tereddüt etmem gerektiği anlamına gelmiyordu.

Onu, inanılmaz zekâsını ve mükemmel vücudunu istiyordum. Cesaretini ve sert parçalarını, saklamaya çalıştığı kırılğanlığını, sorunlarından kelimenin tam anlamıyla kaçmak için duyduğu delice ihtiyacı.

Onu beklemekten bıkmıştım. Eğilmemi mi istiyordu? Ben de eğilmek üzereydim.

Duş suyu kesildi ve saçlarım için kullandığım küçük havluya sarınmak için çabaladım, sanki henüz giyinmemiştim ve duştan sonra bu mendil büyüklüğündeki havluyu seçmiştim. Duvara yaslandım, nefeslerim biraz kısa geliyordu. Tüm ev kurallarımızı çiğnemek üzereydim.

Banyonun kapısı açıldı ve aynı anda ben de kendi kapımı açtım. Göl mavisi gözler benimkilerle buluştu.

"Siktir." Boğuk laneti bana bilmem gereken her şeyi anlattı. *Bunu istiyordu.* Bakışları açgözlülükle çıplak omuzlarımda, bacaklarımda, göğüslerimin kıvrımlarında, havlunun üstünde gezindi. Ben de ona baktım. Su damlacıkları saçlarının ucundan o kesik kaslara doğru kayıyor, o yüksek elmacık kemikleri sıcak sudan kızarıyordu.

"Bana öyle bakmayı kes." Sesi karanlıktı. Bacaklarımın arasında oluşan ağırlık beni pervasızlaştırdı.

"Yoksa ne olur?" Kaşlarımı kaldırdım. Gerildi. "Beni yutacak mısın? Tir tir titriyorum." Omurgamda bir beklenti zonklaması oluştu.

İleri doğru bir adım attı, kasları dalgalanıyordu. Sonra bir adım daha. "Seni tüketeceğim. Tıpkı haftalardır düşüncelerimi tükettiğin gibi." Beni tekrar duvara yasladı. Tenindeki su damlacıklarını yalamak istedim.

"Durdur beni." Sesi kesikti. Dudakları dudaklarımın üzerinde gezindi. Her kelime tenimin üzerinde hayalet gibi dolaşıyordu. "Lütfen, durdur beni."

JASON

"N o." Sesi sertti. Derin kahverengi gözleri net ve niyetliydi. "Jason. Neden kendini tutuyorsun?"

Ürperdim ve kendimi onun üstündeki duvara yasladım. *Of Tabii ki soruyor. Bir sıcak bir soğuktun.*

"Çünkü," dedim kabaca. "Üçüncü bir gece yapamam. Anlamıyor musun?"

"Hayır," diye fısıldadı. "Görmüyorum. Ben istiyorum. Belli ki istiyorsun." Elini karnımın üzerinde gezdirdi ve her alaycı dokunuşta derimin altında kıvılcımlar çıktı.

Boğazım düğümlendi. "İstiyorum. Siktir, Cynthia." Alnımı onunkine yasladım. "Seni hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istediğimi söyleyemez misin?"

"Ama?" *Sormaya devam edecek.*

"Herkes gidiyor." Kelimeler boğazımda düğümlendi. "Herkes," diye tekrarladım. "Yataktaki ihtiyaçlarım sayısız kadını benden uzaklaştırdı." Onun yargısını beklerken gerildim. Gözleri yumuşak ve sorgulayıcıydı. Hiçbir yargı gelmedi. "İtaatkâr olmayı seviyorum." Kelimeler aceleyle çıkmıştı. "Yani, baskın olmaktan da hoşlanıyorum. Ama başka birinin kontrolü altında olmayı arzuluyorum. Kink camiasında buna "switch" deniyor." Kalbim göğsümde tekledi.

"Siktir," diye nefes aldı.

İşte oradaydı. Yargılama. Tiksinti. Uzaklaşmak için gerildim. Göğsüm çökecekmiş gibi hissediyordum.

"Bu çok ateşli."

"Ne?" Kaşlarım kalktı. Adrenalin beni aceleyle terk etti. "Ne dedin sen?" Kısık sesle sordum.

"Bu çok ateşli. Bunu denemek ister misin? Benimle?" Yanakları pembeleşmişti ve ifadesi utangaçtı. Neredeyse rahatlayarak gülecektim. Onu daha önce hiç *utangaç* görmemiştim. Bunu istemediğimden mi endişeleniyordu? *Siktir, seni aptal.*

"Tek istediğim bu," diye cevap verdim. "Her zaman değil. Ama şu anda." Gözlerimi kısa süreliğine kapattım. "Tabii ki evet."

"Tamam," dedi basitçe ve beni öptü. Dudaklarının ilk yumuşak dokunuşu benim felaketim oldu. *Ona karşı koyabileceğimi nasıl düşünmüştüm ki?* Tadı tatlı ve lezzetliydi ve dilimi küçük tatlar için daldırdığımda nefesi ağzımda kesildi. Parmaklarını karnımın ve kollarımın üzerinde gezdirirken küçük takdir sesleri çıkarıyordu.

"Havluyu bırak," diye mırıldandı, havluyu çekiştirerek. Şehvet içimi yumrukladı. *O hazırdı.* Sadece onu kendine güvenmesi için ikna etmem gerekiyordu. Nasıl yapacaktım? Emrini görmezden geldim ve onu daha sert öptüm, dilim onunla karşı dönüyor, dişlerim dudağına batıyordu. *Hadi tatlım.*

"Havluyu bırak dedim." Sesi bu sefer daha sertti, ürperdim ve itaat ettim. "Seni görebileceğim bir yere çekil."

Kahretsin, evet. Şimdiden kendimi kemiksiz hissediyordum.

"Oh, Jason." Sesi saygılı ve yumuşaktı. Parlak gözlerini benimkilerle buluşmak için kaldırdı. "Sen şimdiye kadar yattığın en ateşli erkeksin. Hayatımda gördüğüm en ateşli erkek olabilirsin. Şimdi dizlerinin üzerine çök."

Hemen ona uydum, yere çöktüm ve başımı eğdim. Ereksiyonum bacağıma karşı sertleşmişti ve bunların hiçbirinin benimle ilgili olmamasını seviyordum. Bir elini saçlarımın arasından geçirdi, kısa tırnakları kafa derime sürtünüyordu. İnledim ve elinin içinde ürperdim. Kendimi, geçmişimi ve sorunlarımı unutabileceğim o boşluğa çoktan dalmıştım.

"Güvenli bir kelimeye ihtiyacın var mı?"

Kendimi çoktan batmaya başladığım derinliklerden yukarı çektim. "Evet," dedim kısık sesle. "Neredeyse hiç kullanmıyorum. Ama bulmaca."

"Bulmaca," diye tekrarladı yavaşça. Saçımı çekiştirdi. "Beni dilinle becer."

"Sikeyim evet," diye mırıldandım, sırtını duvara yasladım, kalçalarını araladım, burnumu birinin yanından geçirdim ve usulca ısırdım. Zaten üzerimde ağır ağır nefes alıyordu. Dudaklarımı klitorisinin üzerinde gezdirdim ve küçük bir nefes aldı. Onu yaladıgımda, bu soluk bir inlemeye dönüştü ve kemiksiz bir şekilde duvara yaslandı.

Ellerimi onu istediğim yerde tutmak için kullandım ve dilimi onu kızdırmak için kullandım, narin hareketler, uzun turlar, emme ısırıkları. Titredi, nefesi kesildi ve ellerini saçlarımda, tırnaklarını kafa derimde gezdirerek beni teşvik etti. *Kahretsin, acının sınırı.*

"İşte, Jason. Evet." *Bu emirler.* Sikim sarsıldı.

"Dur." Sesi titriyordu ve ben hemen durdum.

"Seni boşaltmama izin ver," dedim tenine karşı. Dilimin üzerinde milyonlarca parçaya ayrılmasını istiyordum. "Bunu senin için çok iyi yapabilirim." Dudaklarımı kalçasında gezdirdim.

Başımı saçlarımdan tutup kaldırdı, parmakları cezalandırıyordu. "Dur dedim." Sesi bir kırbaç gibi şakladı ve ben yığıldım. *Bu çok iyi.* O duyguya, onun emirleri ve zevki dışında başka hiçbir şeyin önemli olmadığı o boşluğa daldım. Benimki tali bir şeydi. Sadece o söylerse boşalacaktım. En iyi kısmı da buydu. Ona göstermek için sabırsızlanıyordum.

"Beni yatağa taşı. Lütfen." Gözleri ateş gibi parlıyordu, nefesi yumuşak pantolonlarla geliyordu. *Bundan hoşlanıyor.*

Onu göğsüme yasladım ve yanağını kalbime bastırdı. Kalbim onun ipeksi teninde gümbürdedi. *Senin için, tatlım. Senin için.* Bir adım, iki adım derken onu yavaşça yere yatırdım, her ne kadar onu kollarımın arasına alıp yere uzanmak istesem de.

Kollarını başının arkasında kavuşturdu ve bana muzip bir bakış attı. "Aletini okşa ve ben de izleyeyim."

Oh, evet.

CYNTHIA

H Dondu kaldı ve bir an için reddedeceğini düşündüm. Ama hayır, sadece biraz daha yavaş hareket ediyordu. Gözleri kapalıydı, bulanıktı, vücudu gevşekti. Benimki tam tersiydi. Arzuyla dolup taşıyordum, güç ile baş döndürücü. *Bunun bu kadar eğlenceli olabileceğini kim bilebilirdi?*

İri ellerinden biri, neredeyse acı verecek kadar sert görünen ereksiyonunun sallandığı yere indi. Sert bir vuruş yaptı, sonra bir tane daha. Sonra çenesi aşağı düştü, başı ağırlaştı ve kalçaları elinin içine girdi. Yumruğu çoktan daha hızlı hareket etmeye başlamış, orgazmını kovalıyordu.

"Daha yavaş. Bundan zevk almak istiyorum." Bir an için ona emir verdiğim için kendimi aptal gibi hissettim. Sonra gözleri kapandı, titredi ve ben kendimi *güçlü* hissettim. İçimden bir şehvet dalgası geçti. *Mesele buydu. Anlamıştım.* Gözleri açıldığında ihtiyaçla parlıyordu.

Omuzları titrerken yumuşak ağzı gevşedi. Eli yukarıdan aşağıya doğru sıkıp okşarken bir nefes tısladı. Ona birkaç dakika daha verdim, yumruğunun üstünden sikinin her bakışında bacaklarımın arasında büyüyen nabzın tadını çıkardım. Göğsü kabarıyordu ve sikinin tepesi çoktan kayganlaşmıştı.

"Boşalmam gerek." Sesi boğuk çıkıyordu.

"Hayır." Benimki odanın içinde çatırdadı.

Başını kaldırdı ve sis biraz dağıldı. Sırıttı. "Bu işte gerçekten iyisin."

İçimde sıcak bir zevk sarmalı oluştu ve ona küçük bir gülümseme verdim. Gülmek, zaferle neşelenmek istedim. Ama dinamiği tersine çevirmek istemiyordum, henüz değil.

Ay ışığında çırılçıplak durmuş, bir sonraki sözlerimi beklerken ona baktım. Beklenti her nefes alışımında daha da artıyordu. Sessizdim, uzatıyordum, sağ elini sıkıp açmasını izliyordum. Her ağır nefes, sikiğin sarsılmasına neden oluyordu.

"Ya şimdi gitsem ve sana burada beklemeni söylesem?"

"Kalırdım," diye homurdandı.

Birdenbire bunu yapmayı çok istedim. Onun üzerinde ne kadar kontrol kurabileceğimi görmek, ona *olmak* dışında hiçbir şey yapamayacağı bir alan vermek. "Başka zaman," diye mırıldandım. "Şu anda buraya gelmeni istiyorum."

Anında oradaydı, üzerimde hareket ediyor, sert bir eliyle beni yatağa bastırıyordu. Sert bir başparmağı klitorisimi çevrelemek ve kayganlığı göbeğimden yukarı çekmek için aşağı indi.

"Çok ıslaksın," diye mırıldandı. "Bunu seviyorsun." Sesi yumuşak, saygılıydı, gözleri sorgulayıcıydı.

"Bunu seviyorum," diye nefes aldım ve o da gülümsedi. *Bu sensin.* Başka biriyle mi? Olmayabilir. Ama bu vahşi, güzel adamın kontrolüm altında olması *her şeydi.*

Göğsü üzerimde yükselip alçaldı, kasları gergindi. *Oh. İzin bekliyor.*

"Sert mi nazik mi?" diye sordum. "Hangisini tercih edersin?"

"Normalde sert. Sert severim. Ama bu gece..." Sözünü kesti ve başparmağını dizimin iç kısmına dokundurdu. Kalbim sıkıştı. *O da aynı şeyi hissediyor.*

"Seninleyim," diye mırıldandım. Kalçalarımı kaldırdım. "Seni istiyorum. Hepsini bana ver."

"Evet, lanet olsun, evet." Ereksiyonunu ıslaklığımın içinden geçirdi ve sonra santim santim lezzetli bir şekilde içeri bastırdı. Sonunda tamamen oturdu ve ikimizin de nefesi kesildi. Geri çekildi ve *oh, evet.* Bu gerçekten iyi hissettirdi. Gözleri çoktan kapanmış, ağzı yumuşamıştı. Daha önce olduğu o boşluğa tekrar gömülüyordu. *Buna ihtiyacı var. Oraya gitmesine yardım et.*

"Daha yavaş, Jason. Seni hissetmek istiyorum." Normalde yalvaracakken sesimi sert ve kendinden emin tuttum. Ve bu iyi hissettirmede mi? Ne istediğimi sormak yerine ona emir veren kişi olmak.

Kısa bir süre başını salladı ama sikinin her çekişi yavaş, iškenceli ve lezzetli olana kadar itişlerini yavaşlattı. Doldurulma hissine kendimi bıraktım, içimde zevk dalgaları çoktan başlamıştı. Kalçaları istemsizce kasıldı ve o da benimle birlikte inledi. Sesim üzerine gözleri fal taşı gibi açıldı ve yumuşak bakışlarında gördüğüm şey kalbimin güm güm atmasına neden oldu. Sıcak avuç içleri yanlarımı, göğüslerimi okşadı. Başını eğerek önce bir meme ucumu, sonra diğerini ağzına aldı. Alt kısımlarına yumuşak öpücükler kondurdu, ardından beni inleten ve yataktan kaldıran küçük ısırtıklar geldi.

"Daha fazla," diye mırıldandım.

"Şükürler olsun," diye mırıldandı. Kalçalarımı kaldırdı ve kendi kalçalarını o mükemmel, ağır ritimde yuvarladı, ta ki ben yaklaşıpna kadar, çok yaklaşıpna kadar. Midem rollercoaster'da olduğu gibi alçaldı.

"Çok yaklaştım." Sesi kalındı, omuzları titriyordu.

"Ben söyleyene kadar olmaz." Bu sözler içinde bir şeyleri ateşledi. Zevki derinleşiyor gibiydi, göğsünden alçak bir ses yırılıyor, hamleleri çaresizleşiyordu. Onun ihtiyacı beni çözdü.

"Jason, ben-" İçimdeki o noktaya vurduğunda inledim. "Evet, oradayım. Seni yakaladım."

"Benimle gel" diye hıçkırdım ve sonra derin bir hamleyle o dalgalar bedenimi dövmeye, beni yukarı, yukarı, yukarı çekmeye ve sonra üzerime çökmeye başladı. Onun etrafında kenetlendim, sırtım kamburlaştı, vücudum zonkluyordu.

Aleti sarsıldı ve sonra boğuk bir çığlıkla beni uçurumun kenarına kadar takip etti, tüm vücudu gergindi, zevkini kovalarken kalçaları pompalanıyordu. Üzerime yığıldı, nemli nefesleri karnımda sıcaktı, ta ki içimden çıkıp beni göğsüne toplayana kadar. Beni kendine doğru çekerken iri gövdesi hafifçe titriyordu. Dudakları boynumdaydı ve vücudu arkamda sıcak ve sertti.

"Bu harikaydı," diye homurdandı.

"İyi misin?"

"Emin değilim." Göğsünden ağır bir nefes çıktı. "İyi olacağım." Ve bir nefes sonra, "Bundan hoşlanmanı beklemiyordum."

Gözlerimi sıkarak kapattım. "Hoşuma gitti. Yani, herkesle olsam sever miydim bilmiyorum. Ama seninle inanılmazdı."

Arkamda gerildi.

"Ne?" diye sordum. Endişe içimi kemiriyordu. Daha mı az dürüst olmalıyım? "Hiç bu kadar iyi olmamıştı." Sert fısıltısı şok olmuş gibiydi.

"Hiçbir zaman." Kalçamı sıktı.

Gitmesine nasıl izin vereceğim?

YAVAŞÇA UYANDIM, güneşin aydınlattığı bir havuzda yüzer gibi. Işık göz kapaklarımı ısıtıyordu ve yan tarafımdaki ağırlık Jason'ın beni bütün gece kendisine yaslamış olduğunu gösteriyordu. Gözlerimi kapalı tutarak bu hissin, teninin o sıkı kasların üzerindeki pürüzsüz ipeğinin, bacaklarındaki sert tüylerin benimkilere değmesinin tadını çıkardım.

Burada uyumanın doğru seçim olduğuna dair aklımda hiçbir soru işareti yoktu. Onu terk edememiştim. Benimleyken kendini kaybedişi, kendini bana teslim edişi. İçime girdiğinde gözlerindeki bakış, beni göğsüne bastırışı. *Bana aşık mı oluyordu?* İmkânı yok. Bay Tek Gece? *Mümkün değil.* Bu anlaşma bittiğinde, yabancı olmaya geri dönecektik. *Masanın karşısındayken onun için bir şey ifade etmiyormuş gibi davranabilir misin?* Denemek zorundaydım. Jason hiçbir söz vermemişti ve ben de ondan bunu istememiştim. Devam ettiği sürece bunun tadını çıkaracak ve sonra hayatımı düzene sokacaktım. Onu bırakma düşüncesi yatıştıramadığım fiziksel bir acı olsa da.

Bana doğru kaydı, kolu yan tarafıma doğru esnedi. Başparmağını karnıma sürttü ve ürperdim.

"Uyanık mısın?" Sesi kulağımda derin ve uykulu bir tınıya sahipti. "Evet," diye nefes aldım. Ona doğru bastırdım.

"Nasıl uyudun?" diye sordu. "Aslında harikaydı."

"Şaşırmış gibisin."

"Normalde 1.80 boyunda, kocaman sikli bir vücut yastığıyla uyumam, o yüzden evet, biraz şaşırdım."

Boynuma doğru bir kahkaha attı. "Yıllardır uyumadığım kadar iyi uyudum. Belki de hiç uyumadığım kadar iyi. Gecede sekiz saat uyuduğumdan emin olmak için seni yanımda tutmam gerekebilir." Sesi karanlık ve sahipleniciydi.

"Dünyanın iyi dinlenmiş bir Jason Elliott'a hazır olduğunu sanmıyorum." Konferans masasının karşısında onunla başa çıkamazdım, bu kesindi.

"Bugün için planladığım aktiviteler için tüm o enerjiye ihtiyacın olacak." Midem bulandı. "Aktiviteler mi?"

Kulak mememi hafifçe ısırdı. "O tür aktiviteler değil. Yine de... ağrın var mı?" Başparmağı karnımın üzerinde gezinmeye devam etti, sonra daha aşağılara indi. Başım hafiflemişti ve kanım kaynıyordu.

"Hayır," diye nefes nefese kaldım.

"Mükemmel." Dudaklarını boynumun omzumla birleştiği noktaya bastırdı ve sonra sert elleri ve tam bir odaklanmayla beni memnun etti, içime itti, beni zirveye çıkardı. Onun adı olabilecek küçük sesler çıkararak hıçkırdım.

"Biliyorum, biliyorum." Boynuma doğru mırıldandı, "Bu çok fazla. Benim için dayan. Sen çok güzelsin. Çok iyi hissediyorsun." Koluyla beni kendine bağlamadan önce kelimeleri boynuma doğru söyledi. Kalbim sıkışmıştı. Sözleri sıradan gelmiyordu. Dudaklarından tenime doğru bir litani gibiydiler. Ona doğru eğildim. Uçurumun kenarına gelmeye çok yakındım. Bunu biliyor gibiydi ve açısını ayarlayarak beni tam doğru noktadan vurmaya başladı. Zirveyi birlikte aştık, bedenler gerildi, nefesler sabah sessizliğinde birbirine karıştı.

Birkaç dakika boyunca orada yattık, göğsü sırtıma yaslandı, dudakları boynumda gezindi. Ne dediğini duyamadım ama kelimeleri tenimde hissettim. Gözlerimi sıkıca kapattım ve kendimi onun kokusunu içime çekmeye, sıcaklığının tadını çıkarmaya bıraktım. *Lütfen, bunun bitmesine izin verme.*

JASON

Cynthia o sabahki ilk durağımızda keyifle güldü. "Simit mi? Simit mi alıyoruz?" "Sanırım geçen gün onları özlediğini mırıldandığını duydum." Arabayı park edip zıplayarak kapısını açarken sııttım. "Leydim." Kendini kurtarıken bir kolumu uzattım. "Bakalım bunlar iyi mi? Araştırmak için yaklaşık üç saat harcadım ve bunların eyaletin en iyileri olduğu söyleniyor."

Küçük fırına doğru yürürken Cynthia kalçasıyla bana çarptı. "Başka şartlar altında New York'tan gelmeyen simitlerle dalga geçeceğimi bilmeni isterim. Ama bu işe emek verdiğini gördüğüm için yargımı saklı tutuyorum," dedi ciddiyetle.

"Çok nazıksınız," diye karşılık verdim, aynı ciddiyetle, ama dudaklarımın arasından bir kahkaha yükselmeye başlamıştı bile.

Siparişlerimizi verdik ve zayıf kış güneşinin altında pencerelere oturduk. Cynthia'nın bugünkü kıyafetinde yine o boyalı kotlardan vardı, bu kez siyah, beyaz Converse'ler ve croplu bir kazak.

"Ne?" diye sordu. "Saçımda bir şey mi var?"

Beni bakarken yakalamıştı. "Lisedeki Jason'ın senden çok hoşlanacağını düşünüyordum. Bugün çok punk rock'çısın."

Sırıttı. "Öyle mi? Kulağa gerçekten kötü bir çocukmuş gibi geliyor, o yüzden muhtemelen ondan hoşlanırdım. Karamsar mı? Gizemli? Nefis." Kaşlarını salladı ve ben de güldüm.

"Öyle de denebilir."

Kahretsin, çok eğlenceliydi. Ve seksi. Ve çok da zekiydi.

Siparişimiz geldiğinde, yüzündeki çıplak şüphecilik gülümsememek için dudaklarımı yuvarlamama neden oldu.

"Önce bayanlar," dedim, sırf onu iğnelemek için.

"Yaklaşım açımı düşünüyorum. Çok büyük. Ağzıma sığacak mı?" Nefes nefese bir ses çıkardı ve arzu kasıklarımı sıktı.

"Kes şunu," diye hırladım.

"Özür dilerim, özür dilerim." Bana sırttı, gözleri parlıyordu. "Aklını kaçırmayı izlemek gerçekten çok eğlenceli. Bunu ofiste yapmayacağıma söz veriyorum."

Koltuğumda kıpırdandım, onu her şekilde elde etmek istiyordum. "Simidini ye ve benimle uğraşmayı bırak."

Gözlerimi tuttu ve doyurucu bir ısırık aldı. Dudaklarım yukarı kalktı ve yüzünde beliren tepkiyi izledim. Çiğnemeyi bitirdi ve sonra başını salladı.

"Dürüst olmak gerekirse, bir yemek tabağı büyüklüğünde ama güzel. Onayımı aldın." Başını asil bir edayla eğdi.

"Teşekkür ederim."

Kısa bir süre sonra kiralık arabaya bindik ve Cynthia heyecandan neredeyse pırıl pırıl parlıyordu. Onu böyle görmek gerçek bir zevkti. Etrafındaki her şeyi daha canlı hissettiriyor, ben dahil herkesi kendi yörüngesine çekiyordu.

"Peki şimdi nereye?"

Arabayı vitese takıp otoparktan çıkarken, "Sürpriz olacak," diye cevap verdim.

"Tüm bunları planlamak ne kadar zamanını aldı?"

Sorusu masumdu ama cevabı masum değildi. Çok uzun sürdü. Geçen hafta uykusuz geçen bir gecenin çoğunda, kalbim onun kendine olan güvensizliği ve taşıdığı tüm yükler için acırken, sadece onun için bir şeyler yapmaya karar vermişim. Benim olmadığı ve yüklerini paylaşamayacağım gerçeğine aldırış etmedim. Bu fikir aklıma geldiğinde *heyecanlanmışım*. Bu anlaşma yüzümüze patlamadan önce ona bir günlüğüne iyi vakit geçirtmek için heyecanlanmışım.

"Birkaç saat, sanırım," diye cevap verdim umursamazca. "Dediğim gibi, fazla uyumam. Çok üretkenimdir."

"Sanırım." Sesi şüpheci geliyordu. "Yorgun değil misin? Belli bir noktadan sonra yorulmuyor musun? Demek istediğim, genç bir avukat olarak uykusuzluk çektim, ama dört saatlik birkaç geceden sonra, bir hafta boyunca uyumam gerekiyordu."

"Öyle. Dün gece son zamanlarda ilk kez sekiz saat uyuyabildim. Bazen bir hafta boyunca uyumayı hayal ediyorum." Omuz silktilim. "Bu noktada, çıkış planımın beni iyileştirecek şey olmasını umuyorum." Kelimeler ağzımdan çıkıverdi. Onun şaşkın bakışları karşısında bu gizli rüyayı henüz onunla paylaşmadığımı hatırladım.

"Çıkış planı mı? Ne demek istiyorsun?"

"Şey, muhtemelen bu anlaşma patladıktan sonra süresiz olarak askıya alındı, ama kendi şirketimi açmayı planlamıştım. Büyük bir şey değil, sadece kurumsal bir butik, ben ve bir avukat daha, eğer birini bulabilirsem. Tek istediğim bağımsızlık." Ellerim direksiyonun üzerinde esnedi. "Bu anlaşmadan elde ettiğim kredi bunu gerçeğe dönüştürecekti."

"Ama artık değil." Başını koltuğa yasladı. "Kahretsin. Üzgünüm, Jason. Senin de en az benim kadar kaybedecek şeyin var." Pek sayılmaz. Bu yüzden işini kaybetme tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Yine de söylemedim.

"Bana bir şey olmaz. Şirkette kalabilirim, başımı öne eğip böyle başka bir anlaşma için bekleyebilirim." Özellikle bu büyüklükte bir kredi, ortaklar için son derece nadir olsa da. Firmada kalma, dikkatle kontrol ettiğim maskemi bir ya da iki yıl daha takma düşüncesi bir şeyleri yumruklama isteği uyandırdı bende.

Cynthia bunu hissetmiş olmalıydı, çünkü "Ama istediğin bu değil," dedi.

"Hiç de değil."

Kısa bir yolculuktan sonra parka vardığımızda Cynthia'nın gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Daha fazla doğa mı?"

Ses tonuna bir kahkaha attım ve arabadan indim. Güneşin altında durdu ve gerindi, kazağı kot pantolonunun üzerindeki ince bir deri şeridini ortaya çıkaracak şekilde yukarı kalkmıştı.

"Sanırım bunu seveceksin." Çadır kümesine doğru ilerledik. Satıcılar kurulmuştu ve bebek arabalarını iten, köpeklerini gezdiren, kahvelerini yudumlayan küçük insan grupları dolaşıyordu.

"Beni bir çiftçi pazarına mı getirdin?" Ses tonu kuşkuluydu.

"Daha New York'a özgü bir şey düşünemezdim. İnsanlar hafta sonları böyle şeyler yapmıyor mu?" Ona sııttım.

"Doğru, yemek yapamamam dışında." Eksikliklerinden dolayı hoşnutsuz görünüyordu. Onu kendime doğru, kolumun altına çektim ve saçlarına gülümsedim.

"Burada harika *boreg* yapan bir yer var. Hoşuna gidebileceğini düşündüm. Ve eğer sana yemek yapmamı istersen, yaparım. Bana patronluk taslayabilir ve tüm sebzeleri seçebilirsin."

"Bundan hoşlanırım," dedi düşünceli bir şekilde. "Sana patronluk taslamak benim en sevdiğim şeydir."

O gün ellinci kezmiş gibi hissettiren bir ihtiyaç içimi sıktı. "Kes şunu," diye hırladım saçlarına doğru. Elimde olmadan kışına vurdum ve o da başladı. "Beni kızdırmaya çalışmayı bırak."

Döndü, yüzündeki muzip sırıtiş gözlerinin parlamasına ve dudaklarının hınzır bir gülümsemeyle kıvrılmasına neden oldu. "Elimde değil. Çok eğlencelisin. Ama ayrıca, Jason, teşekkür ederim." Tüm yüzü yumuşadı ve bana doğru eriyor gibiydi. Düşünmeme fırsat kalmadan elleri göğsüme, benimkiler de beline indi. *O senin değil, öyle hissetse bile.*

"Bana bir New York günü yaşatmaya çalışıyorsun ve ben buna bayılıyorum. Ve *boreg* yemeyeli gerçekten uzun zaman oldu. Babam çok kıskanırdı."

Yumuşak gözleri beni yutmakla tehdit ediyordu. *Senin için her şeyi yaparım.* Kalbim küt küt atmaya başladı.

"Elbette," dedim, biraz kısık sesle. "Rutinini özlediğini biliyorum. New York ya da hiçbir yer, ama burası da fena değil."

"Hayır," diye cevap verdi, gözleri benimkilere dikilmişti. "Hiç de fena değil." Bununla birlikte elini göğsüme bastırdı ve beni öpmek için uzandı. Dudakları yumuşak, davetkâr ve lezzetliydi; içgüdüsel olarak öpücüğü derinleştirdim, elim çenesini kavramak için yukarı kalktı. Göğsüme yasladığı sıcak ağırlığı onu kendime bastırmak istememe neden oldu. Dilimi ağzının kenarına doğru kaydırırken başparmağımı yanağının üzerinde gezdirdim. Dudakları bir nefesle aralandı. Nefes nefese çıkan ses beni gerçekliğe geri döndürdü. Bir parktaydık, halkın içinde, etrafımız çocuklarla çevriliydi. Topuklarının üzerine düştü, dudakları ayrılmış ve şişmişti, gözleri hafif cam gibiydi. Nefesim kesildi. Onu eve sürüklemek, bütün günü ona taparak geçirmek istedim. Gözlerindeki vahşi bakıştan onun da aynı şeyi isteyebileceğini düşündüm.

"Hadi, biraz sebze alalım. Poşeti taşımana izin vereceğim." Sesi biraz boğuk çıkmıştı. En azından birimizin aklı başındaydı.

Beni tezgâhlara doğru çekti, ben de peşinden tökezledim. Yeni kuşkonmazlar, bezelyeler, marullar topladım, hepsi sersemlemişti. Onu altına soktum

Yürürken koluma dokunduğunda, kuşkonmaz saplarının büyüklüğü hakkında imalı bir şekilde şaka yaptığında gülümsediğimde kendimi özgür bıraktım. *Bir çift gibi görünüyorduk.* Ne de olsa New York'ta bunu yapan binlerce çifti izlemiştim ama kendime hiç bu kadar yakın olmamıştım. Sonunda *boreg* satan fırıncının yanına gittiğimizde gözleri parladı.

"Bunlar tıpkı büyükanneimin bize getirdiklerine benziyor." Heyecandan neredeyse zıplıyordu ve ben de sııttım. Tezgâhı kırklı yaşlarında bir kadın işletiyordu ve iki sıcak böreği uzatırken Cynthia'nın heyecanını takdir etmiş görünüyordu.

"Bu bir aile tarifi," diye açıkladı. "Umarım beğenirsiniz. Erkek arkadaşın hiç yedi mi?"

Cynthia garip bir kakhaha attı, yanakları pembeleşmişti. "Oh, um. O benim erkek arkadaşım değil."

Parayı sahibine uzatırken vücudum uyuştı.

"Oh, özür dilerim. Çok tatlı bir çift olmuşsunuz." Kadın hafifçe utanarak gülümsedi.

Biz uzaklaşırken Cynthia gevezelik etti ve ben de tadına bakmadan böreğimi ısırdım. *O benim erkek arkadaşım değil.* Sözleri kafamın içinde yankılandı. *Lanet olsun.* Çılgılık atmak istedim. Sanırım yeterince uzun süre aşk yapmıyormuş gibi davranırsanız, bu gerçeğe dönüşüyor.

JASON

W Eve vardığımızda hemen kaçtım ve koşuya çıktım. Akşamın erken saatlerinde hava serindi, batan güneş tarlaların üzerinde güzel bir morluk ve maviliğe bürünmüştü. Kalbim pompaladı ve nefeslerim kesildi ve *Yaşadığımı* hissettim. Bir öncekinden daha hızlı üçüncü bir mil koştum ve sonra sırf koşabildiğim için daha da hızlı dördüncü bir mil koştum. Zihnim her adımda biraz daha boşalıyordu, ta ki Cynthia'nın daha önce söylediği sözler aklıma gelene kadar. Beş mil sonra durdum ve eve geri döndüm, sessizliğin ve yeni çıkmaya başlayan yıldızların tadını çıkardım.

Telefonum çaldı, ben de çıkardım.

KİLOMETRE

Ateşli meslektaşınla nasıl gidiyor?

JASON

Ateşli olduğunu nereden biliyorsun?

JONAH

Onu araştırdık. Çok seksi.

Kıskançlık içimde alevlendi.

JASON

Onun için salyalarını akıtmayı kes. Neredeyse duyabiliyorum. Ve o karşı tarafın avukatı, meslektaşım değil.

JONAH

Anlambilim.

MILES

Kıskandın mı? Sanırım kıskanıyor.

JONAH

Boku yedin.

Bu, yılın yetersiz ifadesiydi.

MILES

Onunla çok
ilgileniyorsun.

JASON

Evet, benden hoşlanmıyor.

JONAH

Kör mü? Seni son gördüğümde beri şişmanlamadıysan tabii.

JASON

Duygularımı ya da başka bir şeyi korumak için kendini tutma.

MILES

Duygular. Az önce duygular mı dedin? Evet, sıçtın.

Başımı salladım ve telefonumu cebime attım. Duyguları olmayanların kralıydım. Ama bugün? Bir çift gibi davranmak ama çift olmamak? Ona karşı sahiplenici hissetmek ama buna hakkım olmaması? Her beş dakikada bir onu çadırlardan birinin arkasına sürüklemek mi istiyordum? Sözleri acıtmıştı çünkü gerçeklerdi. Ben onun erkek arkadaşı değildim. Neredeyse arkadaşı bile değildim.

Dünyayı daha aydınlık hissettiren bir yolu vardı ve onu benim olarak hayal etmekten kendimi alamıyordum. *Ama o senin değil. Ve yakında gerçek hayata döneceksin.* Bu düşünce beni durdurdu. Şehre döndüğümüzde ne olacaktı? Yine zar zor tanıdık olmaya devam mı edecektik? *Onu kaybedemem.* Onun görüntülü aramalarındaki bir yüzden başka bir şey olmadığı düşüncesi. *Lanet olsun.* Hayır, buna katlanamazdım.

Ev göründü, önce tuhaf kuleler ve büyük sundurma, sonra sıcak pencereler ve vahşi avlu belirdi. Cynthia mutfağa doğru ilerledi. Sadece bu küçük bakış bile daha fazlasını istememe neden oldu. Hâlâ aşağıda olduğunu umarak merdivenleri hızla çıktım, onun için yanıp tutuşuyordum.

Kapıdan içeri daldım ve gözleri fal taşı gibi açıldı. Elinde çay bardağıyla dondu kaldı. Saçlarını topuz yapmış, yüksek elmacık kemiklerini, yumuşak ağzını ve kalın kirpiklerini ortaya çıkarmıştı. Kalbim güm güm attı.

"Merhaba." Bana küçük bir gülümseme verdi. "Bir seri katil tarafından falan mı takip ediliyorsun?"

Sanırım sana aşık oluyorum. Sarsıldım. "Hayır, sadece üşüyorum."

"Tamam." Başını eğdi. "Akşam yemeğinde sana yardım edeyim mi?"

Ellerim onu kendime bastırma isteğiyle titredi. Doğru ya. Ona yemek yapacağıma söz vermiştim. Bir erkek arkadaş gibi. Ve bunun bir şey olmadığını mı düşünmüştüm? Lanet olsun, aptalın tekiydim.

"Bu harika olur. Belki sana bir iki şey gösterebilirim." Sesim sıradan geliyordu, değil mi? Belki de değildim. Bana bir kez daha şaşkın şaşkın baktı ama başını salladı ve yukarı çıktı. Yere çöktüm, başımı ellerimin arasına aldım. Onunla ne kadar zamanım vardı? Birkaç gün mü? Bir hafta mı? Bu anlaşma patladığında, New York'a geri dönecektik. *Ve her şey değişecekti.* Her anı değerlendirmem gerekiyordu.

CYNTHIA

S Bir şey beni yemeğimiz için güzel görünmeye zorladı. Belki de öpücüktü. O çılgın, her şeyi tüketen, gözlerinden öpüşü. Ya da belki de bana sarıldıktan sonra tenime karşı mırıldandığı kelimeler çok değerliydi. Ya da bütün bir günü sadece benim için planlamış olması.

Dolabım bu seyahat için çoğunlukla takım elbiselerden oluşuyordu ama parlak mavi bir şal elbise buldum ve üzerime geçirdim. Saçlarımı omuzlarımın etrafında salladım ve elmacık kemiklerime hafif bir far sürdüm. Evde olduğumuz için ayaklarımı çıplak bıraktım ve mutfığa doğru ilerledim. Jason çoktan oradaydı, kolları belirgin ön kollarının üzerinde kıvrılmış, bembeyaz bir gömlek giymişti. Kaşları çatılmış bir halde buzdolabının derinliklerine bakıyordu. Gözlerimin onun zayıf vücudunda, hafta sonu saçlarında, güçlü sırtında, her hamlede esneyen poposunda ve uzun bacaklarında gezinmesine izin verdim. Gerçekten de şimdiye kadar gördüğüm en seksi adamdı.

"Eğer tekrar kapatıp açarsan içindekiler değişecek," dedim ve o da başladı.

Yüzündeki ihtiyaç ifadesi keskin bir nefes almamı sağladı.

"Gerçekten güzel görünüyorsun," dedi, sesi sertti. "Şimdi senin kıyafetine yakışır bir şey yapmam gerekiyor." Sesi gerçekten endişeli geliyordu ve kalbim sıkıştı.

"Ben kolayım, Jason. Merak etme. Gösterişsiz olabilirim." Tezgâha oturdum ve açtığı şaraptan kendime bir kadeh doldurdum.

Bir kahkaha attı. "Sen gösterişsiz değilsin. Ne istediğini biliyorsun ve peşinden gidiyorsun." Sesi eleştirel değil, hayranlık doluydu.

Deneyimli bir aşçının özgüveniyle malzemeleri kapışını izlerken onaylar gibi bir ses çıkardım. Kollarını her büküşü, başını her eğişi iç geçirmeme neden oluyordu. Marketten aldığı beyaz şarabı yudumladım ve kendimi kısa bir süreliğine birlikte olduğumuzu ve bunun sıradan bir Pazar gecesi olduğunu hayal etmeye bıraktım. Evde, en sevdiği yemekleri nasıl pişireceğini ezbere bildiği karısıyla bir randevu gecesi. Union Square Çiftçi Pazarı'nda ürünleri seçer, her bir soğanı o maharetli ellerinde evirip çevirir, şarabı da aynı özenle seçer, karısının ne isteyeceğini tam olarak bilirdi. Kalbim sızladı. Bu işte çok iyi olurdu. Birinin kocası olarak çok iyi. Son derece becerikliydi ve iyi bir dinleyiciydi. Bilgileri daha sonra kullanmak üzere saklardı. Ve o da benim gibi sessiz bir rutinden hoşlanıyor gibiydi.

Senin istediğin de bu mu? Bunu daha önce hiç düşünmemiştim.

Kısa bir iç geçirdi ve başını bana doğru eğdi. "Aklında ne var?" diye sordu yalnız şefin bıçağını bileylerken.

"Sadece seni düşünüyorum." Gülümsedim. "Ve nasıl her zaman bir orduyu doyuracak kadar yiyecek stokladığını." *Ve sana nasıl aşık olduğumu.*

"Ve ne kadar berbat durumda olduğumu?" Alay etti ve bıçağı yere bıraktı.

Hayır. Buna izin veremezdim. Tezgâhın etrafında döndüm ve elini tuttum. Sıcak, pürüzlü teni benimkine kaydı. "Böyle söyleme," dedim şiddetle. "Sen berbat değilsin. İnanılmazsın. İmkansızı başardın ve bunu kolaymış gibi gösteriyorsun." Boğazı düğümlendi ve gözlerini kaçırdı. "Gözlerini benden kaçırma, Jason Elliott." Sesim yükseldi. "Hoşuna gitse de gitmese de seni destekleyeceğim. Ve artık bu saçmalıkları duymak istemiyorum. Şimdi bana bu her ne haltsa nasıl pişirileceğini göster." Elini bıraktım ve aldığı sebzeleri işaret ettim.

Sırıttı. "Madem bu kadar kibar konuştun... Bir bıçak kap. Ve cevap vermek yok."

İçimde bir sıcaklık uyandı. Bana inanmıştı. Ve uçabileceğimi hissettim. "Ve, Cynthia?" Elini tekrar sıktı. "Teşekkür ederim."

Otuz dakika geçmeden kış sebzeli makarnamıza yumulduk ve ben zevkle gözlerimi kapattım.

"Bu yüz ifadesini beğendiğin anlamına alıyorum," diye alay etti. Beni yerken izliyordu ve gözleri üzerimde fiziksel bir okşama gibi hissettiriyordu.

"Bayıldım. Gerçekten iyi bir aşçısın." Mutlulukla iç geçirdim ve bir ısırık daha aldım. "Yarın hakkında konuşalım mı?"

Yüzünü buruşturdu. "Her şey yüzümüze patlamayacakmış gibi davranmak hoşuma gidiyor. Bir gece daha kalabilir miyim?"

Ben de seviyordum. Onunla evcilik oynamayı ve hafta sonlarını birlikte geçirmeyi seviyordum ve bunların hepsi sona erecekti. Kariyerim patlamadan hemen önce.

İçimi çektim. "Güzel, değil mi? *Bu* her neyse." Biraz kızardım. "Seninle vakit geçirmekten hoşlanıyorum."

"Yüzünün rengi bunu itiraf etmekten hoşnut *olmadığını* gösteriyor," diye alay etti. O mavi gözler neşeyle dans ediyordu ama dudaklarında yumuşak bir gülümseme vardı. "Ama evet, güzeldi. Özellikle de etrafımızdaki her şey cehenneme dönmüşken."

"Sakin yanlış anlama," diye devam etti, "ama eğer bir yuva kurarsan, bu neye benzer?" Sorusu sıradan bir soruydu ama ben gerildim.

Muhtemelen buna çok benzeyecekti. Ve nedense Jason'ın koltuğunda başka bir adam hayal edemiyordum. Uzun bir iş gününden sonra eve geldiğimi hayal ettiğimde, kapıyı *onun* açtığını hayal ediyordum. Yutkundum.

"Dürüst olmak gerekirse, bunu pek düşünmemiştim." En azından bu doğrudu. "Sahip olamayacağım bir şeyi istememe asla izin vermem."

"Sahip olamayacağın mı?" Arkasına yaslandı ve şarabını yudumladı. "Neden böyle söylüyorsun?" *Teklif ettiğini görmüyorum.* Boğazım düğümlendi. "Her zaman çok fazla engel olmuştur. Şirkette 'anne takibine' uğramak çok kolay. Evlenir evlenmez, nasıl hamile kalacağın hakkında dedikodu yapmaya başlıyorlar. ve artık günde on altı saat çalışmıyorum. Ve bu hayatı anlayacak birini bulmak çok zor." Tek hissettiğim göğsümdeki ağrı olmasına rağmen omuz silktim. "Muhtemelen benim için gerçekleşmeyecek bir şey hakkında hayal kurmak aptalca geldi."

Yukarı baktım ve o mavi, mavi gözlerle karşılaştım. Yumuşak, gölgeli, yumuşak ağzı bir çizgi halinde bastırılmıştı. "Ama eğer sahip olabilseydin? Bunu ister miydin?" Sorusu alçak ve acildi.

Cesaretimi toplamak için derin nefes aldım. "Evet, evet, isterdim."

Düşünceli bir şekilde başını salladı ve konuyu kapattı. *Şükürler olsun.* Ben boğazımı temizleyene kadar bir dakika boyunca sessizce çiğnedik.

"Bir gece daha normallik istediğini biliyorum ama ortaklara gitmeden önce biraz daha araştırma yapmamız gerektiğini düşünüyorum. Yarın ofiste başka neler bulabileceğimize bakalım ve sonra oradan devam edelim mi?" Bununla Gerald'a gitme düşüncesi dehşet vericiydi.

"Yarın sabah bunu bir yara bandı gibi söküp atmak istiyorum ama kesin kanıttan daha azının ortaklarımızı daha da kızdıracağını biliyorum." Bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Bütün bunlar beni biraz hasta hissettiriyor."

Yüzümü buruşturdum. "Neresinden bakarsak bakalım bu iş tatsız olacak. Paranoyak olmak yerine düşünceli görünmeyi tercih ederim. Ve her durumda, hiçbir şey bulamayabiliriz." Omuz silkтім.

"Son derece soğukkanlı davranıyorsun. Ne kadar endişeli olduğunu biliyorum," dedi Jason sessizce.

Başımı kaldırdığımda, şarabını yudumlarken beni dikkatle izlediğini gördüm. "Kovulmayı düşünmemeye çalışıyorum. İşe yaradığından emin değilim." Şaraptan doyurucu bir yudum aldım. "Gerald mantıklı olmasıyla tanınmaz. Beni anında kovma ihtimali var." Midem düğümlendi.

"En kötü ne olabilir ki?" "Yararı olmaz Jason.

Hemen hemen hepsi bu kadar."

"Ben ciddiym. Bu gerçek bir teknik. Terapide öğrendim. Sana berbat durumda olduğumu söylemiştim." Göz kırttı ve ben de iç çektim.

Endişe boğazımı sıkarken bakışlarını tuttum. Gözlerinin mavisi, okyanusa bakmak gibi beni demirlemişti. Derin bir nefes aldım. "Tamam, en kötü ihtimalle yarın kovulurum ve başka bir işim olmaz."

Kısa bir süre başını salladı. "Ama birikmiş paran var. Ve hemen başka bir iş bulursun. Hatta benim şirketime gelmeni bile gönül rahatlığıyla tavsiye ederim."

"Teşekkür ederim. Minnettarım." Ona gülümsedim, sessiz desteği için minnettarım.

"Sonra ne olacak? Ailene yardım ediyorsun, değil mi? Onlara ne olacak?" Hiç vazgeçmedi. Bu işin zor kısmıydı.

Düşünürken dudağımı ısırdım. Kalın kirpikleri aşağı inip tekrar yukarı kalktı. "Gerçekçi olmak gerekirse, iyi olacaklar." Gerçek buydu. "Devon idare eder. Annemler babamın disk kaymasıyla ne yapacaklarını bulabilirler. İhtiyaç duyarlarsa onlara yardım edecek param var zaten. Bunun için bir işe ihtiyacım yok. Ve... pek çok şeyi *yapabildiğim* için omuzluyorum, *yapmak zorunda olduğum* için değil." Aldım

Derin bir nefes daha. Bu sözleri söylemek iyi hissettirmişti. Jason'ın dudakları bir tarafa doğru eğildi.

"Ya biraz daha bencil olsaydın?" Gözleri sıcaktı ve ona doğru eğildim. Beni eritiyor, kenarlarımdan yumuşatıyor, beni ona çekiyorlardı.

"Yani benim burada olduğum gibi mi?" Onunla birlikte. Bir şeyleri kendim için almamı talep ettiğinde, beni desteğini kabul etmeye zorladığında. *Tıpkı benim onu benimkini kabul etmeye zorladığım gibi.*

"Evet. Aynen öyle," dedi şiddetle.

"Ben gerçekten öyle değilim. Yani, ufak tefek yönlerden öyleyim. İstedğim ayakkabıları alıyorum, istediğim tatillere çıkıyorum. Kendime nasıl bakacağımı biliyorum. Ama büyük resimde?" Çaresizce omuz silktim. Neden kendim için daha fazlasını yapmıyordum? Neden gerçekten sevdiğim bir işe giremiyordum?

"Büyük resim en önemli şeydir." Gözleri benimkilere dikilmişti ve sesi neredeyse bana *kızgın* geliyordu. "Bunu bir düşün. Benim için."

"Tamam." Ona gülümsedim. "Senin için."

"DOĞRULUK MU CESARET Mİ?" Jason sordu.

Kanepedeydik, ikimiz de bu gecenin bitmesine izin vermek istemiyorduk. Jason yüzünü bana dönmüş, saçımın bir tutamıyla oynuyordu. Küçük dokunuşlarla dolu bir geceydi, bir eli sırtımdaydı, dudakları boynumdaydı ve ben buna bayılmışım. Kendime bunun tadını çıkarmamı ve yarını unutmamı söylemişim. Sadece bir gece için, o benimmiş gibi davranmaktan mutluydum.

"Doğruyu söyle," dedim.

Dişlerini dolgun alt dudağına geçirdi. "Seni dizginlememe izin verir misin?"

İçimde bir sıcaklık parladı. "Yani..."

"Evet," diye ısırdı. Öne doğru eğildi. "Yatakta. Seni bağlamama izin verir misin? Kelepçelememe?"

Bunu istiyorum. Ama eşit şartlarda olmasını istiyordum. "Benim de aynısını yapmama izin verir misin?" Karşı çıktım.

Gözleri kapandı ve yutkundü. "Siktir. Evet, verirdim. Tabii ki." Bakışlarını benimkilere doğru kaldırdı, çenesi sıkılmıştı. "Bunun benim olayım olduğunu biliyorsun."

"O zaman evet. Bunu istiyorum," dedim hafifçe nefes nefese.

Göz kapakları bir an için kapandı. Yüzünde istek ya da özlem gibi bir şey titreşti.

"Cesareti seç." Sesi alçak ve sertti. "Üst üste iki

tane alamazsın," diye itiraz ettim.

"Umurumda değil." Üzerime atılarak beni kanepeye yapıştırdı. "İstediğim her şeyi alabilir miyim?" Gözleri benimkileri aradı, hep izin bekledi.

"Evet, ne istersen."

Gülümsedi. "Sana nasıl itaat edileceğini göstermek

istiyorum." Titrek bir nefes aldım. "Tamam."

"Bu cesaretin bir parçası değil. Nasıl çalıştığını görmeni istiyorum." Parmağıyla kolumun üzerinde gezindi, yüzü kararsızdı. "Ama güvenli bir kelimeye ihtiyacın var. Çünkü bana yaptığın şey sadece bir başlangıçtı. Sığ sulara ayak parmağını daldırmak gibi. Ama benim sana yapacağım çok daha fazlası."

Şimdiden bacaklarımın arasındaki nabzımın arzudan ağırlaştığını hissedebiliyordum. "Evet." Sesim nefes nefese, yüksek çıkıyordu. "Güvenli bir kelime için bulmacayı seçeceğim."

Gülümsedi. "İyi seçim." Gülümsemesi düştü ve yüzü sertleşti. Göl mavisi gözleri keskin elmacık kemiklerinin üzerinde parlıyordu. "Yukarı çık. Benim odama, senin değil. Kıyafetlerini çıkar ve yere diz çök. Yastık kullanma. Halıyı dizlerinde hissetmeni istiyorum."

Sözleri beni şimdiden tahrik etmeye başlamıştı. Bunu yapabilir miydim? "Tamam," diye fısıldadım.

CYNTHIA

I yerde beklerken Jason'ın neden yastık yok dediğini anladım. Beklenti başımı döndürdü ama dizlerimin üzerindeki halının pürüzlülüğü beni toprakladı, bu his beni bedenime geri çekti. uçup gideceğimi sandım.

Merdivenlerdeki yavaş adımları midemin sarsılmasına neden oldu. Bacaklarımın arası şimdiden kayganlaşmıştı, bunu istiyordum, onun hissettiklerini hissetmek, neye ihtiyacı olduğunu anlamak istiyordum.

Kapı gıcırdayarak açıldı ve yukarı baktım. Çıplak ayaklar, o güçlü bacaklarda ince yün pantolon. Beyaz gömleğinin düğmelerini açıp, yarılarını açık bırakırken beni görmezden geldi. Karnının bir anlık görüntüsü bile içimde şehvet uyandırdı. Bir çekmeceyi açtı, parmaklarını içindekilerin üzerinde boş boş gezdirdikten sonra birkaç kravat seçip yatağın üzerine attı. Sonunda döndüğünde nefesim kesildi, göğüslerim ağırlaştı. *Beni görmezden gelmesi çok sıcaktı. Sanki onun zevki için kullanılacak bir şeydim. Ya da kendi zevkim için.*

İçeri girdi ve saçlarımı yüzümden geriye doğru taradı, yüzü gergindi ama gözleri yumuşaktı. "İyi misin?" diye mırıldandı.

"Evet." Başımı kaldırdım, ona duyduğum sevgi ılık bir bal gibi yayılıyordu. Dudaklarıma önce nazikçe, sonra daha sert bir öpücük kondurdu, dilini ağzıma soktu, çenemdeki eliyle başımı kontrol altına aldı.

Sonunda geri çekildiğinde, ereksiyonunun dış hatları pantolonuna bastırılmıştı. Onları hızla aşağı çekti, ardından da külotunu. Benim

Gözlerimi sikine diktım ve öne doğru sallandım. Onu emmek, altımda gevşemesini sağlamak istiyordum.

"Dur." Sesi bir kırbaç gibiydi. "Ben sana hareket et demedikçe hareket etme."

Donup kaldım.

"Cynthia."

O yumuşak gözlerle buluşmak için başımı kaldırdım. Adını koyamadığım bir duyguyla doluydular. Kalbim güm güm atıyordu.

"Tatlım. Bunu atlatman için sana yol göstereceğim, tamam mı? Korkmanı istemiyorum. Güvenli kelimeni unutma, lütfen."

Ona gülümsedim, ona güveniyordum ve daha fazlasını istiyordum. "Bunu istiyorum Jason."

Eli saçlarıma dolandı ve çekiştirdi. Acının keskin kenarı beni daha da dikleştirdi. Kalın ereksiyonu tam oraya gelene kadar adım attı. Onu kabaca yumrukladı ve ağzıma vurdu.

"Aç," dedi. Açtım. Sikin ucu dudaklarımin arasından kaydı. "Em," diye emretti.

Ben de emdim.

Dilimi tepesinin etrafında döndürürken ve sonra derin çekişlerle onu emerken sert nefesleri kulaklarıma müzik gibi geliyordu.

"Bu çok iyi hissettiriyor," diye mırıldandı. "Rahatla, tatlım. Rahatla. Ellerinin üzerine otur." Sesi sert ama ikna ediciydi. Normalde onu yakalar, kontrol için savaşırdım ama tam bir deneyim yaşamak istiyordum. Ellerimi kaval kemiklerimin altına sıkıştırdım ve omuzlarımin aşağıya indirdim.

"İşte böyle. Şimdi yanaklarımin gevşet. Bunun ne kadar iyi hissettirdiğini görüyor musun? Daha fazla." Yavaşça içeri itmeye başladı, derinliği kontrol etmek için elini ereksiyonunun etrafına doladı. "Oh, lanet olsun." Bir nefes verdi. "Boğazını gevşet. Çok fazla gelirse kalçama dokun. Ağzını sikeceğim."

Oh lanet olsun. Nabzım bacaklarımin arasında atıyordu. Sığ itişleri boğazımin arkasına çarptı ve biraz öğürdüm.

"Sana vereceğim tek şey bu. Al şunu. Rahatla. Sadece ol." Sözleri yatıştırıcıydı ve gözlerimi kapadım, saçlarımdaki elinin sertliğinin, dilimin üzerindeki tadının tadını çıkardım. Tek yapmam gereken onu almaktı. Hafifçe öğürmeme ve ağzımda biriken tükürüğe rağmen çok sıcaktı. *Siktir, bu çok iyi.* Nefesi pantolonla geliyordu, boğazımin arkasına her vurduğunda göğsünden alçak bir ses yırtılıyordu. Çenemin gevşediğini, boğazımin biraz daha açıldığını hissettim. "Güzel." Tısladı. "Çok güzel. Dizlerinin üzerinde çok ateşli görünüyorsun. Öyle kal, tatlım."

Onun sözleri, onun tepkileri, onun dokunuşu. Titriyordum. *Bu çok fazla.* Çok fazla ve yeterli değil. Bomboştum, içim onun itişlerine göre titreşiyordu ve bacaklarımı birbirine bastırmaktan yeterince sürtünme elde edemiyordum. Hayal kırıklığına uğramış bir ses çıkardım ve o da sarsılarak içimden çıktı. Gözleri vahşiydi ve vücudu biraz titriyordu.

Beni göğüs kafesimden yakaladı ve kendine doğru çekti. "Çok iyi yaptın. Sadece biraz daha." Beni yatağa bırakıp yüzüstü çevirmeden önce saçlarıma nazik öpücükler kondurdu.

"Orada kal," diye emretti.

JASON

C Ayak bileklerini karyolanın her iki direğine başladığında ynthia yorgana kemiksiz bir şekilde yaslanmıştı. Avucumu sırtında gezdirdim, titredi ve nefesi kesildi. *Mükemmeldi*. O oradaydı. Bu duyguyu biliyordum. Bırakmak mutluluk vericiydi.

Ama bunu istediğini bilmeliydim. "İyi mi?"

"Evet," diye mırıldandı yorgana doğru.

"Normalde bunun için özel bağlarım olurdu. Ellerini arkadan ya da yatağa bağlardım. Ya da belki kelepçeler. Bence kelepçeleri seversin." *Böyle çok güzel görünürdü*. Avuçlarımdan biri kıcının yuvarlak yanağına indi ve morarmış parmaklarımı kıcına soktuktan sonra aşağıya, ıslak ve istekli olduğu yere doğru kaydurdım.

"Oh lanet olsun," diye nefes aldım. Uyluklarından aşağıya doğru kayganlaşmıştı. "Sikimi emerken de benim için damlıyor muydun?"

"Evet," diye hıçkırarak yorgana sarıldı.

"Rahatla, tatlım. Bırak bunu iyi yapayım. Ne yaptığımı biliyorum." Bir vuruş, diğeri, bir diğeri, yorganın üzerinde gevşeyene kadar. Bana nasıl güvendiğini, ben istediğim için bunu yapmaya nasıl istekli olduğunu görünce göğsüm ağrıdı. Daha önce hiç bu dünyanın bir parçası olmamıştı ama şimdi öğrenmek istiyordu. *Benim için*. Ona tapmak, bunu o kadar güzel yapmak istiyordum ki, vücutlarımızın birbirine nasıl uyduğunu asla unutamayacaktı.

Onu tatmak için başımı bacaklarının arasına eğdim ve o da haykırdı. Kalın darbeler, yumuşak vuruşlar, narin fiskeler. Onun tadı her şeydi. Onun

Nefes nefese iç çekişleri kulaklarıma müzik gibi geliyordu. Yıldızları gördüğünü anlayana kadar ellerimi vücudunda sertçe gezdirdim ama dilimle nazik davrandım. Aletim yatağa doğru sarsılıyordu, beni emme şeklinden sonra zaten çok yakındı. Ama dayanabilirdim. Zevki neredeyse acıya dönüşene kadar çekmenin kralıydım.

Klitorisini ağzıma aldım ve kıkına sert bir şaplak attım. Çırpındı ve yorganın içine doğru çığlık attı. Dilimin kayganlığı bana bilmem gereken her şeyi anlatıyordu.

Arkasından kalktım, bir elimle onu aşağı bastırdım. "Yatağın üzerinde düz dur. Al bunu, tamam mı? Çok fazla gelirse, güvende olduğunu söyle."

"Çok mu fazla?" Sesi biraz boğuk çıkmıştı.

"Senden nefret ediyormuşum gibi sikeceğim seni." Önce bir, sonra iki parmağımı içine soktum ve titredi. Sikim girişini dürttüğü halde omzunu öpmek için eğildim. "Buna asla inanma. Bu nefretten çok uzak bir şey."

Elleri çarşafı yumrukladı. Sertleşmesini istiyordum ama onu incitmeye dayanamıyordum. Islak sıcaklığına bastırdım ve sikim zonkladı. Kendini çok iyi hissediyordu ve ben de o ezici hisle nefesimi verdim. Bir santim, sonra bir tane daha. Islak ve hazır olduğundan emin olduğumda, zaten etrafımda nabız atıyor, eve çarptım. Haykırdı ve sikimin etrafında kenetlendi.

Kalçalarını oynattı ve ben de onu yatağa bastırarak istediğim açıyla almaya zorladım. Onu acımasız bir yoğunlukla becerdim, her itme derin ve sertti. Hayal kırıklığına uğramış, muhtaç sesleri, onun sikimi kavraması için mükemmel bir film müziği idi. Benim cesaretlendirici sözlerime eşlik ediyorlardı. Ona güzel, mükemmel, benim için fazla olduğunu söyledim, bacaklarım titrerken ve sırtım zevkle kavislenirken bile.

Kalçalarımın bir başka keskin dönüşüyle yatağın üzerinde hareket etti. Ağır bir itiş ve vücutlarımızın birbirine çarpması karanlık odada neredeyse müstehcendi.

Nefes nefese kaldı. "Anladım, Jason. Vay anasını."

Duymak istediğim her şey onun sözlerindeydi. Onun için çok fazla değildim, bir ucube değildim. Buna bayılmıştı. Gözlerimi kapattım ve kalçalarımı tekrar tekrar yuvarladım, sadece hissederek hareket ediyordum ama aniden daha fazlasına ihtiyacım oldu. Titreyen ellerimi yanlarından aşağı indirdim ve içinden kayarak çıktım. Kaybedince nefesi kesildi ama ben çoktan beceriksiz parmaklarımla ayak bileklerini çözme başlamıştım.

"Benim için ters dön."

Bana uydu. Göz kapakları yarı kapalıydı ve zevk sarhoşu görünüyordu.

"Oyun bitti, tatlım." Dudaklarımı boğazına, göğsünün alt tarafına, karnına bastırdım. "Her şeye ihtiyacım var. Oyun yok."

Başını salladı, dudaklarında bir gülümseme vardı. "Çok ateşlisin. Lütfen buraya geri dön," diye mırıldandı, sözleri yumuşak ve takdir ediciydi. Gözlerindeki bakış şehvetin ötesine geçmişti.

Tekrar içine kaydım ve ürperdi. Gözlerimi yüzünden ayırmadan kalçalarımı yuvarladım. Onun tüm zevkini içime çekmek, her bir iç çekişini ve iniltisini kendim için yakalamak istiyordum. Kalbim göğsümde çılgınca gümbürdüyordu.

"Evet, Jason, evet." Beni yakaladı, daha derine zorlamaya çalıştı ve ben de ona izin verdim. Zevk kasıklarımı keskin patlamalarla sıktı. Çaresizce altımda kamburlaştı ve ben de klitorisini daire içine almak için uzandım. Bir, iki ve sonra boşalıyordu, refleks olarak etrafımda kenetleniyor ve yatağa doğru çırpınıyordu. Dışlerimi sıktım. Bunu onun için sonlandırmam gerekiyordu ama mükemmel vücudu ve nefes nefese inlemeleriyle bu zordu, çok zordu. Dışarı kaydım ve tekrar içeri girdim, aletim kalınlaştı, sonra sarsıldı, orgazm beni şaşırttı, keskin zevk zirveye ulaştı ve ona özensiz bir şekilde ittim. Gözlerimi sıkarak kapattım ve titredim, sikimin son sarsıntılarını orgazmını dışarı çekti.

Yığıldım ve onun bakışlarıyla karşılaştım. Gözleri yumuşacıktı. "Bu şimdiye kadarki en iyi seksti," diye mırıldandı.

Seni seviyorum, diye düşündüm. *Seni seviyorum ve senin hiçbir fikrin yok.*

Gözlerim beni ele vermiş olmalıydı, çünkü başparmağıyla yüzümü okşamak için uzandı. "Jason, iyi misin?"

"Evet, sadece nefes nefese kaldım. Orada işin çoğunu ben yaptım." Nabzım hızla atarken ve vücudum onu kendime çekme ihtiyacıyla titrerken bile sııttım. İçinden çıktım ve yüzümü buruşturdum. "Orada kal."

Banyodan ıslak bir bez aldım ve uyluklarını nazikçe silmek için geri döndüm. İç çekti ve yatağa uzandı. "Bunu benim için daha önce kimse yapmamıştı."

Şaşırmamıştım. Erkekler pislikti. "Sonradan bakım kink camiasında çok önemlidir. Seksten sonra ilgilenildiğini hissetmek güzeldir." Bezi fırlatıp attım ve yanına uzandım. "Yani senin için çok fazla değil mi?" Bunu duymaya ihtiyacım vardı.

Gözlerimin içine bakmak için kendini kaldırdı. "Bunun şimdiye kadarki en iyi seks olduğuna dair yorumumu kaçırdın mı? Seni gaza getirmiyordum, Jason. Seninle ilgili, bizimle ilgili bir şey..." Gözlerini kapattı ve titredi. "Benim için gerçekten işe yarıyor."

Benim için de gerçekten işe yarıyordu. "Buraya gel," dedim kabaca. Onu kendime doğru çektim, vücudunu kendiminkine yasladım. *Bunun sürmesine ihtiyacım var.* Onunla ilişkimi bitirmek beni öldürebilir. *O yüzden bitirmeyin. Onu senin yap.* Belki yarın. Yarın yeterince cesur olabilirim.

CYNTHIA

Jason bana külotundan başka bir şey giymeden kahvaltı hazırladı ve ben kahvem i yudumlayıp yumurtalı ekmeğimi yerken onun çılgın vücuduna bakıp iç geçirdim.

Şimdi, bitmek bilmeyen takım elbiselerinden birini giymiş, telefonundaki bulmacaya göz atarken ikinci fincan kahvesini bitiriyordu.

"Dudağını böyle ısırmaya devam edersen bunu atlatamayız." Kelimeler ağzımdan çıkıverdi ve başını kaldırdı, gözleri arzuyla kararmıştı. "Üzgünüm, beni görmezden gel. Sadece..." Elimi çaresizce ona doğru salladım. "Takım elbise beni gerçekten etkiliyor."

"Ben her gün takım elbise giyiyorum." Bana sırtıttı, beyaz dişleri parladı ve mavi gözleri kırıştı. Öyleydi ve lanet olsun, çok güzel görünüyordu. Özel dikim yaptırıyor olmalıydı çünkü geniş omuzlarını sarıyor ve zayıf bacaklarını ağzımı sulandıracak şekilde vurguluyordu.

"Bugün farklı." Öyleydi de. Bugün Jason *benimmiş* gibi hissediyordum. Bir erkek arkadaş gibi davranıyor, bana kahvaltı hazırlıyor, beni Gerald'ın gazabından korumak için elinden geleni yapıyor, benimle sevişiyordu. Çünkü bu sabah böyle olmuştu. Oyun yok, düşünmek yok, sadece yavaşça beni tatmin ediyordu. Titriyordum. Sanki zorlarsam bana kendinden daha fazlasını verecekmiş gibi hissediyordum. *Ama ya vermezse? Hiçbir söz vermedi.*

"Ya işe gitmezsek?" Düşündüm. Birlikte bir gün daha geçirebilirdik, mükemmel bir gece daha.

"Başka bir şey istemiyorum." Bir lokmayı çiğnerken gözlerini kısa süreliğine kapattı. Saçları dağınıktı ve kirli sakalları uzamıştı. Buna bayılmışım. Rahatlamıştı, gevşemişti.

"Bugün berbat geçecek." İşe gitmek istemememin asıl nedeni buydu. Yanlış bir şey yapıldığına dair kanıt arayacak ve sonra da ortaklara söyleyecektik.

"Bu öğleden sonra işsiz kalabilirim." Sesim titriyordu.

Jason tezgâhın etrafında döndü ve beni tekrar göğsüne çekti. "Ben buradayım. Bunların hiçbirini tek başına yapmayacaksın."

"Biliyorum." Yutkundum. "Ama Gerald çıldıracak."

"O zaman benim hatam olsun." Kalp atışları sırtıma karşı sabit ve güçlüydü. "Önce şirketime söyleyeceğim. Sonra da konuyu Gerald'a iletirsin. Federallere rapor vermesi gereken biri varsa o da biz oluruz."

Kalbim sıkışmıştı. "Bunu yapar mısınız?" Suçu ortaklarına atar, bu anlaşmayı mahvederdi. Rapor etmem gereken tek şey karşı tarafın avukatı ve müvekkillerinin vazgeçmesi olacaktı.

Çenesi başımın üzerine düştü. Kendimi hiç bu kadar korunmuş hissetmemiştim. *sevdim*. Oh, hayır.

"Senin için her şeyi yaparım," diye mırıldandı.

Oh hayır. Hayır. Gözlerimi sıkıca kapattım ve başımı göğsüne yasladım. *Ona aşık oldum*. Tam da her şeyin cehenneme döndüğü anda.

Aceleyle koridordan ofisine gittim ve kapıyı iterek açtım. Mesajında sadece bir şey bulduğu yazıyordu.

"Ne bulduğuma inanamayacaksın." Sesi aceleci ve keskindi. "Şuna bir bak." Bir kâğıdı bana doğru itti.

Taradım. "Tel detayları mı? Bu neden sende?"

"İncelemeye fırsat bulamadığımız, sağladıkları materyallerin bir klasöründeydi. Mafya hakkında ne dersiniz deyin ama görünüşe göre evrak takibi konusunda ustalar."

Ayrıntıları okurken, "Evet, ayrıca yanlışlıkla verecek kadar da düzensizler," diye düşündüm. "Bu telgraflar reddedildi." Jason'a baktım. "Bankalar bunu sadece detaylarda bir hata olduğunda ya da dolandırıcılık şüphesi olduğunda yapar."

Jason kollarını kavuşturdu. "Evet. Şimdi bir sonraki sayfaya bak. Aynı miktarları, havalelerin reddedilmesinden bir gün sonra nakit olarak ödemişler."

"Nakit mi? Bu 500.000 dolarlık bir havale. Bu bir çanta dolusu para demek."

"Aynen öyle." Gözleri zaferle parlıyordu. "Bununla ve mali kayıtları bulabilirsek, sanırım yeterince paramız olacak. Eminim onları da nerede bulacağımı biliyorumdur."

"Bu kulağa uğursuz geliyor."

"Gene'in ofisi," diye cevap verdi.

Başımı sandalyeye yasladım. "Tamam, yani olabilecek en kötü yer."

"Bunun kötü bir fikir olduğunu düşündüğüm kayıtlara geçsin. Bunu ortakların kucağına bırakmalı ve hayatımıza devam etmeliyiz."

Jason ve ben Gene Delafonte'nin ofisinde duruyorduk; ofisin kilidi açıktı ve kırmak gerekmiyordu, sadece içeri girmek yeterliydi. Avuçlarım terlemişti ve kalbim hızla çarpıyordu. Kaçmak istedim ama onun yerine elindeki tüm kâğıtları gözden geçirdim. Yerden tavana kadar uzanan kitap raflarının her biri tıka basa dosyalarla doluydu. Ugh.

Jason, "Bilgiye ulaşmanın en uygun yolu bu," diye hatırlattı.

Ben.

"Gene'in uşakları tarafından korkunç bir şekilde sakatlanmadığım sürece,"

Homurdandım ama dosyaları indirip sayfaları çevirmeye başladım. Jason da aynısını yaptı. Adrenalin odağımı keskinleştirdi, hareketlerim sarsıldı, beynim neye ihtiyacımız olduğunu bulmak için yarıştı.

Ama sadece birkaç dakika sonra bu arayışın ne kadar beyhude olabileceğini anladım.

"Bu adamda yirmi birinci yüzyılda yaşayan birinden beklediğimden çok daha fazla kâğıt var ama hiçbirisi işe yaramıyor." Elimdeki dosyayı yere bıraktım. "Bir şey bulabildin mi?"

"Hiçbir şey," diye mırıldandı, bir sayfayı tararken dudağını ısırdı.

İçimi çektim ve bir sonraki dosyayı çektim.

Ve sonra onu gördüm. "Vay anasını. Jason, bak." Sayfayı çevirdim ve ağzı açık kaldı. Gene'in düzgün el yazısıyla, binlerce denizaşırı şirketin detayları yazılıydı.

Bermuda ve Cayman Adaları'ndaki kuruluşlara İsviçre'deki banka hesaplarına yapılan ödemeler.

"Sen yaptın." Yüzümü tuttu ve beni öptü, belimi kavradı ve dilini ağzımın içine soktu. "Zeki kadın."

Beni bıraktı ve ben de nefes nefese telefonumu çıkarıp fotoğraf çekmeye başladım. Elimizden geldiğince hızlı çalıştık ve sonra Gene'in ofisini düzenlemeye başladık. İhtiyacımız olan şeyi bulduğumuza göre kalbim küt küt atıyordu. Jason'ın ofiste olmadığına dair verdiği teminata rağmen Gene her an içeri girebilirdi. Ondan malzeme çalmıştık. Tam bir aptaldık.

"Jason, daha hızlı." Boğazım endişeden sıkılmıştı.

"Biliyorum, biliyorum." Dosyaları Gene'in bıraktığı gibi alfabetik sıraya dizerken elleri rafların üzerinde uçuşuyordu.

Bir kapı çarptı ve ben donakaldım.

"Ön kapı mıydı o?" Tısladım. Gene'in ofisi girişin hemen yanındaydı.

"Git, sadece git. Ben kalacağım." Elini havaya kaldırdı.

"Hayır, yardım edeceğim." Belgeleri tekrar klasörlere doldurduk, dosyaları taşıdık. İşimiz bittiğinde Jason beni neredeyse kapıdan dışarı itti, Gene'in göğsüne doğru.

JASON

"W Ofisimde ne halt ediyordun?" Gene'in etli parmakları Cynthia'nın üst koluna dolandı ve Cynthia irkildi. Kaşları düşük ve sesi sertti.

"Çek elini onun üzerinden," diye tükürdüm. Parmaklarının kızın etini sıkıldığını görünce içimi soğuk bir öfke kapladı.

"Soruma cevap ver."

Cynthia kolunu adamın elinden kurtardı ve ben de onun önüne geçtim. "Biz de sizi bekliyorduk. Şirkete ait mülklerin tapularına ihtiyacımız var."

Gene alaycı bir ses çıkardı ve bizi iterek geçti. "Her zaman isteklerde bulunuyorsun. Yapacak daha iyi bir işiniz yok mu?"

"Bu bizim işimiz," diye karşılık verdi Cynthia.

"Sen benim avukatım değilsin. Seni dinlemek zorunda değilim." Gene ona kendini beğenmiş, soğuk bir gülümseme verdi ve Cynthia sanki Gene'in yüzüne vurmak istercesine bir adım öne çıktı. Onu arkamdan sertçe silahlandırıdım. Çok agresifti ve Gene hafife alınacak biri değildi.

Gene'in gözleri onu tuttuğum yere kaydı. Kaşları kalktı ve dudakları büküldü. "Demek böyle. Siz ikiniz bir şeysiniz. Acaba patronlarınızın bundan haberi var mı? Benden uzak dur Red, yoksa seni mahvederim."

Yumruğum sıkıldı. "Kapa şu lanet çenenini." Sesim bana yabancı geliyordu. Sert ve soğuktu. Gene'in kaşları şaşkınlıkla kalktı. Şimdiye kadar ona karşı soğukkanlılığımı korumuştum ama işim bitmişti.

"Yoksa ne olur, tatlı çocuk?" Sesinden zehir damlıyordu.

Bu isim ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden oldu. Hatıralar bana saldırdı. Barın arkasındaki kavgalar, kırılan kemikler, yüzüme tükürülmesi. Dişlerimi gösterdim.

"Seni mahvedeceğim." Ona elimizi göstermeyi reddettim ama bu zorbalığa katlanamazdım. Bunca yıl sonra bile maskemi düşürmeme ve soğukkanlılığımı kaybetmeme neden olan tek şey buydu.

Döndüm ve Cynthia'nın elini tuttum. Koridorda hızla ilerlerken sessizdi, muhtemelen sersemlemişti.

"Belgelerini al ve benimle otoparkta buluş. Gitmemiz gerekiyor."

Başıyla kısa bir selam verdi ve topukları bej halının üzerinde ses çıkarmadan aceleyle uzaklaştı. Kalbim göğsümde güm güm attı. Lanet olası Gene. Bir şeyleri yumruklamak istedim. Dizüstü bilgisayarımı ve dosyalarımı aldım ve onunla kapıda buluştum. Gene'in peşimizden gelmeyeceğini umarak arka koridordan otoparka doğru sessizce ilerledik. Gün ışığına çıkana kadar zaman yavaşladı.

"Arabaya bin," dedim kabaca. Cynthia'nın bakışları kiralık arabasına kaydı.

"Kiralama şirketini ararız," diye ısırdım, kapıları açmaya başlamıştım bile. "Seni yanımda istiyorum. Bu adamların ne deneyeceğini kim bilebilir? Eve gideceğiz ve sonra doğruca havaalanına gideceğiz."

"Tamam, tabii." Kemerini bağladı ve ben de eve gitmeye, takip edilmemeye odaklanarak hızla uzaklaştım. Birkaç dakikada bir dikiz aynasını kontrol ettim, neredeyse takıntılı bir şekilde. Bunu daha önce de yapmıştım, kaçmaya bu kadar hevesli, yakalanma konusunda bu kadar paranoyak olmuşum. Ellerim direksiyonda sıkılaştı.

"Sorun yok," diye mırıldandı. "Kimse bizi takip etmiyor."

Beynim bunu biliyordu ama bedenim tepki vermiyordu. Acımasızca odaklanarak sürdüm, ellerim direksiyonda, çenem sıkılıydı. Dönüş, sonra düzlük, sonra araba yolu, merdivenlerden yukarı, ta ki içeri girip kapı sürgülenene ve nihayet, nihayet nefes alabilene kadar.

Ön kapıya yaslanırken büyük, soluk soluğa hava emdim.

"Jason." Cynthia'nın kaşları bana yaklaşırken çatılmıştı. "Sorun yok."

Başımı salladım, çaresizdim, titriyordum. İyi olacaktım. Bu TSSB'ydi. Uzun, çok uzun zamandır böyle hissetmemiştim.

Cynthia temkinli bir şekilde yaklaştı. "Sorun yok," diye mırıldandı, sonra hızlı bir hareketle kollarını belime doladı ve yüzünü göğsüme bastırdı. "Her şey yolunda. Her şey yolunda. Kimse takip etmiyor." Elini sırtımda gezdirirken bu sözleri tekrarladı.

Kalbim hâlâ göğsümde gümbürdüyor, adrenalin hâlâ bacaklarımı titretiyordu ama paniğin azaldığını hissedebiliyordum. Gözlerimi kapattım ve alnımın onunkiyle buluşmasına izin verdim. Gür bukleleri yanağımı gıdıkladı ve sıcak kokusu burnuma doldu. Ona sarılmak eve dönmek gibiydi.

Dakikalar geçti ve o hareket etmedi. Onun sıcak ağırlığına, bana ne kadar düzgün oturduğuna odaklandım. Adrenalin yavaş yavaş boşaldı.

"Teşekkür ederim," dedim saçlarına doğru. "Uzun zamandır bu kadar kötü olmamıştı."

Gözlerimle buluşmak için geri çekildi. "Ne olmadı ki?"

Bana doğru gevşediğinde içimi çektim. "TSSB. Ayrıldığımdan beri. Araba sürerek, dikiz aynasına bakarak, kötü insanlardan saklanarak çok zaman geçirdim. Bugün bunların hepsi geri geldi." Kendimden bu parçaları paylaşmaktan hâlâ rahatsız olduğum için yer değiştirdim.

Cynthia karşılık olarak beni daha sıkı sıktı.

Söyle ona. Ona kafayı taktığını söyle. Benimle bir adım atar mıydı? Kelimeler dilimin ucundaydı.

"Şimdi ortakları çağıralım mı?" Cynthia'nın sorusu çok daha hoş düşüncelerimi böldü.

"Bekleyelim. Gitmemiz gerekiyor. Eşyalarınızı toplayın. Bize uçak bileti ayarlayacağım." "Tamam." İç çekti. "Hadi yapalım şu işi."

New York'a doğru havalandığımızda panik hafiflemiş ve uçağımız yere indiğinde büyük ölçüde dağılmıştı. Cynthia uçuşun büyük bölümünde omzumda uyumuştı ve ben de onu uyandırmaktan korktuğum için yerimde kıpırdamadan oturmuştum. Şarap, bakkaliye ve daireme getirttiğim çiçekler dışında hiçbir şey yoktu. *Bu gece.* Daha fazla bekleyemezdim. Ona nasıl hissettiğimi söylemem gerekiyordu.

Ve lanet olsun, onunmuş gibi davranmak iyi hissettirdi. Elimi sırtına koyarak onu havaalanında gezdirmek, bavulunu onun için baş üstü bölmesine koymak.

"Burada olmak iyi hissettiriyor," dedim. Taksi sırasındaydık, önden sadece birkaç kişi vardı.

"Geri döndüğün ve anonim olduğun için mutlu musun?" Cynthia sordu.

"Tabii ki evet. Gene'den kurtulduğumuza da sevindim." Bir elimi saçlarımın arasında gezdirdim. "Sanırım Mitchell'a anlaşılmayı bu gece söyleyeceğim. Saat daha akşamın beşi ve Gene'in yarı yolda kalmasından endişe ediyorum."

Başını salladı, gözleri karanlık ve biraz da üzgündü. "Mantıklı."

"Sorun ne? Döndüğüne sevinmedin mi?"

"Pek sayılmaz." Ağzı buruştu. "Yani, evet, New York'u seviyorum. Eve gelmeyi seviyorum. Ama evdeki halimizi de sevdim." Yere baktı ve bavulunun sapıyla oynadı. "Bir balon gibi hissettiriyordu. Ve şimdi gerçek dünyaya geri döndük."

Ve her şey değişecek. Eklemesine gerek yoktu.

"Benimle eve gel," diye ağzımdan kaçırıldım. Ona daha anlamlı bir şekilde akşam yemeğine gelmeyi teklif etmek istiyordum ama bu kadar küçük ve üzgün görünmesinden nefret ediyordum ve eve bu şekilde gitmesine izin veremezdim. Başını kaldırdı. "Ben de bunun bitmesini istemiyorum."

Bana yumuşak bir gülümseme verdi. "Bunu çok isterim."

JASON

"I Bu asansörü birlikte geçirdiğimiz ilk geceden hatırlıyorum." Benim katımı beklerken Cynthia'nın gözleri dans ediyordu.

"Bu bir ölüm tuzağı," diye mırıldandım. "Çok az şehir evinde var. I Yıldızlı Çağ'dan kalma bir ailenin buranın sahibi olduğunu ve mutfaktan şampanya ve havaryı yukarı çıkarmak için asansöre ihtiyaç duyduğunu hayal etmek hoşuma gidiyor. Lafi açılmışken." Teslimatçıların koridorda bıraktığı market poşetini elime aldım. Alt kattaki Bayan Cooper onları içeri alırdı. Hafta içi akşamları hep evde olurdu. "Akşam yemeği mi?" *Akşam yemeği ve ardından bir itiraf.* Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

"Oh, vay canına. Evet. Bunu yapmana gerek yoktu."

"Biliyorum, ama istiyorum." *Senin için kim olabileceğimi görmene ihtiyacım var.* Kapıyı iterek açtım ve zevkle iç çektim.

Cynthia merakla etrafına bakındı. "Bu şehir evini çok sevdim. Sanırım neye benzediğini unutmuşum. Çok eski bir New York. Karanlık, zarif. Tıpkı senin gibi," diye alay etti.

Bavullarımızı salona taşıdım. "Zarif, ha? Gördüğün bu mu?"

"Oh, evet." Kendini yelpazeledi. "Sana söyledim, GQ modeli. Takım elbiseler. Ve elmacık kemikleri. Eğer bu avukatlık işi suya düşerse Calvin Klein'ı aramalısın. İç çamaşırılı fotoğrafların için para öderim." Kaşlarını salladı ve ben de elimde olmadan ağzını yakalayıp

o ışığı, ateşi ve sadakati küçük yudumlar ve ısırıklarla emmeye çalışıyordu.

Onu bıraktığımda nefes nefese kalmıştı. "Vay canına." Gözleri çoktan ağırlaşmış, vücudu gevşemişti.

Göz kırpım ve beni koridor ve yatak odalarından daha modern ama yine de rahat ve eski olan oturma odasına kadar takip etti. Duvara dayalı bir bar arabası, ortada büyük bir kanepa, sağda mutfak, adanın üzerinde asılı pırıl pırıl bıçakları ve tencereleriyle duruyordu.

"Yara bandı gibi söküp atalım mı?" diye sordu, gözleri gölgeliydi.

Derin bir iç çektim. "Evet. Mitchell'ı arayayım. Mitchell'ı arayayım. Bu işi Nisha'nın üzerine yıkmak istemiyorum." Mitchell H Brands konusunda daha kıdemsiz bir ortak olsa da, Nisha genellikle sohbet edemeyecek kadar meşguldü. Buna ihtiyacı yoktu.

"Sana ofisimi göstereyim." Mitchell ile yaptığım görüşmenin gizli kalması gerekirken Cynthia kalamazdı. Onun varlığı, herhangi bir mahkemenin bu konuşma hakkında ikimizi de ifadeye çağırabileceği anlamına geliyordu. Kanepeye yerleşmeden önce ona kitaplarla dolu küçük kütüphanemi ve ofisimi, bir koltuğu ve pırıl pırıl bir meşe masayı gösterdim.

Mitchell her zaman yaptığı gibi ilk zil sesinde telefonu açtı, onu sabahın dördünde ya da beşinde aradığım nadir durumlarda bile. Şirketteki bir avuç Asyalı ortaktan biri olarak Mitchell diğer ortaklardan daha duyarlı ve daha iyi olmak zorundaydı ve hayatımı cehenneme çevirse de ona hayranlık duyuyordum.

"Jason, nasıl gidiyor?"

"Dürüst olmak gerekirse, pek iyi değil." Bir nefes verdim. "New York'a geri döndüm."

"Gerçekten mi? Çalışkanlığın bir hafta daha süreceğini sanıyordum. TJR avukatı ihtiyacı olan her şeyi aldı mı?"

"Hayır." Dirseğimi dizlerime yasladım. *Sanırım hasta olacağım.* "Toplayabildiğim kadarıyla, müvekkilimiz bir tür suç faaliyetine karışmış gibi görünüyor. Gene bugün beni ve TJR'deki ortağımı tehdit etti."

"Bu da ne? Tehdit mi etti? Ne söyledi?"

"Bize onun işine karışmamamızı söyledi. TJR avukatına güç kullandı." *Ve bunun için onu öldürmek istemiştin.*

"Siktir," diye mırıldandı Mitchell. *Evet, sana katılıyorum.* "Yani karşı tarafın avukatı biliyor, değil mi? Alıcı biliyor mu?"

"TJR ortakları biliyor ya da yakında öğrenecek. Avukatları bunu anladı. Ve bugün tam bir fiyaskoydu. Onu yakaladı. Müdahale etmek zorundaydım. Burada

Bu anlaşmanın bundan sonra gerçekleşmesi mümkün değil. Müşterisine söylemesi an meselesi."

"Lanet olsun." Mitchell'ın sert küfrü kulağımda yankılanıyordu. Adımlarımı hızlandırırken boğuk ayak seslerini duyabiliyordum. "Bu anlaşma öldü. Şimdi de onları ihbar edip etmeyeceğimize karar vermemiz gerekiyor. Ne gördünüz?" Bu Mitchell'dı. Önemli olduğunda hemen konuya girerdi.

Keşfettiğimiz her şeyi sıralamaya başladım. Liste can sıkıcıydı ama çoğunlukla ikinci derecedeydi. Şiddet tehditleriyle ilgili kulak misafiri olunan konuşmalar, gizli offshore hesapları, yüklü banka havaleleri, nakit olarak yapılan ödemelerle ilgili notlar, olası rüşvetler.

Bitirdiğimde Mitchell sessizdi. "Bu hiç iyi görünmüyor." Sesi düz ve kızgındı. Bana mı, koşullara mı, emin değildim ama sormayacaktım.

"Biliyorum. Bir süre daha somut kanıtlar aradım ama bugün binadan kaçmak zorunda kaldıktan sonra fişi çekme zamanının geldiğine karar verdim." Cynthia'nın adını bu işin dışında bıraktım. Belki onu bu olayın sonuçlarından koruyabilirdim.

"Söylemeye gerek yok ama ben bu işi halledene kadar Gene'le temasa geçme. İhtiyacın olan dosyalar sende mi?"

"Evet. Çıkmadan önce almıştım." Telefonumda da en önemli kanıtların fotoğrafları vardı. "Yani onların suçlu olduğunu mu düşünüyorsun?" Bundan emindim ama Mitchell Gene'in öfkesini, kustuşu zehri görmek için orada değildi.

"Gene'in takım elbiselerini gördünüz mü? Resmen gangster diye bağırıyor." Mitchell homurdandı. "Ciddiyim, onlarda hep bir tuhaflık vardı. Ne olduğunu anlayamadım. Müşteri olarak geldiklerinde yaptığımız kara para aklama kontrollerinde somut bir şey bulamadık ama nakit ödeme yapıp yapamayacaklarını sordular. Çok çabuk vazgeçtiler ve bir hata olmuş gibi davrandılar ama bu kırmızı bir bayrak olmalıydı. Bulduklarınızı bana gönderin, ancak e-postada herhangi bir sonuca varmayın. Ve genel danışmanımızı da haberdar et. Müvekkili bilgilendirdikten sonra size haber vereceğim. Karşı tarafın avukatı müvekkilinin harekete geçmesi için o zamana kadar beklemeli."

"Anladın sen onu." Mitchell bana bulguları e-postaya koymamamı söylüyorsa, bu işi ciddiye aldığı anlamına geliyordu.

"Ya Jason? Söylediğin için teşekkürler." Telefonu kapattı. Başımı koltuğa yasladım. Günün olayları beni ezmekle tehdit ediyordu. Mesaj attım

Cynthia ona tekrar gelebileceğini söyledi ve birkaç dakika sonra tekrar ortaya çıktı, yoga pantolonu ve kırpılmış atletikle yumuşak ve seksi görünüyordu.

"Her şey yolunda mı?" Gözleri endişeyle gölgelenmişti.

"Buraya gel," dedim kabaca, kolayca geldi ve göğsüme doğru kıvrıldı. Kollarımla onu sardım ve kollarımda hissetmek bile *her şey demektir*. Vücudum kanepeye doğru gevşedi, onun düzgün nefesleri beni sakinleştirdi. Dudaklarımı boynuna bastırmak için saçlarını geriye çektim ve yumuşak bir zevk sesi çıkardı.

"Sanırım her şey yolunda gitti?" Sesi nefes nefese çıkıyordu.

"Evet, Mitchell müşteriye söyleyecek. Sen yine de Gerald ve müvekkilimle konuşmak zorunda kalacaksın ama soruşturmayla ilgili her şeyi biz halledeceğiz." Mitchell bunun sözünü vermemişti ama ben bundan emin olacaktım. "Sana söz veriyorum, seni sonuçlardan korumaya çalışacağım. Elimden geldiğince." Başparmağımı çenesinin üzerinde gezdirdim ve gözlerinin yumuşamasını, dudaklarının kıvrılmasını izledim.

"Teşekkür ederim." Kollarını boynuma doladı ve yüzünü omzuma gömdü. Dudakları çeneme bastırdı. O kollarımdayken dünyanın kralıydım, binlerce metre boyundaydım, artık bir sahtekâr değildim. Hayır, ben bir süper kahramandım.

"Seni yakaladım," dedim, kelimeler onun için bunu yapmanın ne kadar iyi hissettirdiğini anlatmaya yetmiyordu.

"Hiç kimse benim için böyle bir şey yapmadı. Ben her zaman yapan, güçlü olanım. Benim için Gene'e karşı koyma şeklin. Hakkımda dedikodular yaymaya başlasaydı ne yapardım bilmiyorum." Boğazını boynuma dayadı. "Teşekkür ederim, Jason." Bana sarılırken sesi boğuk çıkıyordu.

Birden kalbim boğazıma düğümlendi. Ona nasıl hissettiğimi söylemem gerekiyordu. Onun gibi başka bir kadın olmamıştı, asla da olmayacaktı. Onun için Gene'i binlerce kez yok edebilirdim.

"Cynthia, ben -"

Telefonu çaldı ve ayağa fırladı. Tekrar kanepeye uzandım. Telefona bakması gerekiyormuş gibi bir hareket yaptı, ben de başımı salladım. İş bittiğinde ona söyleyecektim. Ona yemek hazırlayacak ve bu geceyi ona olan hislerimi açıklamak için kullanacaktım. Bana attığı o yumuşak bakışla, her şeyi kabul etmiş olabileceğini düşündüm. Tıpkı benim gibi.

CYNTHIA

"H Ben, Cynthia'yla mı görüşüyorum?" Ben Jason'ın çalışma odasında volta atarken hattan neşeli bir kadın sesi geldi. Arama Teksas'tan bir numaradan gelmişti, bu garipti.

"Merhaba, bu o." Kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Belki davayla ilgili bir şeydi?

"Size ulaşabildiğime çok sevindim. Ben İnsan Hakları Savunması'ndan Tina. Yaklaşık bir ay önce bizimle görüşmüştünüz?"

Midem dibe vurdu. Ne istiyor olabilirlerdi ki?

"Hatırlıyorum. Herkesle tanışmaktan gerçekten keyif almıştım," dedim dikkatlice.

"Biz de sizinle tanışmayı çok sevdik. Bu görevi başkasına teklif ettiğimizi biliyorum ama ikinci bir pozisyona acil ihtiyacımız var ve buradaki herkes seni gerçekten sevdi. Kabul edip bir an önce başlamaya istekli olacağınızı umuyoruz. Geçici bir görev olacak, sadece bir yıl, ama ekibe harika bir katkı sağlayacağını düşünüyoruz."

Vay anasını. Avuçlarım terlemeye başladı. "Teşekkür ederim Tina. Teklifin için heyecanlıyım. Bugün bir düşüneyim, sonra sana dönerim." Kelimelerin üzerinde tökezledim. Telefona "Kabul ediyorum" diye bağırmak istedim ama bunun daha profesyonel bir yol olduğunu biliyordum.

"Harika," dedi ve detayları ve resmi teklifi bana e-posta ile göndereceğine söz verdi.

Telefonu kapattık ve ben adrenalinden titreyerek Jason'ın koltuğuna yığıldım. Bu benim hayalimdeki işti. Annem ve babam gibi insanlar için mücadele etmek.

Burada hiçbir şeyim olmadan, anlamlı bir iş yapıyordum.

Bu geçici bir görevdi ama beni yepyeni bir yola sokacaktı. *Jason'a söylemeliyim.* Bu düşünce beni durdurdu. Teksas taşınmak demekti ve taşınmak da kesinlikle işimizin bittiği anlamına geliyordu. Ama belki de zaten bitmiştik. Dudağımı çiğnedim. Jason bana hiçbir şey için söz vermemişti. *Senin yanında durdu. Sana bir geceden fazlasını verdi.* Gözlerimi sıkarak kapattım. Bunun bir anlamı olmasını o kadar çok istiyordum ki. Evcilik oynarken kendim için kurduğum fanteziler çok cazipti. O harikaydı. Kafam daha da karışmadan Margo'yu aramam gerekiyordu.

Onu görüntülü olarak aradım ve açana kadar birkaç kez çaldı.

"Merhaba," diye bağırdı. "Bekle biraz. Yürüyüş yapıyoruz ama arabaya doğru yürüyoruz. Bir dakika." Saçları terli yüzüne yapışmış bir halde bana başparmağıyla işaret etti. Andrew'un göğsü göründü. Belli ki kolunu kıza dolamıştı. Başını eğip doğrudan kızın kulağına doğru konuştu ve kız kızardı. Bunu ben de istemiştim. Ona takıntılıydı. Ne zaman birlikte olsalar, ona dokunmanın, onu mutlu etmenin yollarını arıyordu. Ve aşkı bulmak için çok azimli olduğunu düşünen kadın, onun yanında daha da çiçek açmıştı.

Sonunda arabanın kapısını kapattı ve rüzgâr sustu. "Merhaba, özür dilerim. En iyi yürüyüşü yeni bitirdik. Bugün işte işler kesattı, o yüzden Andrew beni izin almaya zorladı."

"Bugünlerde çocuklar buna böyle mi diyor?" Alay ettim.

"Çok komik." Kızardı, Andrew'un patikada bir şey denediğini anladım. "Ne oldu? Anlaşma nasıl gidiyor?"

Ona söylemek için ağzımı açtım ama bir şey söyleyemeyeceğimi fark ettim. Eğer H Brands federaller tarafından soruşturulacaksa, bildiklerimizi kimseye anlatamazdım. "Her şey yolunda. Harika değil. Yakında biter. Ama daha önemlisi, Teksas'taki İnsan Hakları Savunması'nı hatırlıyor musun?" Margo tüm mülakat süreci boyunca bana danışmanlık yapmıştı.

"Ah, evet." Kaşlarını çatı. "O pislikler." Onun sadakatine gülümsedim. Reddedildikten sonra onlarsız daha iyi olacağımı söylemişti.

"Evet, ama az önce aradılar ve beni yeni bir rol için işe almak istiyorlar."

"Aman Tanrım," diye bağırdı. "Sözümü geri alıyorum. Bu harika bir şey. O işi gerçekten istiyordun." Videoda yüzümü taradı ve kaşlarını çatı.

"Neden heyecanlanmış görünmüyorsun? Çok sevinirsin sanmıştım."

İçimi çektim. Heyecanlanmıştım ama içimde bir şeyler hâlâ kendini tutuyordu. Ailem mi? Egom mu? Para kazanmayı seven yanımdı mı? Buna hazır değildim.

Bunu inceleyin, şimdi değil. Ve sonra *o* vardı.

"Jason'la daha fazlasını istiyorum." Yüzünü görmemek için gözlerimi sıkıca kapattım. "O hiçbir söz vermedi, ben de vermedim ama buradan Teksas'a gitme düşüncesi... berbat bir şey." Bu düşünce göğsümü sıktı. Artık birlikte yemek yemeyecek, kanepede takılmayacak, bana yaslanmamı söylemeyecekti.

Gözlerimi açtığımda Margo'nun bana gülümsediğini gördüm. "Ona çok aşıksın." Kendinden fazlasıyla memnundu. "Biliyordum. Son aradığında bir şeyler olduğunu anlamıştım," diye böbürlendi.

"Sanırım haklısın," diye fısıldadım. "Ama kalbimi kırabilir. Ve onunla kalmak için bu işi geri çevirmeyeceğim. Bunu yapamam." Nabzım hızlandı. Bir erkek için hırslarımdan asla vazgeçmeyeceğime yemin etmişim. "Bunu geri çevirmek inandığım her şeye karşı gelmek olur," diye itiraf ettim. Margo'nun yüzü sempati ile buruştu.

"Ona söylersen ve seninle gelmesini istersen ne olur?"

Küçük şehirlerden nefret ederdi. Midem bulandı. *Asla benimle gelmeyecekti.* Beni geçmişinden nefret ettiğinden daha çok sevmesi gerekirdi. "Açıkçası gideceğini sanmıyorum. Şehirde kalmak istiyor," diye cevap verdim.

"Oh." Margo'nun sesi küçük ve üzgündü. "Onu rahat bırak. Seninle gelmesi için ona alan açmakla hiçbir şey kaybetmezsin. Sadece... ona açık ol, tamam mı?"

Telefonu kapattık ve tırnaklarımı avuçlarıma geçirdim. Bunun nereye varacağını görmek istiyordum. Daha fazlasını istiyordum. Onun da istediğinden emindim ama ya bu değerli anonimliğinden vazgeçmek anlamına geliyorsa? Ya nefret edeceğini bildiği bir hayatı yaşamak anlamına geliyorsa? Jason'ın bu adımı atacağından emin değildim. Benimle gelmesini isteme, yalvarma ve reddedilme düşüncesi... Bunu yapamazdım. Çok fazla gururum vardı. *Hiçbir söz vermedi.* Çok fazla şeytani vardı ve bunların üstesinden gelmesi için yeterli olduğumdan emin değildim.

Oturma odasına girerken ellerimi tozluklarımdan üzerinde beceriksizce DÜZELTTİM. Daha güzel bir şeyler giyebilirdim ama Jason'ın gözlerinin bu kıyafetle vücudumu nasıl taradığını görmüştüm. Kesilmiş atletim ve yoga pantolonum onu kendime çekmenin en iyi yolu olabilirdi.

Onu görmeden önce yemeğin kokusunu almıştım. Mutfaktaydı, başını ocağın üzerine eğmiş, harika kokan bir şeyi karıştırıyordu. Mutfakta durakladım.

koridorda erkeksi güzelliğine hayranlıkla bakıyordum. Ağzım kurudu.

Sanırım seni seviyorum, Jason Elliott.

Döndü ve gülümsedi, gözlerinin kenarları kırışmıştı. Kalbim küt küt atmaya ve avuçlarım terlemeye başladı.

"Merhaba," dedi, bir koluyla beni yakalayıp öpmek için kendine çekmeden önce. Dudakları benimkilerin üzerinde kayıyordu, sert, lezzetli, beni tadıyordu. Gömleğini kavradım ve ben de onu öptüm. Boğazından küçük bir ses çıktı ve elindeki kaşık tencereye çarptı. Bu öpücükte tüm kalbimi hissedebiliyor muydu? Ellerimin saçlarına batışında, ayak parmaklarımın üzerinde yükselip bedenimi onunkine yaslayışında kalbim oradaydı. Kalbinin göğsümde attığı her gümbürtüde, beni tatmak için dilini her dışarı çıkardığında onunkinin de orada olduğunu düşündüm.

Tekrar yere çöktüm ve o da beni yavaşça bıraktı, vücudumu onunkine yaslayarak lezzetli bir sürtünmeyle aşağı kaymamı sağladı.

"Ne yapıyorsun?" Aramızdaki büyüğü bozmak istemediğim için soruyu mırıldandım.

"Kuzugöbeği mantarlı tavuk," diye fısıldadı.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Ona fısıltıyla bağırdım ve o da gülümsedi.

Arkama vurdu. "Şuraya geç ve bir kadeh şarap iç.

Beni çalışırken izleyebilirsin."

Bir bardak aldım ve mutfaktaki hareketlerini izlemek için yerleştim.

Zarifti, kendinden emindi. *Bunu her gün istiyorum.*

Gevrek beyaz şarabı yudumladım ve dilimin üzerinde gezdirdim. Şarabı onun dudaklarında tatmıştım ve o baş döndürücü lezzetten daha fazlasını istiyordum. "Şarap güzelmiş."

"En sevdiklerimden biri," diye mırıldandı dalgınca, sosuna odaklanmıştı.

"Yakınımdaki dükkân teslim ediyor."

Bunu uçakta planlamış olmalı. *Seni istiyor.* Sessiz ve kararlı bir şekilde benimle ilgileniyordu. *Belki o da benimle gelirdi.*

"Bugün bir iş teklifi aldım."

Sözlerim üzerine kafasını kaldırdı. "Yok artık. Kamu yararına mı çalışıyorsun?"

"Evet. Anlaşma başlamadan hemen önce beni geri çeviren aynı yerde. İkinci bir rolleri daha var. Sığınmacılara ve sınır dışı edilme riski olan insanlara yardım edeceğim. Hayalimdeki iş." Sırıttım. "En kısa zamanda başlamamı istiyorlar."

"Bu harika. Tam da istediğin şey." Ocağı kapattı ve bana doğru yürüdü. "Kabul edecek misin?" Benim için çok heyecanlanmış görünüyordu ve kalbim sıkıştı.

"Mesele de bu." Dudaklarımdan bir iç çekiş döküldü. "Emin değilim. Bu sıçramayı yapmaya hazır mıyım? Kimliğimin büyük bir kısmı sağlam bir avukat olmaya, ailemi geçindirmeye bağlı. Bunlar olmadan kim olduğumdan emin değilim."

Gözleri yumuşadı, koyu mavi gözleri beni içine çekti. "Belki daha mutlu bir insan ya da daha tatmin olmuş. Şirket her zaman seni bekliyor olacak. Bu şansı değerlendirmelisin. Ne de olsa bunun hayalindeki iş olduğunu söylemiştin. Kabul et ve istediğini bildiğin hayatı yaşa."

Sözleri karşısında kalbim göğsümde güm güm attı. O haklıydı. Beni çok net görüyordu, belki de benim kendimi gördüğümde bile daha net. Şirket benim tutkum değildi, Margo'nunki gibi değildi. Her zaman farklı bir şey istemiştim.

Eli gelip çenemi kavradı ve temas karşısında gözlerimi kapadım. Avuç içi sıcak ve hafif pürüzlüydü. Başparmağıyla bir, iki kez oynadı ve kalbim hızlandı. Bana bakışı, yakınımdayken dudaklarını eğişi, sanki gülümsemekten başka bir şey yapamıyormuş gibi, avuç içlerimi terletti. Ya şimdi ya da asla.

JASON

Onunla gurur duyuyordu. Elini uzatıyor, hak ettiğini alıyor ve nefret ettiği cehennem gibi şirket hayatından kurtuluyordu. Çenesini sarmak için kalkan elime engel olamadım, yüzümdeki yumuşak ifadeye engel olamadım bakışlarımı tutarken. Gözlerimdeki her duyguyu okuyabildiğinden emindim. *Bırak görsün.* Çok gergindim. Bunu daha önce bir kadınla hiç yapmamıştım. Karşılaşmalarımın çoğu eğlenceli, oynak ve anlamsızdı. Romantizm mi? Bunu nasıl yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama yüzündeki hafif şaşkın ifadeye bakılırsa, iyi gidiyor olabilirdim.

Ona şimdi söyle. Konuşmak için ağzımı açtım. "Cynthia, sen harikasın."
."

Aynı anda "Bu işi kabul edersem giderim," dedi. Sözcükler dilimde öldü.

"Ne?" Sesim sertti. "Ne demek gidiyorsun?"

Gidemezdi. New York'u seviyordu. *Ben de senin beni sevmeni istiyorum.*

"Pozisyon geçici ama Teksas'ta. Ofis sınıra yakın küçük bir kasabada." Ciddi ve üzgün görünüyordu.

Donup kalmıştım, içimi bir korku kaplamıştı. Belki onunla gidebilirim. *Eğer dayanabilirsen. Gitmeni istiyorsa bile.*

"Ne kadar küçük?"

"Booth kadar küçük."

Midem sıkışmıştı. Onunla gitmeyi teklif edecek kelimeler dilimin ucundaydı. Tüm vücudum isyan etti ve dudaklarımı k a p a t t ı m . I

Yapamadım. Şehrin anonimliğinden vazgeçemezdim. Küçük kasabalar meraklı gözler ve sırlarla doluydu. Ya beni tekrar bulurlarsa? Havayı içime çektim.

"New York'u sevdiğini sanıyordum," diye kabaca cevap verdim. Aslında demek istediğim, *senin de böyle hissettiğini sanıyordum*. Ama o hissetmiyordu. Gidiyordu. Beni kendisiyle gelmem için davet etmiyordu, beni sevdiğini söylemiyordu. Her şey tek taraflıydı ve ben bir aptaldım. *İstedğin buydu, hatırladın mı?*

"New York'u seviyorum ve geri döneceğim. Ama bu şansı kendim için kullanmalıyım."

"Anlıyorum." Sesim sessizdi ve yüzümü tararken dudakları büküldü. "Senin adına sevindim," dedim odun gibi bir sesle, keşke ciddi olsaydım.

"Teşekkürler," diye karşılık verdi, gözleri gölgeliydi.

Bana inanmamıştı. *Numara yapmalısın*. Ne kadar yıkılmış olduğumu bilmesini istemiyordum ve bunu onun için mahvetmek istemiyordum.

Yüzüme bir gülümseme yapıştırdım ve omzunu omzuma çarptım. "Demek mısır tarlaları seni gerçekten etkiledi, öyle mi?"

Bunun üzerine dudakları biraz eğildi ve ifadesi düzeldi. "İnan bana, New York'u her gün özleyeceğim."

"Kadeh kaldıralım. Bunu kutlamak gerek." Her kelime midemi bulandırıyor. Hiç şu an olduğum kadar korkak olmamıştım. O da kadehini kaldırdı.

"Dünyanın en zeki kadınına," dedim sesim kısık bir şekilde. "Tüm bunları ve daha fazlasını hak ediyorsun." Bardaklarımızı tokuşturduk ve kendimi bir sahtekâr gibi hissederek içtim. Bardağımı duvara fırlatmak, dizlerimin üzerine çökmek ve kalması için ona yalvarmak istedim. Bunun yerine sakince bardağı masaya geri koydum ve ona hiç Teksas'a gidip gitmediğini sordum.

Yemeğin geri kalanında olabildiğince normal davranmaya çalıştım. Nabzım kulaklarımda yüksek sesle atıyordu. Ama şakalar yaptım, şirkette çalıştığı ücretsiz davaları ve New York'ta en çok neyi özlediğini sordum ve onun da bu numarayı yuttuğunu düşündüm.

Sonunda işimiz bitti ve o da seyahat kıyafetlerini değiştirmeye gitti. Bütün yemek boyunca içimde biriken ürpertici bir iç çekişi serbest bıraktım. Duvarlar içime kapanıyordu, hava çok inceydi.

Yemeğimi yeni bitirmiş olmama rağmen, kafamı toparlamak ve onu aklımdan silmek için bir koşuya ihtiyacım vardı.

"Cynthia, sadece birkaç dakikalığına dışarı çıkıyorum," diye bağırdım. *Koşmak, hep koşmak*.

Dışarıda, koşuya başladığımda midem bulanıyor ve yuvarlanıyordu. Gece, ısınmış yüzümü serinletiyordu ve başımı gökyüzüne doğru eğdim. Her adım beni evden, ondan biraz daha uzaklaştırıyordu ve bundan nefret ediyordum. O gittiğinde böyle mi olacaktı? Bu iç burkan, kalp durduran hastalık? Sadece bir gece kalmamın sebebi buydu. Herkes gitti. Daha önce gelen kadınlar, ailem, herkes. Ve şimdi de o. Ona tüm sırlarımı gösterdikten hemen sonra. Tökezledim ama düşmekten kıl payı kurtuldum. *Yine oluyordu. Ucube.*

Koşarken karanlık düşünceler peşimi bırakmıyordu, akşam yemeğinden ve kaçınılmaz sondan dolayı kendimi hasta hissediyordum. Koşu her zamanki gibi kafamı boşaltmadı. Hayır, birkaç mil sonra merdivenleri çıktığımda hâlâ onu görmekten korkuyor ve bekliyordum.

Kapıyı itip açtığımda oradaydı, kanepede, vahşi kızıl saçları ve kara gözleriyle içler acısı bir güzelliğe sahipti. Bana doğru dönmeden önce sadece bir dakika baktım. *Kızgın* görünüyordu.

"Yine mi kaçırıyorsun, Jason?"

"Kafamı boşaltmam gerekiyordu," dedim kısaca.

"Senin de kafanı *boşaltman* gerekiyordu." Aceleyle ayağa kalktı. "Neden bu kadar üzgünsün?"

Bir an sessiz kaldım, kalbim güm güm atıyordu. Ne kadar yıkılmış olduğumu göremiyordu. Yüzümü dikkatle boş tuttum. "Sadece stresliyim," dedim hafifçe. "Bilirsin, Gene'le ilgili her şey yüzünden."

"Hepsi bu mu?" Kollarını kavuşturdu.

"Evet." Mutfığa girdim ve biraz su doldurdum, midem sıkışıyor, bacaklarım titriyordu. Ne kadar dağınık olduğumu görmesini istemiyordum. Ama o hâlâ buradaydı, her ne sebeple olursa olsun beni *zorlamaya* devam ediyordu.

"Biliyor musun, her neyse." Sesi sertti. "Değişmeyeceksin. Denedim." Başını salladı.

Kalbim tekledi. "Cynthia, ben - ben üzgünüm." Ellerimi çaresizce açtım. "Benden ne yapmamı istediğini söyle."

CYNTHIA

T *Ne yapmamı istediğini söyle. Şok içinde ona baktım. Ona söylememe ihtiyacı vardı.*

"Hiç Booth gibi bir kasabaya taşınır mıydın?" diye sordum.

Yutkundu ve gözlerini kaçırdı. "Hayır," dedi kabaca. "Şehrin anonimliğine ihtiyacım var."

Midem bulandı. Benim için şeytanlarıyla savaşmayacaktı. Ben yeterli değildim.

"Cynthia. Bunu biliyorsun. Sana söylemiştim."

Gözlerimi sıkarak kapattım. *Tıpkı bana sadece bir gece yapacağını söylediğin gibi.* Ne istediğimden bile emin değildim. Tek bildiğim reddedilmesinin katlanabileceğimden çok daha fazla olacağıydı.

"Yaptın," dedim, sesim kırılarak. Sarsıntılı hareketlerle telefonumu ve bavulumu aldım.

"Gidiyor musun?"

"Sanırım eve gitmeliyim," dedim, boğazım tıkanmaya başlamıştı. *Olamaz, buradan gitmem gerekiyor.* "Görüşürüz Jason." *Görüşecek miydin?* O ilk gece birbirimizi soyduğumuz koridorda tökezleyerek ilerledim, yaşamak için bana ihtiyacı varmış gibi beni öptüğü asansöre girdim.

Jason bana seslenmedi, geri dönmemi istemedi. Neden bana doğru küçük bir adım bile atamamıştı?

Boş daireme gitmek için taksiye bindim ve loş ışıktaki sersemlemiş bir halde yatak odama doğru yürüdüm. El dokuması yorganı olan kral boy yatak

bir rahatlık işaretiydi. Kıyafetlerimi çıkardım ve yorganın altına girdim.

Hata yaptım. Düşüncelerimle baş başa kalmıştım. Gözyaşlarımın akmasını engellemek için gözlerimi sıkıca kapattım. *Her şeyin bu kadar çabuk alev aldığına inanamıyorum.* Jason asla değişmeyecekti, asla Bay Bir Gece'den daha fazlası olmaya doğru bir sıçrama yapmayacaktı. Ona New York'tan ayrılacağımı söylediğimde üzüldüğüne yemin edebilirdim ama hayır, gayet iyiydi. Havadan sudan konuşmalar ve benim ifşaatımdan sonra sakince yemeğini yemesi içimde çığlık atma isteği uyandırmıştı. *Bana kadeh kaldırma şekli.* Ne yapması gerektiğini sorması. *Sanki ona yalvarmam gerekiyormuş gibi.* Tırnaklarımı avuçlarıma geçirdim.

Margo'ya mesaj attım, şu anda telefonda konuşabileceğimden emin değilim.

CYNTHIA

Ona söyledim. Tepki vermedi. Umurunda değil.

Gönder tuşuna bastım ve yüzümün buruşmasına, birkaç damla gözyaşının kenarlardan sızmasına izin verdim.

Hemen cevap verdi.

MARGO

WTF... O bir aptal.

Buna gülümsemek zorunda kaldım. Margo benim bir numaralı destekçimdi.

MARGO

Ne dedi?

CYNTHIA

Gidişime kadeh kaldırdı.

Birinin gitmemem için yalvarmasını, korkmasına rağmen benimle gelmeyi teklif etmesini istediğimde bana kadeh kaldırdı. Benim için şeytanlarıyla güreşmeyi, benim için cesur olmayı, benim için savaşmayı teklif etmesini istedim.

MARGO

Seni kızartmak mı? Onu öldüreceğim.

CYNTHIA

Onu unutmam gerek. Yarın iş teklifini kabul edeceğim.

MARGO

Senin için çok heyecanlıyım!

Ayrıca, haber verdiğinde orada olmak istiyorum, böylece Gerald'ın yüzünü görebileceğim.

Buna sııttım. Oradan çıkmak gerçekten iyi hissettirecekti. Artık ayrılmaya karar verdiğime göre kendimi zgr hissediyordum. Ve beynimin, Jason'ın beni bu işe girmeye teşvik etmesindeki rolünü hatırlatan kısmını görmezden geldim.

Yatmaya hazırlanırken bana mesaj attığını gördüm.  küçük nokta. Tamamen yok olana kadar gelip gittiler. *Korkak.*

Birkaç muhteşem hafta boyunca maskenin arkasındaki adamı görmüştüm ve şimdi meslektaş, karşıt avukat olmaya geri dönecektik, daha fazlası değil.

CYNTHIA

I Devon'ın telefonunun çalmasını beklerken ofisimde volta atıyordum. *Açsana, salak.* Muhtemelen sörf falan yapıyordur. Ejderhanın inine girmeden önce bu moral konuşmasına ihtiyacım vardı.

"Hey, abla," diye cevap verdi sonunda.

"Selam ezik," diye karşılık verdim şefkatle. "Los Angeles hayatı nasıl?"

"Harika. Dün gece biriyle tanıştım," diye cevap verdi ve ben de gülümsedim. "Şu anda gözlerini devirdiğini hayal edebiliyorum ama bence o doğru kişi."

Devon her hafta "o kişiyle tanışırdı" ama hayatını kurtaracak bir ilişkiyi sürdüremezdi. Aşkını severdi. Göğsüm ağrıyordu. Birkaç muhteşem hafta boyunca ben de sevmiştim.

"Sanırım işimi bırakacağım ve bir moral konuşmasına ihtiyacım var." Kimse duymasın diye kelimeleri fısıldadım. Birkaç saniye sessiz kaldı. "Dev, seni şok ederek erken mezara mı gönderdim?"

"Evet," diye kekeledi. "İşini bırakacak mısın? Çalışmayı seviyorsun, *seviyorsun*. Bu senin en sevdiğin şey."

"Sevmiyorum. Sadece farklı türde işler yaptığımız için." Beni bu şekilde algılamasına sinirlenmiştim. "Hukuk firması standartlarına göre rahat olduğumu bilmeni isterim."

"Biliyorum, biliyorum. Demek istediğim, lanet olsun." İçini çekti. "Kazanmaya takıntılısın. Sanırım başka bir firmaya gidiyorsun?"

Sesi istifa etmiş gibi geliyordu, ben de memnuniyetle "Hayır. Göçmenlik savunması için Teksas'ta geçici bir göreve gidiyorum. İstedim ki

bunu sonsuza dek yapmak." Gizli hayalimi Margo'dan başka kimseye itiraf etmemiştim. Ve şimdi, Jason. *Onu düşünme.*

"Vay be. Madem bunu yapmak istiyordun, neden moral konuşmasına ihtiyacın var?"

"Çünkü ben de herkes gibi olacağım, Dev. Tıpkı annem ve babam gibi. Kulağa kötü geldiğini biliyorum." Gözlerimi sıkarak kapattım. "Şu anda başka bir dünyada yaşıyorum. Konuştuğumda insanlar beni dinliyor. Ben önemliyim. Güçlü insanlar - güçlü adamlar- tavsiyelerimi sorgusuz sualsiz dinliyor. İnsanların karşılaştığı zorluklardan beni izole edecek param var. Annemle babamın ya da sizin sorunlarınız varsa, onları çözebilirim. Artık bunu yapamayacağım." Durakladım. Bu karar için onun onayını mı istiyordum? Sanırım istiyordum.

"Abla, bunu bizim için yapıp yapmaman hiçbirimizin umurunda değil, biliyorsun. Seni hâlâ seviyoruz. Evet, bu güzel bir şey ve bu kadar cömert olmanı takdir ediyorum ama mutlu olmalısın. Ve belki de daha az konfora ve daha az statüye sahip bir hayat sana ruhunu ipotek ettirmekten daha fazla mutluluk getirecektir."

"Emin misin?" Fısıldadım.

"Evet," diye yanıtladı inançla. "Oradan defol git ve arkana bakma. İleriye bak."

Gerald'ın ofisinin kapısını iterek açtığımda kalbim hızla çarpıyor ve ellerim hafifçe titriyordu. *Sen halledersin. Korkmuş gibi görünme.*

"Girin," dedi, elindeki belgeden başını kaldırıp baykuş gibi göz kırpmadan önce. "Merhaba, Cynthia."

Avuç içlerimi eteğimin altında düzelttim ve karşıdaki sandalyeye çöktüm. Gerald beni her zaman biraz tedirgin ederdi. Nazik, yaşlı bir dedeye benziyordu ama kanının yarısı her an cin olabiliyordu ve aptallara tahammülü yoktu.

"Haber veriyorum." Kelimeler aceleyle çıkmıştı. Yüz ifadesi karardı. "Ücretsiz göçmenlik işi yapmak için bir pozisyon aldım." Rakibime gittiğimi düşünmesini istemedim.

Bir an sessiz kaldı ve sonra elini yüzüne götürdü, bitkin görünüyordu. "Gittiğini gördüğüme üzüldüğümü söylemeliyim."

"Teşekkür ederim, Gerald." Tepkisi beklenmedikti.

"Margo'nun yaptığı gibi burada yerini tam olarak bulamadığını biliyorum ve buna üzülüyorum. İnanılmaz yetenekli bir avukatsın ve umarım yeni işinde yapacağın işten keyif alırsın." Ellerini karnının üzerinde kavuşturdu. "Bir zamanlar ben de *ücretsiz* avukatlık yapmak istemiştim ve bir yanım hâlâ keşke yapsaydım diyor. Hayallerinin peşinden gittiğin için aferin sana."

Şaşırmış bir halde oturdum. Gözlerim akmayan yaşlarla doldu. "Bunun anlamı çok büyük. Gerçekten çok heyecanlıyım." Konuşmaları kısa ve öz tutmayı tercih ettiğini bildiğim için ayağa kalktım.

Gitmek için döndüğümde, boğazım düğümlenmişti, "Cynthia, bilmeni isterim ki Brett yerine sen olsaydın. Ve eğer geri dönmek istersen, kapımız sana her zaman açık olacak."

Ona teşekkür ettim ve ofisime geri döndüm. Kendimi daha hafif ve özgür hissediyordum. Jason'a mesaj atmak için telefonumu elime aldım ve kısa bir süre durdum. Midem bulandı. Jason'a mesaj atmayacaktım. Jason'la hiçbir şey olmayacaktı. Elim telefonun etrafında kenetlendi. Ondan kurtulamıyordum. Her gün onu düşünüyordum. Ve son üç gecedir, uyumaya gittiğimde, güçlü kolunun beni kendisine bağladığını hayal ediyordum, yakınlığa onun da benim kadar, hatta benden daha fazla ihtiyacı olduğunu anlamama yetecek bir güçle. Mükemmel vücudunun üzerimde gezindiğini ve o anın sıcaklığıyla bana "tatlım" diye seslenişini hayal ettim.

Derin bir nefes aldım ve onun yerine Margo'ya bir mesaj gönderdim.

CYNTHIA

Başardı
m!

MARGO

EVET. İçecek?

Margo'yla şehir merkezindeki en sevdiğimiz batakhane tanıştım, birçok gece geç saatlere kadar vakit geçirdiğimiz ve hatta bir Noel arifesinde bile buluştuğumuz batakhane. Ofisten yeni çıkmıştı, üzerinde en sevdiği iş kıyafeti vardı - siyah takım elbise, siyah mokasen ayakkabılar, siyah kolsuz bluz, hepsi de koyu renk gözleri ve siyah saçlarıyla ona çok yakışıyordu. Yorgun olduğu ve yeni müşteriler kazanmaya çalışmaktan bıktığı günlerde bile artık çok mutlu görünüyordu. Andrew bunu yapmıştı. Adam yıllardır iğrençti, ama ona olan sevgisinin onun en iyi yanı olduğunu kabul edebilirdim.

"Merhaba!" Ayağa fırladı ve yüzünde kocaman bir sırıtışla bana sarıldı. "Bize içki aldım. Bunu kutlamalıyız."

"Kulağa harika geliyor. Kutlama ruhuna girmeliyim." Bacağımı taburenin üzerinde salladım. Bardakları tokuşturduk ve içtik. Tekila yaktı,

ve ben kekeledim.

"Mümkün olan en ucuzunu mu aldın?" Gözlerim yaşardı.

Margo aptal gibi sırtarak sırtıma bir tokat attı. "Burada sadece ucuz tekila satıyorlar, yoksa hatırlamıyor musun?"

"Sanırım unuttum."

"Artık senin için süslü şeyler yok. Küçük bir kasaba avukatı olacaksın," diye böbürlendi.

"Buna inanamıyorum," diye mırıldandım. "Bir kadehe daha ihtiyacım var."

Bir tane daha içmem için işaret etti ve omzuyla bana vurdu. "Neden bu kadar üzgünsün? Haber verdiğinde Gerald sana bağırdı mı?"

"Bağırmadı bile. Şok oldum. Bana *ücretsiz* iş yapmadığım için pişman olduğunu ve her zaman firmaya geri dönebileceğimi söyledi. Brett'in yerine ortak olabileceğimi söyledi. Açıkçası çok duygulandım." Hikayeyi tekrarlamak bile beni duygulandırdı.

"Vay canına, bu beklenmedik bir şey. Ve çok *tatlı*." Margo başını salladı. "Gerald'ın tatlı olduğu düşüncesi beni içmeye itiyor."

Bir kadeh daha içtik ve yutkunurken göğsümde hissettiğim yanma, Jason'ın dairesindeki o geceden beri neredeyse hiç dinmeyen diğer ağrıyı bastırdı.

"Onu özölüyorsun, değil mi?" Margo'nun sesi yumuşaktı.

"Özlüyorum." Beni yandan kucaklamak için kendine çektiğinde boğazım düğümlendi. "Özür dilerim bebeğim. Gittiğinden beri onunla konuştun mu?"

Başımı salladım. "Yüzlerce mesaj yazdım ve sonra sildim. Söyleyecek ne var ki?"

"Onu tekrar göreceğiz misin? İş için mi?"

İçimi çektim. "Yarın sonraki adımları konuşmak için son bir toplantımız var. O noktada, dava ortaklarının her türlü soruyu ele alacağını varsayıyorum. Bu onunla son konuşmam olacak." İçimden bir acı şımşığı geçti.

"Belki de fikrini değiştirir." Margo'nun sesi umutlu geliyordu ama ben başımı salladım.

"Bana değişemeyeceğini söyledi. Geçmişinde çok fazla şey var ve şehri asla terk etmeyecek. Çok fazla korkusu var ve benim için onları yenmeye bile çalışmıyor. Ben yeterli değilim." Sesim son kelimedede kesildi ve Margo başını omzuma yasladı. "Bunun bir önemi yok. Şirkette iki haftam daha var ve bu sürenin çoğunda Teksas'ta ev arıyor olacağım. Ve sonra taşınana kadar iki hafta daha. I

onu özleyecek zamanım olmayacak." Kelimelerin tadı dilimde yanılttı. Her lanet dakikayı onu özleyerek ve neden şeytanları yerine beni seçmediğini merak ederek geçirecektim. "Sanırım her şeye asla sahip olamayacağının bir kanıtı daha."

Margo iç çekti. "Evet, sanırım. Bunu sadece senin için istiyorum. Ve içimde onun özel olduğuna dair bir his vardı, biliyor musun?"

"Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama ben de." Barmene bir kadeh daha içmesini işaret ettim. "Söz ver bana, özür dilemek için sana gelirse onu dinleyeceksin."

Margo'nun sesi şiddetliydi. Ona baktığımda gözlerinden ateş fışkırıyordu.

"Tanrım, dinleyeceğim."

"İyi, çünkü neredeyse Andrew'la barışmayacaktım. Bu bana hayatımdaki en güzel şeye mal olabilirdi."

"Siz ikiniz iğrençsiniz," dedim, sesim sevgi doluydu.

"Biliyorum," diye cevap verdi ve mutlu bir şekilde içkisini höpürdetti. "Bayılıyorsun."

Bayılmıştım ve bunu kendim için çok istiyordum. Bana aşkı tattırıp sonra da onu benden kopardığı için Jason'ı asla affetmeyeceğim.

JASON

I Dairenin içinde bir hayalet gibi dolaşıyor, kanepeden mutfak masasına, yatağa geçiyor, sonra da bana *onu* hatırlattığı için yataktan kalkıyordu. Cumartesi gecesi idi ve Miles bir içki almak için beni taciz ediyordu. Çünkü *sıkılmıştı*. Ya da dikkatini dağıtmaya ihtiyacı vardı. Ya da belki de tüm bunlar beni bir haftadır saklandığım evden çıkarmak için bir oyundu.

MILES

Daha yeni döndün. Nasıl olur da şimdiden o daireye kapanmak istersin?

JASON

Dairemi seviyorum.

Ama şu anda sevmiyorum. Normalde, kanatlı pencereleri ve çalışan şöminesiyle bu cereyanlı konağı severdim, ama bugün kendimi boş hissediyordum.

MILES

Sadece bir içki.

JASON

Bunu daha önce de duymuştum.

MILES

Çok geç. Taksiye bin. Giyin.

Ve beş dakika sonra dolabıma bakarken, bir elimle yorgun yüzümü ovuşturuyordum:

MILES

Ve bir takım elbise
değil.

Giyin, normal ol, onu unut. Bunu yapabilirdim. Bunu yapmam *gerekiyordu*. Hayat onsuz daha sıkıcı olabilirdi ama bu benim yeni normalimdi. Hep böyle miydi? Yeni aktiviteler denemek yerine yalnız geçirilen cumartesiler ve yemeğin ilk ısırtığında zevkle gözlerini kapatmasını izlemek yerine tek kişilik akşam yemekleri? *Hay sikeyim*.

On dakika geçmeden, bana sırttan Miles'la birlikte bir taksiye bindim. Olamaz, *keyfi* yerindeydi. Nişanlısıyla arasında bir şeyler olmuş olmalıydı. Normalde oldukça soğukkanlıydı ama arada sırada her şeyi yakıp yıkacağı bir geceye ihtiyaç duyuyordu. Ve ben de sık sık onun suç ortağıydım. Üniversitedeyken daha açık renkliydi ama şimdi daha koyu renkliydi, tıpkı Jonah gibi, tıpkı benim gibi.

"Şoför yok mu? Jonah bunu onaylamazdı," dedim selamlarken.

"Bazen taksilerin anonimliğini tercih ediyorum." Sırtıma bir tokat attı, ben de homurdandım. Bu gece soluk bir tişört, kapüşonlu bir sweatshirt ve yüksek topuklu spor ayakkabı giymişti.

"Nereye gidiyoruz? Kılık değiştirdiğin için nefret edeceğim bir yere sanırım."

Bir kahkaha attı. "Şehir merkezinde yeni bir bar. Sade bir yere gidiyorum."

"Başka bir batakhane olmasın lütfen." Jonah'nın bize sık sık hatırlattığı gibi Miles şehir merkezindeki "varoşları" severdi. Dive barları şeytani bir tutkuyla severdi. Ben mahremiyeti, ayrıcalığı ve sessizliği tercih ederdim.

"Hayır, burayı seveceksin. Belki bu gece biriyle bile tanışırsın," diye cevap verdi. Şu anda başka bir kadınla birlikte olma düşüncesi midemi bulandırıyor. Ama belki de denemeliydim.

"Şimdiden beni evlendirmeye mi çalışıyorsun?"

"İçeri gel, su sıcak," diye cevap verdi ama gözleri gölgeliydi. Nişanlısıyla zor günler geçirmiş olmalıydı ve aklının bir köşesinde ilk aşkını asla unutmayacağını biliyordum. Başımı iki yana salladım. Miles şu anda düşünemeyeceğim kadar karmaşık biriydi. Bir bakkalın önünde durduk ve dışarı tırmandık. Sağ taraftaki grafitili bir kapıya üç kez vurulunca merdivenlerden yukarı fırladık ve bir içkili mekâna girdik.

Loş ve sessiz olduğunu ve köşedeki bir masaya oturtulduğumuzu görünce omuzlarım çöktü ve rahat bir nefes aldım.

"Fena değil, değil mi?" Miles halinden memnun görünüyordu. İçkilerimizi söyledikten sonra, "Peki seni ne yiyor?" diye sordu.

"Nasıl anladın?" İnkâr etmedim.

Yüzüme belli belirsiz bir işaret yaptı. "Koyu halkalar, genel sinirlilik havası. Sen Jonah değilsin, bu yüzden bir şeyler olduğunu biliyordum."

Bir elimi yüzümde gezdirdim ve martinimden doyurucu bir yudum aldım. En son onunla birlikte içmiştim. Göğsüm ağrıyordu.

"Sana bahsettiğim kadını tanıyor musun? Cynthia mı? Karşı avukatım?" *Ve çok daha fazlası.*

Miles başını salladı.

"Evet, şey. Çok derindeydim. Meğer haklıymışsın." Sırıttı ve ben de başımı salladım. "Hareket ediyor."

Yüzü düştü. "Cidden mi? Ona nasıl hissettiğini söyledikten sonra mı?" "Ah. Olay şu. Ona söylemedim."

"Peki, neden söylemedin?" Bana kaşlarını çattı.

"Çünkü dostum, nasıl olduğumu biliyorsun." *Berbat. Hasarlı mal.*

"Bana anlatmanı istiyorum." Kollarını kavuşturdu ve gözleri benimkilere dikildi. Miles kendi iyiliği için fazla anlayışlıydı. Ve odadaki en zeki adamın kendisi olduğunu düşünüyordu.

"Söyleyecektim." Bir nefes verdim. "Aslında her şeyi planlamıştım. Şarap, yemek, konuşma. Her şeyi. Ve daha önce hiç romantik olmadığımı biliyorsun."

Kaşları kalktı. "Yani bu kadın için tek gecelik politikanı bozdun, ona şarap içirip yemek yedirdin ve sonra da ona nasıl hissettiğini söylemedin öyle mi?" Sesi kuşkulu geliyordu.

"Hiç şansım olmadı. Bana taşınacağını söylediğinde ona aşık olduğumu itiraf etmeme bir nefes kalmıştı."

"Taşınmak mı? Nereye?" Sesi yükseldi.

"Evet. Baktan bir zamanlamadan bahsediyoruz." Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim. "Teksas'ta geçici bir kamu yararı işi aldı. Bu onun hayalindeki iş. Göçmenlik işleri yapıyor."

"Siktir, dostum. Ondan nefret etmeye hazırdım ama aslında iyi bir insana benziyor."

"Ne yazık ki inanılmaz biri." İçkimden güçlendirici bir yudum daha aldım.

"Geçici olarak mı? Yani geri geliyor. Ve sen uzun mesafe yapmayı teklif etmedin mi?" Miles sorguladı ve öfkem arttı. Cynthia'ya, kendime. "Uzun mesafe mi? Neyiz biz, üniversitede mi?" Başımı acı acı salladım.

"Aramızda hiçbir söz yoktu. Ona aşık oldum ama bu tek taraflıydı.

Bir ilişkiyle ilgilenmiyor. Onunla tanıştığım da bana senin her şeye sahip olamayacağını düşündüğünü söylemişti."

Miles şaşkınlıkla arkasına yaslandı. "Senin kadar kör biriyle tanışacağımı hiç düşünmemiştim."

"Ben kör değilim," diye homurdandım.

"Evet, öylesin." Haklı olduğunu düşündüğünde sinir bozucu bir şekilde ısrarcı oluyordu.

"Bana nedenini gerçekten söylemek istiyorsun gibi görünüyor, o yüzden devam et." Kollarımı kavuşturdum ve bekledim.

Bu fırsattan dolayı neşeli görünüyordu. "Her şeyden önce, aynı kişiyle *ne kadar çok* seks yaparsan o *kadar* iyi olsa da, şu aptal tek gece kuralına sahipsin."

Bunu ona vermek zorundaydım. Cynthia ile yatmak hayatımı değiştiren bir deneyim olmuştu.

"Bu kural var çünkü insanların benden uzaklaşmasından bıktım. Bu yüzden önce ben uzaklaşıyorum. Bunu biliyorsun. Aslında oldukça basit." *Ve ben de ona sadık kalmalıyım.*

"Aslında oldukça basit," diye taklit etti içkisini yudumlamadan önce. "Ve sen onun seni istemediğini düşünüyor gibisin."

"İstemiyor. Çekip gidiyor. Gelmemi o istemedi ve konuşmadan hemen sonra gitti. O lanet olası bir korkak."

"Birini tanımak için biri gerekir," diye karşılık verdi. "Ona açıldınız. Açıldığınızı biliyorum." Parmağıyla beni işaret etti. "Aşık oldun, bu da ikinizin arasında bir bağ olduğu anlamına geliyor. Bunu biliyorum. Ve sen bundan öylece vazgeçecek misin? Bu ne lan?"

Birdenbire bitkin düştüm. "Biraz ara ver, dostum. Herkes senin gibi mutlu bir eşe, mutlu bir hayata sahip olmak zorunda değil."

İçkisini kaptı ve gözlerimin içine bakmadan içti. Bu bakışı biliyordum. Bu bakış benden bir şeyler sakladığını gösteriyordu. Miles çok şey gizlerdi. Muhtemelen tanıdığım herkesten daha fazla. Eksantrik milyarder saçmalığı gerçektir, ama çoğu zaman yanıp sönen gülümsemeleri ve havadan sudan konuşmaları gerçek değildi. Tanıdığım herkesten daha acımasız ve daha berbat biriydi. Muhtemelen bu yüzden bu kadar iyi anlaşıyorduk ve bu yüzden bana saçmalıklarımı söylemekten çekinmiyordu. Telefonum çaldığında onu neyin yiyip bitirdiğini sormak için ağzımı açtım. Midem sıkıştı. Cynthia mı?

Yaklaşıyoruz güzel çocuk.

Bize borçlusun.

Saklanmayı bırak.

Bize gelerseniz sizin için daha iyi olur

Mesajı tekrar tekrar okurken ellerim hafifçe titredi. Telefonu masanın üzerine bıraktım ve ekrana baktım.

"İşte. Beni hiç umursamayan bir kadının peşinden gitmek için New York'tan ayrılıp Allah'ın belası küçük bir kasabaya gitmeyeceğimin bir numaralı nedeni."

Miles mesajı okudu ve kaşları aşağıya indi. "Bu ne lan?"

İkiyle ikiyi bir araya getirmesini bekledim. Son koruyucu ailemle olan tüm kirli geçmişimi biliyordu. O ve Jonah tüm ayrıntıları bilen tek iki kişiydi.

"Onlar, değil mi?" Çenesi dikleşmişti.

"Evet," dedim kabaca, yeni bir içki için işaret vermeden önce.

"Lanet olası pislikler," diye tükürdü. "Bu ilk mesaj gibi görünmüyor."

Başımı sessizce salladım, hissizleştirdim ve yeni içkimi yudumladım. Likörün yakıcılığı azalıyordu ve ben bunu memnuniyetle karşıladım.

"Cevap verecek misin?"

"Ve ne diyeceksin? I-" Sesim kesildi. "Yapamam, dostum."

"Ben yaparım." Sesi çelik gibiydi. "Bunu yapacağım ve eğer sana yaklaşırlarsa onları öldüreceğim."

"Teşekkür ederim," diye cevap verdim kuru bir sesle. "Eminim tir tir titriyorlardır."

"Güvenlik şirketimin bu pislikleri araştırmasını sağlamalıyız." Jonah

Miles da havalı bir özel güvenlik şirketi kullanıyordu.

Boğazım düğümlenmeye başladı, panik beni pençeliyordu. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Ya öğrenirlerse?"

Öne doğru eğildi, kollarını masaya dayadı, gözlerini benimkilere dikti. "Jason. Adamım. Gerçekçi ol. Bana bu insanların köylü olduğunu söylemiştin. Bodrumlarında meth yapıyorlar, Tanrı aşkına. Sence ileri teknolojileri falan mı var? Kaynakları? Yok artık." Başını iki yana salladı. "Özel güvenliğimize onları araştıracağız. Asla öğrenemeyecekler, tamam mı?"

"Tamam." Likörü bu kez daha yavaş yudumladım. "Tamam."

Hayatım çok boktan. Ve bir kadına yer yok. *Ona* yer yok. O kalmayacaktı, ben de gitmeyecektim. Başka bir içki için işaret ettim.

CYNTHIA

(Hayır. Hayır, hayır, hayır. E-postayı tekrar okudum.

Kime: Kade, Cynthia

Gönderen: Reed, Gerald

Konu: Bugünkü toplantı

Covingly ekibi bugün şahsen gelecek. Konferans odası 2A, saat 11:30'da.

İKİ HAFTALIK İHBARIMI VERDİKTEN SONRA BİLE, Argan'la olan meseleyi bitirmem gerekiyordu. Midem alçaldı ve yuvarlandı. Jason'ı sadece videoda görmek zorunda kalacağımı düşünmüştüm ki bu da yeterince kötü olurdu. Yıllar boyunca hep çok soğuk ve kolalı görünmüştü ama şimdi o mükemmel şekilde bastırılmış dış görünüşünün altında neler yattığını biliyordum. Sıkı kontrolü neredeyse tamamlanmıştı. *Ama seninle değil.* Ya da en azından olmamıştı. En ufak bir tanıma belirtisi gösterecek miydi? Yoksa kişiliği o maskenin altında mı saklıydı?

Bir an için tırnaklarımı avucuma geçirdim. *Rahatla. İyi olacaksın. Daha önce de ejderhaları öldürdün.* Jason karşıma çıkan ilk erkek avukat değildi ve sonuncusu da olmayacaktı. Aslında, tüm o Teksaslı iyi çocuklar için iyi bir alıştırma olacaktı. TJR için sadece on gün daha çalışacaktım ama gelecek hafta bir daire ya da belki bir ev bulup hayatıma devam etmek için yola çıkacaktım. *Buna odaklanın.* Her ne kadar bazen

New York'tan ayrılma düşüncesi midemi bulandırıyor, Jason'ı bir daha görememe düşüncesi çılgılık atma isteği uyandırıyor.

Saat 11:30 olduğunda avuç içlerim terlemiş, kalbim sanki bir hastalığa yakalanmışım gibi hızla çarpmaya başlamıştı. Ya da ölümcül düşmanımla savaş alanında karşılaşmak üzereymişim gibi. *Gerçeklerden çok da uzak değildik.*

Güvenlik, misafirlerimizin konferans salonunda olduğunu bildirdi ve son bir kez saçlarımı kontrol ettim. Kızarmıştım, biraz terlemiştim ve üzerimde en sevmediğim üçüncü takım elbisem vardı. Eski sevgilim *her neyse onunla* karşılaşmak için mükemmel bir gündü.

Konferans odasının kapısını iterek açtığımda nefesimi tutamadım. Yüzü kapıya dönüktü, çenesi sabit, gözleri sertti. Bana *doğru* baktı ve odadan kaçmak istedim. Bunun yerine omuzlarımı geriye atıp şirketinin ortakları Mitchell ve Nisha'yı selamladım ve sonra ona soğuk bir baş selamı verdim. O da karşılığında başını çok az eğdi. Bana karşı soğuk davranıp davranmayacağını merak etmiş miydim? Etmemeliydim, beni görmezden geldiğinde göğsümde oluşacak zonklamaya kendimi hazırlamalıydim. Acıyla haykırmak istedim. Yumruğumu defterimin etrafında sıkıkmakla yetindim.

Jason'ın şirketi çoktan hükümete bir rapor sunmuştu. Geriye kalan tek şey parçaları temizlemektir. Argan anlaşmadan çekilmişti ve onları ileride cezai bir soruşturmadan kurtardığımız için bize minnettardı. Gerald, Mitchell'ın ara sıra yaptığı yorumlarla Nisha'yla ayrıntıları konuşuyor, ben de bakmadığını düşündüğüm anlarda Jason'a bakıyordum. Ona bu kadar ilgi duymaktan nefret ediyordum. Takım elbisesi bugün güvercin grisiydi ve gözlerini her zamankinden daha da keskin gösteriyordu. Gözlerinin altındaki mavimsi renk tonu güçlüydü ve kirli sakalları sanki bu sabah tıraş olmayı unutmuş gibi biraz fazla uzundu. Bunlar bir şeylerin ters gittiğine dair tek işaretlerdi. Sandalyesinde arkasına yaslandı, zayıf ve güçlü görünüyordu ve varlığımdan hiç rahatsız olmamıştı. Ben onu incelerken gözlerini bana doğru çevirmedi bile. *Bana baktı.* Gözlerim onun mükemmel yüzünü delip geçti. *Bana tepki ver.* Hiçbir şey yapmadı. Gözlerim yandı.

Sonunda arkamı döndüm ve boğazım düğümlenip gözyaşlarım akmak üzere olsa da ortakların söylediklerini dinledim. İşbirliği, falan filan, Gerald'ın tribünlere oynaması ve ardından Gerald'ın "Bundan sonrasını Jason ve Cynthia halledebilir." demesi.

Ben başladım. Elbette kalacaklardı? Olamaz, Mitchell ve Nisha kalkıyor, elimizi sıkıyor, vedalaşıyorlardı. Ve sonra sadece Jason

ve ben konferans masasının karşıındaydık.

JASON

T Kapı gümbürdeyerek kapandı ve sonunda dönüp Cynthia'ya baktım. Gözlerimin kenarından küçük bakışlar yeterli olmamıştı. Işıl ışıldı, ama her zamankinden biraz daha az toparlanmıştı ve ben bunu sevdim. Onun saçları dağınık, bağırsız ve yanakları pembeydi. *Yeni sikilmiş görüntüsü ona çok yakışıyordu.*

Masanın karşısında oturup çıplak halini bilmiyormuş gibi davranmak bana işkence gibi geliyordu. Ama şimdi, gözleriyle karşılaştım ve ifadesi düpedüz tiksintiye dönüştü. *Bu çok daha kötü.* Bu konferans salonunda içten bir buluşma yaşayacağımızı mı sanmıştım? *Aptal.*

Ağzını açtı ve ben gerildim.

"Nasılsın Jason?" Gırtlaktan gelen sesi üzerimde yuvarlandı ve zevkten gözlerimi kapatmamak için elimden gelen her şeyi yaptım. Kafama bir şeyler fırlatmak isteyebileceğini düşündüğümde hafif kelimeler.

"İyiyim, iyiyim," diye anlamsızca cevap verdim. Bir süre ona baktım. Pelüş dudaklar, vahşi bukleler, parlayan gözler. *İstediğim her şey.* "Peki, başlayalım mı?" Bu ezici ihtiyaçtan kaçınmak için her şeyi yapardım.

"Tabii, iş konuşalım," diye sertçe cevap verdi, ellerini masanın üzerinde kavuşturmadan önce.

Kelimeleri bulmakta zorlandım. "Peki, kontrol listemi gözden geçirirsem, müşteriye ve şirkete bir koruma bildirimi gönderdiniz mi?" *Beni özlüyor musun? Benim seni arzuladığım gibi sen de beni arzuluyor musun?*

"Evet, Booth'tan uçtuğumuz gün bir tane gönderdim."

Beni terk ettiği gün. Bir gün önce boş yatağımda uyanmış ve hayal kırıklığını avazım çıktığı kadar bağırmıştım. Elimi masanın altında sıktım.

"Harika," dedim monoton bir sesle. *Ne kadar incindiğini görmesine izin verme.* "Müvekkiliniz soruşturmada işbirliği yapmayı kabul etti mi?"

"İşbirliğini tanımlayın," diye cevap verdi sertçe.

Oh, kızmıştı. *Kızmaya hakkın yok. İşi bırakıp gittin.*

Ben.

Ellerimi rahatça başımın arkasına koydum. Bu eski savaşıklık, *bu* düşmanlık, şimdi rahattı. İçine girmek eski bir botu giymek gibiydi.

"İhtiyacımız olan belgeleri verecekler mi, yoksa onlardan zorla mı alacağız? Senden mi?" Ben sordum. *Senden çıkarmamı ister miydin?*

Gözleri kısıldı ve tepkisi beni heyecanlandırdı. Bu bir oyundu. İlk kim kırılacaktı? Kendimi kontrol etme konusunda onlarca yıllık deneyimim vardı.

"İhtiyacınız olan her şeyi sağlayacaklar. Ama ben gitmiş olacağım, bu yüzden sorun." Sesi çok kendini beğenmiş, çok umursamaz geliyordu.

Mideme inen bir yumruk gibiydi. Ellerimi başımın arkasında birleştirdim ve onu yakalayıp masanın üzerine yatırdığını hayal ettim.

"Doğru ya. Unutmuşum." *Bunu her gün düşünüyorum.*

Gözleri kötülükle parlıyordu. "Unuttun," dedi soğuk bir şekilde.

"Aklımda çok şey var," dedim yumuşakça. "Ve sen ve Gerald gerekirse röportaj için oturmaya hazır mısınız?" *Bu onu son görüşüm olabilir.*

"Programıma uyup uymayacağına bağlı." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve ben kıpkırmızı oldum.

Benimle işinin bitmesine ve bir daha arkasına bakmamaya o kadar hazırđı ki. "Seni zorlayabilirim," dedim soğuk bir şekilde.

"Zorlarsın, değil mi? Kazanmak için her şeyi yaparsın. Uzlaşmak için küçücük bir adım bile atmaya asla istekli değilsin." Başını iki yana salladı. *Artık anlaşma hakkında konuşmuyordu.* Gözlerimi kısıtım.

"Giden sensin, ben değil," diye ısırđım. Çünkü herkes gitti.

"Hayalimdeki iş için!" diye patladı. Telaşla ayağa kalktı, yüzü hayal kırıklığıyla gerilmişti ve vahşi bukleleri başının etrafında sallanıyordu.

"*Seni ikna* etmek zorunda kaldığım hayalindeki iş için. Kaçıyorsun." Sözlerim üzerine gözleri büyüdü. *Çok ileri gidiyorum.* Midemde bir çukur açıldı, şüphe ve kendimden nefret etme duygusu beni yutmakla tehdit ediyordu.

"Siktir git, Jason." Başını sallayarak odada volta attı. "Biliyor musun, tam bir erkek gibi konuşuyorsun. *Senin için* bu rüyadan vazgeçmemi istiyorsun. Ne için? Evde kalıp ev kadını olmak için mi?" Gözleri bana dikildi ve öfkesinin derinliği karşısında donakaldım. *Seni yatağında ve hayatında istiyorum. Beni seç. Bir kez olsun, lütfen biri beni seçsin.* Göğsüm çökme tehlikesi geçirdi.

"Böyle bir şey olmayacak," diye devam etti. "Söyleyecek bir şeyin yok mu?" Bir, belki de iki dakika boyunca bana baktı. Donup kalmıştım, nabzım boğazımda çırpınıyordu, kapana kısılmış bir tavşan gibiydim. *Herkes gider. Bir şey söyle. Bir şey söyle.* Kaşları aşağıya indi. Kağıtlarını topladı ve titrek elleriyle bir dosyaya doldurdu. Yanakları kızarmış ve gözleri öfkeli yaşlarla ıslanmıştı. Dünyanın en büyük pisliğiydin.

"Cynthia, ben-"

"Hayır." Sözümlü kesti. Bakışları çelik gibiydi. "Senden haber almak istemiyorum. Bana mesaj atmanı istemiyorum. Mesaj atmadığın halde atmanı umuyorum." Kısa bir kahkaha attı ve nefesim göğsümde sıkıştı.

Acını görmesine izin verme. Okul bahçesindeki her zorba, her alay, her dayak yüzeye çıktı. Her seferinde geçmişimi, öfkemi ve acımı bastırmıştım. Bu iyi yürünmüş bir yoldu. Soğukluk beni korudu. Yine öyle olacaktı.

Yavaşça ayağa kalktım, yüzüm soğuk bir maskeye dönüşmüştü, onun üzerinde yükseliyordum ve onu yakalamamak için ellerimi ceplerime sokuyordum. "Merak etme." Tembel bir gülümsemeyi zorladım. "Bunu planlamıyordum. Bay Tek Gece, bana böyle seslenmiyor muydun?"

"Bunun... boş ver." olduğunu sanıyordum. Başını salladı.

"Farklı mı? Bunun farklı olduğunu mu sanıyordun?" *Farklıydı. Özeldi. Mükemmeldi.* "Kendini kandırma." Dudaklarımın zalim bir gülümseme taklidiyle bükülmesine izin verdim.

Şaşkın şaşkın baktı ve içim burkuldu. *Bu affedilemez.* Önemli değildi. Kaçıyordu. Beni istemiyordu. Hiçbir duygu göstermemek, acı hissetmemek daha iyiydi. *Onu kapıdan dışarı itmek.*

Yavaşça geri çekildi ve sonra dönüp gitti.

Sandalyeye çöktüm ve başımı ellerimin arasına aldım. *Sen bir pisliksin. Bunu yapmana gerek yoktu.* Onu incittim. Onu ittim. *Herkes gibi.*

Koşuya çıkmam gerekiyordu. Sandalyemden iterek kalktım ve ofisten çıktım.

Koşumun ortasında yağmur yağmaya başladı ve ben bunu memnuniyetle karşıladım, başımı arkaya attım ve damlaların yüzüme sıçramasına izin verdim. Ayaklarım beni neredeyse zahmetsizce Doğu Nehri'nden aşağıya taşıdı, daha hızlı, daha hızlı, uçuyormuşum gibi hissedene kadar. Koşarken asla müzik dinlemezdim, bunun yerine göğsümde kesilen nefesleri ve bir ritim tutturduğumda attığım düzgün adımları dinlemeyi tercih ederdim.

Ve yine de onu unutamadım. *Onu asla unutamayabilirsin. Aradığınız kişi o olabilirdi.* İşler ne kadar çabuk boka sardı. Anlaşma mahvolmuştu ve başlangıç kredim gitmişti. İki yüz elli bin dolar boşa gitmişti. Nehirden gelen rüzgara karşı çığlık atmak istedim. Bu, şirkette bir, belki de iki yıl mı demekti? *Hay sikeyim.* Geç saatlere kadar süren geceler, her zaman var olan keşfedilme korkusu, arada sırada uygulamada tanıştığım kadınlar dışında eve yalnız geldiğim bir ya da iki yıl. Ve bu Cynthia ile yaşadıklarımla nasıl kıyaslanabilirdi ki? *Kıyaslanamazdı.* Onlar sıradan sevişmelerdi. O kollarımda uyuyan ilk kadındı. Yıllar sonra ilk kez gece boyunca uyuyabilmişim. Onun yerini yüz­süz bir kadının aldığı­nı hayal ettim. Midem bulandı.

Onu düşünmeyi bırak. Kendine eziyet etmeyi bırak. Acıdan kaçmaya çalışırken her adım beni azarlıyordu. Daireme döndüm, boşluk esniyordu. Duş aldım ve onu ve boktan hayatımı düşündüm. Havluyla kurulandım ve onu düşündüm. *Buna bir son vermeliydim.* Miles ve Jonah'a mesaj attım.

JONAH

Ara vermem lazım. Kafamdan çıkmalıyım.

MILES

Bu hafta sonu şehir dışına çıkmak ister misin?

JONAH

Az önce kendini evime mi davet ettirdin?

JASON

Hadi yapalım şu işi. Hanginiz kullanacak?

Jonah cehennemden çıkmış yarasa gibi sürüyordu ve beni kolları tutmaya zorlayan bir hızla dönüşler yapıyordu. Miles'ın müzik zevkinin berbat olması ve "sürücünün seçimi" olduğunda ısrar etmesi dışında durumu biraz daha iyiydi.

JONAH

Benim evimde. Ben sürüyorum.

JASON

Umarım evi görece­k kadar hayatta kalı­rız.

MILES

Neyin var senin? Daha fazla mesaj mı?

JASON

Bu o. Sana evde anlatırım.

JONAH

Aramayla ilgili gelişmeler var.

JASON

Jonah'ın şehir dışındaki evi çılgıncaydı. Devasa kozalaklı ağaçların sıralandığı özel yoldan yukarı çıktığımızda malikane göründü. Birden fazla kanadı, görkemli bir verandası ve görkemli arazisiyle soğuk havada sıcak bir fener gibiydi. Kendimi Jonah'ın "hafta sonu arabası "ndan -bir Bentley'den SUV'a bindi ve gerindi.

Miles araba kullanırken telefonla ne kadar çok vakit geçirdiği konusunda onu iğneliyordu. "E-posta gönderebilmek için üç kez kenara çektik. Bir dahaki sefere Lou kullansın bizi. Ya da ben." Sırıttı.

Jonah kısaca, "Bu arabanın direksiyonuna geçmeyeceksin," diye karşılık verdi. "Sen tanıdığım en kötü sürücüsün."

"Bu bir yarışma," diye mırıldandım, serin kır havasını içime çekerek.

Buraya yıllardır geliyorduk ve Miles burada sıradan insanlarmış gibi davranmayı seviyordu. Jonah sıradan olmakla ilgilenmiyordu ama planlarımıza uyuyordu. Izgara yapacak, sıcak yaz günlerinde havuzu kullanacak, yürüyüşe çıkacak ve yerel barlara gidecektik.

Çantalarımızı aldık ve ön kapıyı iterek açtık. Ev bizim için hazır olacaktı. Her zaman hazırды. Jonah'ın tüm yiyecekleri alan, çarşafı değiştirilen ve daha o sormadan ihtiyaçlarını düşünen çalışanları vardı. Milyarder olmak güzeldi.

Bir saat geçmeden, Jonah'ın "kütüphane" dediği, yavaş yavaş daha çok bir bilardo salonu ve sefahat yuvası haline getirdiğimiz yere yerleştim. Bilardo ve poker masaları, devasa bir koltuk, düz bir

ekran televizyon ve gizli bir bar. Bir düğmeye bastım ve duvar yavaşça geri çekilerek boşluğa doğru çıkıntı yapan pırıl pırıl bir barı ortaya çıkardı.

"Dostum, bunu görmekten asla bıkmayacağım." Miles sırtıttı ve üzerinde sörf tişörtü ve tasarımcı eşofmanı olduğunu tahmin ettiğim bir şeyle odaya girdi.

"Zengin olduğunu biliyorsun, değil mi? Bunu çatı katındaki her odaya koyabilirsin."

Bir el salladı ve bir şişe almak için yürüdü. "Gel de o gelmeden en pahalı viskiyi seçmeme yardım et."

"Bunu duydum," diye seslendi Jonah merdivenlerden.

Miles göz kırptı ve üç bardak doldurdu. "Şerefe." Kadehlerimizi tokuşturduk ve hepimiz viskiden doyurucu yudumlar aldık.

Tadını çıkarırken gözlerimi kapattım ve açtığımda iki arkadaşımın da kollarını kavuşturmuş bana baktığını gördüm.

"Ne oldu? Neden bunun bir müdahale olduğunu hissediyorum?"

"Çünkü öyle." Jonah bir sandalyeye çöktü ve Miles da onu takip etti. "Otur," diye emretti Jonah.

Jonah, "Güvenlik ekibimizle konuştuk ve konum verilerini, cep telefonu kayıtlarını ve diğer bazı ilginç bilgileri elde edebildiler," dedi.

"Bütün bunlar birkaç mesaja mı dayanıyor?" Kalbim çarpmaya başladı.

"Onlardan ne gerekiyorsa yapmalarını istedik." Jonah gülümsedi ama bu daha çok dişlerini gösterme şeklindeydi. "Ben de onlara etik olma konusunda endişelenmemelerini söyledim."

Miles, "Numara Jax adında bir adamın üzerine kayıtlı," dedi.

Nefes almak için mücadele ettim. "Koruyucu ailemin en büyük oğlu," dedim sessizce. "Çalıştığım barın arkasında beni eşek sudan gelinceye kadar döverdi." Sol kolumdaki yara izi sızlıyordu ve onu ovuşturdum.

Miles'ın gözleri yara izine kaydı ve yüzünü buruşturdu. Sabah koşularımız sırasında kanıtları görmüştü.

"Evet, ama o hâlâ Tennessee'de. Ve konum verilerine göre dört yıldır hiç ayrılmamış," dedi Jonah.

"Yani endişelenmeyi bırakabilirsin," diye araya girdi Miles. "Kimse senin için gelmiyor. Altı ay önce alkollü araç kullanmaktan ve metamfetamin dağıtmaya teşebbüsten tutuklandı ve o zamandan beri bilek bileziği takıyor. Polise haber vermeden eyaleti terk edemez."

Göğsüm hafifçe gevşedi.

"Peki ya diğlerleri?" Kabaca sordum. Jax en kötü suçluydu ama ailesi de ihmalkârdı. Ve yakalandıklarında hapse girecek olanlar da onlardı.

"Jason. Yakın zamanda hapisten çıkmayacaklar. Bodrumlarında lanet bir metamfetamin laboratuvarı vardı. Bu ciddi federal suçlamalar anlamına geliyor," dedi Miles nazikçe.

"Bunca yıldır senin peşinde olduklarını mı sanıyordun?" Jonah'ın sesi gerçekten de sempatik geliyordu.

Kısa bir süre başımı salladım ve viskiden bir yudum aldım. "Düşündüm. Gerçekten düşündüm." Başımı kısa bir süreliğine eğdim ve titreyen bir nefes verdim. Benim için gelmiyorlardı. Güvendeydim. Buna inanmakta güçlük çekiyordum. Anonimlik, güvenlik ve zenginlik ihtiyacı yıllardır verdiğim her kararı yönlendirmişti.

"Şimdi ne olacak?" Miles'ın sözleri düşüncelerimi yansıtıyordu. Her bir arkadaşşıma baktım. "Şimdi, kızı alacağım."

"Tamam, peki ya o eşyalarını toplarken evine gidip büyük bir jest yaparsan?" Miles viskisini karnının üzerinde dengede tutarak yere uzanırken sordu. Kanepeye uzandım, düşüncelerim biraz bulanıktı. "Bom kutusu gibi bir şeyden mi bahsediyorsun?" Jonah sordu, sesi çok netti. Hiç.

Miles içkisinden bir yudum almak için kıvranırken, "Duygusal olarak bodursun," diye karşılık verdi.

"O hiç de boom box tarzı bir kız değil," diye ekledim. "Kapıyı suratıma kapatırdı."

"Ona mesaj attın mı?" Jonah sordu. Yumuşak ve duygusal olan her şeyden nefret eden biri için şaşırtıcı bir şekilde bu işin sonucuyla ilgileniyordu. Belki de içtiği yedi viskinin etkisiydi.

"Hayır. Yani, bunu düşündüm ama yapmadım." Cevap vermeyecek diye çok korkmuştum.

Miles kararlı bir şekilde, "Yap," dedi.

"Bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum. Belki ayık olduğumda." İçimde bu kadar viski varken aptalca bir şey söyleyebilirdim.

Bir dakika boyunca sessizce uzandık, şöminenin tıslamalarını ve patlamalarını dinledik.

"Ya Teksas'ta ortaya çıkarsan?" Jonah ağzından kaçırdı.

"Kapısında mı belirseydim?" Miles'ın sesi şüpheli geliyordu.

"Sen Bay Romantik'sin. Bu kulağa iyi bir fikir gibi gelmiyor mu? Bir romantik komedi filmindeki zayıf çeneli bir salağın yapacağı bir şey mi?" Jonah homurdandı ve ben de bir kahkaha attım. Zayıf çeneli tam Jonah'a göre bir sözdü.

"Nerede olacağını bile bilmiyorum." "Öyleyse öğren," diye karşılık verdi Jonah.

Miles ayağa fırladı ve neredeyse yere koyduğu viskiyi döküyordu. Gözleri çılgına dönmüştü. "Hayır, bu işe yarayacak. Bu iyi bir fikir. Nerede olacağını öğren ve geldiğinde orada ol."

"Yani onu takip etmem gerektiğini mi söylüyorsun?" Ben de cevap verdim.

"Evet, biz de bunu söylüyoruz." Jonah'ın sesi çok rahat geliyordu.

"Sanırım para kafanıza gidiyor." Bir içki daha doldurmak için kendimi koltuktan kaldırdım ve bara doğru yalpaladım.

"Sen de zenginsin, göt herif." Bu Jonah'tan geldi.

"Odaklanın çocuklar," diye araya girdi Miles. Dengesiz adımlarla yürüyordu. "Sizi ona yönlendirebilecek kimi tanıyorsunuz? Muhtemelen yeni bir daire falan alıyordur."

Kaşlarımı çattım. "Margo." Sorgulayan bakışları üzerine ekledim, "En iyi arkadaşı. Birbirlerine her şeyi anlatırlar. Ve iletişim bilgileri şirketin web sitesinde herkese açık."

Miles kararsız görünüyordu. "En iyi arkadaşının sana yardım edeceğinden emin misin?"

Bunu hiç düşünmemiştim. Eğer Cynthia söylediklerimin yarısını Margo'ya anlattıysa, adımlı söylediğim anda telefonu yüzüme kapatması da o kadar muhtemeldi. Midem sıkıştı. Bu işe yaramalıydı.

"Onu şimdi aramalı mıyım?" Herhangi bir bilgi kırıntısı için çaresizdim. "Hayır," diye koro halinde konuştular.

"Telefonunu elinden alın. Ona güven olmaz," diye emretti Miles Jonah'a.

Jonah avucunu uzattı ve ver işareti yaptı. İçimi çektim ve telefonumu ona uzattım.

Miles omzuma vururken, "En iyisi bu, aptal," dedi. "Peki onu gördüğünde ne diyeceksin?"

"Hiçbir fikrim yok. Beni bu aptal fikre ikna eden sizlersiniz. Onu nasıl geri getireceğim hakkında hiçbir fikrim yok, sadece buna ihtiyacım var." Kanepeye çöktüm ve avuç içimin topuğunu gözüme dayadım. "Bunun için çok sarhoşum."

"Pratik yapmamız gerek," diye karşılık verdi Miles. "Ayrıca, yedi viski içersen bu göt herifin böyle bir sohbete katılmasını ancak o zaman sağlayabilirsin." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup kaşlarını kaldıran Jonah'a başparmağını salladı.

"Kahretsin, Cuma günümü böyle geçirmek istemezdim," diye homurdandım, gözlerimi kapatmadan önce. *Ne duymak isterdi ki?* Daha da önemlisi, *benim ne söylemem gerekiyordu?* Nefesimi içime çektim. "Tamam, şuna ne dersin? Cynthia, özür dilerim, sana aşığım ve bunu fark edemeyecek kadar berbat ve bencil davrandım. Seni benim yapmak için her şeyi yaparım, buna Teksas'ın ortasında Allah'ın unuttuğu bir kasabaya taşınmak da dahil. Lütfen beni affet." Bu sözleri söylerken, doğrulukları içime ılık bir bal gibi yayıldı. Onu kendime çekerken gülümsemesini, yumuşak gözlerini hayal ettim. Gözlerimin içine bakacak ve bana *karşılık verecekti*.

Gözlerimi açtım. Miles şaşkın görünüyordu. Jonah kızgın görünüyordu, ki bu normaldi. Bakışlarını paylaştılar.

"Evet, bu yeterli."

CYNTHIA

"A Bu tencere ve tavaları alıyor musun?" diye bağırdı annem mutfaktan.
"Olmazsa, onları kiliseye getiririm."

"İmkânı yok!" Dolabımın derinliklerinden bağırdım.
bir yığın ayakkabının arasında oturuyordu. "Onları hiç kullanmadığımı biliyorsun." Bu noktada herhangi bir pişirme kabı temelde bir dekordu.

Neredeyse hiç giymediğim bir çift kırmızı Manolos'u elime aldım ve kaşlarımı çattım. Margo onları beğenebilirdi. Onları bağış yığına attım. Yapay elmas askılı Jimmy Choos mu? Uzun süre yürümek için çok yüksekti ama orada bol bol araba kullanacaktım. Ürperdim ve onları da *saklanacak* yığına attım.

"Peki ya bu mumlar?" diye tekrar bağırdı annem. "At onları!

Acımasız olmalısınız, unuttun mu?"

"Ama bir yıl sonra geri geleceksin, değil mi tatlım?" "Evet," diye fısıldadım. "Umarım öyle olur." Gözlerim kızardı.

Tam onları silerken ve kendimi aptal gibi hissederken annem içeri girdi. Ona baktım, görüşüm bulanıktı.

"Geri döneceksin, değil mi?" diye tekrar sordu.

"Gelmek istiyorum."

"Oh, tatlım, sorun ne? Gel yanıma otur." Yatağa uzandı ve yan tarafını okşadı. Dolaptan sürünerek çıktım ve annemin beni dolapta ağlarken bulmasından utanarak oturdum.

"Ayakkabıları o kadar çok mu özleyeceksin?" diye sordu ve ben sessiz bir kahkaha attım.

"Sadece kendimi... suçlu hissediyorum." Yutkundum.

Sırtımı okşadı. "Neden? Bu işi uzun zamandır istediğini söylemiştin."

"Çünkü seni ve babamı terk ediyorum. Tam da bana en çok ihtiyacı olduğu anda," dedim sefilce.

"Bizler yetişkin insanlarız, unutma. Sonsuza kadar New York'ta yaşamayı mı bekliyordun?" diye nazıkçe azarladı, bana gülümseyerek.

"Bekliyordum," diye cevap verdim. "New York'u seviyorum."

"Öyleyse geri döneceksin. Orası seni bekliyor olacak. Biz de seni bekliyor olacağız."

"Ama para ne olacak? Babamın ameliyatı?"

"O konuda endişelenme. Bize bir şey olmaz. Sen doğmadan önce de idare ettiğimizi biliyorsun, değil mi?" Omzuma vurdu ve ben de gülümsedim. Artık çok daha büyük görünüyorlardı ve son beş yıldır oynadığım rolü bırakmak benim için çok zordu.

"Teşekkürler anne," diye cevap verdim, sesim titriyordu.

"Peki kiracılarıNİZ ne zaman gelecek?" Margo sordu. Sehpanın üzerinde paket yemek yiyor ve getirdiği beyaz şarabı içiyorduk.

"Ay sonu, yani Teksas'taki kira başlangıç tarihime yakın bir zamanda," diye cevap verdim ve dilimlediğim pizzadan bir parça kopardım. Geçici görevdeyken dairemi bir yıllığına kiralamıştım. Teksas'ta bir ev için ipotek ve kira ödediğim günler geride kalmıştı. Artık bütçemi ayarlıyor ve yemeklerimin çoğunu dışarıdan almak yerine kendim pişirmeye hazırlanıyordum. Devon'ın bana neşeyle hatırlattığı gibi, kaba bir uyanışla karşı karşıya olduğumu biliyordum.

"Hiç iyi bir yer buldun mu? Keşke seninle görüşmelere gelebilseydim." Kaşlarını çattı ve diliminden kocaman bir ısırık aldı.

"Tam bir hanımefendisinsin," diye takıldım ve o da dolu ağzının etrafında sırıttı. "Ve birkaç tane. Sana listeleri göndereceğim. Önümüzdeki hafta bir daire ve birkaç evle görüşeceğim."

"Oooh, evler. Çok kıskandım. Açık alanı olan mı?" İç çekti.

"New York rüyası. Ve evet, bir tanesinin kocaman bir verandası ve ızgarası var sanırım. Izgara yapmayı bildiğimden değil." *Eminim Jason biliyordur.*

"Belki şu Teksaslı çocuklardan bazıları sana yardım edebilir." Kaşlarını salladı ve ben de inledim.

"Bunu düşünemiyorum bile." Hâlâ çok hamdım, duygularım kazınmış ve sertleşmeye bırakılmıştı.

"Hâlâ Closer'ı mı özlüyorsun?" diye sordu, yüzü asık olmasına rağmen hafifletmeye çalışarak.

"Maalesef evet." Şarabımdan kocaman bir yudum aldım. "Dün onu ofiste gördüm."

Margo sözlerim üzerine daha dik oturdu. "Ve?"

"Ve... korkunçtu." Yüzümü buruşturdum. "Ben bir aptalım. Beni gördüğüne sevinir sanmıştım. Ya da başka bir şey?" İçimi çektim. "Onun yerine, her zamanki gibi soğuktu."

"Ah," diye mırıldandı Margo.

"Ortaklar bizi yalnız bıraktı ve bu... korkunçtu." *Bunun farklı olduğunu mu sanıyordun? Kendini kandırma.* Boğazım düğümlendi.

"Nasıl korkunç?" Beni incelerken kaşları aşağıya indi. "Onu hırpalamam mı gerekiyor? Eminim yine bir anlaşma yapacağız."

"Sadece..." İçimi çektim. "Hiçbir zaman her şeye sahip olamayacağımı hissediyorum ve bu da bunu pekiştirdi. Gittiğim için bana çok kızmıştı. Kaçtığımı söyledi. Kaçmıyorum. Hayalimdeki işi alıyorum." *Seni almaya ikna ettiğim rüya iş.* Siktir et onu. Öfke parmaklarımı avuçlarımın içine kıvrılmasına neden oldu.

"Siktir et onu!" Margo haykırdı. "Bu çok tipik."

"Tam bir erkek gibi." Başımı salladım. "Yine de onun farklı olduğunu düşünmüştüm. Bana açıldı. Aramızda bir şeyler vardı, Margo." Sıkıntıyla yutkundum. "*Daha fazlası* olmaya bu kadar yakındık. Ama o bir korkak ve ben bir erkek için hayallerimden ödün vermeyeceğim. Teksas'a taşıyorum."

"Asla olmaz." Başını iki yana salladı. "Andrew'un beni olduğum gibi kabul etmesini sağladım. Onun için tutkularımdan vazgeçecek değildim."

"Kesinlikle. Ayrıca, benim özel biri olmadığımı açıkça belirtti." "Unut onu."

"İnan bana, unutacağım."

Ne kadar yalancıydım, çünkü daha sonra yatağıma uzandığımda konuşmamızı kafamda tekrar tekrar canlandırımdı, soğuk ifadesi kapalı göz kapaklarımın ardında netti. İş arkadaşından fazlası olduğumuzu düşündüğüm için benimle alay ederken dudaklarını zalimce büküşünü. Benimle alay ederken ses tonunun sertliğı. Nefesim göğsümde sıkıştı ve kendi içime kıvrıldım. *Bunun farklı olduğunu mu düşünüüyordun?* Tırnaklarımı avucuma geçirdim. *Pislik* herif.

Bunu ona söylemek için telefonumu çıkardım. Kelimeleri yazdım. "Bunun farklı olduğunu biliyorum. Aksini düşünmeme neden olduğun için canın cehenneme. Umarım yaşadığın sürece beni asla unutmazsın."

Onun da yazdığını gördüğümde kalbim tekledi. Bekledim. Yeterince cesur muydu? Beş dakika sonra, hiçbir şey yoktu. Hâlâ o bir adımı atmaya istekli değildi. Başımı salladım ve numarasını engelledim.

JASON

A Onsuz uykusuz bir gece daha. Büyük boy yatağında ellerim başımın arkasında, yatak odamın tavanına bakıyordum. Utanç verici bir şekilde, onun yatağındaki bulanık anılarıyla uyandım.

Her şeyden çok izlenim. Yine lanet bir ergen gibiydim.

Jonah rahatlamak için uygulamaya geri dönmem konusunda şaka yapmıştı ve ben de neredeyse suratına bir yumruk atacaktım. Tek bir düşüncem vardı, o da onu bir an önce geri getirmek. Margo'yu aramama sadece bir saat kalmıştı. Ona aramayı reddetme ya da önce Cynthia'yla konuşma fırsatı vermek istemiyordum, bu da onu hafta içi bir sabah iş numaramdan aramam gerektiği anlamına geliyordu. Her şirket avukatı bilinmeyen 212'li numaraları arardı çünkü müşteri olabilirlerdi.

Böylece kendimi yataktan dışarı attım, vücudum yorgunluktan ve dikkatimi dağıtmak için yaptığım bitmek bilmeyen koşulardan dolayı ağrıyordu. Çabucak duş aldım ve metroyla ofise gittim. Her durakta parmaklarımı uyluğuma vurdum. *Margo beni dinleyecek miydi? Cynthia'yla bir şansım var mıydı?*

Ofis koridorundan aşağıya doğru yürüdüm ve iş arkadaşlarım yolumdan çekildiler. Yüzüm sabitti ve adımlarım amaç doluydu. Angela'ya telefonlarımı bekletmesini söyledim ve koltuğuma çöktüm. Booth'tayken bu ofisi hiç özlememiştim. *Hah*. Bu garipti. Sonuna kadar Booth'ta olmayı gerçekten umursamamıştım. *Çünkü o seninleydi*. Beklenti kanımı hızlandırdı. Bunu yapabilirdim.

Saat 10:03'te Margo'nun numarasını çevirdim. Üçüncü çalışta açtı. "Margo Clarke."

"Margo, ben Covingly'den Jason Elliot. Argan anlaşmasında Cynthia ile çalışmıştım." Sesim son derece gergin çıkıyordu. Parmaklarımı avucumun içine soktum.

"Kim olduğunu biliyorum," dedi soğuk bir sesle. Midem bulandı.

Bu hiç umut verici değildi.

"Bir iyiliğe ihtiyacım var," diye cevap verdim. Şimdi söylemek daha iyiydi.

"Neden sana bir iyilik yapayım ki?" Sesi sertti. Arka planda bir adamın alçak sesle gürlediğini ve ardından ahizeyi tırmaladığını duydum.

"Cynthia'nın anlaşmasındaki adam." Margo'nun sesi boğuktu ve cevabı duyamadım. "Ne istediğini bilmiyorum ama telefonu suratına kapatmak üzereyim."

"Lütfen telefonu kapatma," diye yalvardım. Bundan daha iyisi olamazdı.

"Bana yalvarıyor," dedi Margo tanımadığı adama. Sesi eğleniyor gibiydi ve ben neredeyse telefona hırlayacaktım. "Peki, ona bir şans vereceğim." İçini çekti.

"Ne istiyorsun?"

"Onunla bir şans daha istiyorum ve yardımına ihtiyacım var. Ona aşığım. Onu geri istiyorum. Her şeyi yaparım." Sesim son kelimelerde kesildi ve Margo nefesini içine çekti.

"Tamam, kabul ediyorum. En iyi kararıma rağmen. Ne istiyorsun?"

"Teksas'ta nerede yaşayacağını bilmem gerekiyor. Bana yardım edebilir misin?" Cevabını beklerken nefes almadım. Beni bekletmekten zevk mi alıyordu? Ben beklerken yazması öyle olduğunu gösteriyordu.

"Şu anda iş mi yapıyorsun?"

"Aslında sadece seni kıvrandırırken tekrar tekrar 'Jason Elliott'ı sık' yazıyorum. İşe yarıyor mu?"

"Evet," diye ısırdım. "Cynthia'yla neden arkadaş olduğunuzu anlayabiliyorum," diye mırıldandım ve o bir kahkaha attı.

"Zavallı piç kurusuna eziyet etmeyi bırak," diye araya girdi adamın boğuk sesi.

"Tamam, sana adresleri e-posta ile gönderirim. İki gösterimi var. Adresleri göndereceğim.

kez de."

"Şimdi gönder. Kapatmadan önce. Ve inan bana, gerçek olup olmadıklarını kontrol edeceğim." Paçayı kurtarmasına izin vermiyordum.

"Düşündüğümde daha zekiymişsin." Güldü. "Gerçi davranışların aksini gösteriyor."

Bir dakika sonra e-postam pingledi. Adresleri Google'a yazdım. Gerçek. Adrenalinim tükenirken sandalyeye doğru yığıldım. "Teşekkür ederim, Margo."

"Bana teşekkür etme. Aptal erkek arkadaşına teşekkür et. Kalbi kırık erkeklere karşı zaafı var gibi görünüyor." Adamın "siktir" dediğini duydum ve kadın güldü.

"Bana bir tavsiyen var mı?" Bulabildiğim her cephaneye ihtiyacım vardı.

"Akıllıca. Sırf sen sordun diye..." Durakladı. "Ayaklarına k a p a n m a y a hazır ol."

"Yapacağım."

Telefonu kapattık ve elimi yüzümde gezdirdim. İlk gösterim yarın saat birdeydi ve Teksas'a bir uçak biletine ihtiyacım vardı. Telefonumu aradım.

CYNTHIA

I bunun olduğuna inanamıyordu. Her şey çok çabuk olmuştu. Teklif, haberim, gösteriler. Kiralık arabam otelime giden çukurlu yolda gıcırdayarak ilerliyordu ve ben gözlerimi

öğleden sonra güneşi. Teksas'ta kış çok sıcaktı ve ben New York'u özlemiştim. Şehir kış uykusundan çıkarken yakında Park Avenue'de kiraz çiçekleri açmaya başlayacaktı. Yakında öğleden sonraları uzayacak ve akşam yemeğinden sonra eve uzun yürüyüşlerin ve arkadaşlarla açık havada bir şeyler içmenin tadını çıkaracaktık.

Ama bu bahar farklı olacaktı, çünkü artık bir ikilinin parçası olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Ve daha fazlasını istiyordum. Margo ve Andrew'un neden her saniyelerini birlikte geçirdiklerini şimdi anlıyordum. Jason'a kadar hiç kimseyle bu kadar uyumlu olmamıştım.

Booth'taki kiralık evimize döndüğümü hayal ettim. Jason evde olacaktı, gömleğinin kolları o becerikli kollarının üzerinde kıvrılmış, akşam yemeğini hazırlıyor olacaktı. Kapıyı açtığımda bir kadeh şarap ve onun nefes kesici gülümsemesiyle karşılaşacaktım. Düşündükçe göğsüm sıkışacak gibi oluyordu. Onun mükemmel bir koca olacağını söylememiş miydim? *Ve sen buna izin verdin.* Hayır, o beni kovalamıştı. *Ama ya ondan uzaklaşmak yapabileceğin en kötü şeyse?* Hayatındaki herkes çekip gitmemiş miydi? Nefesim kesildi ve arabayı kenara çektim.

Bu *benim* hatam mıydı? Hayır. Başımı direksiyona bıraktım. Hayalimdeki işi alıyordum. Değişmeyi reddeden oydu.

Bir geceden daha değerli olduğumu düşündüğüm için bana güldü. Ama buna inanmış mıydı? Dudağımı çiğnedim. Küçük bir parçam belki de inanmadığını düşündü. Belki de ben onu uzaklaştıramadan o beni uzaklaştırıyordu.

Yine de uzlaşmayı reddetti. Bana doğru bir adım atmayı reddetmesi hakkındaki sözlerim hala geçerliydi. *Yoksa öyle miydi?* Hain vicdanım fısıldadı. Peki ya sana hazırladığı akşam yemekleri? Seni götürdüğü randevular? Ruhunu ortaya koyma şekli? Yatakta birbirinize bağlanma şekliniz? Başka kadınlar için yemek yapmadığından emindim. Ve yıllar önceki kız arkadaşından bu yana bir geceden fazlasını yaşayan ve yatakta sevdiği şeylere bir pencere açan ilk kadın benmişim gibi geliyordu. Bana denizaltı olma arzusundan bahsettiğinde kendini nasıl tuttuğunu düşündüm. Çok gergindi. *Ve işte buradaydım, kaçıyordum.*

Nefes alamıyormuş gibi hissediyordum. Birdenbire, konferans odasındaki sözlerinin kabadayılık olduğundan emin oldum. Bana ne söylemişti? Başkalarının görmesine izin vermediği yanları olduğunu mu? Duvarlar örmenin, maske takmanın kralıydı. O duvarları benim için indirmiş ve sonra tekrar inşa etmişti. Midem dibe vurdu. Bu benim hatam olabilirdi.

Bu da Jason Elliott'ın bir şans daha vermeye değer olduğu anlamına geliyordu. Eğer her şeyi mahvetmemiş olsaydım.

Lanet olsun. Arabayı tekrar vitese taktım ve motele doğru sürdüm. Anahtarı çevirip boş odanın kapısını iterek açtığımda, keşke o da orada olsaydı da odayı doldursaydı dedim. Yatakta yanımda olmasını dileyerek uykuya daldım ve yanımda olmasını dileyerek uyandım, garip banyo dansımızı yaparken. Sıcak gözlerini ve yoğunluğunu her hatırladığımda göğsüm ağrıyordu. Başıma gelen en iyi şeyden vaz mı geçmiştim? *Belki, belki.* Kalbimin her atışı bana bundan sonsuza dek pişmanlık duyacağımı söylüyordu.

Gözlerimi apartmana diktim. Şaşırtıcı derecede moderndi ve daireler dışarıdan bakıldığında makul büyüklükte görünüyordu. Girişi çevreleyen çalılar bakımlıydı ve çok sayıda park yeri vardı. Bir araba alacağımı ve her yere onunla gideceğimi hatırlayınca kaşlarımı çattım. Belki de yürüyüş eksikliğimi telafi etmek için spor yapmaya başlamam gerekecekti. Ürperdim.

Emlakçı benimle burada buluşacaktı ve dairenin tarifini takip ederek kodu girdim ve parlak bir asansöre ilerledim. Şimdiye kadar, yüksek kaliteli bir otel gibi hissettirdi ve kalbim yükseldi. *Bunu yapabilirim.*

Geldiğimde 10L'nin kapısı aralıktı. *Tuhaftı.* İçeri dalmak istemedim. Temsilci de mesajlarıma cevap vermiyordu. New York kira piyasası üçkağıtçılıkla doluydu, o yüzden şaşırmadım. Bir dahaki sefere iyi şanslar. İçimi çektim ve gitmek için döndüm. Dairenin içinden bir ses geldi. *Belki de burada birileri vardır?*

Kapıyı iterek açtım. "Alo?" diye seslendim. "İçeride kimse var mı?"

"Sanırım daha büyük bir şeye ihtiyacın olacak. Bir ofise ihtiyacım olacak." Beynim bedenime yetişmeden önce sese doğru iki adım attım ve tökezledim.

"Jason mı?" *Kesinlikle yanılıyorum. O burada değil.*

Gözlerimin önüne geldi ve kalbim küt küt atmaya başladı. İnanılmaz derecede güzeldi, pantolon ve kolları kıvrılmış, hafif kırışık beyaz bir gömlek giymişti. Gözleri elektrikliydi ve ifadesi bana odaklanmıştı.

Bakışları altında tüm vücudum karıncalandı. "Burada ne işin var?" "Seni geri istiyorum," dedi ve bana doğru bir adım attı.

Yırtıcı bir hayvanın kokusunu alan bir hayvan gibi geri çekildim. Başımı salladım. "Bu işi bırakmamı istiyorsun. Yapmayacağım Jason, bunu yapmayacağım. Beni değiştirmeye çalışmaktan vazgeç." Sesim kesiliyordu ve sırtım mutfak adasına çarpıyordu. Bana doğru ilerledi, gözleri yumuşaktı ve ben başımı salladım. "Seni burada mükemmel bir şekilde görmeden de bu yeterince acı verici, o yüzden dur, sadece dur-" Nefeslerim kısa geliyordu ve boğazım düğümlenmişti.

Yanıma yaklaştı, bir elini kaldırıp yanağımı okşadı ve sert avucunun verdiği hisle gözlerimi kapadım. Çok lezzetliydi. Bana göre değildi.

"Senden değişmeni istemiyorum," dedi. Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Tüm değişimi ben yapacağım, tatlım." Bana nazik bir gülümseme verdi.

"Burası dışında bir yerde konuşabilir miyiz? Lütfen?" diye sordu. Gözleri yalvarır gibiydi, ben de sarsakça başımı salladım. "Gel hadi. Seni ben bırakırım."

Onu uyuşuk bir şekilde kapıdan çıkıp arabasına kadar takip ettim. *Burada ne işi vardı?*

Nihayet kapalı alana girdiğimizde kolonyasının, duş ürünlerinin ve teninin belli belirsiz kokuları burnuma doldu ve kafamı bulandırdı. Başımı omzuna koymak istedim. *O artık senin değil.* Göğsüm ağrıyordu.

"Jason." Sesim kararsızdı. "Burada ne yapıyorsun?"

"Arabayı sürüp açıklayacağım ve sonuna geldiğimde beni isteyip istemediğine karar verebilirsin. Tamam mı?" Bana küçük bir gülümseme verdi.

Titrek bir nefes verdim. "Tamam."

"Sana koruyucu ailelerim olduğumu söylemiştim ama nedenini hiç söylemedim." Derin bir nefes aldı ve sağa döndü. "Annem bir uyuşturucu bağımlısıydı. Babam ben daha on sekiz aylıkken ortadan kayboldu. Tüm bunları ilk koruyucu ailemden duydum ve ailemle geçirdiğim zamanı pek hatırlamıyorum. Ama babam gittiğinde, annem daha da kötüleşti, ta ki kendisine çeki düzen vermesi yoksa beni ondan alacakları söylenene kadar. O da yapamadı." Derin bir nefes daha. Kalbim biraz kırıldı.

"Uyuşturucunun etkisi çok güçlüydü. Yeterli desteği yoktu, kaynakları yoktu. Bu yüzden beni aldılar." Sola döndü, yüzü kasvetliydi. *Ah, Jason.*

"Ve şimdi biliyorum ki, elbette bir ailesi, parası ya da işi olmadan uyuşturucu kullanmayı bırakamazdı," diye devam etti. Bu onun için çok zorlu bir mücadeleyleydi. Ama yıllarca kendime bunun yeterli olmadığını için olduğunu söyledim. Ve ilk koruyucu ailem, gerçekten değer verdiğim tek aile, beni kapı dışarı ettiğinde, kendime hala yeterli olmadığımı söyledim. Bu beni sertleştirdi. İlk kez herkesin kaderinde beni terk etmek olduğunu düşündüm. Ve sanırım-" Boğazını temizledi. "Sanırım buna inanmayı hiç bırakmadım." Küçük, temiz bir evin garaj yoluna dönerken sesi kalındı. Sözleri karşısında gözyaşlarım yüzümden aşağı süzüldü.

Motoru kapattı ve arabadan indik, serin hava yanaklarımdaki nemi kuruttu. Arabanın ön tarafına geldi, yüzünde alaycı bir gülümseme vardı.

"Jason, özür dilerim." *Onu terk ettim. Herkes gibi ben de onu incitmiştim.* Kendimi hasta hissediyordum. "Çok ama çok özür dilerim. Buraya geldiğimde fark ettim ki bunca zamandır benim için değişmeye çalışıyormuşsun. Sanırım ben de biraz berbat durumdayım. Hayallerimin elimden alınmasını bekleyip durdum ve senin için onlardan vazgeçmemi istediğini düşündüm. Bunu bir erkek için asla yapmayacağıma yemin ettim, bu yüzden seni kendimden uzaklaştırdım."

Gözleri yumuşacıktı. "Senden asla hayallerinden vazgeçmeni istemem," dedi. "Seninle çok ama çok gurur duyuyorum."

Sözleri gözyaşlarının daha sert düşmesine neden oldu, ta ki yüz hatları bulanıklaşana kadar. "Gurur duyduğunu biliyorum. Ve nasıl kaçtığımdan çok utanıyorum. Seni seçtiğimi, tanıdığın herkes arasından seni seçenin ben olmayacağımı söylemeliydim.

seni bırakmam. Bana güvenebileceğini." Sesim titriyordu. "Senden benimle gelmeni istemeliydim."

"Şimdi sor," dedi kalın bir sesle.

"Ama sen küçük şehirlerden nefret edersin. Bunu sana asla yapmam-

" "Sor. Bana sor." Mavi gözlerinde elektrik vardı.

"Jason, benimle Teksas'a taşınır mısın?"

"Evet." Başıyla kısa bir selam verdi ve ben titrerken beni göğsüne çekerek orada durdu. "Özrümü bitirmeme izin vermedin," diye mırıldandı. "Sana sahip olmak ve sonra senden koparılmak... Geçtiğimiz hafta hayatımın en kötü haftasıydı. Kiralık evdeki o haftalar muhtemelen en iyisiydi. Konferans salonundaki o gün için özür dilerim. Ve özür dilerim, seni istemediğimi ya da değişmeni istediğimi düşündüysen çok özür dilerim." Kalbim onun sözleri karşısında çarpıyordu. Geri çekildi ve başını yukarı kaldırdı, böylece göl mavisi gözleri benimkilerle buluştu. Yumuşak, ciddi, mükemmel.

Başparmağını yanağımda gezdirdi. "Eğer izin verirsen, her günümü seni bir şeyleri kendin için yapmaya zorlayarak geçireceğim. Yüklerini benimle paylaşmanı sağlayacağım. Bunu istediğini söyle." Gözleri ihtiyaç ve şüpheyile gölgelenmişti.

Umut göğsümde alevlendi ve tüm bedenim canlanana kadar yayıldı. "Jason," diye fısıldadım. "O kiralık evde her gece kendi kendime bir gün çok şanslı bir kızın sana sahip olacağını düşündüm. O kız olmak için can atıyordum. Eğer beni istiyorsan, ben varım."

"Seni seviyorum." Beni göğsüne bastırdı.

"Ben de seni seviyorum," diye mırıldandım boynuna. "Seni seviyorum, Jason Elliott. Bütün o berbat taraflarını, açgözlük becerilerini ve yatakta sevdiğin ateşli şeyleri istiyorum. Hepsini bana ver."

"Güzel. Hepsi senin olsun." Ve sonra beni öptü - ruhumu yakan, kalbimi burkan bir öpücüktü bu - dudakları benimkilerin üzerinde mükemmel bir şekilde kayıyordu, küçük yudumlarla ve sonra yavaşça çekerek. Kalbi göğsümde güm güm atıyor, her düzenli atış içimde yankılanıyordu. Yüzümü çok kıymetliymiş gibi okşuyordu ama dudaklarını dudaklarıma bastırırkenki harareti beni arzuladığını gösteriyordu. Ona doğru bastırdım ve aynı şiddetle onu öptüm. Temas sırasında nefesini tuttu. *Benim, benim, benim.* Bu güzel, inanılmaz adam benimdi.

JASON

I dünyanın en şanslı adamıydı. Aptal planım işe yaramıştı ve şimdi Cynthia kiraladığım evdeki kanepede yanıma kıvrılmıştı.

"Bir aylığına bütün evi aldığına inanamıyorum," dedi ikinci kez. "Ne kadar da abartmışsın."

"Panikliyordum," diye homurdandım. "Bileti daha dün ayırtmıştım. Bulabildiğim tek yer burasıydı. Ve burada ne kadar kalacağın ya da birden fazla şansa ihtiyacım olup olmayacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu."

"Yani yalvarmaya hazır mıydın?" Bana gülümserken gözleri eğlenceyle parlıyordu.

"Sanırım arkadaşın Margo'nun kullandığı kelime yalvarmaktı."

Güldü, beyaz dişleri o mükemmel alt dudağının üzerinde parlıyordu. Onu ısırarak istedim. "Yani bunun için seni çalıştırmam gerektiğini mi söylüyorsun?" diye alay etti.

"Tabii ki hayır." Dehşet içinde ürperdim. "Geçen hafta seni özlediğim için fiziksel olarak hastaydım."

"Yani Margo'yla mı konuştun? Gösteri için nerede olacağınızı bu şekilde mi öğrendiniz?"

"Evet, gerçi benden haber aldığına pek sevinmedi. Bir adam onu bana gerçekten yardım etmeye ikna etti. Erkek arkadaşı olabilir mi?"

"Andrew," diye onayladı Cynthia. "Onu neredeyse kaybediyordu, belki de sizinle bir tür yakınlık hissediyordur."

"Öyle söyleme." Onu kaybetme düşüncesi *dayanılmazdı*. Tutuşumu sıkılaştırdım. "Seni yatağa zincirlememi ister misin?" Hırladım.

"Oh, evet, lütfen."

Sözleri karşısında takım elbisemin altında sertleştim. "Sanki sürekli seni arzulamamı istiyorsun."

"Benim için fark etmez." Bana sırtıttı ve kalbim göğsümden çıkacakmış gibi çarpmaya başladı. "Teşekkür ederim," dedi. "Buraya gelip beni kovalayacak kadar cesur olduğun için teşekkür ederim." Gözleri ciddi ve derindi. "Bunu yaptığın için ikimiz de şanslıyız."

"Gerçekten şanslıyım," diye karşılık verdim.

"Benimle yaşamak istediğin konusunda ciddi miydin?" Cynthia bir ısırik pilav ve fasulye eşliğinde sordu. Yemek sandalyesine bağdaş kurmuş, saçlarını başına toplamıştı. Oldukça *atletik* bir seks turunu daha bitirmiştik ve ben sipariş ettiğimiz yemek için açlıktan ölüyordum.

"Muhtemelen tam zamanlı olarak burada olamam ama evden çalışma anlaşması yapabilirim ve New York'tan gelip gidebilirim." Biramı yudumladım. Bunu düşünmüştüm ve Cynthia'nın mümkün olduğunca yanımda olmasını istiyordum. Uzun mesafe işe yaramazdı. Onu iliklerime kadar arzuluyordum.

Kızardı. "Bunu yapar mıydın?" "Kesinlikle.

Sana yakın olmak istiyorum."

Buna memnun olmuş görünüyordu ama sonra kaşlarını çattı. "Peki ya ailen?"

"Neredeyse unutuyordum." Bir elimle çenemi ovuşturdum. "Görünüşe göre eyaletten hiç ayrılmamışlar. Miles ve Jonah onları araştırdı ve hepsi boş tehditlerden ibaretmiş." Bir nefes verdim. "Kendimi aptal gibi hissediyorum, biliyor musun? Yıllarca beni kontrol etmelerine izin verdim ve hepsi bir oyundu."

"Korkularımızın pek çok davranışımızı belirlemesine izin veririz. Bu makul olduğu anlamına gelmez. Ama kesinlikle insani." Bana yarım bir gülümseme verdi. "Yıllarca ailemin benim desteğim olmadan kaybolacağını düşündüm. Meğer benim mutlu olmamdan başka bir şey istemiyorlarmış ve onları desteklemem umurlarında değilmiş." Başını hüzünle salladı. "Onca yıl kendim için yaşamalıydım."

"Gördün mü, sana eğilmeni söylemiştim."

Bana sırtıttı. "Haklıydın."

"Tekrar gelir misin? Bunu kaydetmek istiyorum." Telefonumu almak için hamle yaptım, o da güldü.

"Demek burada yarı zamanlı çalışacaksın, ha? Bir yıl dolduktan sonra?" diye sordu. Savunmasız görünüyordu ve ben de elini tuttum.

"Benimle New York'a döneceğini umuyorum," diye cevap verdim ve cesaretimi toplamak için biramdan bir yudum aldım. "Ve benimle birlikte şirkete başlamanı umuyorum. İstedığın kadar ücretsiz göçmenlik davası alabilirsin." Bu sözler üzerine gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Gerçekten mi?" Yüzümü inceledi ve ben nefes almaktan korkarak kıpırdamadan durdum. *Evet de, lütfen evet de.* Elini sıkıca kavradım ve o da beni sıktı. "Tamam." Geniş ve parlak bir şekilde gülümsedi ve vücudum rahatladı.

"Var mısın?"

"Kesinlikle varım. Butik M&A? Yanında göçmenlik mi? Tamamen rastgele bir kombinasyon ama bayıldım."

"Kesinlikle evet." Beşlik çakmak için elimi uzattım ve vahşi bir kadın gibi sırtarak elime vurdu. "İşe hoş geldin ortak."

"Oooh, bunu sevdim."

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye takıldım. "Yine de daha büyük bir ofis alacağım."

"Güzel, büyük bir masa al ki üzerinde seks yapabilelim." Göz kırptı ve ben pilavımı yuttum.

Bu eğlenceli olacaktı.

CYNTHIA

Jason, sakın bir yolun kenarındaki küçük bir ofis parkında bulunan sıradan bir binaya yanaştı. Sabah 8:42'de bile toz kalkmış ve güneş çoktan bastırmıştı. "Hazır mısınız, avukat bey?"

Ona baktım, karmakarışık sarı saçları güneşte parlıyordu, beyaz gömleğinin yakası bir parça tenini gösterecek şekilde açılmıştı. Ama en güzeli elektrik mavisi gözleri, zekâ ve mizahla parlıyordu, o göz altı halkaları hâlâ oradaydı, beni hâlâ içine çekiyordu. *Sen ve ben aynıyız*, diyordu yüzü bana.

"Olabileceğim kadar hazırım." İlk günüm için gergindim. Hukukun bu alanı hakkında çok az şey biliyordum ve üzerimde büyük hukuk bürosu hayatının kokusu vardı. Kıyafetimi dikkatle seçmiştim, buradaki diğer avukatlara uyum sağlamak istiyordum. Gösterişli bir şey yoktu, topuklu ayakkabılar idare edilebilir yükseklikteydi. Öğle yemeğimi bile kendim getirmiştim. Jason'ın benim için hazırladığı öğle yemeğini. Seksi bir şef ve profesyonel bir sporcunun tek bir akıllı pakette toplanmış hali gibiydi. Oturduğu yerde ona sarılmak istedim.

"Bana öyle bakmayı kes yoksa geç kalacaksın," diye homurdandı.

Ona utanmazca bir gülümseme verdim. "Kusura bakma. Beni işe senin bıraktığına hâlâ inanamıyorum." Araba kullanmaktan nefret ederdim ve o da beni mümkün olduğunca çok arabayla götürürdü. Bana "yolcu prenses" demesine bile aldırmıyordum.

"Seni uğurlamak istedim." Başparmağını çenemde gezdirdi. "Seninle gurur duyuyorum." Gözleri samimiyetle parlıyordu. "Bunun büyük bir adım olduğunu biliyorum ama

Çok zekisin. Gene'i indirdiğin zamanı hatırlıyor musun? Sen bir köpekbalığısın ve bunu sakın unutma."

Kalbim kabardı. "Yaptım, değil mi?" Gene, Jason'ın diğer müşterileriyle birlikte her an suçlanabilirdi.

"Bunun için biraz övgü alacağım," diye alay etti. "İyi, iyi. İyi, iyi. Beni ondan korudun. Seni bu kadar büyümüş ve 'ona dokun ve öl' oldukça ateşliydi." Kendimi yelpazeledim ve o da bana sırtarak gözlerini kırıştırdı.

"Yine olsa yine yapardım."

Eğildim ve dudaklarımı dudaklarına yapıştırdım, tadına baktım, dilini benimkiyle birleştirene kadar ağzını açık bıraktım. Geri çekildim ve o da alnını benimkine yasladı. Gözlerimi kapattım.

"Sonsuza kadar, Cynthia. Gitmene izin vermeyeceğim," diye söz verdi, sözlerinde inanç vardı. Bana bunu her söylediğinde olduğu gibi kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

"Sonsuza dek," diye kabul ettim.

EPİLOG

Jason

I Mitchell'ın ofis kapısını çalmadan önce takım elbisemi düzelttim ve omuzlarımı dikleştirdim.

"İçeri gelin."

Hiper-modern mekâna girdim ve Mitchell'ın masasının karşısına oturdum. Klavyesindeki bir tuşa kararlı bir güçle bastı ve bana döndü.

"Jason. N'aber? Nasılsın?" "Harika, teşekkürler."

Gerçek buydu. H Brands anlaşmasının patlamasından bu yana bir yıl geçmişti. En az bir havayolu şirketinde en üst düzey statüyü elde etmek için yeterince uçuş yapmış olmama rağmen, muhteşem kız arkadaşımla muhteşem bir yıl geçirdim. Noel arifesinde, o iş için çağrıldığında, onunla birlikte olabilmek için önce uçmuş, sonra da on saat araba kullanmışım. *Zor* olmuştu ama geldiğimde yüzündeki ifade buna değmişti.

H Brands kredisinden gelen para olmasa bile, şirketten ayrılmaya hazırdım. Cynthia'nın da biraz birikimi vardı ve beni "erken" ayrılmaya ikna etmişti. *Seni tanıyorum, asla yeterli paran olmayacak. Yap işte.* Haklıydı.

"Aslında istifa ediyorum."

Mitchell sandalyesinde geriye doğru sarsıldı. "İhtar mı? Ortak olmak istediğini sanıyordum."

Sustum. "Gerçekten mi? Böyle bir şey söz konusu muydu?"

"Elbette vardı. Sen en iyilerimizden birisin. Nisha ve ben neden en zor müvekkilleri sana veriyoruz sanıyorsun?" Hukuk firması mantığı en iyi haliyle -seni seviyoruz, bu yüzden sana işkence ediyoruz.

Şaşkınlığının yüzümden okunmasına izin vermemeye çalıştım. "Ama hiçbirinizle gerçekten bir bağ kuramadım. Ortak olmak için kendimi içeride ve dışarıda daha iyi pazarlamam gerektiğini düşündüm?" Birdenbire verdiği cevabı gerçekten önemsemeye başladım. Eğer kendimi müşterilere pazarlayamazsam, şirketim başarısız olacaktı.

"Bu doğru değil." Kaşlarını çatı. "Başarılı olmak için arkadan vuran, iyi bir çocuk olmana gerek yok. Yani, bana bak, Nisha'ya bak. İkimiz de golf oynamıyoruz. İkimiz de hukuk fakültesinde kendi paramızla okuduk. Sen de burada kendine bir yer bulabilirdin." Derin bir iç çekti. "Gitmene üzıldüm. Sanırım başka bir firmaya gidiyorsun? Avukat olarak belki? Ya da ortak olarak?"

"Aslında kendi dükkanımı açıyorum. Yakın zamanda TJR'den ayrılan bir avukatla birlikte. Kurumsal bir butik."

"Oh." Arkasına yaslandı, şaşırmış görünüyordu. "Vay canına. Aferin sana. Bence bu işte iyi olacaksın."

"Teşekkürler, Mitchell."

Gitmek için ayağa kalktım ama beni durdurdu.

"Eğer bir firmayı yönetmek hakkında konuşmak isterseniz ya da tavsiyeye ihtiyacınız olursa ben buradayım. Küçük bir müşteriyi yönlendirmem gerektiğinde de senin adın listemin en başında yer alacak."

Göğsüm kabardı. "Teşekkür ederim. Bunun anlamı çok büyük. Bunu dikkate alacağım."

Adımlarım daha hafif ve kafam uzun zamandır olmadığı kadar berrak bir şekilde oradan ayrıldım.

"YA ARKADAŞLARIN BENDEN NEFRET EDERSE?" Cynthia içkisini endişeyle yudumladı. Şehir merkezindeki en sevdiğim barlardan birinin arka tarafında Jonah ve Miles ile Cynthia'nın arkadaşları Margo ve Andrew'u bekliyorduk.

"Senden nefret etmeyecekler," diye üçüncü kez tekrarladım. Bugün çok güzel görünüyordu, siyah kot pantolon ve yumuşak kaşmir bir kazak giymişti, ev gösterileriyle geçen bir günden yeni çıkmıştı. New York'a yeni taşınmıştı ve şehir merkezindeki dairesini satıyordu. Onu her gece yatağında görmek için sabırsızlanıyordum,

Çoğu geceyi benimle geçirmesine rağmen her sabah kahve barının karşısındaydı.

"Tamam, gerçekten gerginim. İşte Margo!" Ayağa fırladı ve el salladı. Çarpıcı, siyah saçlı bir kadın ve yeşil gözlü bir adam bize doğru ilerledi. Cynthia Margo'ya sarıldı, Andrew'a soğuk bir baş selamı verdi ve beni tanıştırdı.

"Closer'la şahsen tanışmak." Margo kaşlarını kaldırdı. "Beklediğimden daha uzunsun."

"Closer mı?" diye sordum.

"Tanrım," dedi Cynthia. "Lakaptan haberi yok." Margo güldü.

"Açıklamak ister misin?"

"Pek sayılmaz," diye homurdandı Cynthia ve içini çekti. "Seninle çıkmaya başlamadan önce Margo'yla senin hakkında konuşurduk. Andrew, bunun için kulaklarını kapat."

Andrew gözlerini devirdi. "Bu zavallı adama yaptığın cinsel tacizin farkındayım. Kulaklarım var. Ve telefonda pek sessiz değilsin." Margo kızardı.

Cinsel taciz mi? Sırttım. Bu iyi olacaktı.

"Belli ki yaptığın işte çok iyisin ve biz de seni Closer olarak adlandırdık." Cynthia'nın yanakları pembeleşti ve Margo iki kaşını da kaldırdı. Cynthia içini çekti. "Şey, bu yüzden ve bizimle anlaşmayı istediğin zaman kapatabileceğin şakasını yaptığımız için. Ta ki, sanırım, ben, uh, yapana kadar."

Bir kahkaha patlattım.

"Kim kiminle anlaşma yapıyor?" Miles sordu. O ve Jonah da küçük grubumuza katılmıştı.

"Biz de Cynthia'nın her zaman istediğini nasıl elde ettiğini konuşuyorduk." Margo gülümseyerek kendini arkadaşlarıma tanıttı, Cynthia da aynısını yaptı.

"Demek bu meşhur Cynthia. Tanıştığımıza memnun oldum." Miles onun elini sıktı.

"Ünlü mü?" Kaşları havaya kalktı.

"Ah, evet. Dostum, sen onun oda arkadaşıyken senden ne kadar bahsettiğini bir bilsen. Şimdi birlikte olduğunuzdan bahsetmiyorum bile." Miles başını salladı ve ben kızardım. Cynthia bana döndü, gözleri parlıyordu.

"Açıklamak ister misin?" Bana doğru bir adım attı ve açık ve parlak bir şekilde gülümsedi. "Sana kafayı takmıştım. Kendim fark etmeden önce bile."

"Güzel. Ben de böyle olmasını tercih ederim." Beni öptü ve konuşmasına geri döndü.

Bir an donup kaldım ve bunun nasıl benim hayatım olabileceğini düşündüm. Güzel kız arkadaşımın arkadaşlarımla sohbet edişini ve sonra bana bakışını izliyordum, yüzünde gizli bir gülümseme, o kahverengi gözler zeka, mizah ve sadakatle parlıyordu. *Hepsi benim içindi.*

Ne zaman bu kadar şanslı olmuştum?

SON

Daha fazlasını ister misiniz? Bültenime ve Jason'ın romantik evlenme teklifini okuyun.kaydolun

Miles sonunda ilk aşkıyla bir şans daha yakaladığında neler olduğunu öğrenmek ister misiniz? Onun hikayesini Bir Milyar Neden'de okuyun.

Okuduğunuz için teşekkürler!

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

